

ДЖОН ВЕРДЪН ПИТЪР ПАН ТРЯБВА ДА УМРЕ

Част 4 от „Дейв Гърни“

Превод от английски: Паулина Мичева, 2014

chitanka.info

Ha Haomi

ПРОЛОГ

МНОГО ПРЕДИ НАЧАЛОТО НА УБИЙСТВОТА

Имаше време, когато мечтаеше да е начело на велика нация. Ядрена сила.

Като президент пръстът му щеше да стои на червеното копче. С едно мръдване можеше да изстреля ядрените ракети.

Можеше да заличи огромни градове. Да сложи край на човешката смрад. Да изтръгне загнилите корени и да започне всичко отначало.

С възрастта обаче бе стигнал до по-практични идеи, вече имаше по-реалистични цели. Бе разбрал, че никога няма да се доближи достатъчно до червеното копче.

Но имаше толкова много други бутони. По едно копче на ден, по един спусък на ден — пак можеше да се постигне много.

Докато мислеше за това — а през тийнейджърските си години не мислеше почти за нищо друго, планът за бъдещето му постепенно добиваше очертания. Той осъзна каква ще бъде специалността му, неговото изкуство, неговото умение, областта, в която щеше да постигне съвършенство. А това не беше малко, защото по-рано не знаеше почти нищо за себе си, нямаше представа кой или какво е.

Имаше толкова малко спомени отпреди дванайсетата си година.

Само кошмарът.

Кошмарът, който го спохождаше отново и отново.

Циркът. Майка му, по-дребна от другите жени. Ужасният смях. Музиката на въртележката. Силното, постоянно ръмжене на животните.

Клоунът.

Големият клоун, който му даде пари и го нарани.

Хриптящият клоун, чийто дъх смърдеше на повръщано.

И думите. Толкова ясно звучащи в кошмара, че ръбовете им бяха нацърбени като ледени късове, разбиващи се в камъните: „Това е нашата тайна. Ако кажеш на някого, ще отрежа езика ти и ще нахраня с него тигъра.“

ЧАСТ ПЪРВА
НЕВЪЗМОЖНО УБИЙСТВО

ГЛАВА 1

СЯНКАТА НА СМЪРТТА

В провинциалните райони на планините Кетскилс в северната част на щата Ню Йорк август бе променлив месец, колебаещ се между ярките славни дни на отминалия юли и сивите бури на дългата зима, която предстоеше. Това бе месец, който можеше да те накара да загубиш ориентация за пространство и за време. Засилваше объркването на Дейв Гърни, който и без това не беше много сигурен какво да прави с живота си. Започнало с оттеглянето му от нюйоркската полиция преди три години, след двайсет и пет години служба, това объркване се бе засилило, когато с Мадлин напуснаха града, в който и двамата бяха родени, израснали, получили образованието си и работили, и се заселиха в провинцията.

В този момент, в късния облачен следобед на първата седмица от август, на фона на приглушената гръмотевица, тътнеща някъде в далечината, те изкачваха Бароу Хил, следвайки остатъците от черния път, който свързваше трите малки кариери за син камък, изоставени много отдавна и вече обрасли с диви малини. Той се влачеше зад Мадлин към ниската скала, на която обикновено спираха за почивка, и полагаше искрени усилия да изпълнява постоянния ѝ съвет: *Огледай се. Виж на какво прекрасно място се намиращ. Просто се отпусни и се наслаждавай на гледката.*

— Това циркусно езеро ли е? — попита тя.

Гърни премигна.

— Какво?

— Ето там — Мадлин кимна с глава към дълбокия вир, който се бе образувал на мястото на широката вдлъбнатина, останала преди години от добива на камъни. Почти с кръгла форма, той се простираше оттам, където стояха, до редицата водолубиви върби на отсрещния бряг — на може би около шейсет метра разстояние, а повърхността му бе гладка като стъкло и поклащащите се клони на дърветата се отразяваха в нея толкова съвършено точно, че се получаваше ефект като от майсторска работа на фотошоп.

— Циркус ли?

— Четох чудесна книга за катеренето в шотландските планини — обясни сериозно тя — и авторът ѝ постоянно попадеше на някакви циркусни езера. Останах с впечатлението, че говори точно за такива места, където водата е запълнила скалисти кухни.

— Хм...

Липсата на отговор бе последвана от дълго мълчание, нарушено отново от Мадлин.

— Виждаш ли там долу? Ето там мислех да построим кокошарника, точно до градинката с аспарагуси.

Гърни печално се взираше в отражението на върбите.

Вдигна глава и проследи погледа ѝ по меките очертания на склона, спускащ се между дърветата през пролуката, образувана от изоставения товарен път.

Една от причините скалата покрай старата кариера да е обичайната им спирка за почивка, бе, че това беше единственото място по пътеката, откъдето се виждаше имотът им: старата ферма, градината, високите ябълкови дървета, езерцето, наскоро ремонтираната плевня, пасищата по склоновете на хълма (за които от години никой не се грижеше и през този сезон бяха обрасли с млечки и рудбекии), частта от пасището в близост до къщата, която бяха окосили и наричаха „ливадата“, и другата — от долната страна, която бяха окосили и наричаха „алеята“. Мадлин се качваше на скалата — както сега — и винаги се радваше на тази уникална гледка, разкриваща се пред тях като в рамка.

Гърни не се чувстваше по същия начин. Мадлин бе открила това място малко след като се бяха преместили тук и от първия път, когато му го показва, той мислеше само за едно — че е идеалната позиция за снайперист, който би могъл да стреля по всеки влизащ или излизащ от къщата им. (Беше проявил благоразумието да не ѝ го спомене. Тя работеше три дни в седмицата в местната психиатрична клиника и Дейв не искаше да я навежда на мисълта, че и той се нуждае от лечение — за пристъпи на параноя например.)

Необходимостта от построяването на кокошарник, неговият размер и външен вид, както и местоположението му бяха станали всекидневна тема за разговор — очевидно вълнуваща за нея, леко дразнеща за него.

По настояване на Мадлин в края на май бяха купили три кокошки и един петел и ги гледаха в плевнята, но идеята да бъдат преместени в нов дом беше назряла.

— Можем да построим хубав малък кокошарник с ограда между аспарагусите и ябълковото дърво — каза тя въодушевено, — така че в горещите дни да имат сянка.

— Добре — отвърна той, но в отговора му се долови повече досада, отколкото възнамеряваше.

Разговорът можеше да тръгне в лоша посока, ако вниманието на Мадлин не бе отвлечено от нещо. Тя сведе глава.

— Какво има? — попита Гърни.

— Чуй.

Той изчака — беше свикнал с това. Неговият слух беше нормален, този на Мадлин — изключително изострен. Няколко секунди по-късно, след като шумоленето на листата на дърветата утихна, чу нещо в далечината, някъде в подножието на хълма, шум, който вероятно идваше от пътя в долния край на тяхната „алея“. Постепенно се приближаваше и Дейв разпозна безпогрешно звука на голям осемцилиндров V-образен двигател.

Познаваше човек, който караше мощна стара кола като тази — частично реставриран червен понтиак Джи Ти О от 1970 г. Човек, за когото това нагло и демонстративно буботене бе идеалната визитка.

Джак Хардуик.

Гърни инстинктивно стисна зъби при мисълта за среща с детектива, с когото имаше толкова странна история на близки срещи със смъртта, професионални успехи и лични катастрофи. Не че не бе очаквал посещението. Всъщност предполагаше, че той ще се появи още от мига, в който научи за принудителното му оттегляне от Бюрото за криминални разследвания. И осъзнаваше, че напрежението, което изпитва сега, е свързано със събития, станали много преди това оттегляне. Беше намесен сериозен дълг, за който трябваше да има някаква отплата.

Ниски тъмни облаци се движеха над далечния хребет, сякаш отстъпвайки пред силния звук на червената кола, която вече се виждаше от мястото на Гърни. Неумолимо напредваше нагоре по окосеното пасбище към фермата. Почти се изкуши от мисълта да остане тук, на хълма, докато Хардуик си тръгне, но знаеше, че така

няма да постигне нищо — само щеше да удължи периода на неудобство преди неизбежната среща. Изръмжа леко и решително се надигна от скалата.

— Очакваше ли го? — попита Мадлин.

Гърни погледна надолу по склона. Понтиакът спря до неговия прашен „Аутбек“ на малкия паркинг, който бяха направили отстрани на къщата. Мощният двигател на колата изръмжа по-силно две-три секунди, сякаш форсираше, преди да угасне.

— Очаквах го по принцип — отвърна Гърни, — но не специално днес.

— Искаш ли да го видиш?

— Бих казал, че той иска да ме види, а аз искам да се приключва с това.

Мадлин кимна и също се изправи, като отметна късата кестенява коса, паднала пред очите ѝ.

Когато се обърнаха и поеха назад по пътя, огледалната повърхност на езерото в кариерата потръпна от внезапния порив на вятъра и отразяващият се в него образ на върбите и небето се разтвори в хиляди преливащи една в други отломки зелено и сиво.

Ако Гърни беше от хората, които вярват в знамения, може би щеше да види в начупения образ знак за приближаваща разруха.

ГЛАВА 2

ИЗМЕТТА НА ЗЕМЯТА

Когато бяха на половината път надолу от Бароу Хил, телефонът на Гърни звънна. Разпозна номера на Хардуик.

— Здравсти, Джак.

— И двете ви коли са тук. Да не се криете в мазето?

— Много съм добре, благодаря. А ти как си?

— Къде си, по дяволите?

— Слизам през едни гъсталаци, на половин километър западно от теб.

— От хълма с изсъхналите жълти мизерии ли?

Хардуик успяваше да нервира Гърни за секунди. Не бяха толкова самите груби подмятания или дори насладата, с която ги изстрелваше; беше обезпокоителното ехо на един глас от детството на Гърни — неспирният язвителен глас на баща му.

— Да, онзи с жълтите мизерии. Какво мога да направя за теб, Джак?

Хардуик се прокашля с противно за ухото въодушевление.

— Въпросът е по-скоро какво можем направим един за друг, нали? Око за око, зъб за зъб. Между другото, забелязах, че вратата ти е отворена. Нещо против да вляза вътре? Тук има прекалено много шибани мухи.

Хардуик, мъж с едро телосложение и червендалест тен, с преждевременно посивяла къса коса и смущаващо сини очи на аляско хъски, стоеше в средата на просторната стая, която заемаше половината от долния етаж. В едната част бе кухнята с кръгла дъбова маса за закуска, поставена в единия край пред плъзгащите се френски прозорци. В далечния край имаше кът за сядане, оформен около масивната каменна камина и печката на дърва до нея. В средата на помещението имаше семпла маса в стил „Шейкър“^[1] и половин дузина столове с кожена тапицерия на гърбовете.

Първото нещо, което порази Гърни, когато влезе в стаята, бе изражението на Хардуик — в него имаше нещо определено неловко,

нещо не на мястото си. Дори похотливостта във въпроса, който изстреля веднага: „А къде е прелестната Мадлин?“, изглеждаше странно фалшива.

— Тук съм — каза тя с полуприветлива, полупритеснена усмивка, като влезе откъм долепения до кухнята килер и се запъти към мивката. Носеше букет от приличащи на астри диви цветя, които бе набрала от пасбището до къщата. Сложи ги върху поставката за изцеждане на съдовете и погледна Гърни.

— Ще ги оставя тук засега. После ще намеря ваза. Трябва да се кача горе и да се поупражнявам малко.

Когато стъпките ѝ заглъхнаха към горния етаж, Хардуик се ухили и прошепна на Гърни:

— Упражненията водят до съвършенство. В какво точно се упражнява?

— Свири на виолончело.

— Ооо, разбира се. Знаеш ли защо хората харесват толкова много челото?

— Защото има хубав звук?

— О, Дейви, момчето ми, това беше типичен пример за дълбоката прозорливост, с която си прочут — кимна Хардуик и облиза устни. — Но знаеш ли *какво* прави този звук толкова хубав?

— Защо просто не ми кажеш, Джак?

— И да те лиша от възможността да решиш сам тази очарователна загадка? — поклати театрално глава той. — Не бих си и помислил подобно нещо. Гений като теб се нуждае от предизвикателства. Иначе мозъкът му ръждява.

Изведнъж Гърни се втренчи в Хардуик и осъзна какво не беше наред. Под дразнещата заядливост, която бе типична за начина, по който той се отнасяше към света, прозираше не толкова типично за него напрежение. Припряността беше част от индивидуалността на Хардуик, но това, което Гърни долавяше сега, бе по-скоро нервност. Това накара Гърни да се чуди какво предстои. Странното настроение на бившия му колега бе заразително.

Не помагаше и фактът, че Мадлин бе избрала за упражнението си доста драматично парче.

Хардуик започна да се разхожда из стаята, да докосва гърбовете на столовете, ъглите на масите, саксиите с растения, декоративните

купи, бутилки и свещници, които Мадлин беше купила от евтините антикварни магазинчета в района.

— Харесва ми това място! Направо го обожавам! *Шибана* автентика, човече! — спря се и прокара пръсти през четинестата си къса коса. — Знаеш какво имам предвид, нали?

— Че е шибана автентика ли?

— Всичко тук — истинска провинция. Погледни само желязната печка на дърва, направена в Америка, американска като шибаните палачинки. Виж се само — ти си истински, чистокръвен американец, ала Робърт Редфорд. Виж само тия широки дървени дъски на пода, прави и естествени като дърветата, от които са изсечени.

— *Тези*.

— Моля?

— *Тези* широки дървени дъски, не *тия*.

Хардуик спря да обикаля.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Посещението ти има ли някаква цел, Джак?

Той се намръщи.

— О, Дейви, Дейви — делови както винаги. Пренебрегваш опитите за любезен разговор, усилията за социално общуване, приятелските коментари за пуританската простота на мебелите в дома ти...

— Джак...

— Добре. Първо работата. Майната им на любезностите. Къде да седна?

Гърни махна с ръка към малката кръгла маса до френските прозорци. Когато се настаняха един срещу друг, той се облегна назад и зачака.

Хардуик затвори очи и започна да масажира грубо лицето си, сякаш се опитваше да спре някакъв силен сърбеж под кожата. После постави дланите си една върху друга на масата и заговори.

— Питаш ме дали посещението ми има някаква цел. Да, има. Една възможност. Знаеш ли онзи цитат от „Юлий Цезар“ на Шекспир за моментите на прилив в живота?

— Кой?

Хардуик се наведе напред, сякаш в думите му се криеше върховна житейска тайна. Постоянната ироничност бе изчезнала от

гласа му: *Във плаването на живота има / момент на прилив, който — щом го хванем — / понася ни към слава, / а — пропуснат — / оставя ни за цял живот със кил, заседнал в плитчини и злополуки.*^[2]

— Заради мен ли си го наизустил?

— Научих го в училище. Помня го цял живот.

— Не си го споменавал преди.

— Не е имало точен момент.

— А сега...

Тъглчето на устата на Хардуик трепна почти като тик.

— Сега точният момент настъпи.

— Момент на прилив...

— В нашия живот.

— В твоя и в моя?

— Именно.

Известно време Гърни не каза нищо, само се взираше в развълнуваното нервно лице срещу себе си. Чувстваше се по-неловко пред тази внезапно искрена и сериозна версия на Джек Хардуик, отколкото с предишния постоянен циник, когото познаваше.

Няколко секунди единственият звук в къщата бе пронизителната мелодия на произведението от началото на XX век, с което Мадлин се бореше през последната седмица.

Почти незабележимо устните на Хардуик трепнаха отново.

Виждайки го за втори път и очаквайки да се случи за трети, Гърни усети как нервите му се опъват. За него това беше знак, че отплатата, която ще да му бъде поискана за услугата отпреди месеци, ще бъде значителна.

— Ще ми кажеш ли най-после за какво говориш?

— Говоря за случая с *убийството на Спалтър*.

Хардуик наблегна на последните думи с особена комбинация от важност и презрение. Очите му се втренчиха в очите на Гърни, търсейки подходящата реакция.

Гърни се намръщи.

— Жената, която простреля съпруга си — богатия политик, в Лонг Фолс?

Случаят беше сензация и гърмеше навсякъде по медиите в началото на годината.

— Същият.

— Доколкото си спомням, присъдата беше светкавична. Жената бе затрупана с лавина от доказателства и свидетели на обвинението. Да не споменаваме специалната екстра — съпругът ѝ Карл почина по време на процеса.

— Точно така.

Подробностите започнаха да изникват в паметта му.

— Тя го беше простреляла в гробището, докато стоял на гроба на майка си, нали? Куршумът го парализирал и го превърнал в зеленчук.

Хардуик кимна.

— Зеленчук в инвалидна количка. Зеленчук, който обвинението вкарваше с количката всеки ден в съда. Ужасна гледка. Постоянно напомняне на съдебните заседатели какво се е опитала да стори жена му. После, естествено, той умря по средата на процеса и нямаше как да го вкарват в залата. Продължиха с делото — само промениха обвинението от опит за убийство на убийство.

— Спалтър беше забогатял от продажби на недвижими имоти, нали? Не беше ли обявил, че ще се кандидатира за губернатор? Като независим?

— Аха.

— Борец срещу престъпността. Срещу бандите. Имаше някакъв нахакан слоган. „Време е да се отървем от изметта на Земята.“ Или нещо такова.

Хардуик се наведе напред.

— Това са точните думи, Дейви, момчето ми. Във всяка своя реч успяваше да вмъкне „изметта на Земята“. Всеки божи път. „Изметта на Земята се издигна до върха на помийната яма на държавната ни правителствена корупция.“ Изметта на Земята това, изметта на Земята онова. Карл обичаше да напомня своето послание.

Гърни кимна.

— Май си спомням... Жена му имала връзка и се бояла той да не поиска развод, което би ѝ струвало милиони, освен ако по някаква случайност благоверният ѝ не се гътнел, преди да промени завещанието.

— Схвана — усмихна се Хардуик.

— Схванал съм? — погледна го смаяно Гърни. — Това ли е възможността, за която говориш? Случаят „Спалтър“? Ако не си забелязал, той е отдавна, отдавна решен. И все пак, ако паметта ми не

ме лъже, Кей Спалтър излежава двайсет и пет години в затвора в Бедфорд Хилс.

— Напълно вярно — каза Хардуик.

— Тогава за какво, по дяволите, говорим?

По лицето на Хардуик се разля продължителна, бавна и напълно безрадостна усмивка — драматична пауза, която бе типична за него и непоносима за Гърни.

— Говорим за факта, че... дамата е била натопена. Делото срещу нея е купчина лайна, от началото до края. Съвършена... миризлива лайняна история. — В ъгълчето на устните му пак се появи онзи тик. — И искам да уточня, ако не е станало ясно, че говорим за оправдателна присъда.

— Откъде знаеш, че случаят е лайняна история?

— Била е натопена от мръсно ченге.

— А това откъде го знаеш?

— Просто знам разни неща. Освен това хората ми казват други неща. Мръсното ченге си има врагове, и то напълно основателно — обясни Хардуик, а в очите му се появи яростно ожесточение.

— Добре. Да кажем, че е била натопена от мръсно ченге. Да отидем по-далеч и да кажем, че е невинна. Какво общо има това с теб? Или с мен?

— Освен маловажната част със справедливостта?

— Погледът в очите ти няма нищо общо със справедливостта.

— Разбира се, че има. Всичко е свързано с това. Системата ме прецака. Сега аз ще прецакам нея. Честно, законно и напълно на страната на справедливостта. Изгониха ме, защото винаги са искали да го направят. Бях малко небрежен с някои документи по случая „Добрия пастир“, които ти предадох! Скапани бюрократични глупости! Но така дадох на тези отрепки повод да ме изритат.

Гърни кимна. От началото на разговора се питаше дали дългът ще бъде споменат — благата, изсипали се върху него, успешният край на кариерата му, чиято сметка бе платена от Хардуик. Вече не се налагаше да се чуди.

Хардуик продължи.

— Сега навлизам в бизнеса с частните разследвания. Чакам някой да ме наеме. Първият ми клиент ще бъде Кей Спалтър, по

поръка на адвоката ѝ, който работи по обжалването. Така че първата ми победа ще бъде голяма.

Гърни се замисли за това, което току-що бе чул.

— А аз?

— Какво?

— Каза, че това е възможност и за двама ни.

— И е точно така. За теб ще е случаят на шибания ти живот. Захвани се с него, разглоби го на парченца и го сглоби отново по правилния начин. Случаят „Спалтър“ беше престъплението на десетилетието, последвано от инсценировката на столетието. Разбери го, разреши го и изритай някои кофти копелета в топките.

— Не си изминал целия път дотук само за да ми дадеш възможността да ритам лошите по топките. Защо искаш да участвам в това?

Хардуик сви рамене и си пое дълбоко дъх.

— По много причини.

— И най-важната от тях е...

За първи път бившето ченге като че ли се затрудни да намери точните думи.

— За да ми помогнеш да завъртя още малко ключа и да получа сделката.

— Все още няма сделка? Стори ми се, че каза, че Кей Спалтър ти е клиентка.

— Казах, че *ще* бъде. Първо трябва да бъдат уредени някои законови подробности.

— Подробности?

— Повярвай ми, всичко е подготвено. Само трябва да се натисне тук-там, по правилните бутони.

Гърни видя отново онзи тик и почувства, че мускулите на челюстта му се свиват. Хардуик припряно продължи:

— Кей Спалтър беше представлявана от назначен от съда задник, който технически все още е неин адвокат; което опропастява иначе силните аргументи за получаване на оправдателна присъда. Едно от възможните оръжия при обжалването би била некомпетентната защита, но настоящият тип не може да използва този аргумент. Не можеш да кажеш на съдията: „Трябва да освободите клиентката ми,

защото съм задник“. Някой друг трябва да те нарече задник. Естествена закономерност. Така че, въпросът принципно е...

Гърни го прекъсна.

— Чакай малко. Това семейство сигурно има купища пари. Как така тя се е озовала със служебен защитник?

— Има купища пари. Проблемът е, че са на името на Карл. Той е контролирал всичко. Това ни подсказва какъв е бил, нали? Кей е живяла като много богата дама — без всъщност да има и цент. Технически тя е беднячка. И е получила такъв адвокат, какъвто обикновено получават бедняците. Да не споменаваме орязания бюджет за служебни защитници. Така че, това е ситуацията. Тя се нуждае от нов адвокат. И аз разполагам с идеалния човек, който вече е наточил зъбите и се кани да ги забие. Умен, порочен, безпринципен шибаняк — винаги гладен. Тя трябва само да подпише някои документи, за да поеме официално случая.

Гърни се зачуди дали е разбрал правилно.

— Очакваш от мен да й пробутам идеята?

— Не, нищо подобно. Никакво пробутване не е нужно. Просто искам да си част от уравнението.

— Коя част?

— Суперуспешният детектив от големия град. Разплитащ умело убийства и престъпления. Мъжът, който преобърна случая „Добрия пастир“ с хастара навън и даде добър урок на всички копелета.

— Казваш, че искаш да играя ролята на лъскаво рекламno лице за теб и твоя „порочен и безпринципен шибаняк“?

— Той не е точно безпринципен, просто е... агресивен. Знае как да използва лактите си. И не, няма да бъдеш просто „рекламno лице“. Ще си играч, част от екипа. Част от причината, поради която Кей Спалтър ще ни наеме, за да разследваме отново случая, да организираме обжалването и да й спечелим оправдателна присъда.

Гърни поклати глава.

— Не разбирам. Ако не е имала пари за добър адвокат в началото, откъде идват парите сега?

— Имайки предвид доказателствата на обвинението, преди не е имало голям шанс Кей да спечели. А без да спечели, е нямало начин да плати по-значителна сума за адвокат.

— А сега...

— Сега ситуацията е различна. Ти, аз и Лекс Бинчър ще се постареем това да се случи. Повярвай ми, тя ще спечели и лошите момчета ще ни дишат прахта. А когато я отървем, тя ще получи доста парички като основна наследничка на Карл.

— Имаш предвид, че този Бинчър ще работи срещу несигурен хонорар по наказателно дело? Това не е ли полузаконно, или поне неморално?

— Не задълбавай. Няма клауза за евентуалност на хонорара в договора, който тя ще подпише. Предполагам, че може да се каже, че заплащането, което ще получи Лекс, ще зависи от успеха на обжалването, но в писмена форма няма нищо, от което това да личи. Ако обжалването се провали, технически Кей просто ще му дължи много пари. Но забрави за това. Проблемът си е на Лекс. А и обжалването ще успее!

Гърни се облегна назад и се загледа през прозореца към градинката с аспарагуси в далечния край на старото патио, оформено от син камък. Аспарагусите бяха израсли много по-високо от предишните две лета. Вероятно сред тях би могъл да застане дори висок мъж и пак да не бъде видян. Обикновено цветът им бе мек и синкавозелен, но сега, под неспокойното сиво небе, изглеждаха безцветни. Накланяха се на една страна, после на друга от поривите на идващия от различни посоки вятър.

Гърни премига, потърка грубо лицето си с ръце и се опита да се съсредоточи, за да разплете плетеницата, която му бе представена, и да стигне до същината ѝ.

Така, както той виждаше нещата, искаха от него да даде старт на кариерата на Хардуик като частен детектив и да му помогне да си осигури първия голям клиент. Щеше да е отплата за услугите — къде законни, къде не, които Хардуик му беше правил в миналото и които му струваха кариерата в щатската полиция. Това бе ясно. Но имаше и доста други неща за обмисляне.

Една от отличителните черти на Хардуик беше неговата абсолютна независимост. Независимост от типа „да става каквото ще“, която бе следствие от факта, че той не беше обвързан с никого и с нищо, и не следваше никаква предварително определена цел. В момента обаче беше адски сигурно, че този човек е обвързан с новия си проект и с евентуалния му изход, и Гърни се колебаеше дали тази

промяна е положителна. Какво ли щеше да е да се работи с Хардуик в подобно състояние — с цялата му нападателност и твърдост, но сега поставени в служба на манията за отмъщение?

Извърна очи от полюшващите се листа на аспарагусите и ги насочи към Хардуик.

— Е, какво означава това „част от екипа“, Джак? Какво точно ще искаш от мен, освен да изглеждам умно и да подрънквам медалите си?

— Каквото ти искаш. Виж, казвам ти — обвинението е прогнило от началото до края. Ако разследващият случая не свърши в „Атика“^[3] в края на процеса, аз ще... ще стана шибан веган, по дяволите! Гарантирам ти, че основните факти и обвинението няма да имат никаква връзка помежду си. Дори шибаната стенограма от делото е пълна с очевидни несъответствия. И, Дейви, момчето ми, независимо дали го признаваш или не, много добре знаеш, че никое ченге няма понабито око от теб за подобни разминавания. Е, това е историята. Искам те в отбора. Ще го направиш ли за мен?

Ще го направиш ли за мен? Молбата отекна в главата на Гърни. Не можеше да каже „не“. Не и в момента. Пое си дълбоко дъх.

— Имаш ли стенограмите от процеса?

— Да.

— В теб ли са?

— В колата.

— Ще... ще ги погледна. Да видим какво ще излезе...

Хардуик се надигна от масата, сега нервността му приличаше повече на въннение.

— Ще ти оставя и копие от официалното полицейско досие. Доста интересни неща има в него. Може да ти е от полза.

— Как си го взел?

— Все още имам неколцина приятели тук-там.

Гърни се усмихна неловко.

— Не обещавам нищо, Джак.

— Добре. Няма проблем. Ще донеса документите от колата. Разгледай ги. Виж какво ще ти хрумне. — На път към вратата спря и се обърна назад. — Няма да съжаляваш, Дейви. В случая на Спалтър има всичко — ужас, омраза, бандити, политика, големи пари, големи лъжи и може би съвсем малко кръвосмешение. Ще се влюбиш в него!

[1] Стил семпли мебели, изработвани от религиозното течение на шейкърите (Обединеното общество на вярващите във втората поява на Христос) в Америка през XVIII-XIX век. — Б.пр. ↑

[2] Шекспир, „Юлий Цезар“, IV действие, трета сцена. Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[3] „Атика“ — затвор с максимална сигурност за особено опасни престъпници в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

НЕЩО В ГОРИТЕ

Мадлин приготви скромна вечеря и двамата я изядоха набързо, без да говорят много. Гърни очакваше дълго обсъждане на срещата с Хардуик, но тя зададе един-единствен въпрос:

— Какво искаше?

Той ѝ описа ситуацията с някои подробности — случая на Кей Спалтър, новото амплуа на Хардуик като частен детектив, очевидната му емоционална обвързаност и твърдото намерение да получи оправдателна присъда за жената, молбата му за съдействие. Единствената реакция на Мадлин беше леко кимване и едва доловимо „хм...“. Тя се надигна, разчисти чиниите и приборите от масата, отнесе ги до мивката, където ги изми и подсуши и ги сложи на поставката. После взе голямата кана от плота и поля растенията, поставени на дъбовия бюфет под прозорците. Всяка минута, през която не коментираше темата, събуждаше у Гърни желание да добавя още обяснения, успокоения и оправдания. Тъкмо когато се канеше да каже нещо, тя му предложи да се разходят край езерото.

— Вечерта е прекалено хубава, за да стоим вътре.

Лично той не би използвал определението „хубава вечер“ за колебливото небе и дезертиралите за момента облаци, но се въздържа да спори с нея. Последва я до килера, откъдето тя взе едно от тропически ярките си шушлякови якета. Той намъкна сивкаво-зеленикавата жилетка, която имаше от почти двайсет години.

Мадлин го изгледа скептично както обикновено.

— Да не се опитваш да изглеждаш като нечий дядо?

— Имаш предвид стабилен, вдъхващ доверие и любящ?

Тя повдигна иронично вежди.

Не си казаха нищо друго, докато вървяха през долното пасбище на път към прогнилата дървена пейка до езерото, където се настаниха. Мадлин — както се случваше често — изглеждаше застинала, но не съвсем отпусната. Сякаш слабото ѝ естествено атлетично тяло копнееше за движение така, както други тела копнеят за захар.

Освен тревистата ивица между пейката и водата езерото бе оградено и от високи камъши, сред които през късната пролет и през лятото червенокрилите косове свиваха гнезда и се защитаваха от нашествениците, връхлитайки изневиделица с яростни крясъци.

— Трябва да започнем да изкореняваме някои от тези гигантски тръстики — каза Мадлин, — иначе ще превземат езерото напълно.

С всяка година тръстиковият пояс се сгъстяваше, настъпвайки все по-навътре във водата. Гърни бе опитал да ги разрежи веднъж и беше открил, че изтръгването им е кална, уморителна и досадна работа.

— Добре — отвърна той разсеяно.

Настанилите се по върховете на дърветата гарвани бяха извисили глас — пронизително неспирно бърбене, чиято кулминация беше на залез, а после бързо притихваше и с падането на мрака наставаше пълна тишина.

— И наистина трябва да направим нещо с това — Мадлин посочи към изкривената и килната пергола, която някой от бившите собственици бе издигнал в началото на пътеката, обикаляща езерото. — Но ще трябва да почака, докато построим кокошарник с голяма хубава ограда. Кокошките трябва да могат да тичат навън, а не постоянно да седят в малката тъмна плевня.

Гърни не каза нищо. Плевнята имаше прозорци и вътре не беше чак толкова тъмно, но знаеше, че спорът няма да доведе доникъде. Новата им плевня беше по-малка от оригиналната постройка, която бе унищожена при мистериозен пожар няколко месеца по-рано, по средата на случая „Добрия пастир“, но все пак беше достатъчно голяма за един петел и три кокошки. За Мадлин обаче затворените пространства бяха временни места за приютяване, а навън, на открито, бе истинският рай. Беше очевидно, че според нея плевнята е затвор за кокошките, и можеше да я убеди, че тя е подходящ дом за тях, колкото би могъл да убеди самата нея да живее вътре.

Освен това не бяха дошли до езерото, за да обсъждат бъдещето на тръстиките, перголата или кокошките. Гърни беше сигурен, че тя ще се върне на темата за Джак Хардуик, и вече бе готов със защитна тирада в подкрепа на вероятното си участие в делото.

Тя щеше да го попита дали се кани да се заеме с още един голям случай с убийство по време на така нареченото си пенсиониране и ако

е така, защо изобщо си е правил труда да се пенсионира.

Той щеше отново да ѝ обясни, че Хардуик бе изгонен от полицията отчасти заради помощта, която оказал на Гърни в разследването на случая „Добрия пастир“, и сега беше напълно справедливо да му върне услугата, като му помогне в неговия случай. Дългът трябваше да се плати.

Тя щеше да му каже, че Хардуик сам се е дискредитирал, и щеше да изтъкне, че причината да го уволнят не е това, че му е дал няколко поверителни досиета, а дългата му история на неподчинение и липса на уважение, както и тийнейджърската му склонност да настъпва егото на по-високопоставените от него. Такова поведение криеше очевидни рискове и накрая брадвата се бе стоварила върху шията му.

Той щеше да ѝ отвърне с аргумент за криволичещите пътища на приятелството.

Тя щеше да му напомни, че с Хардуик никога не са били приятели, просто колеги, които понякога са имали общи интереси.

Той щеше да ѝ изтъкне уникалната връзка между тях, родила се преди години в случая „Питър Пигърт“, когато в един и същи ден, на стотици километри един от друг, всеки от тях бе открил половината от тялото на мисис Пигърт.

Тя щеше да поклати глава и да отхвърли „връзката“ им като гротескно съвпадение в миналото, което не може да бъде основателна причина за каквото и да е действие в настоящето.

Гърни се облегна назад на пейката и погледна към тъмносивото небе. Макар да не гореше от желание, се чувстваше готов да се впусне в тази размяна на реплики, която очакваше да започне всеки момент. Няколко малки птици — някои самотни, други по двойки, минаха над главите им, летейки бързо, сякаш им беше прекалено късно да си избират места за гнездене.

Когато обаче Мадлин най-после проговори, тонът и темата, които бе избрала, изобщо не бяха очакваните от него.

— Осъзнаваш, че той е обсебен, нали? — каза тя, все още загледана в езерото. Беше полутвърдение, полувъпрос.

— Да. — Обсебен от идеята за отмъщение.

— Възможно е.

— Възможно?

— Добре де, вероятно е така.

— Това е ужасно основание да правиш каквото и да било.

— Осъзнавам го.

— А осъзнаваш ли, че това прави неговата версия за случая не много достоверна?

— Не смятам да приемам неговата версия за каквото и да е. Не съм толкова наивен.

Мадлин го погледна, после отново се обърна към езерото. Седяха в мълчание известно време. Гърни потръпна от студения въздух — влажен, ухаещ на пръст студ.

— Трябва да говориш с Малкълм Кларет — каза тя небрежно, сякаш между другото.

Той премигна и я зяпна изненадано.

— Какво?

— Преди да се забъркаш в това, трябва да говориш с него.

— И защо?

Изпитваше смесени чувства спрямо Кларет — не защото имаше нещо против самия човек или се съмняваше в професионалните му качества, но спомените за събитията, предизвикали последните им срещи, бяха все още болезнени и объркващи.

— Може би ще ти помогне... да разбереш защо вършиш тези неща.

— *Да разбера защо върша тези неща?* И какво би трябвало да значи това?

Тя не отговори веднага. Нито пък той я подтикна да го направи — за момент се стресна от внезапната острота, която бе доловил в тона си.

Вече нееднократно бяха обсъждали темата — въпросът защо прави това, което прави, защо изобщо беше станал полицаи, защо бе привлечен от убийствата и защо продължаваше да се интересува от тях. Учудваше се от защитната позиция, която бе заел, при условие че това бе добре позната територия.

Високо в смрачаващото се небе още една двойка дребни птички бързаше към някакво по-познато, може би по-безопасно място — място, което вероятно смятаха за свой дом.

Той заговори с по-мек глас.

— Не знам какво имаш предвид под *тези неща*.

— Прекалено много пъти заставаш на косъм от смъртта.

Гърни се напрегна.

— Когато имаш работа с убийци...

— Моля те, не сега — прекъсна го Мадлин, като вдигна ръка. — Не и речта за „опасната работа“. Не говоря за това.

— Тогава какво...

— Ти си най-умният човек, когото познавам. Най-умният. Обмисляш всички възможни варианти и гледни точки — никой не може да разплете загадката по-добре и по-бързо от теб. И все пак... — гласът ѝ потрепери и тя внезапно млъкна.

Гърни изчака — ужасно дълги десет секунди, преди да попита внимателно:

— И все пак?

Минаха още десет секунди, преди Мадлин да продължи.

— И все пак... през последните две години три пъти, в три различни случая, се озова лице в лице с въоръжен лунатик. На косъм от смъртта всеки път.

Той не каза нищо.

Тя тъжно се загледа към езерото:

— Има нещо сбъркано във всичко това.

След малко Гърни отвърна:

— Мислиш, че искам да умра?

— Искаш ли?

— Разбира се, че не.

Мадлин продължи да се взира пред себе си.

Пасбищата по хълмовете и гората отвъд езерото бяха напълно погълнати от мрака. В края на гората златистите отблясъци от амброзиите и лавандуловите клонки на кукувичето грозде бяха добили оттенък на безлично сиво.

Мадлин потръпна леко, вдигна ципа на якето си догоре и скръсти ръце на гърдите си, долепвайки лакти плътно до тялото.

Известно време стояха така, в мълчание. Сякаш разговорът им бе стигнал до някакво странно място, до хлъзгав наклон, от който нямаше безопасен път нито нагоре, нито надолу.

Когато в средата на езерото се появи треперлива сребриста светлина — отражението на луната, която за момент си бе пробила път през облаците, от гората зад пейката се разнесе плътен звук, от който

космите по ръцете на Гърни настръхнаха. Пронизителен, не съвсем човешки стон на отчаяние.

— Какво...

— И преди съм го чувала — каза Мадлин. — Идва от различни места.

Той се заслуша очаквателно. Минута по-късно викът се разнесе отново, странен и жален.

— Вероятно бухал — вметна Гърни, без да си вярва напълно.

Не каза, че му е прозвучал като плач на изгубено дете.

ГЛАВА 4

ЧИСТО ЗЛО

Минаваше полунощ, а опитите на Гърни да заспи се бяха оказали безуспешни, сякаш бе изпил половин дузина чаши кафе.

Луната бе проблеснала за кратко в повърхността на езерото и отново бе изчезнала зад плътната облачна пелена. И двата прозореца бяха отворени отгоре и влажният студ навлизаше в стаята. Мракът и пропитият с влага нощен въздух, галещ кожата му, предизвикваха в него неприятно и зловещо усещане за клаустрофобия. В това малко потискащо пространство му бе невъзможно да се отърси от мислите за определено неприключилия разговор с Мадлин за желанието му да се изправя лице в лице със смъртта. Но размишленията не водеха доникъде, не стигаше до никакви заключения. Раздразнен, той реши да стане от леглото.

Надигна се и отиде до стола, където бе оставил ризата и панталона си.

— Щом така и така си станал, можеш да затвориш прозорците на горния етаж — гласът на Мадлин прозвуча изненадващо будно от другата страна на леглото.

— Защо? — попита той.

— Бурята. Не чуваш ли че, гръмотевиците приближават?

Не беше чул. Но се доверяваше на слуха й.

— Да затворя ли и тези до леглото?

— Още не. Въздухът е като сатен.

— Влажен сатен, имаш предвид?

Чу я как въздъхна, потупа възглавницата няколко пъти и се намести по-удобно.

— Влажна земя, влажна трева, прекрасно... — Мадлин се прозя, издаде доволен звук и се умълча. Гърни винаги се изумяваше как тя успява да открие такава възстановяваща силите енергия в природни стихии, от които той инстинктивно бягаше.

Облече ризата и панталона, качи се по стълбите и затвори прозорците на двете допълнителни спални и на стаята, в която Мадлин

се занимаваше със своите си неща — шиене, плетене и свирене на чело. Слезе в кабинета си, взе найлоновата пазарска торба, пълна с материалите по случая „Спалтър“, която Хардуик му бе оставил, и я отнесе на масата в трапезарията.

Теглото на торбата го притесни, стори му се като сурово предупреждение.

Захвана се да подрежда съдържанието ѝ на масата. После си спомни колко нещастна беше Мадлин последния път, когато бе заел масата с материалите по едно убийство, събра всичко и го отнесе на масичката за кафе пред камината в другия край на стаята.

Сред документите бяха пълната стенограма от заседанията на процеса „Щатът Ню Йорк срещу Катрин Р. Спалтър“; досието на Бюрото за криминални разследвания (БКР) към щатската полиция в Ню Йорк за убийството на Спалтър (включително оригиналният доклад със снимките и скиците от местопрестъплението); описанието на местопрестъплението; докладите на разследващите детективи за развитието на случая; докладът и снимките от аутопсията; балистичният доклад и множество записки и информации за телефонни разговори; списък с досъдебни искания — всичките повърхностно скалпени, директно взети от учебника с искания при углавни престъпления, и съответните разпореждания (всичките отхвърлени); папка със статии и разпечатки от блогове, записи от радиопредавания и списък с линкове за онлайн отразяването на престъплението, ареста и фазите на процеса; кафяв плик с няколко диска записи от самия процес, осигурени от местния телевизионен канал, който очевидно е имал правата за излъчване на заседанията; и накрая — бележка от Джак Хардуик.

Беше нещо като пътна карта — предлагаше му маршрут през страховитата купчина от информация, разпръсната по масичката за кафе.

Гърни имаше едновременно добро и лошо предчувствие за това. Добро, защото указанията и поставянето на приоритети можеха да му спестят време. Лошо, защото можеха да бъдат манипулативно поднесени. Често и двете неща се оказваха верни. Но му беше трудно да пренебрегне тези упътвания, както и началното изречение от бележката на Хардуик:

Следвай подредбата ми. Ако се отклониш от пътя, ще потънеш в подвижните пясъци на блатото от информация.

Остатъкът от следващите две страници представляваше поредица от номерирани стъпки.

Номер 1: Настрой се на вълната на делото срещу Кей Спалтър. Вземи дивидито, отбелязано с А от плика, и изгледай встъпителната реч от обвинението на прокурора. Истинска класика!

Гърни взе лаптопа от кабинета си и пъкна диска в него.

Подобно на други записи от съдебни заседания, които беше виждал, и този започваше с кадър на прокурора, стоящ в свободното пространство пред подиума на съдията, с лице към съдебните заседатели. Прокашля се, преди да започне. Беше дребен мъж с късо подстригана тъмна коса, вероятно в средата на четиридесетте.

На заден фон се чуваше шумолене на листове, местене на столове, врява от неразличими гласове, някой се закашля — повечето звуци обаче утихнаха, след като съдията потропа няколко пъти с чукчето си.

Прокурорът погледна към съдията, набит чернокож мъж с мрачно изражение, който му кимна небрежно. Пое си дълбоко дъх и се загледа в пода за няколко секунди, преди да вдигне глава и да се втренчи в съдебните заседатели.

— Зло — обяви той накрая със силен и тържествен глас. Изчака да се възцари абсолютно мълчание, после продължи: — Всички си мислим, че знаем какво е злото. Учебниците по история и репортажите по телевизията са пълни със зли деяния, зли мъже, зли жени. Но схемата, която ще ви бъде разяснена, и безмилостният хищник, който в края на този процес ще осъдите, ще ви разкрият реалността на злото по начин, който никога не ще забравите.

Сведе очи към пода. Пауза. Продължение.

— Това е истинската история на един мъж и една жена, съпруг и съпруга, жертва и хищник. Историята на брак, отровен от изневяра.

Историята на заговор за убийство и опит за убийство, чийто резултат — ще се убедите — е по-ужасен от смъртта. Чухте ме правилно, дами и господа, *по-ужасен от смъртта*.

След пауза, в която очевидно се опитваше да осъществи контакт с очи с възможно най-много заседатели, се обърна и отиде до своята маса. Точно зад нея, пред мястото, определено за зрителите в залата, седеше мъж в голяма инвалидна количка — сложно устройство, което напомни на Гърни за количките, в които Стивън Хокинг, парализираният физик, правеше редките си публични появи. Изглежда, че то подкрепяше цялото тяло на мъжа в него, включително главата. В ноздрите на създанието, което някога е било човек, бяха пъхнати тръбички за кислород и без съмнение на други — скрити — места имаше още тръбички.

Въпреки че имаше какво да се желае от ъгъла на снимане и светлината, образът на екрана даваше достатъчно ясна представа за състоянието на Карл Спалтър и предизвика гримаса на лицето на Гърни. Да бъдеш парализиран по този начин, пленен в изтръпнало нереагиращо тяло, неспособен дори да мигнеш или да се закашляш, зависим от машина, която ти помага да не се задавиш от собствената си слюнка... Исусе! Все едно да си погребан жив, а гробът да е собственото ти тяло. Да си заклещен в полумъртва маса от плът и кости — това за него беше върховният клаустрофобичен ужас. Потръпна при мисълта и продължи да гледа записа. Прокурорът отново се бе обърнал към журито, сочейки с ръка мъжа в количката.

— Трагичната история, чиято страховита кулминация ни доведе в тази зала, започва точно преди година, когато Карл Спалтър взел дръзкото решение да се кандидатира за губернатор — с идеалистичната идея веднъж завинаги да отърве нашия щат от организираната престъпност. Похвална цел, но от самото начало тя срещнала съпротивата на съпругата му — обвиняемата, която била под въздействие на порочни влияния, както ще научите по време на този процес. От мига, в който Карл започнал да се изявява на обществената сцена, тя не само го излагала публично, правейки всичко по силите си да го обезкуражи, но освен това прекратила брачните си отношения с него и започнала да му изневерява с друг мъж, така наречения ѝ личен треньор. — Повдигна многозначително вежди към заседателите, намигвайки им с огорчено изражение. — Обвиняемата се показала

като жена, готова настървено да се бори за постигането на това, което иска, на всяка цена. Когато слуховете за изневярата ѝ стигнали до Карл, той отказал да им повярва. Но накрая трябвало да се изправи срещу нея. Казал ѝ, че тя трябва да направи избор. Е, дами и господа, тя го сторила. Ще чуете убедителни показания за този избор, който бил да се сближи с фигура от подземния свят, Джакомо Флатано, известен като „Джими Флатс“, и да му предложи петдесет хиляди долара, за да убие съпруга ѝ.

Направи драматична пауза, като целенасочено изгледа всеки член на журито.

— Кей Спалтър решила, че иска да прекрати брака си, но не иска да загуби парите на Карл, и затова се опитала да наеме професионален убиец. Но той отклонил предложението ѝ. И какво направила обвиняемата след това? Направила опит да уговори любовника си, личния си треньор, да го стори срещу обещания за охолен живот на тропически остров, който двамата ще могат да си позволят с наследството, което тя ще получи след смъртта на Карл — защото, дами и господа, Карл все още имал надежди за запазването на техния брак и не бил променил завещанието си.

Протегна двете си ръце в уmolителен жест, за да получи съчувствието на съдебните заседатели.

— Надявал се да спаси този брак. Надявал се да бъде с жената, която все още обичал. А какво прави през това време въпросната жена? Заговорничи, първо с гангстер, после с евтиния Ромео от фитнеса, за да го убие. Какъв човек...

Разнесе се нов глас — на човек извън кадъра, хленчещ и нетърпелив.

— Възраждавам! Ваша чест, емоционалната догадка на господин Пискин минава всякакви граници...

Прокурорът спокойно го прекъсна.

— Всяка дума, която казвам, ще бъде подкрепена с показания под клетва.

Челюстта на съдията, видима в горния край на екрана, се размърда и той измърмори:

— Отхвърля се. Продължете.

— Благодаря ви, Ваша чест. Както казвах, обвиняемата направила всичко по силите си, за да убеди младия си любовник да

убие съпруга ѝ. Но той отказал. Е, предположете какви са следващите ѝ действия. *Какво според вас ще стори един човек, твърдо решен да извърши убийство?*

Изгледа изпитателно заседателите за около пет секунди, преди да отговори на въпроса си:

— Дребният гангстер се уплашил да застреля Карл Спалтър. Личният ѝ треньор се уплашил да застреля Карл Спалтър. *Затова Кей Спалтър започнала сама да взема уроци по стрелба.*

Гласът зад кадър се разнесе отново.

— Възраждам! Ваша чест, употребата на думата „затова“ от прокурора намеква за признание за мотив от страна на обвиняемата. Няма подобно признание никъде в...

Прокурорът пак го прекъсна.

— Ваша чест, ще перифразирам историята, която е напълно подкрепена от свидетелски показания. Гангстерът отказал да застреля Карл. Треньорът отказал да застреля Карл. *И в този момент обвиняемата започнала да взема уроци по стрелба.*

Съдията размърда едрото си тяло с очевидно неудобство.

— Отбележете поправката в изказването на господин Пискин. Продължете.

Прокурорът се обърна към заседателите.

— Обвиняемата не само започнала да взема уроци по стрелба, но ще чуете показания от инструктора ѝ по стрелба, който ще потвърди удивителното ниво, което тя постигнала. Кое то ни води до трагичната кулминация на нашата история.

През ноември майката на Карл Спалтър, Мери Спалтър, умира. Умира сама при нещастен инцидент, който е често срещан — подхлъзва се и пада във ваната в комплекса за възрастни хора, където прекарва последните години от живота си. На погребалната служба в гробището „Уилоу рест“ Карл се изправя, за да произнесе реч. Ще чуете как според очевидци той прави крачка-две, внезапно залита напред и се стоварва с лице на земята. Не помръдва. Всички помислили, че се е подхлъзнал и че е изпаднал в безсъзнание от удара. След секунди обаче някой вижда струйката кръв, стичаща се от слепоочието му — тънка кървава следа, излизаща от малка дупчица. Последвалият медицински преглед потвърждава това, което първият

разследващ екип подозира — че Карл е прострелян от мощна пушка малък калибър.

Ще чуete показанията на полицейските експерти, които ще направят възстановка на стрелбата. Според тях куршумът е изстрелян от прозореца на апартамент на приблизително петстотин метра от мястото, където е била жертвата. Ще видите карти, снимки и скици, илюстриращи точно как е било извършено това. Всичко ще бъде пределно ясно и очевидно — каза той с успокояваща усмивка и погледна часовника си, преди да продължи.

Разходи се напред и назад пред съдебните заседатели.

— Този апартамент, дами и господа, е бил собственост на компанията за недвижими имоти „Спалтър“. Апартаментът, от който е изстрелян куршумът, е бил пуст, пред ремонт, както повечето апартаменти в сградата. Обвиняемата е имала лесен достъп до ключовете. Ще чуete разбиващи показания, че Кей Спалтър... — спря и посочи към жената на масата, която бе обърната с профил към камерата, — че Кей Спалтър не само е била в сградата сутринта на стрелбата, но е била в апартамент, от който е изстрелян куршумът — по същото време, когато е бил прострелян Карл Спалтър. Нещо повече, ще чуete показания от очевидци, че е влязла в празния апартамент сама и си е тръгнала сама.

Млъкна и сви рамене, сякаш фактите по делото бяха толкова очевидни, че повече нямаше какво да се каже. Но все пак намери.

— Обвинението е „опит за убийство“. Но какво означава този законов термин? Помислете за следното: В деня, преди да бъде прострелян, Карл е бил пълен с живот, пълен с енергия и амбиции. В деня след стрелбата... Е, просто го погледнете. Погледнете добре мъжа, заклещен в тази количка, подпиран и крепен от метални шини и гумени ремъци, защото мускулите, които би трябвало да извършват това, са безполезни. Погледнете в очите му. Какво виждате? Мъж, толкова увреден от ръката на злото, че би предпочел да е мъртъв. Мъж, толкова съсипан от предателството на любимата си, че би предпочел да не се бе раждал.

Отново гласът извън кадър:

— Възразявам!

Съдията се прокашля.

— Приема се. — В гласа му се долавя предупредително ръмжене. — Господин Пискин, прекращавате границата.

— Извинявам се, Ваша чест. Малко се увлякох.

— Съветвам ви да се въздържате повече.

— Да, Ваша чест. — След като се съсредоточи за миг, прокурорът се обърна отново към заседателите. — Дами и господа, тъжно е, че Карл Спалтър вече не може да се движи, да говори или да общува с нас по никакъв начин, но ужасът, запечатан в изражението на лицето му, казва, че той напълно осъзнава какво се е случило и че знае без никакво съмнение: в света съществува чисто зло. Запомнете, когато признаете Кей Спалтър за виновна в опита за убийство — както знам, че ще стане, — това, което виждате пред себе си, да, това е истинският смисъл на тази суха фраза „опит за убийство“. Този мъж в инвалидна количка. Този живот, разбит без никаква надежда за възстановяване. Погубеното щастие. Реалността, твърде ужасяващата, за да се опише с думи.

— Възразявам! — обади се гласът.

— Господин Пискин — изръмжа съдията.

— Приключих, Ваша чест.

Съдията обяви половин час почивка и повика прокурора и адвоката в кабинета си.

Гърни пусна записа отново. Никога не беше виждал подобна встъпителна реч. По емоционалността и съдържанието си бе много по-близка до заключителна реч. Но той познаваше Пискин по репутация и човекът определено не беше аматьор. Каква беше целта му? Да се държи така, сякаш осъждането на Кей Спалтър е неизбежно, че играта е свършила, преди да е започнала? Толкова ли беше сигурен в себе си? И ако това беше само встъпителната му реч, как щеше да надмине обвинението с „чистото зло“?

Като стана дума за това, искаше му се да види изражението на Карл Спалтър, което Пискин бе споменал на заседателите, но камерата не го бе уловила. Запита се дали в купищата материали, предоставени му от Хардуик, има снимка на жертвата. Вдигна листа с указанията, търсейки подсказка.

Може би не беше случайно, но това бе втората тема.

Номер 2: Виж щетите. Папката от процеса, третата снимка. Всичко е в тези очи. Не искам никога да виждам това, което е предизвикало изражението на лицето му.

Минута по-късно Гърни държеше снимка на мъж — виждаха се само лицето и раменете му. Дори с предварителната подготовка, ужасът в очите на Спалтър беше шокиращ. Финалният изблик на Пискин не е бил преувеличен.

В тези очи наистина личеше осъзнаване на някаква кошмарна истина — реалност, която, както бе казал прокурорът, бе твърде ужасна, за да се опише с думи.

ГЛАВА 5

КРЪВОЖАДНИ НЕВЕСТУЛКИ

Стържещото скърцане на френския прозорец от дясната страна, отварящ се с плъзгане, пробуди Гърни от сюрреалистичния сън, който му се изплъзна веднага щом отвори очи. Беше се излегнал в едно от двете кресла до камината в дневната, а документите по случая „Спалтър“ бяха разпилени на масичката за кафе. Светлината, навлизаща през отворения прозорец, носеше издайническите следи на отиващата си зора.

Силуетът на стоящата на прага Мадлин, която вдишваше студения застинал въздух, се очертаваше на фона на небето.

— Чуваш ли го?

— Кого? — Гърни потърка очи и се опита да изпълне тялото си.

— Хорас. Ето го пак.

Гърни се заслуша апатично за кукуригането на младия петел, но не успя.

— Ела до прозореца и ще го чуеш.

За малко да отвърне, че му е все тая дали ще го чуе или не, но осъзна, че това ще бъде лошо начало на деня. Надигна се от креслото и отиде при нея.

— Ето — каза Мадлин. — Сега го чуваш, нали?

— Така мисля.

— Ще го чуваме много по-лесно — каза весело Мадлин, сочейки към тревата между полянката с аспарагуси и голямото ябълково дърво, — след като построим кокошарника там.

— Несъмнено.

— Правят го, за да маркират територията си.

— Хм...

— За да предупредят другите петли и да им заявят: „Това е моят двор, бях първи“. Харесва ми.

— Кое ти харесва?

— Звукът, кукуригането...

— О, да. Много... провинциално.

— Не съм сигурна, че искам много петли, но да имаш един е много приятно.

— Добре.

— Хорас. Отначало не бях сигурна за името, но сега ми се струва идеално за него. Не мислиш ли?

— Предполагам.

Истината бе, че името Хорас по някаква странна причина му напомняше за името Карл. А в мига, в който името Карл се появи в съзнанието му, изплува и споменът за поразените очи от снимката, очи, които сякаш се взираха в демон.

— А другите три имена — Хъфи, Пуфи и Флъфи — мислиш ли, че са прекалено глупави?

На Гърни му бяха нужни няколко секунди, за да се съсредоточи отново.

— Прекалено глупави за кокошки?

Тя се разсмя и сви рамене.

— Щом построим малката им къщичка с хубава ограда и достатъчно място за тичане на открито, ще можем да ги преместим от задушната плевня.

— Да — отвърна Гърни, но липсата на ентусиазъм беше очевидна.

— И ще направиш оградата много здрава, нали, за да не влизат хищници?

— Да.

— Директорът на клиниката загуби една от своите червени кокошки от породата Роуд Айлънд миналата седмица. В един миг е била там, в следващия — я нямало.

— Това е рискът да ги пускаш навън.

— Не и ако построим хубава ограда на кокошарника. Ще могат да са навън, да тичат из тревата, което им е любимо занимание, и пак ще са в безопасност. И ще е толкова забавно да ги гледаш. Точно там — тя посочи с показалец към мястото, което бе избрала.

— И какво е станало според него с липсващата кокошка?

— Нещо я грабнало и я отнесло. Най-вероятно който или орел. Почти е сигурен, че е орел, защото при такава суша като това лято, те започват да търсят и друга плячка, освен риба.

— Хм...

— Каза, че ако ще правим кокошарник, трябва да поставим телена мрежа отгоре и да я вкараме поне на петнайсет сантиметра под земята. Иначе разни неща могат да се вмъкват под нея.

— *Неща?*

— Спомена невестулки. Очевидно са наистина отвратителни.

— Отвратителни?

Мадлин се намръщи.

— Каза, че когато невестулка се промъкне в кокошарника, тя... отхапва главите — на всички кокошки...

— Не ги изяжда? Само ги убива?

Мадлин кимна, устните ѝ бяха здраво притиснати, а на лицето ѝ беше изписана дълбока тъга и съчувствие.

— Обясни ми, че щом опита кръв, невестулката изпада в някаква странна лудост. Щом усети вкуса ѝ, не може да спре, докато не убие всички кокошки.

ГЛАВА 6

МРАВКИ

Малко след изгрев, след като реши, че е демонстрирал достатъчно усърдие по отношение на проблема с кокошките, като направи скица на конструкцията на кокошарника, Гърни избута встрани бележника и се настани на масата в кухнята за втората си чаша кафе.

Когато Мадлин се присъедини към него, той реши да ѝ покаже снимката на Карл Спалтър.

От работата си като консултант в местния кризисен център за психични проблеми, тя беше свикнала да наблюдава крайни негативни емоции — паника, гняв, притеснение, отчаяние. Въпреки това очите ѝ се разшириха от изненада при вида на стряскащото изражение на Спалтър.

Остави снимката на масата, после я избута още няколко сантиметра по-далеч.

— Той знае нещо — каза тя. — Нещо, което не е знаел, преди съпругата му да го простреля.

— Може би не го е направила тя. Според Хардуик случаят срещу нея е изфабрикуван.

— Вярваш ли му?

— Не знам.

— Значи може да го е направила, а може и да не е. Но Хардуик не се интересува от това, нали?

Гърни беше изкушен да спори с нея, защото не му хареса положението, в което го поставяше твърдението ѝ. Вместо това просто сви рамене.

— Интересува се от това обжалването на присъдата ѝ да е успешно.

— Това, от което *наистина* се интересува, е да получи реванш и да накара бившите си работодатели да се пръснат от яд.

— Знам.

Тя наклони глава и го изгледа така, сякаш се канеше да го попита защо позволява да бъде вкарван в такава измамна схема и в подобно цинично начинание.

— Не съм му обещал нищо. Но трябва да призная — каза той, като посочи към снимката на масата, — че съм любопитен за *това*.

Мадлин присви устни, обърна се към отворения прозорец и се загледа в прозрачната лека мъгла, пронизвана от падащите косо лъчи на ранното сутрешно слънце.

После нещо в края на каменната площадка, точно отвъд прага на вратата, привлече вниманието ѝ.

— Върнали са се — каза тя.

— Кой? Какво?

— Мравките дърводелци^[1].

— Къде са?

— Навсякъде.

— *Навсякъде?*

Мадлин отвърна с благ тон, в контраст с неговото нетърпение.

— Ето там. И тук. По первазите. Покрай шкафове. И около мивката.

— Защо, по дяволите, не си ми казала?

— Току-що ти казах.

Гърни се канеше да влезе в спор за подмолния начин за поднасяне на информацията, но разумът му надделя и каза само:

— Мразя проклетите гадина.

И наистина ги мразеше. Дърводелските мравки бяха термитите на Кетскилс и на другите студени места — изгризваха вътрешността на дъските и гредите и в мрака мълчаливо превръщаха поддържащите структури на солидни домове в стърготини. Всеки месец службата за изстребване на вредителите пръскаше основите и понякога изглеждаше, че са спечелили битката. Но после първо се завръщаха мравките разузнавачи, а след това настъпваха и легионите дърводелци...

За момент забрави за какво говореха с Мадлин преди споменаването на мравките. Когато си спомни, го обзе подозрителното чувство, че е бил разсеян нарочно, за да не сподели решението си.

Опита се да бъде максимално откровен.

— Виж, разбирам опасността и мотивите зад действията на Хардуик, които определено са лишени от благородство. Но смятам, че

съм му длъжник. Неголям, но все пак му дължа нещо. А и може би една невинна жена е била осъдена въз основа на доказателства, фалшифицирани от мръсно ченге. Не обичам мръсните ченгета.

Мадлин го прекъсна.

— На Хардуик не му пука дали тя е невинна. За него това е без значение.

— Знам. Но аз не съм Хардуик.

---

[1] Вид мравки, които обикновено изграждат жилищата си във влажна дървесина и въпреки че не се хранят с дърво, могат да нанесат големи разрушения на дървените постройки. — Б.р. ↑

ГЛАВА 7

МИК ЗАДНИКА

— Значи всички смятали, че се е спянал, докато не открили куршума в мозъка му? — попита Гърни.

Седеше на мястото до шофьора в ръмжащия понтиак на Хардуик — не беше превоз, който обичайно би избрал, но пътуването от Уолнът Кросинг до женския поправителен център в Бедфорд Хилс щеше да отнеме около три часа според Гугъл и му се стори добра възможност да зададе въпросите си.

— Малката кръгла дупка в слепоочието му определено е била ясна следа — каза Хардуик. — Но скенерът не оставил никакво съмнение. Впоследствие хирургът извадил по-голямата част от куршума.

— Бил е „220 Суифт“? — Гърни бе успял да прегледа половината от стенограмата на процеса и една трета от папката с досието по случая, преди Хардуик да го вземе, и искаше да е сигурен във фактите.

— Аха. Най-бързият куршум в света. Най-равната траектория в този бизнес. Сложи го в точното оръжие с точния мерник и можеш да пръснеш главата на катерица на петстотин метра разстояние. Прецизна работа. Нищо не може да се сравни с него. Добави и заглушител и имаш...

— *Заглушител?*

— Да. Затова никой не е чул изстрела. И заради фишеците.

— *Фишеците?*

Хардуик сви рамене.

— Свидетели са чули между пет и десет комплекта парти бомбички да гърмят онази сутрин. Някъде в посоката на сградата, от която е дошъл изстрелът. Последните са гръмнали по времето, когато е прострелян Спалтър.

— Откъде знаят коя е била сградата?

— От възстановката на сцената. Свидетелските показания за мястото на жертвата, когато е простреляна. И от последвалото обикаляне от врата на врата за възможни източници на информация.

— Но отначало никой не е разбрал, че Спалтър е прострелян, нали?

— Само видели как пада. Както вървял към подиума до гроба, бил гръмнат в лявото слепоочие и се проснал напред. В онзи момент лявата му страна била изложена към един празен парцел от гробището, към реката, оживената градска магистрала и отвъд нея — редица от отчасти необитаеми жилищни сгради, собственост на фамилията Спалтър.

— Как са открили от кой апартамент е стреляно?

— Много лесно. Тя... имам предвид стрелеца... както и да е... е оставил оръжието, монтирано върху хубав триножник.

— С мерника?

— Цял-целеничък отгоре.

— И заглушителят?

— Не. Той е бил свален.

— Тогава откъде знаят...

— Краят на цевта е бил модифициран, за да се постави заглушител. А и само фишеците не биха могли да прикрият гърмежа на незаглушен „220 Суифт“. Страшно мощен патрон.

— А ако беше само заглушителят, той щеше да се справи със звуковата вълна от дулото, но свръхзвуковата детонация пак щеше да се чуе много ясно. Което обяснява необходимостта от фишеците. Всичко това насочва към внимателен подход и подробно планиране. Така ли са го разглеждали в делото?

— Така би *трябвало*, но казва ли ти някой как са го разбрали те? Изобщо не е споменавано по време на процеса. Много неща не са споменати.

— Но защо да оставя пушката и да маха заглушителя?

— Нямам никаква идея. Освен ако не е бил от онези суперсложни, дяволски усъвършенствани механизми за по пет хиляди долара — прекалено добри и скъпи, за да ги зарежеш просто така?

На Гърни му е трудно да преглътне подобна трактовка.

— От всички начини, по които една отмъстителна съпруга би могла да убие мъжа си, обвинението е решило да твърди, че Кей Спалтър е избрала най-сложния, най-скъпия и изискващ най-сложните технологии...

— Дейви, момчето ми, не е нужно да убеждаваш мен, че обвинението мирише. Знам, че мирише — направо смърди. В него има повече дупки, отколкото по ръката на стар наркоман. Затова го избрах за първия си случай. Има огромен потенциал за обръщане на присъдата.

— Добре. Значи е имало заглушител, който е бил свален. Предполага се от стрелеца.

— Правилно.

— И не са оставени отпечатыци по нищо.

— Никакви отпечатыци, никакви следи. Явно е работено с ръкавици.

— А онова мръсно ченге не е ли подставило нещо в апартамента на Кей Спалтър, за да я уличи?

— Тогава не е я познавал. Решил е да я натопи едва когато я срещнал и решил, че я мрази и че точно тя трябва да е „стрелецът“.

— Той е главният разследващ, споменат в досието, нали? Старши следовател Майкъл Клемпър?

— Мик Задника — това е нашето момче. Обръсната глава, малки очички, широки рамене. Темперамент като на ротвайлер. Маниак на бойни изкуства. Обича да чупи тухли с юмруци, особено пред хора. Много, много гневен мъж. Кое то ни води отново до настоящия проблем. Мик Задника се развел преди няколко години. От най-грозните разводи. Мик... Е, сега стигаме до някои... не особено благонадеждни слухове. Клюки, мълви, територията на бракоразводните адвокати. Разбираш за какво говоря?

Гърни въздъхна.

— Давай, Джак.

— Според слуховете съпругата на Мик имала вземане-даване с влиятелен човек от организираната престъпност, с когото се запознала, защото Мик — според мълвата — също си имал вземане-даване с въпросната личност. — Хардуик направи пауза. — Виждаш ли какъв е проблемът?

— Виждам няколко.

— Мик разбрал, че тя се чука с голямата клечка, но това го поставило пред голяма дилема. Все пак никой не иска да отваря торба с лайна в съда, нито пък където и да е другаде. Така че не могъл да предприеме никакви законови стъпки. Сред приятели обаче говорел

как иска да удуши кучката, да ѝ извие главата и да нахрани с нея кучето. Очевидно от време на време го е казвал и лично на нея. В един от тези случаи тя направила запис, на който се вижда как той — след няколко питиета — ѝ описва особено образно как ще хвърли някои определени части от тялото ѝ на своя питбул. Познай какво станало след това?

— Ти ми кажи.

— На следващия ден жената заплашила да пусне записа в Ютуб и така да изпрати и кариерата, и бъдещата му пенсия директно в помийната яма, освен ако той не се съгласи да ѝ даде много бърз и тих развод при нейните условия и с щедра издръжка.

Леката усмивка на Хардуик прикриваше някакво странно извратено възхищение.

— По това време убийствената омраза на стария Мик вече била започнала да избива като гноен цирей. С радост би я убил, независимо от връзката ѝ с баровеца гангстер, ако тя не го била уверила, че ако нещо се случи с нея, записът ще залее интернет. Така че бил принуден да ѝ даде развод. И пари. И оттогава ненавижда всяка жена, която дори смътно му напомня за бившата му съпруга. Мик винаги е бил докачлив. Но след като му наврели този развод в задника, се превърнал в 115 килограма чисто желание за отмъщение, тръгнало на лов за нови жертви.

— Казваш, че е натопил Кей Спалтър само защото се е чукала наляво-надясно като жена му?

— По-лошо. И по-налудничаво. Мисля, че сляпата му омраза към всяка жена, която прилича на неговата, го е накарала да повярва, че Кей Спалтър наистина е убила мъжа си и че е негов дълг тя да си плати за това. В неговия извратен и объркан ум тя е била виновна и той е бил решен да я накаже на всяка цена. Нямало да позволи още една невярна кучка да мине между капките. И ако за целта се налагало да полъжесвидетелства малко тук и да поизлъже малко там — какво толкова, мамка му?

— Твърдиш, че е психопат.

— Меко казано.

— И как точно си разбрал всичко това?

— Казах ти. Мик има доста врагове.

— Можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Човек, който е достатъчно близо до него, за да чува и да знае разни неща, ми сподели подробности за озлоблението му и за издънките в работата му — сведения от телефонните разговори, коментари за това и онова, реплики за жените по принцип и по-конкретно за жена му и Кей Спалтър. Очевидно Задника понякога се отнасял и не бил толкова предпазлив, колкото би трябвало да бъде.

— Този човек има ли си име?

— Не мога да ти кажа.

— Напротив — можеш.

— Няма начин.

— Чуй ме, Джак. Ако пазиш тайни от мен, нямаме сделка. Трябва да знам всичко, което знаеш ти. Всеки въпрос и всеки отговор. Това е сделката. Точка.

— Исусе, Дейви, не ме улесняваш...

— Нито пък ти.

Гърни погледна скоростомера и видя, че стрелката приближава 130 км в час. Челюстта на Хардуик бе здраво стисната. Както и ръцете му около волана. Мина минута, след което той каза просто:

— Ести Морено.

След още минута мълчание продължи:

— Тя работеше с Мик Задника от времето на развода му чак до края на делото „Спалтър“. Накрая успя да си издейства преместване — пак е в същия отдел, но с друг началник. Трябваше да приеме работа на бюро, която ненавижда. Но дори омразата ѝ към бумажината е по-малка, отколкото тази към Задника. Тя е добро ченге. Умна е. Умее да слуша и да наблюдава. И е принципна. Ести има принципи. Знаеш ли какво ми каза за Мик?

— Не, Джак, какво?

— Каза ми: „Има карма. Когато направиш нещо гадно, някой ден то ще се върне да те ухапе по задника“. Ести е истински динамит! Споменах ли, че освен това е и пуерториканска сексбомба? И доста интелигентна. Интелигентна сексбомба. Трябва да я видиш с едно от онези кавалерийски кепета.

Хардуик се усмихна широко, а пръстите му забарабаниха в латино ритъм по волана.

Гърни мълча известно време, опитвайки се да осмисли обективно новата информация. Целта му бе да я попие цялата, но

освен това да я задържи на известна дистанция, както се прави на местопрестъпление, когато оглеждаш детайлите, които могат да имат различни тълкувания.

Замисли се за странните очертания, които това дело бе започнало да приема в съзнанието му, включително ироничния паралел между присъдата на всяка цена, която бе искал Клемпър, и нейната отмяна на всяка цена, към която се стремеше Хардуик.

И двете му предоставяха достатъчно доказателства, че човекът не е рационално създание и че така наречената логика не е нищо повече от ярка фасада, прикриваща по-тъмни мотиви; опит страстта да бъде наметната с плащ от строги геометрични аксиоми.

Потънал в мисли, Гърни почти не забелязваше хълмовете и долините, през които минаваха — полюшващите се бурени, израснали по вълнистите хълмове; немощните фиданки; просторните полета от изсъхнали треви в зелено и жълто; слънцето, промушващо се през колебливата бледа мъгла; западналите ферми с техните плевни и силози, невиждали боя от десетилетия; тъжните селца край пътя, старите оранжеви трактори, ръждясалите рала и греблата за сено; старомодната и спокойна провинциална пустота, която бе гордостта и проклятието на окръг Делауеър.

ГЛАВА 8

БЕЗСЪРДЕЧНАТА КУЧКА

Далеч от песъчливата красота на икономически съсипаните, обезлюдени окръзи в централната част на щата Ню Йорк, северният окръг Уестчестър притежаваше нехайното очарование на старите пари. По средата на този като излязъл от картичка пейзаж женският изправителен център „Бедфорд Хилс“ изглеждаше абсолютно не на място — като бодливо прасе в изложба на домашни любимци.

Мястото напомни на Гърни за пореден път, че действителната охрана на затворите със строг охранителен режим е сложна система от многобройни видими и невидими детайли. От една страна, бяха високотехнологичните сензори и контролни системи. От друга страна — кулите на охраната, високите три метра и половина железни заграждения и режещата като бръснач телена ограда.

Със сигурност някой ден технологиите щяха да направят телената мрежа излишна. Но засега тя бе това, което най-видимо разграничаваше пространството отвън и онова вътре. Посланието ѝ беше просто, агресивно и силно. Присъствието ѝ лесно смазваше всеки опит за създаване на някаква атмосфера на нормалност — не че в затворите се правеха сериозни опити за нещо подобно. Всъщност Гърни подозираше, че мрежата отдавна няма практическа функция като възпираща преграда, а по-скоро предава послание.

Отвътре „Бедфорд Хилс“ бе същият като повечето затвори и поправителни центрове, които бе посещавал през годините. Изглеждаше толкова мрачен и неприветлив, колкото изискваше предназначението му. И въпреки хилядите и хиляди страници, изписани по темата за съвременната система за наказания, това предназначение — неговата същност — се свеждаше до едно-едничко нещо.

Той беше клетка.

Клетка с много ключалки, пропускателни постове и процедури, чиято цел бе стопроцентовата сигурност, че никой няма да влезе или да излезе от мястото без доказателство, че има право да го стори. От

офиса на Лекс Бинчър бяха изпратили предупреждение, че Гърни и Хардуик са в списъка с одобрени посетители на Кей Спалтър и те влязоха без проблеми.

Дългата зала за посещения без прозорци, в която бяха вкарани, приличаше на всички подобни стаи в системата. Основната ѝ отличителна черта бе нещо подобно на дълъг плот, минаващ по средата и разделящ стаята на две — страната на затворника и страната на посетителя, със столове и стигаща до гърдите бариера.

Пазачите стояха в двата края на помещението и имаха видимост върху цялата преграда, за да предотвратят евентуални опити за размяна на непозволенни предмети. Стаята беше боядисана (не наскоро) в характерния за тези институции цвят, който бе по-скоро липса на цвят.

Гърни с облекчение видя, че има малко други посетители, така че можеха да застанат по-далеч от тях и да постигнат някакво уединение.

Жената, която бе вкарана в стаята от яката чернокожа пазачка, беше ниска и слаба, с тъмна коса, подстригана късо. Имаше фино носле, красиво оформени скули и плътни устни. Очите ѝ бяха поразително зелени и под едното се виждаше малка синина. Изражението ѝ беше напрегнато и правеше лицето ѝ по-скоро стряскащо, отколкото красиво.

Гърни и Хардуик се изправиха, когато тя приближи. Хардуик заговори първи, втренчен в синината ѝ.

— Исусе, Кей, какво е станало?

— Нищо.

— Не ми прилича на нищо.

В тона на Хардуик имаше леко престорена загриженост, която подразни Гърни.

— Всичко е наред, погрижиха се за това — каза тя небрежно. Говореше на Хардуик, но оглеждаше Гърни с неприкрито любопитство.

— Как точно и кой се погрижи? — настоя Хардуик.

Тя премигна нетърпеливо.

— Кристъл Рокс. Моята закрилничка — усмихна се с усмивка, в която определено нямаше радост.

— Лесбийката, която продава наркотици?

— Да.

— Май ти е голям фен.

— Фен е на тази, която си мисли, че съм.

— Харесва жени, убили съпрузите си?

— Направо ги обожават.

— Как ще се почувства, когато присъдата ти бъде отменена?

— Добре — стига да продължи да смята, че не съм невинна.

— Да, добре... това не би трябвало да е проблем. Невинността ти не е тема на това обжалване. Проблемът е честният процес и нашата цел е да докажем, че не ти е била предоставена възможност за такъв. Като стана дума, бих искал да те запозная с човека, който ще ни помогне да покажем на съдията точно колко несправедлив беше твоят процес. Кей Спалтър, представям ти Дейв Гърни.

— Господин Суперченге — каза тя саркастично, после млъкна, за да види реакцията му. Когато той не реагира по никакъв начин, продължи: — Чела съм за вас и вашите постижения. Много впечатляващо.

Не изглеждаше впечатлена.

Гърни се запита дали тези хладни оценяващи зелени очи изобщо някога изглеждат впечатлени.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Спалтър.

— Кей — поправи го тя, но в гласа ѝ нямаше и намек, че иска да скъси дистанцията. По-скоро държеше на малкото си име, защото искаше да се разграничи от омразната фамилия. Продължи да го оглежда, сякаш е стока, която обмисля да купи. — Женен ли си?

— Да.

— Щастливо?

— Да.

Тя като че ли обмисли малко по-дълго тази информация, преди да зададе следващия си въпрос.

— Вярваш ли, че съм невинна, Дейв?

— Вярвам, че слънцето изгря тази сутрин.

Устата ѝ се изви в нещо подобно на полусекундна усмивка. Или пък бе просто тремор, предизвикан от цялата енергия, която това малко тяло задържаше в себе си.

— И какво се предполага, че означава това? Че вярваш само на очите си? Че си невъзмутим и непреклонен тип, който основава всичките си теории на фактите?

— Означава, че току-що те срещнах и нямам достатъчно впечатления, за да си съставя мнение, какво остава за вяра в нещо.

Хардуик се прокашля нервно.

— Може би е по-добре да седнем?

Докато заемаха местата си на малката маса, Кей Спалтър не откъсваше очи от Гърни.

— Е, какво ти е нужно да знаеш, за да си съставиш мнение дали съм невинна?

Хардуик се намеси, навеждайки се напред.

— Или дали си получила справедлив процес, което е истинският ни проблем в момента.

Тя пренебрегна думите му, все така втрещена в Гърни.

Той се отпусна назад и се вгледа в тези забележителни немигащи зелени очи. Нещо му подсказваше, че най-доброто встъпление е липсата на каквото и да е встъпление.

— Ти ли застреля Карл Спалтър или поръча да бъде застрелян?

— Не. — Думата излезе от устата ѝ решително и бързо.

— Вярно ли е, че си имала извънбрачна връзка?

— Да.

— И че съпругът ти е разбрал за това?

— Да.

— И е смятал да се разведе с теб?

— Да.

— Разводът при тези обстоятелства би имал крайно негативен ефект върху икономическото ти състояние, нали?

— Абсолютно.

— Но по времето, когато е бил фатално ранен, съпругът ти все още не е бил взел окончателно решение за развода и не е бил променил завещанието си — така че ти все още си негов основен наследник. Така ли е?

— Да.

— Поиска ли от любовника си да го убие?

— Не. — На лицето ѝ в се изписа изражение на погнуса, което веднага изчезна.

— Значи неговият разказ на процеса е пълна измислица?

— Да. Но не може да е *негова* измислица. Дарил беше спасител на басейна в клуба ни и така наречен „личен треньор“. Тяло за милион

долара и мозък за два цента. Той просто изрецитира лъжите, които Клемпър му нареди да каже.

— Молила ли си бивш затворник на име Джими Флатс да убие съпруга ти?

— Не.

— Значи и неговият разказ на процеса е измислица?

— Да.

— Измислица на Клемпър?

— Предполагам.

— Беше ли в сградата, от която е дошъл изстрелът, в деня на стрелбата или преди това?

— Със сигурност не и в деня на стрелбата.

— Значи показанията на очевидците, че си била в сградата в същия апартамент, в който е намерено оръжието, също са измислица?

— Точно така.

— Щом не си била в същия ден, кога си била?

— Не знам. Месеци по-рано? Година? Била съм там общо два или три пъти — случайно, била съм с Карл и той се е отбивал да провери нещо, дали е свършена някаква работа. Такива неща...

— Повечето апартаменти там са празни, така ли?

— Да. „Недвижими имоти Спалтър“ плаща незначителни суми и купува сгради, които се нуждаят от мащабни възстановителни дейности.

— Апартаментите заключват ли се?

— Принципно да. Но понякога бездомниците успяват да се промъкнат вътре.

— Имала ли си ключове?

— Не и у себе си.

— В смисъл?

Кей Спалтър се поколеба за първи път.

— Има по един универсален ключ за всяка сграда. Знаех къде стоят.

— И къде са стояли?

Тя като че ли поклати глава — или пък беше просто почти незабележимо потрепване.

— Винаги съм мислела, че е глупаво. Карл носеше своя — за всички апартаменти — в себе си, но пазеше и по един скрит във всяка

сграда. В сервизните помещения на мазетата. На пода, зад пеща за парното.

— Кой е знаел за скритите ключове, освен вие двамата с Карл?

— Нямам представа.

— Все още ли са там, зад пещите?

— Предполагам.

Гърни замълча за няколко секунди, за да обмисли любопитния факт.

— Твърдиш, че си била с приятеля си по времето на стрелбата.

— Да. В леглото. — Погледът ѝ не се откъсваше от Гърни, немигащ и безстрастен.

— Значи, когато той е свидетелствал, че е бил сам онзи ден, това също е лъжа?

— Да — отвърна тя със стиснати устни.

— И вярваш, че детектив Клемпър е манипулирал и режисирал тази сложна мрежа от лъжесвидетелствания... защото? Само защото му напомняш на неговата бивша съпруга?

— Това е теорията на приятеля ти — каза тя, посочвайки Хардуик. — Не е моя. Не се съмнявам, че Клемпър е задник, който мрази жените, но съм сигурна, че има и нещо повече от това.

— Например?

— Мафията.

— Казваш, че организираната престъпност е отговорна за...?

— За стрелбата по Карл. Да. Казвам, че звучи логично. По-логично от всичко друго.

— *За стрелбата по Карл.* Не е ли прекалено студен...

— Студен начин за описване на смъртта на съпруга ми ли? Абсолютно си прав, господин Суперченге. Не смятам публично да лея сълзи, за да докажа невинността си пред съдебните заседатели, пред вас или пред когото и да било друго — погледна го предизвикателно Кей Спалтър. — Това прави нещата малко по-трудни, нали? Не е лесно да докажеш невинността на една безсърдечна кучка.

Хардуик потропа с пръсти по масата, за да привлече вниманието ѝ.

После се наведе напред и повтори бавно, натъртвайки:

— Не е нужно да доказваме, че не си го направила. *Невинността не е засегната в обжалването ти.* Трябва само да

докажем, че процесът е бил сериозно и нарочно прецакан от главния следовател по делото. И точно това ще направим.

Кей отново пренебрегна Хардуик и продължи да се взира в Гърни.

— Е? Каква е присъдата ти? Имаш ли мнение вече?

Гърни отговори с друг въпрос:

— Вземала ли си уроци по стрелба?

— Да.

— Защо?

— Защото мислех, че може да ми се наложи да стрелям по някого.

— По кого?

— По някого от мафията например. Имах лошо предчувствие за отношенията на Карл с тези хора. Знаех, че проблемите наближават и исках да съм готова.

Забележително, помисли си Гърни, търсейки дума, с която да опише дребното, дръзко и немигащо създание срещу себе си. И може би дори леко *плашещо*.

— Проблеми с мафията заради антипрестъпната политическа пропаганда на Карл и заради всички онези речи за „изметта на Земята“?

Тя го изгледа иронично и изсумтя.

— Не знаеш абсолютно нищо за Карл, нали?

ГЛАВА 9

ЧЕРНАТА ВДОВИЦА

Очите на Кей Спалтър бяха затворени и личеше, че мисли съсредоточено. Плътните ѝ устни бяха присвити в тясна линия, главата — сведена, а дланите ѝ бяха събрани под брадичката. Седеше така от другата страна на масата срещу Гърни и Хардуик поне две минути. Гърни предполагаше, че обмисля доколко да се довери на тези двама мъже, които не познаваше и които може би имаха свои скрити планове — но от друга страна, вероятно бяха последната ѝ надежда за свобода.

Мълчанието ѝ явно изнерви Хардуик. Тикът пак се появи в ъгълчето на устата му.

— Виж, Кей, ако имаш притеснения за нещо, кажи ги ясно, за да решим проблема...

Тя повдигна глава и го изглежда.

— Притеснения?

— Искам да кажа, ако имаш някакви въпроси...

— Ако имам въпроси, ще ги задам. — Обърна се отново към Гърни и се вгледа в него, изучавайки лицето и очите му. — На колко години си?

— Четиридесет и девет. Защо питаш?

— Не си ли прекалено млад за пенсия?

— И да, и не. Имам прослужени двацет и пет години в нюйоркската полиция...

Хардуик го прекъсна.

— Всъщност той не се е пенсионира. Просто е минал на друго ниво. Все още прави това, което винаги е правил. Откакто напусна отдела, реши три големи случая с убийства. Три големи случая за последните две години. Не бих нарекъл това истинско *пенсиониране*.

Упоритите и усърдни опити на Хардуик да го продаде, никак не допадаха на Гърни.

— Виж, Джак...

Този път Кей прекъсна Гърни.

— Защо го правиш?

— Кое?

— Защо се ангажираш със случая ми?

Беше му трудно да измисли отговор, който би могъл да й даде.
Накрая каза:

— От любопитство.

Хардуик отново подскочи.

— Дейви е роден следовател, невероятен аналитик — може да стигне до сърцевината на всичко. Потъва в случая. Той е гениален. Маха пласт след пласт от главата лук, докато стигне до истината. Когато казва „любопитство“, има предвид много повече...

— Не ми казвай какво има предвид. Той е тук. Аз съм тук. Нека говори сам. Последния път чух какво казахте ти и твоят приятел адвокатът. — Размърда се на стола си, после насочи вниманието си към Гърни. — Сега искам да чуя какво ще кажеш ти. Колко ти плащат те за работата по случая?

— Кой?

Тя посочи към Хардуик.

— Той и адвокатът му — Лекс Бинчър от „Бинчър, Фен и Бласкет“.

Произнесе името така, сякаш беше гадно на вкус, но необходимо лекарство.

— Не ми плащат нищо.

— Не ти плащат?

— Не.

— Но очакваш да получиш заплащане в бъдеще, ако усилията ви доведат до желания резултат?

— Не, не очаквам.

— Не очакваш. Тогава защо го правиш, като изключим онова за обелването на лука?

— Дължа услуга на Джак.

— За какво?

— Помогна ми със случая „Добрия пастир“. Аз му помагам с този.

— Любопитство. Отплата. Какво още?

Какво още? Гърни се запита дали тя наистина знае, че има и трета причина. Облегна се назад в стола си, замисляйки се за миг какво да каже. После заговори тихо.

— Видях снимка на покойния ти съпруг в инвалидната количка, очевидно направена няколко дни преди смъртта му. Снимката беше основно на лицето му.

Кей най-после показва някакъв признак на емоционална реакция. Зелените ѝ очи се разшириха, а кожата ѝ леко побледня.

— И какво за нея?

— Погледът в очите му. Искам да знам какво го е предизвикало.

Тя прехапа долната си устна.

— Може би е... това е начинът, по който гледа човек, когато знае, че ще умре.

— Не мисля. Виждал съм много хора да умират. Застреляни от наркочилдъри. От непознати. От роднини. От ченгета. Но никога досега не съм виждал такова изражение на нечие лице.

Кей си пое дълбоко дъх и издиша шумно, потрепервайки.

— Добре ли си? — попита Гърни. Беше наблюдавал стотици, може би хиляди преструвки и фалшиви емоции в кариерата си. Но тази изглеждаше истинска.

Тя затвори очи за секунда, после ги отвори.

— Прокурорът каза на заседателите, че лицето на Карл изразява отчаянието на мъж, който е бил предаден от някого, когото е обичал. Това ли си мислиш? Че това е поглед на човек, чиято жена е искала той да умре?

— Мисля, че е възможно. Но не е единствената възможност.

Кей кимна леко.

— И последен въпрос. Твоят приятел постоянно ми повтаря, че успехът на обжалването няма нищо общо с факта дали наистина съм застреляла Карл или не. Трябвало просто да се докажат „съществени пропуски по време на процеса“. Така че, кажи ми нещо. За теб лично има ли значение дали съм виновна или невинна?

— За мен това е единственото, което е от значение.

Погледът на Кей не се откъсна от неговия дълго време, после тя се прокашля, обърна се към Хардуик и заговори с друг глас — позвънлив, по-ведър.

— Добре. Имаме сделка. Накарай Бинчър да ми прати споразумението за подпис.

— Ще го направя — каза Хардуик, като кимна бързо и сериозно, едва успявайки да прикрие въодушевлението си.

Кей изгледа Гърни с подозрение.

— Защо си ме зяпнал така?

— Впечатлен съм от начина, по който вземаш решения.

— Вземам решения, когато инстинктът и разумът ми са на едно мнение. Какъв е следващият въпрос в твоя списък?

— По-рано каза, че не знам нищо за Карл. Осветли ме.

— Откъде да започна?

— С нещо, което ти се струва важно. Например с това дали Карл е бил замесен в нещо, което би могло да доведе до убийството му.

Тя го стрелна с бърза, горчива усмивка.

— Не се изненадах, че беше убит. Единствената изненада беше, че не стана по-рано. Причината за смъртта му беше неговият живот. Карл беше амбициозен. Луд от амбиция. Болен. Наследил е този ген от баща си, отвратително влечуго, което би погълнало целия свят, стига да можеше.

— Когато казваш „болен“, какво имаш предвид?

— Неговата амбиция го унищожаваше. Повече, по-голямо, по-хубаво. А *как* го постига — нямаше никакво значение. За да получи това, което искаше, се забъркваше с хора, с които е по-добре да нямаш нищо общо. А когато си играеш с гърмящи змии... — Кей млъкна, очите ѝ заискриха гневно. — Толкова е нелепо, че съм затворена в този зоопарк. Аз бях тази, която го предупреждаваше да стои далеч от хищниците. Аз му казвах, че се надценява и действа необмислено, че ще бъде убит. Е, той не ми обърна внимание и беше убит. А аз съм осъдена за това.

Погледна Гърни с изражение, което казваше: *Каква шибана шегичка е животът, а?*

— Имаш ли представа кой го е застрелял?

— Това е другата малка ирония. Човекът, без чието одобрение не става нищо в Горен Ню Йорк — с други думи, змията, която или е заповядала да гръмнат Карл, или поне се е съгласила с това, тази змия е била в дома ни три пъти. Можех да го гръмна лично във всеки един от тези случаи. Всъщност третия път почти бях готова да го направя. Знаеш ли какво? Ако го бях направила тогава, когато имах възможност, Карл нямаше да е мъртъв сега и аз нямаше да съм тук. Схващаш ли картинката? Бях осъдена за убийство, което не съм извършила — за убийство, което трябваше да направя, но не успях.

— Как се казва?

— Кой?

— Змията, която е трябвало да убиеш.

— Дони Ейнджъл. Известен и като Гърка. Или като Адонис Ангелидис. Три пъти имах шанса да го гръмна. Три пъти го пуснах да си отиде.

Посоката, в която бе поел разказът, забеляза Гърни, разкриваше друга страна от Кей Спалтър. Вътре в това умно, поразително и крехко създание се криеше нещо ледено.

— Да се върнем малко назад — каза Гърни, защото искаше да придобие по-ясна представа за света, в който бяха живели двамата Спалтър. — Разкажи ми повече за бизнеса на Карл.

— Мога да ти кажа само това, което знам. А то е върхът на айсберга.

През следващия половин час Кей им разказа не само за бизнеса на Карл и необичайната му корпоративна структура, но и за странното му семейство.

Баща му, Джо Спалтър, беше наследил компанията за недвижими имоти от своя баща. Компанията „Спалтър“ придобила голям дял от пазара в Горен Ню Йорк, включително половината сгради с апартаменти в Лонг Фолс — и то преди Джо да прехвърли бизнеса на двамата си сина, Карл и Джона, в края на живота си.

Карл бил копие на Джо, абсолютно му съперничел по амбиция и алчност.

Джона приличал на майка им, Мери, вманиачена привърженичка на множество безнадеждни каузи. Джона бил наивен мечтател, харизматичен ню ейдж последовател, насочен към духовното. Както Кей се изрази: „Карл искаше да притежава света, а Джона да го спаси“.

Според баща им Карл притежавал всичко необходимо, за да „измине целия път“ до най-богатите мъже на Америка — може би дори в света. Лошото било, че Карл бил толкова неконтролируем, колкото и безскрупулен. Бил готов да направи всичко, за да получи това, което желае. Като дете веднъж подпалил съседското куче, за да отвлече вниманието на стопанина му и да открадне видеоигра.

И това не бил единственият случай на лудост в живота му. Подобни неща се случвали често.

Джо, който бил също толкова безскрупулен като него, смятал тази черта за потенциален проблем. Не че му пукало за подпаленото куче или за кражбата. Притеснявала го липсата на *предпазливост*, липсата на способност за оценка на риска. Решението на проблема било да обвърже Карл и Джона в семейния бизнес. Джона трябвало да внася умереността, нотката на предпазливост, която липсвала у Карл. Движещият механизъм за тази на пръв поглед благотворна комбинация било едно непробиваемо законово споразумение, което и двамата подписали, когато Джо им прехвърлил корпорацията. Цялата тази подготовка била направена, за да е сигурно, че в компанията не могат да се вземат важни решения, да се предприемат действия или да се правят промени, без да е получено едновременно одобрение и от Карл, и от Джона.

Но фантазиите на Джо за обединяването на противоположните характери и нагласи на двамата му синове в една непобедима сила, водеща към бъдещи успехи, така и не се осъществили. От всичко това произлязъл само гигантски конфликт, криза за „Недвижими имоти Спалтър“ и растяща неприязън между братята. Това тласнало Карл към политиката като алтернативен път за сдобиване с власт и пари и към тайната помощ на хората от организираната престъпност, а Джона поел по пътя на религията и на голямата си цел — създаването на своята Киберкатедра, за което разчитал на помощта на майка им, която Джо бил оставил отлично обезпечена финансово.

Майката, на чието погребение Карл бил смъртоносно ранен.

Когато Кей най-после приключи със сагата на семейство Спалтър, първи проговори Гърни.

— Значи антипрестъпната партия на Карл и „изметта на Земята“ са били просто...

Тя довърши мисълта му:

— Лъжа, преструвка. Какво по-добро прикритие за политик, който си ляга с мафията, от образа на най-нахъсания борец срещу престъпността?

Гърни кимна, докато се опитваше да осмисли сапунената опера, която бе претърпяла интересен обрат.

— Значи твоята теория е, че Карл е имал някакъв сблъсък с този Ейнджъл? И това е причината да го убият?

— Ейнджъл е най-опасният играч от всички. Карл няма да е първият, нито дори десетият от бизнес сътрудниците на Ейнджъл, намерили скоростивно смъртта си. В определени кръгове се говори за това как Гърка винаги слага само две предложения на масата за преговори: „Направи го по моя начин. Или ще ти пръсна шибаната глава“. Обзалагам се на каквото поискаш, че Карл е отказал да направи нещо по начина на Дони. И свърши с пръсната глава, нали?

Гърни не отговори. Все още се опитваше да разбере коя бе всъщност тази брутално несантиментална жена.

— Между другото — добави тя — трябва да погледнеш някои снимки на Карл, направени преди всичко това да се случи.

— Защо?

— За да разбереш някои неща за него. Карл беше роден за политиката. Беше продал душата си на дявола. Но усмивката му бе подарък от Рая.

— Защо не го напусна, когато нещата са загрубели?

— Защото съм повърхностна малка златотърсачка, пристрастена към властта и парите.

— Така ли?

Отговорът ѝ беше прекрасна, загадъчна усмивка.

— Имаш ли още въпроси?

Гърни се замисли.

— Да... Какво, по дяволите, е „киберкатедра“?

— Още една от религиите, освободени от присъствието на Бог. Напиши името в някоя търсачка и ще намериш повече информация, отколкото ти се е искало. Нещо друго?

— Карл или Джона имат ли деца?

— Джона — не. Прекалено духовен е за това. Карл има една дъщеря от първия си брак. Смахната уличница. — Думите на Кей бяха казани съвсем спокойно, безстрастно, сякаш описваше момичето като „старателна студентка“.

Гърни премигна стреснато при този контраст в описанията.

— Ще ми разкажеш ли повече?

Кей сякаш се канеше да го стори, после поклати глава.

— По-добре да провериш сам. По тази тема не съм много обективна.

След още няколко въпроса и отговора и след уточняване на часа за следващото обаждане по телефона за обмен на информация Хардуик и Гърни се надигнаха да си ходят. Хардуик се загледа отново в насинената буза на Кей.

— Сигурна ли си, че си добре? Познавам един човек тук. Може да те наглежда, може би да те отдалечи от голямото меле за известно време.

— Казах ти, имам си закрила.

— Не разчиташ ли прекалено много на тази Кристъл?

— Кристъл има як и здрав гръб. И не само. А и моят прякор помага. Споменах ли го? Тук, в зоопарка, такъв прякор е знак за голямо уважение.

— Какъв прякор?

Тя оголи зъбите си в бърза, смразяваща усмивка.

— Черната вдовица.

ГЛАВА 10

СМАХНАТАТА УЛИЧНИЦА

След като оставиха „Бедфорд Хилс“ зад гърба си и се насочиха към моста „Тапан Зий“, Гърни повдигна въпроса, който не му даваше мира.

— Останах с впечатление, че знаеш някои важни неща за този случай, които не си ми споменал.

Хардуик увеличи скоростта и подмина един бавно движещ се миниван с изражение на погнуса.

— Очевидно не отива никъде и му е все едно кога ще пристигне. Ако имах булдозер, с удоволствие щях да бутна мързеливия му задник в канавката.

Гърни чакаше.

Накрая Хардуик отговори на въпроса.

— Имаш описанието на случая, картите са на масата — основните моменти, главните участници. Какво още искаш, мамка му?

Гърни се замисли за думите му, за тона, с който бяха казани.

— Ето сега вече приличаш на себе си, за разлика от по-рано тази сутрин.

— И какво означава това, мамка му?

— Сам се сети. Помни, че мога да се откажа от случая, което и ще направя, ако не остана с чувството, че знам всичко, което знаеш и ти за делото „Спалтър“. Няма да ви бъда пионка само за да може адвокатът ти да накара тази жена да подпише документите, които са ви нужни. Как каза, че му е името?

— Успокой се! Не се нервирай. Името му е Лекс Бинчър. Ще се срещнеш с него.

— Виждаш ли, Джак, това е проблемът.

— Какъв е проблемът?

— Ти предполагаш разни неща.

— Предполагам?

— Предполагаш, че вече съм се качил на борда.

Хардуик се втренчи съсредоточено и намръщено в пустия път пред него. Тикът се върна.

— А не си ли?

— Може би и да съм, може и да не съм. Работата е там, че аз ще ти кажа, когато взема решение.

— Ясно. Добре.

В колата настана тишина, която не бе нарушена, докато не преминаха Хъдсън и не поеха на запад по магистрала 287.

По време на пътуването Гърни разсъждаваше какво точно го бе притеснило и стигна до извода, че проблемът не беше Хардуик. Беше неговата собствена нечестност. Всъщност той вече беше на борда. Имаше някои моменти в делото — освен стряскащата снимка на Карл Спалтър, които бяха събудили интереса му.

Но се преструваше, че не е решил. И тази преструвка бе свързана по-скоро с Мадлин, отколкото с Хардуик. Преструваше се — и по този начин й показваше, че подхожда към случващото се рационално и обмисля някакви обективни критерии, когато — ако трябваше да е честен — изобщо не беше така. Включването му вече не беше въпрос на рационален избор — не повече, отколкото идеята, че е възможно да избере дали да е подвластен на гравитацията.

Истината бе, че нямаше нещо, което да привлича вниманието и любопитството му повече от заплетен случай на убийство. Понякога можеше да си измисли всякакви оправдания. Можеше да си каже, че всичко е заради справедливостта. Заради тежкия баланс в общата схема на събитията. Заради борбата в името на онеправданите. Заради кръстоносния поход в търсене на истината.

Друг път си даваше сметка, че става дума единствено за високия залог от разгадаването на загадката, за obsесивно-компулсивно желание да събере всички парченца на пъзела. За интелектуална игра и състезание на ума и волята. За игрално поле, на което той може да надвие всички.

После идваше ред на мрачното предположение на Мадлин: възможността да е привлечен от самия *риск*, възможността част в него самия, изпълнена със себеомраза, да го тласка сяло в орбитата на смъртта.

Съзнанието му отхвърляше тази вероятност, а сърцето му се вледеняваше, щом помислеше за нея.

Но в крайна сметка той не вярваше на нищо, което би могъл да си помисли или да каже, когато ставаше дума за основния въпрос в неговата професия — „защо?“. Това бяха просто идеи, етикети, които понякога използваше за удобство.

Дали някой етикет можеше да улови и да предаде същността на гравитационното привличане?

Не можеше да каже.

Основното бе следното: Колкото и да обмисляше и да проточваше във времето, той просто не би могъл да остане встрани от предизвикателство като делото „Спалтър“, както алкохоликът не би могъл да се откаже от чашата мартини след първата глътка.

Внезапно се почувства ужасно изтощен и затвори очи.

Когато ги отвори, за миг зърна пред себе си водохранилището „Пипактон“. Което означаваше, че са минали през Кат Холоу и вече са в окръг Деллауеър, на по-малко от двацет минути от Уолнът Кросинг. Нивото на водата вохранилището бе потискащо ниско, резултат от сухото лято — от онези лета, които водят до мрачна и безцветна есен.

Мислите му се насочиха отново към срещата в затвора „Бедфорд Хилс“.

Погледна към Хардуик, който очевидно бе потънал в собствените си тревожни мисли.

— Е, кажи ми, Джак, какво знаеш за „смахнатата уличница“ — дъщерята на Спалтър?

— Очевидно си пропуснал онази страница в стенограмата на процеса, в която тя свидетелства, че е чула Кей да говори с някого по телефона в деня, преди да прострелят Карл. Казала, че всичко е уредено и че след двацет и четири часа проблемите ѝ ще са решени. Името на прекрасната млада дама е Алиса. Мисли с добро за нея. Развратът ѝ може да се окаже ключът, който ще отвори вратата на килията на нашата клиентка.

Хардуик караше със сто километра в час по лъкатушеца отсечка на пътя с ограничение седемдесет. Гърни оправи колана си.

— Ще ми кажеш ли защо?

— Алиса е на деветнайсет, красива като филмова звезда и същинска отрова. Казаха ми, че си е татуирала думите „Без ограничения“ на едно много специално място — ухили се маниакално Хардуик. — Освен това е наркоманка — хероин.

— И как това ще помогне на Кей?

— Търпение. Очевидно Карл е бил много щедър към малката Алиса. Докато е бил жив, я е глезил ужасно, развалил я е до дъното на прогнилата ѝ душица. Но завещанието му е друго нещо. Може би е имал момент на просветление и си е представил какво може да стори пристрастената му дъщеричка с няколко милиона на свое разположение. Затова е оставил всичко на Кей. И не е променил завещанието си до момента на стрелбата — може би защото още не е бил взел решение за развод или пък защото просто не е бил стигнал до тази точка от плана си, — нещо, което прокурорът постоянно изтъкваше като главен мотив за убийството.

Гърни кимна.

— А след стрелбата не е бил способен да го промени.

— Точно така. Но има и втора гледна точка. След като Кей бе осъдена, тя не може да наследи нито цент, защото според закона наследникът на починалия не може да се облагодетелства и възползва от наследството си, ако е причинил въпросната смърт. Наследството, което би трябвало да отиде при осъдения, преминава при следващия по ред наследник — в този случай Алиса Спалтър.

— Тя е получила парите на Карл?

— Не съвсем. Това е бавен процес и обжалването ще спре всякакво преразпределение на капитала на Карл, докато не бъде получено окончателно решение.

Гърни започна да губи търпение.

— И защо мис „Без ограничения“ е ключът към случая?

— Тя очевидно има доста сериозен мотив Кей да бъде осъдена. Човек може да каже, че е имала сериозен мотив и за извършване на самото убийство, въпреки че Кей беше нарочена за него.

— И какво от това? В досието не се споменава никакво доказателство, което може да я свърже със стрелбата. Пропускам ли нещо?

— Нищичко.

— И докъде те води това?

Хардуик се ухили още по-широко. Накъдето и да го водеше, очевидно беше във възторг от идеята. Гърни погледна към скоростомера и видя, че стрелката вече отива към сто и десет километра. Спускаха се по хълма покрай западния край на

водохранилището, доближавайки тесния завой при „Барни — канута под наем“. Гърни стисна зъби. Старата кола имаше доста конски сили, но маневрите при остри завои можеха да се окажат фатални.

— Докъде води това? — очите на Хардуик блеснаха от удоволствие. — Нека ти задам един въпрос. Би ли казал, че има лекичък конфликт на интереси... лекичък процедурен проблем... леко опорочаване на разследването... ако потенциален заподозрян в убийство се чука с главния следовател по делото?

— Какво? Клемпър? И Алиса Спалтър?

— Мик Задника и Смахнатата уличница.

— Исусе. Имаш ли доказателство?

За миг усмивката на Хардуик стана още по-голяма и лъчезарна от преди.

— Знаеш ли какво, Дейви, момчето ми? Мисля, че това е от онези малки нещица, с които ти можеш да ни помогнеш.

ГЛАВА 11

МАЛКИТЕ ПТИЧКИ

Гърни не каза нищо. И продължи да не казва нищо през следващите седемнайсет минути — времето, което им бе нужно да стигнат от водохранилището до Уолнът Кросинг и лъкатушещия черен чакълест път до неговото езеро, пасбище и ферма.

Седейки в замлъкналата кола на алеята пред къщата, той знаеше, че трябва да каже нещо и искаше да бъде пределно ясен.

— Джак, имам чувството, че се намираме на две напълно различни страни в този твой проект.

Хардуик го изглежда така, сякаш беше изял нещо вкиснато.

— Как така?

— Продължаваш да ме тласкаш към темата с опороченото дело, манипулираните улики и т.н.

— Това е целта на обжалването.

— Разбирам. Ще *стигна* и дотам. Но няма да *започна* оттам.

— Но ако Мик Клемпър...

— Знам, Джак, знам. Ако можеш да докажеш, че главният следовател е пропуснал нарочно възможна посока в разследването, защото...

— Защото чука потенциален заподозрян, ще получим отмяна на присъдата на момента! Бинго! Какво лошо има в това?

— Няма нищо лошо. Моят проблем е пътят от тук дотам.

— Умна първа стъпка би било да се проведе разговор със смайващата Алиса, за да разбереш с кого си имаш работа, да натиснеш копчето, което би могло да обърне нещата в наша полза, да провериш различните ъгли, които...

— Виждаш ли, ето затова говоря за двете различни страни.

— За какво, по дяволите, дрънкаш?

— За мен това, което описа, би бил десетата или единайсетата стъпка, не първата.

— Мамка му! Правиш от това голям въпрос, а не е нужно.

Гърни се загледа през страничния прозорец от своята страна. Над хребета отвъд езерото в небето бавно се рееше сокол.

— Освен да накарам Кей Спалтър да постави името си на документите, каква е моята роля в случая?

— Вече ти казах.

— Кажи ми отново.

— Ти си част от стратегическия екип. Част от крайното решение.

— Така ли?

— Какво лошо има в това?

— Ако искаш да допринеса истински, трябва да ме оставиш да го направя по моя начин.

— Ти какво, да не си шибаният Франк Синатра^[1]?

— Не мога да ти помогна, ако ме караш да правя десетата стъпка преди първата.

Хардуик въздъхна тежко — или по-скоро изръмжа потиснато в знак, че се предава.

— Добре. Какво искаш да направиш?

— Трябва да започна от самото начало. В Лонг Фолс. На гробището. Трябва да съм на мястото, където се е случило. Искam да го *видя*.

— Какво?! Искаш да разследваш отново целия шибан случай?

— Не ми се струва чак толкова лоша идея.

— Не е необходимо да го правиш.

Канеше се да каже на Хардуик, че тук има много по-голям проблем от прагматичната цел на обжалването. Проблемът с истината. Истината с главно „И“. Но претенциозната нотка в това изявление го накара да се въздържи.

— Трябва да вляза в крак, да стъпя на здрава основа. Буквално.

— Не знам за какво говориш, по дяволите. Фокусът ни трябва да са шибаните смъкнати панталони на Клемпър, не шибаното гробище.

Спориха още десетина минути. В крайна сметка Хардуик се предаде, поклащайки отчаяно глава.

— Прави каквото искаш. Просто не губи прекалено много време в глупости.

— Не възнамерявам да губя *никакво* време.

— Както кажеш, Шерлок.

Гърни излезе от колата. Тежката врата се затвори с трясък, какъвто не бе чувал от десетилетия при затварянето на врата на кола.

Хардуик се наведе през мястото на пасажера и се показа през отворения прозорец.

— Ще ме държиш в течение, нали?

— Абсолютно.

— Не се застоявай много на онова гробище. То е доста особено място.

— В смисъл?

— Скоро ще разбереш.

Намръщен, Хардуик запали дразнещо шумния си двигател — звукът му премина от бронхиално буботене към мощно ръмжене. После освободи амбреажа, бавно завъртя старото червено Джи Ти О покрай пожълтялата трева и се насочи надолу по алеята.

Гърни погледна отново към сокола, реещ се елегантно над хребета. После тръгна към къщата, като очакваше да види Мадлин или поне да я чуе как се упражнява на чело от горния етаж. Повика я.

В къщата обаче цареше тишина и му отвърна единствено странното чувство за пустота, което се усещаше винаги, когато тя беше навън.

Замисли се за деня — дали бе един от трите дни, в които работеше в клиниката, но не беше. Опита се да си спомни дали е споменавала за някаква среща на местния комитет или на групата си по йога, за доброволческо посещение в обществения парк за прочистване на плевелите, или пък за пазар в Онеонта. Но не се сети за нищо такова.

Излезе отново навън, огледа във всички посоки меко спускащите се склонове отстрани на къщата. От върха на високото пасбище го наблюдаваха три елена. Соколът още се рееше във висините, сега в по-широки кръгове, променяйки съвсем леко ъгъла на размаха на разперените си криле.

Извика пак името на Мадлин, този път по-силно и сложи свита длан до ухото си, за да чуе отговор. Нямаше такъв. Но докато слушаше, нещо привлече погледа му — под долното пасбище, през дърветата, на земята в задния край на малката плевня имаше петно в цвят на фуксия^[2].

Имаше само два обекта с такъв цвят, които можеха да са част от техния уединен живот, далече от оживените пътища — шушляковото яке на Мадлин и седалката на новия велосипед, който ѝ бе купил за рождения ден като заместител на загубения в пожара, който унищожи старата плевня.

Докато се запътваше натам, изпълнен с любопитство, отново я извика по име — вече бе сигурен, че това, което вижда, е якето ѝ. Но пак нямаше отговор. Мина през редицата фиданки, които ограждаха пасбището, и навлизайки в окосената морава, заобикаляща плевнята, забеляза Мадлин, която седеше на тревата в далечния край на постройката. Очевидно се взираше в нещо, което той все още не можеше да види.

— Мадлин, защо не... — започна той и раздразнението, че не е отговорила на повикванията, отчетливо пролича в гласа му.

Без да го погледне, Мадлин вдигна ръка към него в жест, който означаваше, че трябва или да млъкне, или да остане там, където е.

Гърни изпълни и двете безмълвни нареждания и тя му махна да се приближи. Той дойде зад нея и надзърна зад ъгъла на плевнята. И тогава ги видя — трите кокошки и петела, седнали спокойно на тревата, със сведени глави, подпъхнали крачета под себе си. Петелът се бе настанил от едната страна на прострените на земята крака на Мадлин, а „дамите“ му бяха заели позиция от другата ѝ страна. Гърни зяпна при странната гледка. Можеше да чуе как кокошките издават същите ниски успокояващи и гукащи звуци, които надаваха и когато бяха накацали на пръта в кокошарника си и се готвеха да спят.

Мадлин вдигна глава към него.

— Те се нуждаят от малка къщичка и хубава безопасна ограда около нея. За да могат да са навън, колкото искат. И да са щастливи и в безопасност. Само това искат. И ние ще им го осигурим.

— Добре — отвърна Гърни, но напомнянето за това, което му предстоеше, го подразни. Погледна към кокошките и петела в тревата. — Как ще ги върнеш обратно в плевнята?

— Не е проблем — усмихна се тя, повече на кокошките, отколкото на него. — Не е проблем — повтори тихичко след секунда. — Скоро ще се приберем в плевнята. Просто искаме да поседим на тревичката още няколко минути.

Половин час по-късно Гърни седеше пред компютъра в кабинета си и се опитваше да се ориентира из сайта на Киберкатедралата — „Вашият портал към блажен живот“. Напълно предсказуемо, като се има предвид името на организацията, не откри физически адрес, нито снимка на реална сграда от тухли и мазилка.

Единствената възможност за контакт беше имейл — jonah@cyber-cathedral.org.

Известно време Гърни обмисляше информацията — обезоръжаващото, почти интимно внушение, че коментарите на хората, въпросите, дори молбите им за помощ отиват право при основателя на организацията. Това го накара да се замисли и за друго: какви точно коментари, въпроси и молби предизвикваше този сайт. Търсенето на отговор го накара да се порови из него още двайсетина минути.

Крайното впечатление, което получи, бе, че обещаният блажен живот се състои от нагласа на ума, смътно ориентирана към ню ейдж идеологията, с лека философия, пастелни графики и хубаво време. Цялото начинание като че ли предлагаше сигурност и защита, напръскани с нежна бебешка пудра. Сякаш каналът „Холмарк“ бе решил да основе религия.

Вниманието на Гърни се задържа най-дълго върху снимката на Джона Спалтър на началната страница. Със силна резолюция и очевидно без ретуш, тя излъчваше прямота и искреност, която бе в рязък контраст със заобикалящата я претенциозна „пухкавост“.

Имаше нещо от Карл в очертанията на лицето на Джона — гъстата, леко вълниста тъмна коса, правият нос, силната челюст. Но с това приликите свършваха. Докато очите на Карл в края на живота му бяха изпълнени с безгранично отчаяние, очите на Джона сякаш бяха вторачени в бъдещето, в което щеше да среща само и единствено успех. Лицата им бяха като класическите маски на трагедията и комедията — забележително подобни и напълно противоположни. Ако тези двама братя са били въввлечени в някаква лична битка, както бе разказала Кей, и ако снимката на Джона отразяваше вярно сегашното му състояние, нямаше никакво съмнение кой брат бе излязъл победител.

Освен снимката на Джона на началната страница имаше и дълъг списък с теми. Гърни избра най-горната: „Просто човек“. Докато на екрана се отваряше страница с преплетени маргаритки, чу Мадлин, която го викаше от другата стая.

— Вечерята е на масата.

Тя вече седеше на малката кръгла маса в къта до френските прозорци — обикновено се хранеха там, освен когато имаха гости и използваха дългата маса „Шейкър“.

Той се настани срещу нея. Във всяка от чиниите им имаше щедра порция треска, моркови и броколи. Гърни набучи резенче морков, раздели го с вилицата си и започна да дъвче. Установи, че не е много гладен, но въпреки това продължи да яде. Не си падаше много по треската. Напомняше му за безвкусната риба, която майка му готвеше някога.

— Вкара ли ги обратно в плевнята? — попита той по-скоро раздразнено, отколкото с интерес.

— Разбира се.

Осъзна, че е изгубил представа за времето и погледна към часовника на отсрещната стена. Беше шест и половина.

Извърна глава в посока към прозореца и видя слънцето, което се взираше в него над западния хребет. Далеч от романтичните внушения на красивите пасторални залежи, сиянието на голямото кълбо предизвика в него съвсем различна асоциация — за лампите за разпит в клишираните филми.

Тази асоциация го пренесе обратно в „Бедфорд Хилс“, мястото, в което само преди няколко часа се бе вмирал в онези неочаквано уверени зелени очи, които биха подхождали повече на нарисувана от добър художник котка, отколкото на осъдена за убийство жена.

— Искаш ли да ми разкажеш...? — Мадлин го погледна с разбирация и всезнаещ поглед, който понякога го караше да се пита дали случайно не е казал на глас някои неща.

— За...?

— За деня си. За жената, която отиде да видиш. За това, което иска Джак. За твоя план. И дали вярваш, че е невинна.

Не му беше хрумвало, че иска да говори за това. Но може би искаше. Остави вилицата.

— В основни линии — не знам в какво да вярвам. Ако е лъжкия, е дяволски добра. Може би най-добрата, която някога съм срещал.

— Но ти не мислиш, че е лъжкия?

— Не съм сигурен. Изглежда за нея беше важно да вярвам, че е невинна, но не направи нищо извънредно, за да ме убеди в това. Сякаш иска да ме затрудни максимално.

— Умно.

— Умно или... честно?

— Може би и двете.

— Какво друго?

— Какво имаш предвид?

— Какво още видя в нея?

Той се замисли за миг.

— Гордост. Сила. Воля.

— Привлекателна ли е?

— Не мисля, че бих избрал думата „привлекателна“, за да я опиша.

— Коя тогава?

— Впечатляваща. Дълбока. Решителна.

— Безмилостна?

— Хм! Това е трудничко. Ако имаш предвид, че е достатъчно безмилостна, за да убие съпруга си за пари, все още не мога още да кажа със сигурност дали е така, или не е.

Мадлин повтори „все още“ — толкова тихо, че той почти не я чу.

— Смятам да предприема поне още една стъпка — каза Гърни, но в мига, в който го произнесе, усети прикритата си неискреност. Знаеше, че няма да е само една.

Ако скептичният проблясък в очите на Мадлин можеше да бъде знак за нещо, тя също го знаеше.

— И тази стъпка ще бъде...?

— Искам да огледам местопрестъплението.

— Нямаше ли го на снимки в досието, което Джак ти даде?

— Снимките и скиците от сцената на едно престъпление отразяват може би десет процента от реалността. Трябва да застанеш там, да се поразходиш, да се огледаш и да се послушаш, да подушиш; да придобиеш усещане за мястото, усещане за възможностите и

ограниченията — квартала, съседите, трафика, това, което жертвата може да е видяла, това, което убиецът може да е видял, как може да е стигнал до мястото, къде може да е отишъл, кой може да го е забелязал.

— Или *нея*.

— Или *нея*.

— И кога смяташ да направиш всичкото това гледане, слушане, подушване и усещане?

— Утре.

— Не си забравил вечерята, нали?

— Утре ли?

Мадлин се усмихна страдалчески.

— Членовете на клуба по йога. Тук. За вечеря.

— О, да, вярно. Разбрано. Няма проблем.

— Сигурен ли си? Ще бъдеш ли тук?

— Няма проблем.

Тя го изгледа продължително, после приключи разговора, сякаш нямаше какво повече да се каже по темата. Изправи се, отвори френските прозорци и вдиша студения въздух с пълни гърди.

Миг по-късно от горичката зад езерото се разнесе същият пронизителен плач, който бяха чули и преди, като зловещ тон, изсвирен на флейта.

Гърни се надигна от стола, мина покрай Мадлин и излезе на покритото с плочи патио. Слънцето се бе скрило зад хребета и температурите се бяха смъкнали с около 15 градуса.

Остана неподвижен, ослушвайки се за повторение на призрачния звук.

Наоколо обаче цареше само тишина — толкова дълбока, че по гръбнака му премина тръпка.

---

[1] Намек за прочутата песен на Франк Синатра *May Way*. — Б.пр. ↑

[2] Фуксия — на бълг. ез. известна и като обичка; цветът ѝ е лилаво-розов. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

УИЛОУ РЕСТ

Когато Гърни влезе в кухнята на следващия ден, беше гладен като вълк.

Мадлин беше до мивката и нареждаше резени хляб в голяма хартиена чиния, половината от която вече бе покрита с парченца ягоди.

Веднъж седмично даваше на кокошките нещо специално към готовата храна, която купуваха от магазина за фураж.

По-консервативното ѝ облекло сигнализира на Гърни, че днес е един от работните ѝ дни в клиниката. Той погледна към часовника.

— Не закъсняваш ли?

— Хал ще ме закара, така че... няма проблем.

Ако си спомняше правилно, Хал бе директорът на клиниката.

— Защо?

Тя го изглежда укорително.

— О, да, вярно... Твоята кола е в сервиза... Но защо Хал...?

— Споменах му за проблемите с колата онзи ден, когато бях на работа, и той каза, че и без това минава покрай нас. А и закъснявам, защото той закъснява, така че едва ли ще има повод да ме мъмри. И като говорим за закъснения, ти нали няма да закъснееш?

— За какво?

— Тази вечер. Клубът по йога.

— Няма проблем.

— И ще си помислиш за онова обаждаме до Малкълм Кларет?

— Днес ли?

— Защо не? Време като всяко друго.

При звука на задаваща се по алеята кола, тя отиде до прозореца.

— Тук е — каза жизнерадостно. — Трябва да тръгвам.

Припряно отиде до Гърни, целуна го и после взе с една ръка чантата си от шкафа, а с другата — чинията с хляб и ягоди.

— Искаш ли аз да се погрижа за кокошките? — попита Гърни.

— Не. Хал ще спре до плевнята за две секунди. Аз ще го направя. Раз-два и готово.

Мина по коридора покрай килера и излезе през задната врата.

Гърни гледаше през прозореца към лъскавото черно ауди на Хал, което бавно спря до плевнята откъм далечната страна, където бе вратата ѝ. Беше едва осем и петнайсет сутринта, а съзнанието му вече бе затормозено от мисли и емоции, които би предпочел да не изпитва. От опит знаеше, че най-доброто лекарство за справяне с неспокойния ум е да предприеме някакво действие, да продължи напред.

Отиде в кабинета, взе досието с делото „Спалтър“ и дебелия пакет с документи, описващи пътуването на Кей през съдебната система след обвинението — досъдебното производство, стенограмите от процеса, копията от визуалните доказателства и улики на обвинението и стандартната бланка за процедурата по обжалването, попълнена от първия ѝ адвокат. Отнесе всичко в колата си, защото нямаше представа кои доказателства и уличаващи предмети може да му потрябват през деня.

Върна се в къщата и извади от шкафа сивото си спортно яке, онова, което бе носил стотици пъти на работа, но може би само три пъти след оттеглянето си. То заедно с тъмните панталони, синята риза и семплите армейски обувки крещеше „ченге“ толкова силно, колкото всяка полицейска униформа. Реши, че този образ може да му е полезен в Лонг Фолс.

Огледа за последно стаята, отиде отново до колата и вкара адреса на гробището „Уилоу рест“ в преносимия джипиес на таблото.

Минута по-късно беше на път и вече се чувстваше много по-добре.

Като много други стари градове, разположени по реки и канали със западащи търговски услуги, Лонг Фолс изглежда също се бореше с постоянните вълни на упадък. Тук-там имаше следи от опити за обновяване и оживление. Изоставена текстилна фабрика бе превърната в бизнес сграда с офиси; няколко малки магазинчета се бяха настанили в бивша работилница за ковчези; дълга почти цяла пресечка сграда с овъглени тухли с цвят на стари струпеи и издълбано върху гранитния трегер име — „Мандра «Кловърсуит»“, беше прекръстена на „Северни студия и галерии“, както свидетелстваше яркият широк надпис, провесен над същия трегер.

Докато караше по главната улица, Гърни забеляза поне шест изоставени сгради, останки от очевидно по-успешни времена. Имаше

прекалено много празни места за паркиране и прекалено малко хора по улиците. Слаб младеж с типичната униформа на аутсайдерите — провиснали дънки и твърде голяма бейзболна шапка, нахлузена странично на главата му, стоеше на пуст ъгъл с яко мускулесто куче на къса каишка. Когато Гърни намали на червения светофар, забеляза, че неспокойните очи на тийнейджъра оглеждат минаващите коли с характерното за наркоманите изражение на надежда и безразличие.

Понякога му се струваше, че нещо в Америка се е объркало много сериозно. Голяма част от населението бе все по-невежо, мързеливо и вулгарно. Вече не изглеждаше странно млада жена да има три деца от трима различни бащи, двама от които са в затвора. А места като Лонг Фолс, в които някога бе процъфтявал простичък начин на живот, сега потискащо заприличваха на всички останали.

Мислите му бяха прекъснати от авторитетния глас на джипиеса, който обяви: „Крайната ви дестинация е вдясно“. Знакът, точно до безупречната асфалтова алея, обявяваше само „Уилоу рест“, без да обяснява дейността на фирмата. Гърни зави и подкара по алеята през широко отворената порта от ковано желязо в средата на яркожълта тухлена стена. Чудесно поддържаните растения и лехи с цветя от двете страни на входа създаваха впечатление не за гробище, а за луксозен недвижим имот. Алеята водеше право до малък паркинг пред постройка в стила на английските имения. Саксиите по первазите на прозорците бяха отрупани с виолетови и жълти теменужки; самите прозорци бяха старомодни и малки и му напомниха за странната, но създаваща уют естетика на един много известен художник, чието име така и не беше успял да запомни. До павираната пътека, водеща от паркинга до вратата на имението, имаше табела с надпис „Информация за посетителите“.

Когато Гърни тръгна по пътеката, вратата се отвори и на широкото каменно стъпало се появи жена, която като че ли още не го бе забелязала. Беше небрежно облечена, сякаш се канеше да работи в градината, за което подсказваха малките ножици в ръката ѝ.

Гърни предположи, че е в средата на петдесетте. Най-забележителната ѝ черта бе косата, която беше чистобяла и оформена в къса прическа, на пластове, с извити кичури на челото и бузите. Спомни си, че майка му бе имала такава прическа, беше излязла на

мода, когато той беше още дете. Дори си спомни как я наричаха: „артишок“. Думата предизвика неловко чувство в него.

Жената го погледна изненадано.

— Съжалявам, не съм чула колата ви. Излязох да се погрижа за някои неща. Аз съм Полет Пърли. С какво мога да ви помогна?

По време на пътуването си до Лонг Фолс Гърни бе обмислил различни варианти за отговаряне на въпроси, свързани с причината за посещението му, и бе решил да избере подхода, който мислено наричаше „минимална честност“ — което означаваше да казва достатъчно голяма част от истината, за да не бъдат хванат в лъжа, но да я поднася по начин, който не събужда ненужни подозрения.

— Не съм съвсем сигурен — усмихна се той невинно. — Възможно ли е да огледам гробището?

Лешниковите и незабележителни на пръв поглед очи на жената го огледаха преценяващо.

— Идвали ли сте тук преди?

— За първи път идвам. Но имам сателитна карта, принтирана от Гугъл.

По лицето на жената премина сянка на скептицизъм.

— Почакайте за миг, ако обичате.

Обърна се и тръгна към имението. Секунди по-късно се върна с цветна брошура.

— Просто в случай че вашата Гугъл карта не е достатъчно ясна — това може да ви е полезно. — Млъкна за миг. — Мога ли да ви насоча към мястото за последен отдых на ваш приятел или роднина?

— Не. Но ви благодаря. Денят е толкова хубав, че предпочитам да пообиколя и да го намеря сам.

Жената погледна притеснено към небето, което бе наполовина ясносиньо, наполовина покрито с облаци.

— Споменаха, че може да вали. Ако ми кажете име...

— Много сте мила — прекъсна я Гърни, отстъпвайки назад, — но ще се оправя.

Върна се на малкия паркинг и видя на отсрещната му страна павиран път, който минаваше под дървена пергола, обвита с розови цветя, до която имаше табела с надпис „Вход за пешеходци“. Докато минаваше през него, се обърна назад. Полет Пърли все още стоеше

пред къщата и го следеше с поглед, издаващ едновременно любопитство и притеснение.

Не му беше нужно много време, за да разбере какво е имал предвид Хардуик с описанието „доста особено“. Мястото не приличаше на нито едно гробище, което беше виждал. И същевременно в него имаше нещо познато, можеше да се закълне в това.

Основното трасе, по което се минаваше, представляваше нежно виеща се павирана алея, минаваща успоредно на ниската тухлена стена, която обграждаше имота. От нея към центъра на гробището, на равни разстояния една от друга, тръгваха по-малки пътеки, разделени с пищно избуяли рододендрони, люлякови храсти и бучиниши. От тези пътеки се отклоняваха други, още по-малки, всяка от които водеше — също като алея пред входа на къща — до окосен тревен парцел с размера на малко дворче, отделен от съседите си с редица от високи до кръста спиреи^[1] и лехи от кремове. Във всеки от тревните парцели, в които влизаше, имаше по няколко мраморни надгробни плочи, като на всяка бе изписана само една дата вместо традиционните дата на раждане и дата на смърт.

До всеки парцел имаше обикновена черна пощенска кутия с изписано отстрани фамилното име. Гърни отвори няколко кутии, докато обикаляше по пътеките, но не намери нищо в нито една.

След като обикаля дващестина минути, стигна до пощенската кутия с името Спалтър. Тя бележеше входа на най-големия от парцелите, които бе видял досега. Намираще се на едно от най-високите места в гробището — леко извисяващо се хълмче, от което се виждаше малката рекичка, минаваща покрай стената на гробището. Отвъд реката беше щатският главен път, който разсичаше Лонг Фолс на две. В далечния край на пътя се извисяваха няколко триетажни жилищни сгради, гледащи към гробището.

---

[1] Спирея (*Spiraea*) — един от най-разпространените бързорастящи декоративни храсти у нас. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

СМЪРТ В ЛОНГ ФОЛС

Гърни вече беше запознат с основната топография, структури, ъгли и мащаби. Всичко бе документирано в досието по делото. Но да види сградата и после да открие точния прозорец, от който бе изстрелян фаталният куршум, насочен към мястото, на което се намираше в момента, имаше разтърсващ ефект. Ефектът на сблъсъка на реалността с предварителните представи. Беше имал подобни преживявания на безброй местопрестъпления. Дупката между картината в съзнанието му и действителното сетивно въздействие беше това, заради което беше изключително важно *да е тук*.

Физическата сцена на престъплението беше реална и неподправена по начин, по който никоя снимка или описание не биха могли да бъдат. В нея се таяха отговори, които човек би могъл да открие, ако гледа с отворени очи и с отворено съзнание. Ако се взреше внимателно, мястото щеше да му разкаже своята история. Щеше да му даде — съвсем буквално — отправна точна, на която да застане, и от която да осмисли реалните възможности.

След като направи предварителен 360-градусов оглед на околността, Гърни се съсредоточи върху детайлите на самия парцел на Спалтър. Беше почти двойно по-голям от най-големия, който бе видял досега — размерите на централната окосена площ бяха приблизително дваайсет на петнайсет метра, и бе обграден с ниска, добре поддържана ограда от розови храсти. Преброи осем плоски мраморни плочи, подредени легнали в редици в тревата, като за всяко гробно място бяха отделени приблизително два на три метра. Най-ранната дата — 1899 година, бе на плоча с името Емерлинг Спалтър. Най-скорошната — 1970 година, бе с името на Карл Спалтър.

Ръбовете на буквите на лъскавата повърхност бяха отчетливи и очевидно скоро гравирани. Очевидно не беше датата на смъртта на Карл. Дали беше датата на раждането му? Вероятно.

Докато оглеждаше плочата, забеляза, че тя е точно до тази на Мери Спалтър, майката на чието погребение Карл беше прострелян.

От другата страна на гроба на Мери имаше плоча с името на Джоузеф Спалтър. Баща, майка и убит син. Странна семейна сбирка на доста странно гробище.

Баща, майка и убит син — син, който се бе надявал да стане губернатор — всички, превърнали се в прах, в нищо.

Докато размишляваше за тъжната нищожност на човешкия живот, Гърни изведнъж чу зад себе си механично буботене. Обърна се и видя малка електрическа количка за голф, която спря до розовата ограда на парцела на Спалтър. Шофьорът беше Полет Пърли, която му се усмихна с леко любопитство в погледа.

— Здравейте, отново, господин...? Извинете, не знам името ви.

— Дейв Гърни.

— Здравейте, Дейв — кимна тя и слезе от количката. — Канех се да направя обиколката си, но забелязах, че дъждовните облаци приближават. — Тя посочи с ръка към няколко сиви облака, задаващи се от запад. — Реших, че ще имате нужда от чадър. Няма да ви хареса да сте навън в проливен порой на такова място. — Докато говореше, взе яркосин чадър от пода на количката и му го подаде. — Чудесно е да вали, когато си в морето и плуваш например, но иначе не е особено приятно преживяване.

Той взе чадъра, благодари и зачака тя да премине към истинската цел на идването си, която със сигурност нямаше нищо общо с желанието да го защити от дъжда.

— Просто го оставете край къщата на излизане. — Запъти се към количката, после спря, сякаш внезапно ѝ бе хрумнало нещо. — Успяхте да се ориентирате, нали?

— Да, успех. Разбира се, този парцел...

— Имот — поправи го тя.

— Извинете?

— В „Уилоу рест“ предпочитаме да не използваме терминологията на гробищата. Наричаме ги „имоти“ на семействата, не използваме потискащата дума „парцел“. Предполагам, че не сте член на семейството?

— Не, не съм.

— Приятел на семейството тогава?

— В известен смисъл, да. Но мога ли да попитам защо се интересувате?

Тя се вглеждаше в лицето му, сякаш търсеше намек какъв подход ще е най-добре да използва в този случай. После нещо в изражението му явно я успокои. Гласът ѝ се снижи, все едно се канеше да му повери голяма тайна.

— Съжалявам. Не искам да ви засегна, но имотът на Спалтър е специален случай, сигурна съм, че сте наясно. Понякога имаме проблеми с... как да ги нарека? Търсачи на сензации. Лешояди, да си го кажем по-ясно — тя присви устни с изражение на отвращение. — Когато се случи нещо трагично, хората се стичат да зяпат, правят снимки. Отвратително е, не мислите ли? Все пак това е *трагедия*. Ужасна семейна *трагедия*. Можете ли да си го представите? Човек е прострелян на погребението на майка си?! Прострелян в главата! Превърнат в инвалид. В напълно парализиран инвалид! Зеленчук! И после умира! И се оказва, че собствената му съпруга е убийцата! Това е ужасна, ужасна трагедия! И какво правят хората? Идват с фотоапарати. *С фотоапарати*. Някои дори се опитват да откраднат розовите ни храсти. Като сувенири! Можете ли да си го представите? Разбира се, аз съм управител на мястото и всичко е моя отговорност. Неприятно ми е дори да говоря за това. Повдига ми се! Не мога дори... — жената не успя да довърши изречението си и махна отчаяно с ръка.

Дамата протестира прекалено много, помисли си Гърни. Звучи също толкова запалена от „трагедията“, колкото хората, които осъжда.

Но, каза си после, това не е необичайно. Нищо не ни дразни толкова в другите, колкото поведение, което отразява собствените ни недостатъци по непривлекателен начин. Следващата му мисъл бе, че очевидният ѝ апетит за драма му предоставя чудесна възможност за повеждане на разговора в нужната посока. Погледна я в очите с изражение, подсказващо, че да, двамата са на една вълна и той напълно споделя мнението ѝ.

— Вас наистина ви е грижа за това, нали?

Тя премигна.

— Дали ме е грижа? Разбира се! Не е ли очевидно?

Вместо да ѝ отговори, Гърни се извърна замислено, отиде до оградата от розови храсти и се заигра разсеяно с върха на чадъра, който управителката му беше дала.

— Кой сте вие? — попита тя накрая. Стори му се, че долови нотка на вълнение във въпроса ѝ и продължи да разпалва любопитството ѝ.

— Казах ви, името ми е Дейв Гърни.

— Защо сте тук?

Той отново отговори, без да се обръща с лице към нея.

— Ще ви кажа след малко. Но нека първо ви задам един въпрос. Каква беше първата ви реакция — първото нещо, което почувствахте, — когато научихте, че Карл Спалтър е бил прострелян?

Тя се поколеба.

— Репортер ли сте?

Гърни се обърна към нея и извади от портфейла си своята златна полицейска значка. Жената бе достатъчно далече, така че думата „пенсиониран“ в долната ѝ част не се четеше, и не приближи, за да я огледа по-добре. Той затвори портфейла си и го прибра обратно в джоба.

— Детектив ли сте?

— Точно така.

— О... — ахна тя. На лицето ѝ се изписаха едно след друго изражение на смутеност, любопитство и вълнение. — Защо сте тук?

— Искам да разбера по-добре станалото.

Тя премигна бързо няколко пъти.

— Какво има за разбиране? Мислех, че случаят е решен.

Той пристъпи по-близо до нея и заговори с тон, сякаш ѝ споделяше поверителна информация.

— Присъдата ще бъде обжалвана. Има някои отворени въпроси и вероятни пропуски в доказателствата.

Жената смръщи вежди.

— Нали всички случаи за убийство се обжалват автоматично?

— Да. И голяма част от присъдите влизат в сила. Но този случай може би ще е различен.

— Различен?

— Нека ви попитам отново. Каква беше първата ви реакция — *първото нещо, което почувствахте*, — когато научихте, че Карл Спалтър е бил прострелян?

— Когато научих ли? Искате да кажете, когато забелязах?

— *Забелязахте?*

— Аз първа я видях.

— Какво видяхте?

— Малката дупчица в слепоочието му. Отначало не бях сигурна, че е дупка. Изглеждаше просто като кръгло червено петно. Но после отстрани на челото му започна да се стича тънка червена струйка. И аз разбрах, просто *разбрах*.

— Казахте ли го на следователите?

— Естествено.

— Невероятно. Разкажете ми повече.

Тя посочи към място на няколко метра от Гърни.

— Ето тук беше, точно тук — на това място първите няколко капки кръв паднаха от челото му в снега. Виждам го и сега. Виждали ли сте някога кръв в снега? — Очите ѝ се разшириха при спомена. — Най-яркото червено, което можете да си представите.

— Защо смятате, че точно в този момент е бил...

Тя отвърна, преди Гърни да довърши въпроса си.

— Заради *това*. — Посочи друго място на земята, на около метър от тях.

Едва когато Гърни пристъпи натам, видя малък зелен диск под нивото на тревата. Имаше дупчици по периферията си.

— Пръскачка?

— Беше паднал по лице на сантиметри от нея. — Управителката отиде до мястото и постави крака си до пръскачката. — Точно тук.

Гърни беше смаян от студенината и враждебността на жеста.

— Всички погребения ли посещавате?

— И да, и не. Аз съм управител на мястото, но и живея тук, в къщата. Така че никога не съм много далеч. Но винаги се държа на дискретно разстояние. Според мен погребенията са за семейството и приятелите. Разбира се, на погребението на Спалтър присъствах много по-видимо.

— По-видимо?

— Е, не смятах, че е редно да седя със семейството на господин Спалтър и близките до него хора, затова останах леко встрани, но определено присъствах по-видимо, отколкото на други погребения.

— Защо?

Тя се изненада от въпроса му.

— Заради отношенията ми с тях.

— А какви са те?

— „Недвижими имоти Спалтър“ са моите работодатели.

— Семейство Спалтър притежава „Уилоу рест“?

— Мислех, че всички го знаят. „Уилоу рест“ е основано от Емерлинг Спалтър, дядото на... наскоро починалия. Не знаехте ли?

— Трябва да сте търпелива с мен. Нов съм в случая и съм абсолютно непознат с историята на Лонг Фолс. — Видя известна критичност в изражението ѝ и добави с леко заговорнически тон. — Виждате ли, бях повикан, за да добавя съвсем нова гледна точка към делото. — Остави ѝ секунда-две, за да обмисли думите му, после продължи. — Сега нека се върнем към въпроса какво почувствахте, когато осъзнахте — *забелязахте* — какво е станало.

Тя се поколеба, устните ѝ се свиха.

— Защо е толкова важно?

— Ще ви обясня след минутка. Но нека ви попитам и нещо друго. Какво почувствахте, когато научихте, че Кей Спалтър е арестувана?

— О, божичко! Смайване. Шок. Пълен шок.

— Добре ли познавате Кей?

— Очевидно не толкова добре, колкото смятах. Нещо такова може да те накара да се замислиш дали наистина познаваш някого. — Умълча се и на лицето ѝ се появи ново изражение — нещо като лукаво любопитство. — Защо е всичко това? Тези въпроси. Какво целите?

Гърни я изгледа продължително и строго, сякаш преценяваше доколко може да ѝ се довери. После си пое дълбоко дъх и заговори, като се надяваше да е докарал поверителен тон.

— Има нещо странно в ченгетата, Полет. Очакваме хората да ни казват всичко, но не искаме да разкриваме нищо. Разбирам защо го правим, но понякога... — Млъкна, пое си дъх и заговори бавно, гледайки я право в очите. — Останах с впечатлението, че Кей е била много по-мил и приятен човек от Карл. И не е от типа хора, които са способни на убийство. Опитвам се да разбера дали съм прав, или греша. Не мога да го направя сам. Нуждая се от сътрудничеството и идеите и на други хора. Имам усещането, че може би вие ще ми помогнете.

Жената просто го гледа няколко секунди, после леко потръпна и обви ръце около тялото си.

— Мисля, че трябва да дойдете с мен в къщата. Сигурна съм, че ще завали всеки момент.

ГЛАВА 14

БРАТЪТ НА ДЯВОЛА

Къщата не беше толкова кичозна, колкото Гърни бе предположил. Въпреки фасадата, която бе като излязла от приказките, интериорът беше по-скоро сдържан. От входната врата се влизаше в скромно преддверие. Отляво видя дневна с камина и няколко картини с традиционни местни пейзажи, висящи по стените. През вратата отдясно забеляза стая, която приличаше на офис — с махагоново бюро и голяма картина на „Уилоу рест“ зад него, напомни му за онези широкоразпространени плакати на ферми или селца от XIX век. Още напред и вляво имаше стълбище за горния етаж, а от дясната страна — врата, която вероятно водеше към една или две други стаи в задната част на къщата. Точно там влезе Полет Пърли, за да направи кафе, след като заведе Гърни в дневната и го настани на кресло с висока облегалка за главата до камината. На лавицата над нея имаше снимка в рамка на дългнест мъж, прегърнал по-младата версия на Полет. Косата ѝ беше доста по-дълга от сега, развята от вятъра и медноруса.

Тя се появи отново с поднос, на който имаше две чаши черно кафе, малка каничка с мляко, захарница и две лъжички. Постави подноса на ниска масичка пред тях и се настани на креслото близнак на неговото. Никой от тях не проговори, докато си слагаха мляко и захар в чашите, нито когато отпиха първата глътка и после се облегнаха назад в креслата.

Той забеляза, че Полет държи чашата с две ръце, вероятно за повече сигурност или за да прикрие треперенето на пръстите си. Устните ѝ бяха присвити, но помръдваха нервно в ъгълчетата.

— Сега може да вали колкото си иска — каза тя с внезапна усмивка, сякаш се опитваше да разпръсне напрежението в стаята със звука на гласа си.

— Любопитен съм за това място — каза Гърни. — Историята на „Уилоу рест“ сигурно е много интересна.

Историята на мястото изобщо не го интересуваше. Но смяташе, че ако я разговори за нещо познато, нещо лесно, неусетно ще я накара

да премине и към по-трудните теми. През следващите петнайсет минути Полет обясняваше философията на Емерлинг Спалтър, която звучеше на Гърни като чудесно пакетирана ескейпистка безсмислица.

„Уилоу рест“ беше последният дом на покойника, а не гробище. На плочата беше изписана само датата на раждане, а не и тази на смъртта, защото след като се родим, живеем вечно. „Уилоу рест“ осигуряваше не гробни места, а домове, място сред природата с трева, дървета и цветя. Всеки имот бе пригоден не за един човек, а за няколко поколения от едно семейство. Пощенската кутия на входа бе подсещане за членовете на семейството да оставят писма и картички за любимите си покойници. (Събираха ги веднъж седмично, изгаряха ги ритуално с преносим мангал на мястото и ги разпръсваха в пръстта.) Полет му обясни искрено, че в „Уилоу рест“ всичко е свързано с живота, традицията, красотата, покоя и запазването на уединението на семействата.

Според Гърни в това гробище имаше от всичко по малко, но нямаше и помен от самата смърт. Не го каза. Искаше тя да продължи да говори.

Емерлинг и Агнес Спалтър имали три деца, две от които починали от пневмония още като бебета. Оцелелият бил Джоузеф. Той се оженил за жена на име Мери Крок.

Джоузеф и Мери имали двама синове, Карл и Джона.

Гърни забеляза, че при споменаването на тези имена тонът и изражението на Полет веднага се промениха, а устните ѝ пак помръднаха почти незабележимо.

— Разбрах, че макар да са братя, двамата са били много различни — каза той окуражително.

— О, да! Черно и бяло! Каин и Авел!

Тя се умълча, а в очите ѝ пролича гняв, предизвикан от някакъв спомен.

Гърни я подтикна да продължи.

— Сигурно е било трудно да се работи с човек като Карл.

— *Трудно?* — От гърлото ѝ излезе горчив смях. Затвори очи за няколко секунди, изглежда взе решение и следващите думи направо се изляха от устата ѝ. — *Трудно?* Нека ви обясня нещо. Емерлинг Спалтър забогатял много, купувайки и продавайки големи парцели земя в Горен Ню Йорк. Предал бизнеса, парите и таланта си да печели

на своя син. Джо Спалтър беше по-голяма и по-корава версия на баща си. Не беше човек, когото би искал за враг. Но беше рационален. С него можеше да се говори. По своя си студен като стомана начин той беше справедлив. Не беше мил, не беше щедър, но беше честен. Джо нае съпруга ми за управител на „Уилоу рест“. Това беше... — за момент тя сякаш се изгуби в спомените. — О, божичко, толкова време мина. Трудно ми е. Беше преди петнайсет години. Петнайсет.

Погледна към чашата с кафе, като че ли изненадана, че още е в ръцете ѝ, и я постави внимателно на масата.

— И Джо е бил баща на Карл и Джона? — вметна Гърни.

Тя кимна.

— Тъмната страна на Джо премина изцяло в Карл, а всичко добро и разумно отиде в Джона. Казват, че във всеки от нас има нещо добро и нещо лошо, но в случая с братята Спалтър не беше така. Джона и Карл. Ангелът и дяволът. Мисля, че Джо го осъзнаваше и начинът, по който ги обвърза заедно, за да наследят бизнеса му, беше неговият опит да разреши проблема. Може би се надяваше да постигне баланс. Разбира се, не се получи.

Гърни отпи от кафето си.

— Какво се случи?

— След като Джо почина, те вече не бяха просто две противоположности — станаха врагове. Не можеха да се съгласят за нищо. Карл се интересуваше само от пари, пари, пари — и не го беше грижа как ще ги спечели. За Джона това беше непоносимо и тогава той основа Киберкатедралата и изчезна.

— Изчезна?

— В голяма степен. Възможно е да се свържеш с него чрез сайта на катедралата, но няма реален физически адрес. Носят се слухове, че винаги е в движение, живее в къща на колела и ръководи проекта си и всичко друго от компютър. Когато се появи на погребението на майка си в Лонг Фолс, никой не го бе виждал от три години. И дори тогава не знаехме, че ще дойде. Мисля, че искаше да се откъсне от абсолютно всичко, свързано с Карл. — Умълча се. — Може би дори се боеше от него.

— Боял се е?

Полет се наведе и взе чашата си, като отново я хвана с две ръце. Прокашля се.

— Не ми е лесно да го кажа, но *Карл Спалтър* нямаше съвест. Ако искаше нещо, не мисля, че имаше граница, която не беше готов да премине.

— Кое е най-лошото нещо...

— Най-лошото, което някога е правил? Не знам и не искам да знам. Но знам какво стори на мен — или поне какво се опита да ми стори — каза тя и очите ѝ се разшириха от гняв.

— Разкажете ми.

— Със съпруга ми Боб живяхме тук петнайсет години, откакто той прие работата в „Уилоу рест“. Долният етаж винаги е служел за офис, а малкият апартамент на горния етаж върви с работата. Преместихме се веднага след като Боб бе назначен. Това беше нашият дом. И в известен смисъл и двамата вършехме работата. Правехме го заедно. Чувствахме, че е повече от работа; беше обвързване, посвещение. Начин да помогнем на хората в най-ужасните периоди от живота им. Не беше просто начин да си изкарваме прехраната — *беше животът ни*.

Очите ѝ се насълзиха. Тя премигна няколко пъти и продължи.

— Преди десет месеца Боб получи масивен инфаркт. В този коридор — кимна Полет, погледна към вратата и за миг притвори очи. — Умря преди идването на линейката. — Тя си пое дълбоко дъх и след миг продължи. — В деня след погребението получих имейл от асистента на Карл в агенцията. *Имейл*. В който пишеше, че грижите за „Уилоу рест“ ще бъдат поети от *компания за управление на гробищни паркове* — представяте ли си подобно нещо? — *компания за управление на гробищни паркове*. И че за ефективното прехвърляне на дейността трябва да освободя къщата през следващите шейсет дни.

Тя се втренчи в Гърни и стана от стола, изпълнена с гняв.

— Какво ще кажете за това, а? След петнайсет години! В деня след погребението на мъжа ми! С имейл! Проклет, противен, отвратителен, обиден имейл! *Съпругът ти е мъртъв, сега се разкарай!* Кажете ми, детектив Гърни — какъв човек би сторил подобно нещо?

Когато му се стори, че яростта ѝ стихна, той каза внимателно:

— Това е било преди десет месеца. Радвам се, че все още сте тук.

— Тук съм, защото Кей Спалтър направи — на мен и на всички на този свят — голяма услуга.

— Имате предвид, че Карл е бил прострелян, преди да изтекат тези шейсет дни?

— Точно така. Което е доказателство, че в света все пак има нещо добро.

— Значи все още работите за „Недвижими имоти Спалтър“?

— Всъщност за Джона. Когато Карл беше обявен за умствено неспособен, пълният контрол върху фирмата премина към Джона.

— Нима половината от нея не е част от състоянието и завещанието на Карл?

— Не, повярвайте ми, състоянието на Карл е достатъчно голямо и без точно тази фирма — беше зает с толкова много други проекти. Но когато става дума за „Недвижими имоти Спалтър“, договорът, който Джо ги накара да подпишат, гласи, че братът, който надживее другия, получава всичко.

Този факт се стори на Гърни достатъчно сериозен, че да присъства задължително в досието по случая, но беше сигурен, че не е споменат. Каза си, че непременно трябва да попита Хардуик дали е наясно с това.

— А вие откъде знаете това, Полет?

— Джона ми го обясни в деня, в който поех компанията. Той е много открит човек. Създава впечатление, че наистина няма никакви тайни.

Гърни кимна, като се опита да прикрие скептицизма си. Никога не беше срещал човек без тайни.

— Предполагам, че Джона е сложил край на плановите на Карл за управление на „Уилоу рест“ от външна фирма?

— Абсолютно. Незабавно. Всъщност той ми предложи работата на Боб при същата заплата. Каза, че работата и къщата ще бъдат мои дотогава, докато ги искам.

— Явно е щедър човек.

— Знаете ли онези празни апартаменти отвъд реката? Джона каза на охраната да спре да гони бездомниците оттам. Дори отново включи тока заради тях — а Карл го беше изключил.

— Прилича ми на човек, който го е грижа за хората.

— Да го е грижа ли? — Лицето на Полет се промени рязко, осветено от почти неземна усмивка. — Джона не просто го е грижа. Джона е светец.

ГЛАВА 15

ЦИНИЧНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

На по-малко от петстотин метра от луксозно поддържаната територия на „Уилоу рест“ Акстън авеню предлагаше далеч по-различни доказателства за икономическата реалност на района. Половината магазини по улицата бяха занемарени, другата половина — пусти. Прозорците на апартаментите над тях изглеждаха запуснати, ако не и напълно изоставени.

Гърни паркира пред пращен на вид магазин за електроника, който според документите в досието заемаше първия етаж на сградата, от която е бил изстрелян куршумът. Логото, личащо на лошо боядисаната табела над витрината, показваше, че някога е бил част от веригата „Радио Шак“.

Точно до магазина беше вратата, водеща към жилищната част от сградата. Беше леко откrehната. Гърни я бутна и влезе в малко мръсно фойе. Единствената светлина идваше от самотната крушка, закрепена на тавана и поставена зад желязна решетка. Посрещна го стандартната миризма на изоставена градска сграда — урина, смесена с мириса на алкохол, повръщано, цигарен дим, боклук и изпражнения. И разбира се, обичайният шум. Някъде над него спореха мъжки гласове, звучеше хип-хоп, лаеше куче и пицеше малко дете. Липсваше само затръшване на врата и тропот на стъпки по стълбите и сцената щеше да се превърне в абсолютно филмово клише. Точно тогава Гърни чу от горния етаж вик: „Майната ти, тъп копелдак!“, последван от стъпките на някой, който наистина слизаше по стълбите. Би се усмихнал на съпадението, но прекалено много му се гадеше от мириса на урината.

Звукът от стъпките се усилваше и скоро в горната част на сумрачното стълбище, водещо към фойето, се появи млад мъж. Когато забеляза Гърни, се поколеба за миг, после мина покрай него и излезе на улицата, където спря рязко, за да запали цигара. Беше мършав, с тясно лице, остри черти и права коса до раменете. Дръпна нервно и отчаяно два пъти от цигарата, после бързо се отдалечи.

Гърни се поколеба дали да не отиде в мазето за ключа, който Кей му беше казала, че е скрит зад пещта. Но реши първо да огледа сградата и после да вземе ключа, ако му потрябва. Доколкото знаеше, апартаментът, който го интересуваше, е отворен. Или населен от наркодилъри. Вече не носеше оръжие със себе си, както бе правил по време на случая „Добрия пастир“, а не искаше да се натъкне, непоканен и невъоръжен, на нервен наркоман с автомат „Калашников-47“.

Изкачи се бързо и тихо по стълбите. На всеки етаж имаше по четири апартамента — два в предната част на сградата и два в задната. На третия етаж зад една врата се носеше гангстерски рап, а зад друга се чуваше детски плач. Потропа на две от вратите, зад които беше тихо, и единствената реакция, която получи, бе шум от приглушени гласове зад едната. Когато потропа на другите две, рапът леко утихна, детето продължи да плаче, но никой не отвори. Замисли се дали да не блъсне по-силно, но се отказа. Нежният подход обикновено предоставяше повече възможности. А Гърни обичаше възможностите и искаше да има колкото се може по-голям брой на разположение.

Слезе в коридора на втория етаж, който също като другите бе осветен от една-единствена крушка зад метална решетка в средата на тавана.

Ориентира се по спомени от снимките в досието и отиде до апартамента, от който беше стреляно. Когато долепи ухо до вратата, чу тихи стъпки — не в апартамента, а зад себе си. Обърна се бързо.

В края на стълбището стоеше набит сивокос мъж, неподвижен и напрегнат. В едната си ръка носеше малко черно метално фенерче. Беше изключено и той го държеше като оръжие. В захвата му Гърни разпозна следа от полицейско обучение.

Другата ръка на мъжа беше поставена на нещо, закрепено за колана му и прикрито от разтвореното му тъмно яке. Гърни беше готов да се обзаложи, че на гърба на якето с големи букви пише „Охрана“.

Погледът в малките очички на мъжа беше на границата на омразата. Когато обаче огледа Гърни по-внимателно — личеше, че е забелязал евтиното спортно яке, синята риза и тъмните панталони, наподобяващи униформата на ченге, провеждащо разследване, — изражението му се промени. Сега гледаше по-скоро възмутено и с леко любопитство.

— Търсиш ли някого?

Гърни бе чувал същия глас — съчетанието от злоба и подозрение не можеше да се обърка, беше толкова типично, колкото миризмата на урина за сградата, от толкова много ченгета, натрупали огорчение през годините, че имаше чувството, че познава мъжа. И чувството не беше хубаво.

— Да, търся. Проблемът е, че не знам името му. Междувременно бих искал да погледна в този апартамент.

— Така ли? Да погледнеш в този апартамент? А имаш ли нещо против да ми кажеш кой си, по дяволите?

— Дейв Гърни. Бивш полицаи от Ню Йорк. Също като теб.

— Като мен, а? Какво, по дяволите, знаеш ти за мен?

— Не е нужно да си гений, за да разпознаеш едно ирландско ченге от Ню Йорк.

— Така ли? — погледна го безизразно мъжът.

— Имаше време, когато полицията беше пълна с хора като нас — добави Гърни.

Това беше правилният бутон.

— Хора като нас? Ние сме древна история, приятелю! Шибана древна история!

— Да, знам — кимна съчувствено Гърни. — Бяха по-добри времена. Много по-добри, по мое скромно мнение. Кога напусна?

— Ти кога мислиш?

— Ти ми кажи.

— Когато се впрегнаха за цялото онова расово и полово разнообразие. *Разнообразие*. Можеш ли да повярваш? Не можеш да получиш повишение, освен ако не си нигерийска лесбийка с баба от племето навахо. Беше време умните бели момчета да се разкарат. Срамно е в какво се превърна тази държава. Всичко е една голяма скапана шега. *Америка*. Някога тази дума значеше нещо. Гордост. Сила. А сега? Кажи ми. Какво е сега?

Гърни печално поклати глава.

— Ще ти кажа какво *не е*. Не е това, което беше.

— Аз ще ти кажа какво е. *Шибана интеграция*. Това е. Шибани социални помощи за всички. Наркомани, пристрастени към хапчета, към коката, към крака. И знаеш ли защо? Ще ти кажа защо. Защото всички залагат на *шибаното равенство и интеграция*.

Гърни изръмжа, надявайки се, че докарва прилично изражение на навъсено съгласие.

— Струва ми се, че някои от хората в тази сграда са част от проблема.

— Напълно си прав.

— Тежка ти е работата тук... Извинявай, не знам името ти?

— Макграт. Франк Макграт.

Гърни пристъпи напред с протегнатата ръка и те се здрависаха.

— Приятно ми е да се запознаем, Франк. Към кой участък беше?

— Форт Апачи. Онзи, за който направиха филм.

— Труден район.

— Беше направо лудница. Никой не може да повярва колко откачено беше всичко. И пак е нищо в сравнение с онези лайна за равенството и разнообразието. Форд Апачи можех да го понеса. Помня, че за два месеца през осемдесетте имахме средно по едно убийство на ден. Веднъж дори имахме пет. Шибана лудница! Бяхме *ние* срещу *тях*. Но след като започна онова с разнообразието, вече нямаше повече *ние*. Участъкът се превърна в скапана купчина лайна. Разбираш ли ме?

— Да, Франк, разбирам те отлично.

— Голям срам.

Гърни се огледа из малкия коридор, където стояха.

— Е, какво се очаква от теб да правиш тук?

— *Да правя?* Нищо. Едно шибано нищо. Шибания, а?

На етажа над тях се отвори врата и хип-хопът гръмна тройно по-силно. Вратата се затръшна и звукът отново заглъхна.

— Мамка му, Франк, как понасяш това?

Мъжът сви рамене.

— Парите са добри. Сам си правя графика. Няма някоя мързелива кучка, която да ми надзърта зад рамото.

— Имал си такава в работата си, а?

— Аха. Капитан Путколизачката.

Гърни се разсмя насила.

— Работата за Джона сигурно е голямо подобрение.

— Различно е. — Пазачът млъкна. — Каза, че искаш да влезеш в този апартамент. Ще ми кажеш ли защо...

Телефонът на Гърни звънна, прекъсвайки бившето ченге по средата на изречението. Гърни погледна екрана — беше Полет Пърли. Бяха си разменили телефонните номера, но не очакваше тя да му се обади толкова скоро.

— Извинявай, Франк, трябва да вдигна. Изчакай ме две секунди, моля те. — Натисна копчето. — Гърни на телефона.

Полет звучеше притеснено.

— Трябваше да попитам по-рано, но толкова се ядосах, когато заговорихме за Карл, че ми се изплъзна от ума. Чудех се... мога ли да говоря за това?

— Да говорите за кое?

— За вашето разследване, за факта, че търсите „нова перспектива“. Поверително ли е? Мога ли да го обсъдя с Джона?

Гърни си даваше сметка, че това, което ще каже, трябва да му свърши работа и с Полет, и с Франк. Нямаше да е лесно да подбере подходящите думи, но можеше да е добра възможност.

— Ще го кажа така — предпазливостта винаги е добродетел. При разследване на убийство може да ти спаси живота.

— Какво ми казвате?

— Ако Кей не го е направила, трябва да е бил някой друг. Може дори да е човек, когото познавате. Няма начин да кажете погрешното нещо на погрешния човек, ако изберете да не казвате нищо на никого.

— Плашите ме.

— Това е целта.

Тя се поколеба.

— Добре. Разбирам. Нито дума на никого. Благодаря.

Полет затвори.

Гърни продължи да говори, сякаш тя все още е на телефона:

— Добре. Но трябва да погледна апартамента... Не, всичко е наред. Мога да взема ключ от местните ченгета или от офиса на „Спалтър“. Да, няма проблем... — Разсмя се престорено. — Да, права сте. — Още смях. — Не е забавно, знам, но какво пък толкова... Човек трябва и да се смее.

Още преди години бе разбрал, че нищо не прави фалшивия разговор по-достоверен от необяснимия смях. И няма по-добра причина за това човек да пожелае да ти даде нещо от убеждението, че можеш да получиш това нещо от някъде другаде.

Гърни направи истинско показно в края на разговора и запътвайки се към стълбите, каза почти извинително на Франк:

— Трябва да отида до полицейския участък, за да ми дадат ключа. Ще се върна след малко.

Вече беше тръгнал да слиза припряно надолу, когато чу пазачът да казва вълшебните думи.

— Ей, не е нужно да ходиш. И аз имам ключ. Ще те пусна. Само ми кажи какво става.

Гърни се върна в сумрачния малък коридор.

— Можеш ли да ме пуснеш? Сигурен ли си, че не е проблем? Не трябва ли да поискаш разрешение?

— От кого?

— От Джона например?

Франк извади тежка връзка ключове от колана си и отключи апартамента.

— Какво му пука? Стига всичките самонастанили се бездомници в Лонг Фолс да са щастливи, и той е щастлив.

— Има репутация на много щедър човек.

— Да, още една шибана Майка Тереза.

— Явно не мислиш, че е по-добър от Карл, а?

— Не ме разбирай погрешно. Карл беше задник. Интересуваше се само от пари, бизнес и политика. Истински стопроцентов задник. Но беше от задниците, чиято мотивация можеш да разбереш. Напълно предсказуем.

— Предсказуем задник?

— Именно. А Джона е съвсем друго животно. Няма начин да предвидиш действията му. Той е шибана откачалка. Това тук е идеалният пример. Карл искаше всички бездомници да бъдат изритани на улицата. Има смисъл, нали? Джона дойде и каза: „Не, ще им дадем убежище“. Ще предложим на отрепките подслон от дъжда. Някакъв нов духовен принцип, схващаш ли? *Почитай отрепките. Остави ги да пикаят на пода.*

— Май не се връзваш на теорията за ангела и дявола по отношение на братята Спалтър.

Франк го изглежда замислено.

— Вярно ли е това, което каза по телефона?

— Кое?

— Че може би Кей все пак не е гръмнала Карл?

— Божичко, Франк, не осъзнавах, че говоря толкова високо. Това би трябвало да е тайна.

— Няма проблем, но искам да те питам — това реална вероятност ли е?

— Реална вероятност ли? Да, такава е.

— Значи всичко ще бъде подложено на втора оценка?

— Втора оценка ли?

— Ще прегледате наново всичко, което е било проучено при първото разследване.

Гърни снижи глас.

— Може и така да се каже.

Лека самодоволна усмивка, лишена от всякакво чувство за хумор, разкри пожълтелите зъби на Франк.

— Виж ти, виж ти... Значи Кей може и да не е стреляла. И това ако не е новина.

— Знаеш ли, Франк, оставам с впечатлението, че имаш да ми кажеш нещо.

— Може би имам.

— Ще ти бъда много признателен за всички идеи, които имаш по въпроса.

Франк извади кутия цигари от джоба си, запали една и вдиша продължително и замислено. В усмивката му се прокрадна нещо зло и дребнаво.

— Замислял ли си се някога, че господин Идеален може да не е чак толкова идеален?

— Джона ли?

— Господин Щедрост. Господин Бъди-добър-с-отрепките. Господин Шибана-киберкатедрала.

— Струва ми се, че си видял и друга негова страна.

— Може би съм видял същата страна, която е видяла майка му.

— Майка му ли? Познавал си Мери Спалтър?

— Преди посещаваше главния офис от време на време. Когато Карл отговаряше за всичко.

— И тя е имала проблеми с Джона?

— Аха! Никога не го е харесвала особено. Не знаеше ли?

— Не, но с удоволствие бих чул нещо повече.

— Просто е. Тя знаеше, че Карл е гадняр и беше приела този факт. Разбираше коравите мъже. Джона беше прекалено сладникав за нейния вкус. Не мисля, че старата дама се доверяваше на цялата тази благост и съвършенство. Знаеш ли какво си мисля? Мисля, че тя беше наясно, че това са пълни простотии.

ГЛАВА 16

КАТО НОЖА

След като отвори апартамента и получи уверенията на Гърни, че ще е там, когато се върне след един час, озлобеният Франк продължи по маршрута, който според него включваше всички имоти на компанията „Спалтър“ в Лонг Фолс.

Апартаментът беше малък, но сравнително светъл в сравнение с мрачния коридор. След входната врата се влизаше в тясно антре с подгизнали дъски на пода. От дясната страна имаше малка тясна кухня, а отляво — празен гардероб и баня. Направо се виждаше средноголяма стая с два прозореца.

Гърни влезе и отвори прозорците, за да проветри. Погледна през Акстън авеню и през тясната река, която течеше отвъд него, чак до ниската тухлена стена на „Уилоу рест“. Там, на малкото хълмче, оградено от дървета, рододендрони, люляци и розови храсти, се намираше мястото, където Карл Спалтър беше прострелян и после погребан. Обвит от листа и храсти от три страни, парцелът напомни на Гърни за театрална сцена. Имаше дори и авансцена с арка — илюзия, създадена от хоризонталната част на уличния стълб, който се издигаше на речния бряг от страната на авенюто и от мястото, на което се намираше Гърни, изглеждаше така, все едно се надвесва над горната част на сцената.

Тази гледка обаче не можеше да се сравни с други театрални елементи от делото. Имаше нещо достойно за либрето на опера в това смъртта да застигне един мъж на гроба на майка му и той да се строполи на земята на същото място, където скоро ще бъде погребан. И нещо като от латиноамерикански сериал в историята за изневяра и алчност.

Гърни беше като омагьосан от гледката. Изпита онова странно възмущение, което го завладяваше винаги, когато смяташе, че се намира на мястото, където е стоял убиецът, и вижда същите неща, които е виждал и той.

В онзи ден обаче — според снимките от досието — по земята е имало тънка снежна покривка и две редици сгъваеми столове, шестнайсет на брой, разположени за опечалените в далечната страна на отворения гроб на Мери Спалтър. За да се увери, че си представя сцената правилно, трябваше да знае разположението на тези столове. И на преносимия подиум. И местоположението на Карл. Полет беше много детайлна за мястото, където се бе строполил Карл, но Гърни трябваше да си представи всичко заедно, всичко така, както е било в момента на изстрела. Реши да слезе долу и да вземе снимките на местопрестъплението от колата си.

Тъкмо когато се канеше да излезе от апартамента, звънът на телефона му го спря. Пак беше Полет, по-развълнувана от предишния път.

— Вижте, детективе, може би не съм разбрала правилно, но наистина не ми излиза от ума. Трябва да ви питам... Дали намекувате, че по някакъв начин Джона...? Наистина ли казвате, че...?

— Казвам, че случаят може да не е *приключен*, както смятат всички. Може би Кей е простреляла Карл. Но ако не е...?

— Но как е възможно да вярвате, че от всички хора именно Джона... — повиши глас Полет.

— Почакайте. В момента знам само, че трябва да науча още много неща. Междувременно искам да сте предпазлива. Искam да сте в безопасност. Само това казвам.

— Добре. Разбирам. Съжалявам — каза тя и дишането ѝ като че ли се нормализира. — Мога ли да помогна с нещо?

— Всъщност да. Аз съм в апартамента, от който е стреляно. Искam да си представя какво е виждал стрелецът от прозореца. Ще ми бъде много полезно, ако отидете в имота на Спалтър и застанете там, където стояхме, когато ми показахте положението на главата на Карл на земята.

— И където бяха паднали капките кръв в снега.

— Да. Капките кръв в снега. Може ли да отидете там сега?

— Предполагам... Да, разбира се.

— Страхотно, Полет. Благодаря ви. Вземете яркосиния чадър със себе си. Ще си личи чудесно оттук. И телефона, за да ми звъннете, когато стигнете там. Става ли?

— Добре.

Въодушевен от тази възможност за прогрес, Гърни бързо отиде до колата и взе досието. Върна се минути по-късно с големия хартиен плик под мишница — тъкмо навреме, за да види как някой влиза в съседния апартамент.

Бързо отиде до вратата и постави крака си в процепа, преди тя да се затвори.

Нисък, жилав мъж с дълга черна коса, вързана на конска опашка, вдигна глава към него. След секунда се усмихна широко, леко налудничаво, разкривайки няколко златни зъба — като клише за мексикански бандит в политически некоректен уестърн. В погледа му личеше напрежение и трескавост, които според Гърни се дължаха на наркотици, естествена нервност на характера или психическо заболяване.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита мъжът с пресипнал, но не враждебен глас.

— Съжалявам, че се натрапвам така — каза Гърни. — Няма нищо общо с теб. Просто искам малко информация за съседния апартамент.

Мъжът погледна надолу към пъхнатия между вратата и прага крак на Гърни.

Той се усмихна и отстъпи назад.

— Отново се извинявам. Малко бързам, а ми е трудно да намеря човек, с когото да говоря.

— За какво?

— За обикновени неща. Като това кой живее най-отдавна в сградата?

— Защо?

— Търся хора, които са били тук преди осем-девет месеца.

— Осем-девет месеца. Хм... — Мъжът премигна за първи път. — Това трябва да е по времето на Големия взрив, нали?

— Ако имаш предвид стрелбата, да.

Мъжът поглади лицето си така, сякаш имаше козя брадичка.

— Значи търсиш Фреди?

Отначало името не му говореше нищо. После Гърни си спомни, че е виждал Фредерико някой си в стенограмата от процеса.

— Имаш предвид Фреди, който е казал, че е видял Кей Спалтър в сградата сутринта на стрелбата?

— Единственият Фреди, който е развявал задник наоколо.

— Защо ще го търся?

— Щото изчезна. Защо иначе?

— И откога е изчезнал?

— Сякаш не знаеш? Това шега ли е? Човече, кой, по дяволите, си ти?

— Просто някой, който иска да проучи всичко още веднъж.

— Струва ми се доста работа за един човек, особено ако е „просто някой“...

— Не само че е доста работа, а е и голям трън в задника, да ти призная.

— Звучи забавно — каза мъжът. Но не се усмихваше.

— Та кога е изчезнал този Фреди?

— След като получи обаждането — Мъжът наклони глава и погледна косо Гърни. — Човече, мислех, че вече знаеш тези простотии.

— Разкажи ми за обаждането.

— Не знам нищо за него. Знаем само, че му позвъниха. Звучеше така сякаш са били твоите хора.

— Получил е обаждане от ченге?

— Да.

— И после изчезна?

— Аха.

— И кога стана това?

— Веднага след като дамата бе задържана.

Телефонът на Гърни звънна. Той не вдигна.

— Случайно Фреди да е споменал, че обаждането е било от ченге на име Клемпър?

— Може би.

Телефонът иззвъня отново. На екрана се изписа името на Полет Пърли. Той го прибра в джоба си.

— В този апартамент ли живееш?

— Предимно.

— Ще бъдеш ли тук по-късно?

— Може би.

— Може ли да поговорим още малко?

— Може би.

— Казвам се Дейв Гърни. Ще ми кажеш ли твоето име?

— Боло.

— Като вратовръзката ли?

— Не, човече, не като вратовръзката. — Ухили се, оголвайки отново зъбите си. — Като ножа.^[1]

---

^[1] Bolo — англ. ез. — означава и много тясна вратовръзка в тексаски стил, и дълъг нож от Филипините. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

НЕВЪЗМОЖЕН ИЗСТРЕЛ

Гърни застана до прозореца с телефон в ръка и се загледа през авенюто и реката към местопрестъплението и терена на гробището.

Виждаше Полет — стоеше почти в средата на парцела, със синия чадър в едната ръка и с телефон в другата.

Няколко пъти се отдръпваше назад от прозореца до мястото, където според снимката на криминалистите е било намерено оръжието върху триножника. Коленичи, за да може да погледне от нивото на приблизителната височина на мерника и позвъни на сътрудничката си.

— Добре, Полет, отвори чадъра и го постави там, където си спомняш, че е било тялото на Карл.

Наблюдаваше как тя изпълнява молбата му и се ядосваше, че не си е взел бинокъла. После погледна към полицейската скица на сцената, която бе поставил на пода пред себе си. Тя показваше две позиции за Карл: мястото, където беше стоял, когато е бил прострелян, и мястото, където е паднал на земята. И двете бяха между отворения гроб на майка му и двете редици от съгваеми столове в задната част на парцела. Под всеки от шестнайсетте стола имаше написано число, вероятно свързвайки го с друг списък с имената на опечалените, които са ги заемали.

— Полет, случайно да помниш кой е седял там?

— Разбира се. Виждам всичко пред себе си, сякаш е станало тази сутрин. Всеки детайл. Като онази струйка кръв отстрани на главата му. Онази капка кръв в снега. Божичко, ще го забравя ли някога?

И Гърни имаше такива спомени. Всяко ченге имаше.

— Може би не напълно. Но с времето спомените ще ви спомождат все по-рядко.

Не ѝ призна, че причината някои от неговите спомени да отшумят беше фактът, че ги заменяха други, още по-ужасни.

— Кажете ми за хората, седящи на столовете, особено за тези от първата редица.

— Преди да се изправи, за да говори, Карл седеше от края. От дясната страна на редицата, гледано от мястото, където сте вие. До него беше дъщеря му Алиса. Столът до нея беше празен. След това бяха три братовчедки на Мери Спалтър от Саратога, всички около седемдесетгодишни. Тризначки, които все още се обличат еднакво. Сладко или странно, зависи от гледната точка. После още един празен стол. На осмия стол беше Джона — колкото по-далече от Карл, толкова по-добре. Нищо ново.

— А на втората редица?

— Там бяха настанени осем дами от комплекса за възрастни хора, където живееше Мери Спалтър. Мисля, че всички членуваха в една и съща организация. Как се казваше... Нещо странно. „Силата на възрастта“ — така беше.

— „Силата на възрастта“? Що за организация е това?

— Не съм сигурна. Говорих за кратко с една от дамите. Нещо за... само секунда. Да. Имат си мото, девиз. „Силата на възрастта. Никога не е късно да сториш добро.“ Или нещо подобно. Останах с впечатление, че се занимават с благотворителни дейности. Мери Спалтър също беше техен член.

Гърни си отбеляза да провери организацията в интернет.

— Знаете ли дали очакваха Кей да е на погребението, някой изненада ли се, че я няма?

— Не чух никой да пита за нея. Повечето хора, които познаваха семейството, бяха наясно с проблема — знаеха, че Кей и Карл са разделени.

— Добре. Значи Карл е бил в единия край на редицата, а Джона в другия.

— Да.

— Колко време, след като стана от стола, Карл беше прострелян?

— Не знам. Четири-пет секунди? Виждам го пред себе си... тръгна към подиума... направи една, две стъпки... и тогава се случи. Както казах, всички помислиха, че се е подхлъзнал. Но и вие *бихте* си го помислили, нали? Освен ако не чуете изстрела, а никой не го чу.

— Заради фишеците?

— О, божичко, да, фишеците. Някакъв идиот гърмеше цяла сутрин. Беше много разсейващо.

— Добре. Значи помните, че Карл е направил крачка или две. Можете ли да отидете до мястото, където е бил Карл в момента, когато е започнал да пада?

— Разбира се, няма проблем. Мина точно пред Алиса.

Гърни я видя как се премести на два-три метра вдясно от синия чадър на земята.

— Ето тук — каза Полет.

Той присви очи, за да е сигурен, че вижда ясно мястото ѝ.

— Убедена ли сте?

— Дали съм убедена, че това е мястото? Напълно!

— Толкова много ли се доверявате на паметта си?

— По принцип да, но не е само заради това. Лесно е заради начина, по който подреждаме столовете. Поставяме ги в редици със същата дължина като гроба, така че всички да са с лице към него, без да се въртят и обръщат. Поставяме колкото редици са ни нужни, но ориентацията им спрямо гроба винаги е еднаква.

Гърни не каза нищо, докато се опитваше да осмисли чутото и видяното. После въпросът, който се бе крил в угълчето на съзнанието му, откакто прочете полицейския доклад, най-накрая изплува на повърхността.

— Питам се нещо. Семейство Спалтър са много известни. Предполагам, че са имали широки контакти в обществото. Така че...

— Защо погребението е било толкова скромно? Това ли се питахте?

— Четиринайсет опечалени, ако съм преброил правилно, не ми се струват много при тези обстоятелства.

— Такъв беше изборът на починалата. Беше ми казано, че Мери Спалтър е оставила указание с имената на хората, които иска да я изпратят в последния ѝ път.

— На погребението?

— Да. Трите ѝ братовчедки, двамата сина, внучката и осемте жени от „Силата на възрастта“. Мисля, че семейството — всъщност Карл — беше планирал по-нататък да бъде организирана по-голяма церемония, но... — Гласът ѝ заглъхна. След секунда мълчание попита:

— Има ли още нещо?

— Един последен въпрос. Колко висок беше Карл?

— Колко висок? Може би 1,85–1,90. Можеше да е доста стряскащ. Защо питате?

— Просто се опитвам да си представя възможно най-точно сцената.

— Добре. Това ли е всичко?

— Мисля, че да, но... ако нямате нищо против, просто останете там, където сте, за минутка. Искam да проверя нещо.

Без да откъсва очи от Полет — доколкото му бе възможно, Гърни се изправи от позицията, която бе заемал досега — коленичил на мястото, където е бил намерен триножникът. Започна да се движи бавно вляво, докато стигна до стената, и през цялото време виждаше Полет през един от двата прозореца на апартамента. Повтори маневрата, този път надясно. След това отиде до прозорците и се наведе, за да погледне и през тях и да провери каква ще е видимостта от тази позиция. Когато се отдръпна, благодари на Полет за помощта, каза й, че скоро ще се свърже с нея и затвори, след което прибра телефона в джоба си. После остана дълго време в средата на стаята, опитвайки се да си изясни ситуацията, която внезапно бе станала напълно безсмислена.

Имаше проблем с уличния стълб в далечния край на Акстън авеню. Хоризонталната му част препречваше гледката. Ако Карл Спалтър бе около метър и осемдесет висок и беше стоял близо до мястото, което бе посочила Полет, нямаше начин фаталният куршум да е изстрелян към главата му от този апартамент.

От апартамента, където бе открито оръжието на убийството.

Апартаментът, в който криминалистите бяха открили следи от барут, съвпадащ с този на патрон „220 Суифт“ — и съвместим с намерената пушка и с парченцата куршум, извадени от главата на Карл Спалтър.

Апартаментът, в който според очевидци се бе намирала Кей Спалтър в сутринта на стрелбата.

Апартаментът, в който сега стоеше Гърни. Крайно озадачен.

ГЛАВА 18

ВЪПРОС НА ПОЛ

Объркването може да повлияе на хората различно — някои се стъписват и се вцепеняват. При други — като Гърни, ефектът е точно обратният. Фрапиращо несъответствие като факта, че изстрелът очевидно не е могъл да бъде направен през прозореца, през който е направен, му действаше като амфетамин.

Имаше неща, които искаше да провери в досието по случая веднага. Вместо да стои в празния апартамент, той отнесе кафявия плик до колата, отвори го на предната седалка и започна да преглежда първоначалния доклад за инцидента. Беше разпределен на две части, следвайки разделеното местопрестъпление — местоположението на жертвата и това на убиеца. За всяка от тях имаше отделна купчина снимки, описания, разпити и събрани доказателства и улики.

Първото, което го смая, беше един странен пропуск. Нито в доклада за инцидента, нито в някой от следващите бе споменат уличният стълб, който би попречил на изстрела. Имаше снимка на гробищния парцел на Спалтър, направена с телеобектив през прозореца на апартамента, но при липсата на разграфени маркери за положението на Карл в момента на стрелбата, проблемът с видимостта не беше толкова очевиден.

Скоро откри още един изненадващ пропуск. Не бяха споменати записи от охранителните камери. Със сигурност някой е проверил за такива във и около гробището, както и по Акстън авеню. Трудно му беше да повярва, че толкова рутинна процедура може да бъде пропусната, а още по-трудно — че е била направена и след това не е била отразена никъде в досието.

Пъхна документите под предната седалка, излезе от колата и заключи вратите. Огледа пресечката в двете посоки и видя общо три магазина и заведения, които на външен вид приличаха на работещи. Бившият магазин на „Радио Шак“, който сега май изобщо нямаше име; „Ривър кингс пица“; и нещо, наречено „Дизи дейз“, чиято витрина бе

пълна с надуты балони, но нямаше никакъв друг знак какво точно се продава вътре.

Най-близо до него беше безименният магазин за електроника. Когато Гърни се приближи, видя две написани на ръка бележки на стъклената врата: „Рециклирани таблетки за 199 долара“ и „Ще се върна в два часа“. Гърни погледна часовника си — 2:09. Пробва вратата. Беше заключена.

Запъти се към пицарията, с идеята да си купи нещо за пиене и парче пица, когато до тротоара спря лъскав жълт корвет. Двойката, която излезе отвътре, съвсем не беше толкова лъскава. Мъжът бе в края на четиридесетте, с шишкаво тяло и повече косми по раменете, отколкото на главата. Жената беше малко по-млада, с щръкнала коса със сини и руси кичури, широко славянско лице и огромни гърди, опънали копчетата на полуотворената ѝ розова блузка. Докато тя се мъчеше да се измъкне от ниската седалка, мъжът отиде до вратата на магазина за електроника, отключи я и погледна към Гърни.

— Търсиш ли нещо?

Въпросът, зададен гърлено и високо, прозвуча по-скоро като предизвикателство, отколкото като покана.

— Да. Но е малко сложно.

Мъжът сви рамене и махна към жената, която най-накрая се бе освободила от хватката на колата.

— Говори със София. Аз трябва да свърша нещо друго.

Влезе вътре, като остави вратата зад гърба си отворена.

София подмина Гърни, влизайки в магазина.

— Винаги има друго за вършене — измърмори тя. Гласът бе също толкова славянски, колкото и скулите. — Какво мога да направя за вас?

— Откога притежавате този магазин?

— Откога ли? Той го държи от години, години, години. Защо?

— Имате ли охранителни камери?

— Охранителни?

— Камери, които снимат хората в магазина и на улицата — как идват, как си тръгват, може би как крадат...

— Крадат ли?

— Да, крадат от вас.

— От мен ли?

— Крадат от магазина.

— От магазина. Да. Шибаните копелета се опитват да крадат от магазина.

— Значи имате видеокамери?

— Видео. Да.

— Бяхте ли тук преди девет месеца, когато е станала прочутата стрелба по Карл Спалтър?

— Разбира се. Прочута е, да. Точно тук. Жената на надутото копеле го простреля ей там — София махна в посока към „Уилоу рест“. — На погребението на майка му. Собствената му майка. Представяш ли си?

Поклати глава, сякаш искаше да каже, че едно лошо дело, извършено на погребението на нечия майка, заслужава извършилият го да страда двойно повече в ада.

— Колко дълго пазите записите от охранителните камери или техните файлове?

— Дълго?

— Колко време? Колко седмици или месеци? Съхранявате ли ги, или периодично ги изтривате?

— Обикновено ги изтриваме. Но не и онзи с жената на шибаното копеле.

— Имате копия на записите от деня, в който Спалтър е бил прострелян?

— Ченгето взе всичко, нищо не остана. Можехме да изкараме много пари. Голямото шибано ченге!

— Полицай е взел записите от охранителната ви камера?

— Естествено.

София беше застанала зад щанд с неопределена форма, напомняща буквата U, на който бяха изложени мобилни телефони. Зад нея имаше полуотворена врата, която, както Гърни виждаше, водеше към неподреден офис. Чуваше гласа на мъжа, който очевидно говореше по телефона, но не различаваше думите.

— Не ги ли върна?

— Не. На записа се виждаше как мъжът получава куршум в челото. Знаете ли какви мангизи дават телевизиите за такива неща?

— Вашият запис е показвал как мъжът получава куршум в гробището отвъд реката?

— Естествено. Камерата отпред вижда всичко — дори фона. Хай дефинишън. Суперкачество. Всичко ѝ е автоматично. Сума ти пари струва.

— Ченгето, което взе...

Вратата зад нея се отвори широко и косматият мъж излезе и застана зад щанда. Изражението му подсилваше и без това дълбоките линии на подозрителното му и свъсено лице.

— Никой не е вземал нищо — каза той. — Кой си ти?

Гърни изгледа спокойно мъжа.

— Специален следовател, разследващ действията на щатската полиция по случая „Спалтър“. Имали ли сте пряк контакт с детектив на име Мик Клемпър?

Мъжът не трепна. Остана прекалено невъзмутим, прекалено дълго. После поклати бавно глава.

— Не си спомням такова нещо.

— Мик Клемпър ли е бил „голямото шибано ченге“, което според дамата е взело записите от охранителната ви камера и не ги е върнало?

Косматият я погледна с престорено объркване.

— Какви глупости дрънкаш, по дяволите?

Тя му отвърна със също толкова престорено свиване на раменете.

— Значи ченгетата не са взели нищо? — попита тя и се усмихна невинно на Гърни. — Явно не са. Пак съм се объркала. Често ми се случва. Може би съм прекалила с чашката. Хари знае, помни по-добре от мен. Нали, Хари?

Косматият Хари се ухили на Гърни; очите му блестяха като искрящи черни мраморни топчета.

— Видя ли? Както ти казах, никой не е вземал нищо. Сега си върви. Освен ако не искаш да си купиш телевизор. Голям екран. С интернет. Давам добри цени.

Гърни му се ухили в отговор.

— Ще си помисля. Какво според вас би била добра цена?

Хари разпери ръце с обърнати нагоре длани.

— Зависи. Въпрос на предлагане и търсене. Животът си иска своето, разбираш за какво говоря, нали? Но за вас цената ще е добра. Винаги давам добри цени на ченгетата.

При оглед по-отблизо изглеждаше, че магазинът с балоните надолу по улицата изобщо не работи. Полегатите лъчи на слънцето осветяваха витрината така, че тя направо грееше. Периметърът, който обхващаше единствената охранителна камера на пицарията „Ривър кингс“ бе ограничен до трите метра около касата. Така че освен ако убиецът не е бил гладен, Гърни нямаше какво да научи оттам.

Но историята в магазина за електроника бе задвижила мозъка му на бързи обороти. Беше готов да се обзаложи, че Клемпър е открил нещо неудобно на записа от камерата и е решил да се отърве от него. Ако бе избрал този вариант, имаше хиляди начини да накара Хари да си държи устата затворена. Може би Клемпър знаеше, че магазинът е прикритие за друга дейност. Или пък знаеше за Хари неща, които той би предпочел да не споделя с други хора.

Все пак Гърни предпочете да не избързва и си напомни, че и най-добрите предположения си остават просто предположения. Реши да се заеме със следващия въпрос. Ако куршумът не беше дошъл точно от този апартамент, откъде би могъл да дойде? Погледна отвъд малката река към синия чадър на Полет, все още отворен на земята, за да отбележи мястото, където е паднал Карл.

Огледа фасадите на сградите по улицата и видя, че куршумът би могъл да бъде изстрелян буквално от всеки от четиридесет и двата прозореца, гледащи в посоката на „Уилоу рест“. Без да има начин да определи по-вероятните, бройката си бе предизвикателна. А и какъв беше смисълът? Ако в първия апартамент бяха открити следи от барут, идентичен с този в патрон „220 Суифт“, значи там би трябвало да е стояло оръжието, изстреляло патрона. Възможно ли бе да е стреляно по Карл Спалтър от друг апартамент, после пушката да е занесена до апартамента с „невъзможната“ стрелба, да е стреляно отново и оръжието да е оставено нарочно на триножника? Ако е така, този друг апартамент би трябвало да е съвсем наблизо.

Най-близкият, разбира се, беше съседният — апартаментът, зает от дребния мъж, който наричаше себе си Боло. Гърни влезе в коридора на сградата, изкачи стъпалата по две наведнъж, отиде веднага до апартамента на Боло и потропа внимателно на вратата.

Отвътре се разнесе звук от бързо движещи се стъпки, нещо се плъзна — може би се отвори или затвори врата, после наистина се тръшна врата, а стъпките се чува още веднъж, този път точно от

другата страна на вратата, до която бе застанал Гърни. Инстинктивно той отстъпи встрани — стандартна процедура, когато имаше причина да се очаква негостоприемно посрещане. За първи път, откакто бе дошъл в Лонг Фолс, Гърни се запита дали идването му тук невъоръжен беше мъдро решение.

Пресегна се и отново потропа, много предпазливо.

— Ей, Боло, аз съм.

Чу плъзгането на две резета и вратата се отвори с около седем сантиметра — колкото позволяваха веригите.

Лицето на Боло се появи зад процепа.

— Мамка му. Ти се върна. Човекът, който иска да оглежда всичко. *Всичко* си е доста голяма работа, човече. Какво има сега?

— Дълга история. Мога ли да погледна през прозореца ти?

— Това е смешно.

— Може ли?

— Ама ти сериозно ли? Не се майтапиш? Искаш да погледнеш през прозореца ми?

— Важно е.

— Чувал съм много големи лафове, човече, но този е добър. — Затвори, махна веригите и отвори вратата отново, по-широко. Носеше дълга жълта баскетболна тениска, стигаща до коленете му, и май нищо друго. — „Мога ли да погледна през прозореца ти?“. Трябва да го запомня. — Отстъпи назад, за да даде път на Гърни да влезе.

Апартаментът, изглежда, беше двойник на този до него. Гърни погледна в кухнята, после надолу по късата насрещна стена, където би трябвало да е банята. Вратата ѝ беше затворена.

— Гости ли имаш? — попита Гърни.

Златните зъби се появиха пак.

— Посетителка. И не иска никой да я вижда. — Посочи към прозорците в далечния край на дневната. — Нали искаше да гледаш? Върви и гледай.

Гърни не се чувстваше удобно от мисълта за затворената врата на банята, не искаше да има подобно неизвестно зад гърба си.

— Може би по-късно.

Отстъпи назад към отворената врата и се облегна под такъв ъгъл, че да вижда едновременно всяко движение в апартамента и на стълбищната площадка.

Боло кимна одобрително.

— Добре. Човек трябва да е предпазлив. Никакви тъмни ъгълчета, нали така. Умно.

— Разкажи ми за Фреди.

— Казах ти. Изчезна. Когато си играеш с шибаняци, има голям шанс да ти разкажат играта. Колкото по-голям е шибанякът, толкова по-прецакан си ти.

— Фреди свидетелства на процеса на Кей Спалтър, че тя е била в съседния апартамент в деня, когато съпругът ѝ бе прострелян. Знаеше ли?

— Всички знаят.

— Но ти не си видял Кей, нали?

— Мисля, че *може и да съм я видял...* поне някой *като* нея.

— Какво означава това?

— Това, което казах и на другото ченге.

— Искам да го чуя от теб.

— Видях дребен... дребен човек, много приличаше на жена. Нисък, тънък. Като танцор. Има си дума за това. *Миньонче*. Знаеш тази дума, нали? Някаква скапана френска дума. Изненадан ли си, че я знам?

— Каза „много приличаше на жена“. Но не си сигурен, че е била жена?

— Първия път помислих, че е. Но ми е трудно да кажа. Слънчеви очила. Широка лента за глава. Голям шал.

— *Първия път?* Колко пъти...

— Два пъти. Казах на другото ченге.

— Била е тук два пъти? Кога е бил първият път?

— В неделя. Неделята преди погребението.

— Сигурен ли си за деня?

— Трябва да е било неделя. Единственият ми свободен ден от скапаната автомивка. Отивах за цигари, тъкмо слизах по стълбите. Тази дребна личност, миньончето, се качваше и ме подмина. Тъкмо бях стигнал долу, когато се сетих, че съм си забравил парите. Качих се отново да ги взема. Тя стоеше тук, пред вратата, точно както стоиш и ти. Аз влязох веднага в апартамента да си взема парите.

— Не я ли попита какво прави тук, кого търси?

Боло избухна в кратък пронизителен смях.

— Мамка му, човече, не. Тук е по-добре да не закачаш никого. Всеки си гледа своята работа. И никой не обича въпроси.

— В онзи апартамент ли влезе? Как? С ключ ли?

— Аха. С ключ, естествено.

— Откъде знаеш, че е имала ключ?

— Чух го. Стените са тънки. Строено е евтино. Ключ отваря врата. Този звук се разпознава лесно. Ей, това ми напомня — със сигурност е било неделя. Динг-донг. Църквата до реката отброява 12 на обед всяка неделя. Динг-донг, динг-донг.

— И видя тази дребна личност отново?

— А-ха. Но не същия ден. Не и преди стрелбата.

— Какво видя тогава?

— Този път беше петък. Сутринта. Около десет часа. Преди да отида в скапаната автомивка. Бях навън и се връщах вкъщи с пица.

— В десет сутринта?

— Да, закусвам добре. Връщам се значи и виждам тази дребна личност да влиза в сградата. Същото миньонче. Вървеше много бързо и носи кутия, или нещо друго, увито в ярка хартия. Когато доближих, миньончето беше стигнало догоре и вече бях абсолютно сигурен, че под хартията има кутия — като коледен подарък. Дълга кутия метър — метър и двайсет, увита в коледна хартия. Когато стигнах догоре, човекът вече беше влязъл в апартамента, но вратата все още беше широко отворена.

— И?

— Непознатият е в банята, помислих си аз. Затова е било това бързане, може би и затова външната врата не е затворена.

— И?

— И беше вярно, малкият човек беше в банята и пикаеше. Дълго. И тогава разбрах със сигурност.

— Какво?

— Звукът.

— За какво говориш?

— Не бях прав отначало.

— За какво?

— Мъжете и жените... при тях звукът се различава, когато пикаят. Знаеш го, нали?

— И това, което чу, беше...

— Звук от плаещ мъж. Без съмнение. Дребничък миньон, ако по
ти харесва. Но без съмнение мъж.

ГЛАВА 19

ПРЕСТЪПЛЕНИЕ И НАКАЗАНИЕ

След като измъкна от Боло официалното му име (Еставио Болоко), както и номера на телефона му и възможно най-подробното описание, което успя да измъкне за миньончето — независимо дали беше той или тя, Гърни се върна при колата си и прекара още половин час в търсене на някакво споменаване на евентуален разпит на Еставио Болоко в досието, на каквото и да е споменаване за поява на заподозрян в апартамента в неделя преди стрелбата или на някакви въпроси за пола на стрелеца.

Не откри нищо и по трите въпроса.

Клепачите му започнаха да се затварят и по-ранният прилив на енергия вече се стопяваше. Денят в Лонг Фолс беше тежък и беше време да се прибира в Уолнът Кросинг. Тъкмо когато се канеше да потегля, пред него спря черен форд „Експлорър“. Дебелият Франк Макграт излезе от него и дойде до прозореца от страната на Гърни.

— Приключи ли тук?

— Поне за днес. Трябва да се прибера вкъщи, преди да заспя. Между другото, помниш ли някъде по времето на стрелбата тук да е живял тип на име Фреди?

— Да е живял незаконно имаш предвид.

— Да, предполагам, че това имам предвид.

— *Фре-де-ри-ко* — провлеченият испански акцент, който ченгето се опита да докара, бе изпълнен с презрение. — Какво за него?

— Знаеше ли, че е изчезнал?

— Може и да съм знаел. Преди време.

— Да си чул нещо повече за това?

— За кое?

— Защо е изчезнал например?

— И защо, по дяволите, да ми пука? Тия идват и си отиват. Един лайнар по-малко, с когото да се занимавам. Най-добре ще бъде, ако всички изчезнат. Ако успееш да го уредиш, ще те черпя едно.

Гърни откъсна половин листче от бележника си, написа телефонния си номер и го подаде на Макграт.

— Чуеш ли нещо за Фреди, някаква идея къде може да е, ще съм ти задължен, ако ми звъннеш. Междувременно, Франк, карай го по-леко. Животът е прекалено кратък.

— Да благодарим на Господ за малките услуги!

През по-голямата част от пътуването към къщи Гърни имаше усещането, че е отворил кутия с пъзел и е открил, че някои парченца липсват. Беше сигурен в едно — от въпросния апартамент нямаше начин да бъде изстрелян куршум и той да уцели Карл Спалтър в слепоочието, без първо да мине през плътния метален стълб на уличната лампа. А това бе немислимо. Нямаше съмнение, че липсващите парченца от пъзела щяха да разрешат очевидното противоречие. Ако само знаеше какъв вид парченца търси и колко на брой.

Двучасовото пътуване до Уолнът Кросинг бе основно по второстепенни пътища през редуващи се полета и гори, които Гърни харесваше, а Мадлин направо обожаваше. Но сега той не забелязваше почти нищо.

Беше потънал в света на убийството.

Поне докато след края на чакълестия път подмина езерото и зави към алеята на дома им. И тогава се стресна от гледката на четири коли — три тойоти „Приус“ и един „Рейндж Роувър“, паркирани на тревата край къщата. Приличаше на миниконгрес на загрижени за околната среда екстравагантни провинциалисти.

О, Исусе. Проклетата вечеря на клуба по йога!

Погледна колко е часът на часовника на таблото: 6:49. Четиридесет и девет минути закъснение. Поклати глава, бесен на самия себе си заради разсеяността си.

Когато влезе в просторното помещение на първия етаж, което служеше за кухня, трапезария и дневна, на масата се водеше оживен разговор. И шестимата гости му бяха познати — бяха го запознавали с тях на местни концерти и изложби, но не беше сигурен за имената им. (Мадлин веднъж бе изтъкнала, че никога не забравя имената на убийците.)

Всички прекъснаха разговора и вечерята си и го погледнаха усмихнато и с любопитство.

— Съжалявам, че закъснях. Имах известни затруднения.

Мадлин се усмихна извинително на гостите.

— Дейв се натъква на затруднения по-често, отколкото другите хора спират за бензин.

— Всъщност той идва точно навреме! — възкликна ентузиазирано една набита жена, която Гърни разпозна като една от колежките на Мадлин в кризисния център. За името ѝ помнеше само, че е доста особено. Тя продължи въодушевено: — Говорехме за престъпленията и наказанията. И човекът, чийто живот е посветен на това, влиза в същия момент! Може ли някой да е по навреме? — посочи към празния стол на масата с жеста на домакия, която приветства почетния гост на своя купон. — Присъедини се към нас! Мадлин ни каза, че си зает с едно от своите приключения, но не сподели много подробности. Има ли нещо общо с темата престъпление и/или наказание?

Един от мъжете отмести стола си, за да му направи повече място.

— Благодаря, Скот.

— Скип.

— Скип, да, вярно. Когато те видя, в съзнанието ми веднага изплува името Скот, защото години наред работех с един Скот, с когото ужасно си приличате.

Гърни мислеше за тази лъжа като за жест на социална вежливост. Определено бе по-добър вариант от истината, която беше, че изобщо не се интересуваше от този мъж и още по-малко от това да запомни името му. Проблемът с това извинение, за който Гърни не бе помислил, бе, че Скип е на седемдесет и пет години, мършав, с рошава и гъста бяла коса като на Айнщайн. Как точно този древен член на Тримата Студжис^[1] можеше да прилича на активен полицаи от отдел „Убийства“ беше наистина интересен въпрос.

Преди някой да попита още нещо, едрата жена булдозер продължи.

— Докато Дейв се снабди с малко храна в чинията си, да го въведем ли в дискусията?

Гърни се огледа с надеждата, че гласуването за това предложение може да се провали и в този момент — бинго! Сети се за името ѝ. Филомена, на галено Мена — очевидно беше родена за лидер, не за последовател, и директно продължи.

— Скип твърди, че единствената цел за съществуването на затвора е наказанието, защото рехабилитацията... Как се изрази, Скип?

Той явно се чувстваше неловко, сякаш подканянето на Мена бе възродило ужасяващ спомен от ученическите му години.

— Не си спомням в момента...

— Сетих се! Каза, че единственият смисъл за съществуването на затворите е наказанието, защото превъзпитанието е просто либерална фантазия. Но после Марго каза, че правилно насоченото наказание е крайно необходимо за превъзпитанието. Не съм сигурна, че Мадлин се съгласи с това. И после Брус каза...

Сивокоса и строга на вид жена я прекъсна.

— Не казах „наказание“. Казах „заличаване на отрицателните последици“. Смисълът е съвсем различен.

— Добре де, Марго е за „заличаване на отрицателните последици“. Но после Брус каза... О, божичко, какво каза Брус?

Мъжът начело на масата с черни мустаци и сако от туид се усмихна снизходително.

— Нищо дълбоко. Просто изказах скромното си наблюдение, че затворническата ни система е излишно пропиляване на данъците на хората — институция, работеща на принципа на абсурдно въртяща се врата, която подхранва престъпленията, а не ги предотвратява.

Звучеше като много любезен, много гневен мъж, според когото идеалната алтернатива на затвора е екзекуцията. Трудно бе човек да си го представи потънал в йога медитация, дишащ дълбоко и сливащ се с вселената.

Гърни се усмихна при тази мисъл, докато загребваше с лъжица остатъците вегетарианска лазаня от голямото плато в средата на масата и ги прехвърляше в своята чиния.

— И ти ли си член на клуба по йога, Брус?

— Жена ми е една от инструкторките, което, предполагам, ме прави почетен член на клуба.

Тонът му бе по-скоро саркастичен, отколкото дружелюбен.

През два стола от него седеше бледа жена с пепеляворуса коса, която, изглежда, ползваше като грим единствено лъскав прозрачен крем за лице и която сега заговори толкова тихо, сякаш шепнеше:

— Не бих казала, че съм инструктор, просто член на групата. — Облиза безцветните си устни дискретно, като че искаше да махне

невидими трохички, полепнали по тях. — И за да се върнем на темата, престъпленията не са ли всъщност форма на психическо заболяване?

Съпругът ѝ направи гримаса.

— Всъщност, Айона, има няколко интересни проучвания, проведени съвсем скоро по този въпрос — каза симпатична на вид жена с кръглолико лице, седяща срещу Гърни. — Някой друг чете ли онази статия за туморите? Обсъждаше се случай с мъж на средна възраст, съвсем нормален, без необичайни проблеми, който изведнъж започнал да изпитва непреодолима нужда да прави секс с малки деца, напълно неконтролируемо, без каквато и да е предварителна история за такава патология. Накратко, медицинските изследвания разкрили, че в мозъка му има бързо растящ тумор. Туморът бил премахнат и деструктивната сексуална obsесия изчезнала заедно с него. Интересно, нали?

Скип изглеждаше отегчен.

— Да не казваш, че престъпленията са странични следствия от рак на мозъка например?

— Казвам просто какво съм прочела. Но в статията бяха изложени и други примери за ужасяващо поведение, пряко свързано с мозъчни аномалии. Звучи логично, нали?

Брус се прокашля.

— Значи трябва да допуснем, че Понци схемата на Бърни Мадоф^[2] е била замислена в някоя малка гадна циста в кората на главния му мозък?

— Брус, за бога — прекъсна го Мена. — Пати не каза това.

Той поклати сериозно глава.

— Струва ми се, че това е прекалено хлъзгав път, хора. Води до липса на отговорност, нали? Първо беше: „Сатаната ме накара да го направя“. После: „Причината е в депресираното ми детство“. Сега имаме друго оправдание: „Туморът ме накара“. И кога ще спре това?

Избухването му предизвика неловко мълчание на масата. Мена, чиято обичайна роля според Гърни бе на миротворец и на социален двигател на компанията, се опита да отклони вниманието на всички към не толкова рискована тема.

— Мадлин, чух някакъв слух, че си имаш кокошки. Вярно ли е?

— Не е само слух. Имаме три прекрасни малки кокошки и един очарователно арогантен млад петел, които временно живеят в

плевнята. Кукуригат, кудкудякат и издават всички други сладки звуци, типични за чудесните малки създания като тях. Наистина е изумително да ги наблюдаваш.

Мена наведе глава с любопитство.

— Живеят *временно* в плевнята?

— Чакат постоянния им дом да бъде построен в задната част на двора — тя кимна към мястото зад френските прозорци.

— Уверете се, че кокошарникът е сигурен — каза Пати с притеснена усмивка. — Защото навън бродят всякакви създания, а бедничките ти питомци са напълно безпомощни.

Брус се наведе напред в стола си.

— Знаеш за невестулките, нали?

— Да, всички знаем за това — каза Мадлин припряно, сякаш за да предотврати евентуално описание на това как невестулките убиват кокошките.

Той понижи глас — очевидно за по-голяма драматичност.

— Опусумите са по-лоши.

Мадлин премигна.

— Опосуми?

Айона се надигна рязко, извини се и се запъти към тоалетната в коридора.

— Опосуми — повтори Брус злокобно. — Изглеждат като невинни малки същества, много често приключват живота си премазани на пътя. Но пусни един в кокошарник и ще видиш напълно различно животно — полудяло от вкуса на кръвта. — Огледа присъстващите на масата, сякаш разказваше хорър история на малки деца, събрани около лагерния огън. — Този малък невинен опосум ще разкъса на парченца всяка кокошка, която зърне. Сякаш истинската цел в живота му е да превърне всяко живо същество в кървави парченца.

Настана тишина, всички бяха смаяни. Накрая Скип се намеси.

— Разбира се, опосумите не са единственият проблем. — Дали заради момента, или заради тона, с който бе произнесена, репликата му предизвика бурен изблик на смях. Скип обаче продължи съвсем сериозно: — Трябва да ги пазите от койоти, соколи, орли, миещи мечки. Тук се навъртат много животни, които биха си похапнали вашите кокошки.

— За щастие, има просто решение на всички тези проблеми — каза Брус с видимо облекчение. — Една хубава пушка, дванайсети калибър!

Мена очевидно установи, че отклонението на разговора към света на кокошките е било грешка, и се опита да направи обратен завой.

— Да се върна там, където бяхме, когато Дейв влезе. С удоволствие бих чула неговата гледна точка за престъпленията и наказанията в нашето общество.

— И аз — въодушеви се Пати. — Особено ми е интересно какво би казал по въпроса за злото.

Гърни преглътна хапка лазаня и погледна херувимското ѝ лице.

— Злото?

— Вярваш ли, че има зло? — уточни тя. — Или е просто измислена концепция като вещиците и драконите?

Въпросът го подразни.

— Мисля, че „зло“ може да е полезна дума.

— Значи вярваш в него — намеси се Марго от другия край на масата с тон на рефер, отброяващ резултата.

— Запознат съм с доста човешки действия и преживявания, които бихме описали като „зло“.

— За какви преживявания говориш?

— Да вършиш нещо, което знаеш в сърцето си, че е погрешно.

— А... — каза Пати с одобрително грейнали очи. — Един прочут йога е казал: „Дръжката на бръснача на злото реже по-дълбоко от острието му“.

— Звучи ми като късметче от курабийки — каза Брус. — Опитай се да го кажеш на жертвите на мексиканските наркобарони.

Айона го погледна без видима емоция.

— Прилича на всички онези поговорки. „Злото, което причинявам на теб, го причинявам двойно на себе си.“ Има много начини да се говори за кармата.

Брус поклати глава.

— Аз пък смятам кармата за пълна глупост. Ако убиецът вече е сторил двойно по-голяма злина на себе си, отколкото на този, когото е убил — което ми се струва просто готино оправдание, — означава ли това, че изобщо не е нужно да го съдим и екзекутираме? Това те

поставя в нелепо положение. Ако вярваш в кармата, няма смисъл да се занимаваш да арестуваш и наказваш убийците. Но ако искаш убийците да бъдат задържани и наказани, трябва да се съгласиш, че кармата е пълна глупост.

Мена подскочи въодушевено:

— Значи отново сме на темата за престъплението и наказанието. Ето какво ми се иска да питам Дейв. В Америка хората като че ли са изгубили вяра в съдебната система. Работил си в тази сфера двайсет години, нали?

Той кимна.

— Знаеш слабите и силните страни на системата, знаеш какво работи и какво не. Сигурно имаш някои добри идеи какво трябва да се промени. Бих искала да чуя размишленията ти по този въпрос.

Молбата ѝ бе толкова привлекателна за него, колкото ако го бяха помолили да потанцува върху масата.

— Не мисля, че е възможна промяна.

— Но толкова много неща не са наред — каза Скип, привеждайки се напред. — Има толкова възможности за подобрене в различни области.

Пати, която очевидно още бе на друга вълна, каза мило:

— Свами Шихнапушна казва, че детективите и йогите са братя в различно облекло, всеки от тях търси истината по свой начин.

Гърни я погледна с колебание.

— Би ми се искало да мисля за себе си като за търсач на истината, но вероятно съм по-скоро експерт по лъжите.

Очите на Пати се разшириха — явно бе открила в думите на Гърни нещо по-дълбоко, отколкото той смяташе, че има.

Мена пак се опита да върне разговора в началната му точка.

— Но ако можеше да застанеш начело на системата — още утре например? Какво би променил, Дейв?

— Нищо.

— Не го вярвам. Очевидно е огромна каша.

— Разбира се, че е каша. Всяка част от тази каша облагодетелства някого, който има власт. И е каша, за която никой не иска да мисли.

Брус махна пренебрежително с ръка.

— Око за око, зъб за зъб. Просто е! Мисленето не е решение, то е проблемът.

— Ритник в топките за ритник в топките! — провикна се Скип, захилен леко налудничаво.

Мена продължаваше да упорства.

— Дейв, ти каза, че не би променил нищо. Защо?

Мразеше такива разговори.

— Знаеш ли какво всъщност мисля за нашата жалка съдебна система? Мисля, че ужасната истина е, че тя е точно толкова добра, колкото е възможно да бъде.

Възцари се най-дългото мълчание за вечерта. Гърни се съсредоточи върху лазанята си.

На лицето на бледата Айона се появи смръщена гримаса в противоречие с обичайната ѝ усмивка ала Мона Лиза и тя проговори първа.

— Имам въпрос. Задавам си го от доста време, но напоследък е в ума ми много често и все не мога да открия отговор. — Втренчи се в празната си чиния, бавно побутвайки с ножа едно самотно грахче към центъра ѝ. — Може да ви се стори глупаво, но е сериозно. Защото мисля, че един напълно честен отговор на този въпрос, би разкрил много за човека, за всеки от нас. И ме притеснява това, че не мога да реша. Какво говори за мен тази нерешителност?

Брус нетърпеливо потропа с пръсти по масата.

— За бога, Айона, стреляй най-накрая.

— Добре. Съжалявам. Ето какво... Да предположим, че имате избор. Кое бихте избрали — да сте убиецът... или неговата жертва?

Веждите на Брус политнаха нагоре:

— Мен ли питаш?

— О, не, скъпи, разбира се, че не. Знам какъв ще бъде твоят отговор.

---

[1] Тримата Студжис — герои от стари филми от първата половина на XX век в Америка; еквивалент на тримата глупаци у нас. — Б.пр. ↑

[2] Бърни Мадоф — известен финансист, осъден на 150 години затвор за измами, сред които най-голямата пирамидална схема в историята. Схема на Понци е терминът, с който се нарича всяка

незаконна финансова операция, обещаваща високи печалби на потенциални инвеститори. — Б.пр. [↑](#)

ЧАСТ ВТОРА

ПИТЪР ПАН

ГЛАВА 20

ПРИТЕСНИТЕЛНИ НЕСЪОТВЕТСТВИЯ

След като гостите си тръгнаха — Брус и Айона с просторния рейндж роувър, другите в по-скромните приуси, Мадлин започна да разчиства и да мие, а Гърни отиде в кабинета с досието на Спалтър. Извади доклада от аутопсията, после включи новия модерен таблет с ретина дисплей, който синът му Кайл му бе подарил за Деня на бащата.

През следващия половин час проучва сайтове за неврология, опитвайки се да открие някакъв смисъл в несъответствието между раната в главата на Карл Спалтър и трите метра, които Полет твърдеше, че е изминал, преди да се просне на земята.

Гърни имаше неприятното предимство да е бил свидетел на нещо подобно — два случая с подобни изстрели в главата — по време на годините в отдел „Убийства“; и в двата жертвите бяха паднали на земята като отсечени дървета. Защо не бе станало така с Карл?

Хрумваха му две обяснения.

Едното бе, че патологът е сгрешил за размера на засегнатата мозъчна тъкан и че моторно-двигателният център не е бил напълно разрушен от парченцата на куршума. Второто обяснение бе, че Карл е бил прострелян не веднъж, а два пъти. Първият куршум го е накарал да се запрепъва при ходенето. Вторият — в слепоочието, е причинил тежките неврологични щети, открити при аутопсията. Очевидният проблем с тази теория бе, че патологът беше открил само една входна рана. Патрон „220 Суифт“ би оставил доста видими следи — ясна дупка или много тясна следа от одраскването, ако просто го бе закачил, но със сигурност нещо, което не би могло да се пропусне от специалист. Освен ако не е бързал много. Или не е бил разсеян от нещо. От какво?

Докато размишляваше за това, още един момент от възстановката на Полет изплува в съзнанието му — сценарият, който в крайна сметка беше завършил с фатален край, се бе разиграл на ръка разстояние от двамата души, които биха се облагодетелствали

сериозно от смъртта на Карл. Джона, който щеше да получи пълен контрол над компанията за недвижими имоти. И Алиса, разглезената наркоманка, която щеше да наследи баща си, ако Кей изчезне от картинката, както всъщност бе станало.

Джона и Алиса. Изпитваше все по-силно желание да се срещне и с двамата. Както и с Мик Клемпър. Скоро трябваше да се види лице в лице с този човек. И може би с Пискин, прокурора, за да си създаде впечатление каква бе неговата роля сред тази мъгла от противоречия, съмнителни доказателства и вероятни лъжесвидетелствания.

От кухнята се разнесе трясък. Гърни се намръщи.

Странно бе това със звуците от кухнята. Преди време ги приемаше като показател за настроението на Мадлин. После осъзна, че това е просто интерпретация на неговото собствено настроение. Когато вярваше, че ѝ е дал причина да бъде недоволна, чуваше тракането на чиниите като признак за нейното разочарование. Но ако смяташе, че се е държал безупречно, същото потракване му се струваше напълно безобидно.

Тази вечер не се чувстваше добре, задето бе закъснял с почти час, освен това не се бе постарал да запомни имената на приятелите ѝ, а после бе изчезнал в кабинета в мига, в който фаровете на последната кола изчезнаха надолу по хълма.

Осъзна, че последното му прегрешение все още беше поправимо. Погледна за последно най-обстойния неврологичен уебсайт, който бе успял да открие, отбеляза си няколко неща, затвори таблета, прибра доклада от аутопсията в досието и тръгна към кухнята.

Мадлин тъкмо затваряше вратичката на съдомиялната. Той отиде до кафемашината на плота, нагласи я и натисна копчето. Мадлин взе гъба и кърпа и започна да трие плотовете.

— Странна групичка — каза Гърни ведро.

— „Интересна“ щеше да е по-мило определение.

Той се прокашля.

— Надявам се, че не са се засегнали от това, което казах за съдебната система.

От кафемашината се разнесоха пуфтящите звуци — знак, че каничката вече е пълна.

— Не беше толкова *това*, което каза. Тонът ти изразяваше много повече от думите.

— Повече? В какъв смисъл?

Тя не му отговори веднага. Беше се навела над плота и бършеше някакво упорито петно. Той изчака. Мадлин се изправи и отметна с ръка няколко паднали пред лицето ѝ кичура.

— Понякога звучиш така, сякаш ти е досадно да си с други хора, да ги слушаш и да говориш с тях...

— Не че ми е досадно, просто... — Гърни въздъхна и млъкна. Наля си кафе, добави захар и започна да я разбърква доста по-дълго, отколкото бе нужно, преди да довърши обяснението си. — Когато съм зает с нещо важно, ми е трудно да се върна към обикновения живот.

— Трудно е — отвърна тя. — Знам. Понякога си мисля, че забравяш какво работя в клиниката, с какви проблеми се сблъсквам.

Той се канеше да изтъкне, че тези проблеми обикновено не включват убийства, но се спря навреме. По очите ѝ личеше, че не е свършила, затова просто мълчаливо я изчака да продължи, стоейки до нея с чаша в ръка. Сигурно щеше да му опише някои от по-тежките случаи, с които се сблъсква в местния кризисен център.

Но тя пое в друга посока.

— Може би успявам да се откъсна от проблемите там, защото не съм толкова добра в това, което върша.

Гърни премигна.

— За какво говориш?

— Когато някой има изключителен талант за нещо, обикновено се изкушава да се съсредоточи единствено върху него и да се изключи от всичко друго. Не мислиш ли, че е така?

— Предполагам — отвърна той предпазливо, чудейки се накъде го води.

— Е, аз мисля, че ти имаш изключителен талант за разплитане на загадки, за разкриване на измами и за решаване на сложни случаи. И може би си толкова добър в това и се чувстваш толкова удобно в този начин на мислене, че останалата част от живота ти се струва като неприятно прекъсване — обясни тя и го погледна, за да види реакцията му.

Гърни знаеше, че в думите ѝ има истина, но в отговор успя само да свие неопределено рамене.

Мадлин продължи тихо.

— Не мисля, че имам голям талант за работата, която върша. Казвали са ми, че съм добра, но тази работа не е същността, не е смисълът на живота ми. Не е единственото нещо, което има значение за мен. Опитвам се да се отнасям към *всичко* в живота си по този начин — като към нещо важно и значимо. Защото наистина е така. И ти си най-значимият. — Погледна го в очите и му се усмихна по онзи неин начин, при който усмивката не просто се появяваше на устните ѝ, а сякаш се излъчваше от нея. — Понякога, когато говорим за твоята вгълбеност в случаите, разговорът ни се превръща в спор — навярно защото имаш чувството, че се опитвам да те превърна от детектив в ентусиазиран велосипедист, катерач или гребец. Може би имах подобни фантазии, когато се преместихме тук, в планините, но вече нямам. Осъзнавам кой си и го приемам. Наистина го приемам. Знам, че понякога не изглежда по този начин. Изглежда, сякаш те бутам, дърпам и влача нанякъде, опитвайки се да те променя. Но не е така. — Млъкна, все едно разчиташе мислите и чувствата му по-ясно от него самия. — Не се опитвам да те превърна в нещо, което не си. Просто знам, че ще бъдеш много по-щастлив, ако си позволиш малко повече лекота, малко разнообразие в живота си. Струва ми се, че всеки път буташ един и същи камък по един и същи хълм, отново и отново, без да получаваш трайно облекчение или награда накрая. Изглежда така, сякаш *всичко*, което искаш, е да продължиш да буташ, да се бориш, да се излагаш на рискове — колкото повече опасност, толкова по-добре.

Гърни беше готов да поспори по въпроса за опасността, но реши вместо това да я изслуша докрай.

Мадлин го погледна с натъжените си очи.

— Струва ми се, че потъваш толкова дълбоко в това — в мрака, че той поглъща слънцето. Поглъща *всичко*. Така че аз продължавам с живота си по единствения начин, който познавам. Върша работата си в клиниката. Разхождам се в гората. Ходя на концерти. На изложби. Чета. Свиря на чело. Карам колело. Грижа се за градината, за къщата и за кокошките. През зимата карам ски. Гостувам на приятели. Но не спирам да мисля, че бихме могли да вършим повече от тези неща заедно. Че можем да излизаме и да се греем на слънцето заедно.

Той не знаеше какво да отговори. На някакво ниво признаваше истината в това, което тя казваше, но не можеше да открие думи, с които да изрази пораждащите се в него чувства.

— Това е — завърши тя простичко. — Ето това си мисля.

Тъгата в очите ѝ бе заменена от усмивка — топла, открита, изпълнена с надежда.

Струваше му се, че тя напълно *присъства*, тук и сега, че цялата ѝ *същност* е точно пред него, без задръжки, без уговорки и без каквито и да е преструвки. Остави чашата, която бе държал, без да осъзнава, през цялото време, докато тя говореше, и пристъпи към нея. Прегърна я, почувства топлото ѝ тяло до своето. Все още безмълвен я повдигна на ръце и по клиширания и запазен за младоженците начин я пренесе през прага, което я разсмя. Отнесе я в спалнята, където се любиха със съвършената комбинация от нетърпение и нежност.

На следващата сутрин Мадлин стана първа. След като Гърни се изкъпа, обръсна и облече, я намери на масата за закуска с кафе, препечена филийка с фъстъчено масло и отворена книга. Фъстъченото масло бе едно от любимите ѝ неща. Отиде до нея и я целуна по косата.

— Добро утро! — каза тя лъчезарно с пълна уста.

Беше облечена като за работа.

— Днес цял ден ли си или половин?

— Не знам — преглътна тя и отпи от кафето. — Зависи кой още е там. Какви са твоите планове?

— Хардуик. Трябва да е тук в 8:30.

— Така ли?

— Очакваме обаждане от Кей Спалтър в девет или някъде по това време, когато успее.

— Проблем ли има?

— Купища проблеми. Всеки факт в този случай върви с някакво несъответствие.

— Мислех, че обичаш фактите да са точно такива.

— Искаш да кажеш безнадеждно объркани и заплетени, за да мога да ги разплитам?

Тя кимна, лапна последната хапка от филийката, отнесе чинията и чашата си до мивката и пусна водата. После се върна и го целуна.

— Закъснявам. Трябва да вървя.

Гърни си приготви малко бекон и препечена филийка и се настани на стола до френските прозорци. Омекотена от ефирната

сутрешна мъгла, гледката от мястото му бе към старото пасбище, порутената стена в далечния му край, едно от обраслите с високи треви съседски полета и едва различимия зад тях Бароу Хил.

Докато пъхаше последното парче бекон в устата си, от пътя под плевнята се разнесе агресивното ръмжение на понтиака на Хардуик. Две минути по-късно ъгловатият червен звяр паркира до аспарагусовата градина и Хардуик застана до прозореца, облечен с черна тениска и мръсносив анцуг. Френските прозорци бяха широко отворени, но не и рамките с мрежи. Гърни се наведе и дръпна едната.

Хардуик пристъпи вътре.

— Знаеш ли, че някакво гигантско шибано прасе броди по пътя ви?

Гърни кимна.

— Сигурно е диво. Често се случва.

— Май имаше около 140 килограма.

— Да не се опита да го вдигнеш?

Хардуик пренебрегна въпроса, само се огледа из стаята оценяващо.

— Казах го преди, ще го кажа и сега. Тук направо кипи от провинциален чар, мамка му!

— Благодаря, Джак. Искаш ли да седнеш?

Хардуик порови замислено с нокът между зъбите си, после се тръсна на стола от другата страна на масата и го изгледа подозрително.

— Преди да поговорим с онеправданата госпожа Спалтър, има ли нещо, което би искал да обсъдим?

— Всъщност не — като изключим факта, че нищо от този случай няма логика.

Хардуик присви очи.

— Тези неща, в които няма логика... те за нас ли работят или срещу нас?

— Нас?

— Знаеш какво имам предвид. В полза на или срещу нашата цел за отмяна на присъдата?

— Вероятно за. Но не съм сигурен. Прекалено много неща са прецакани.

— Прецакани? Как така?

— Да вземем апартамента, от който уж е бил изстрелян фаталният куршум.

— Какво за него?

— Не е бил изстрелян оттам. Не е възможно.

— Защо?

Гърни му разказа за възстановката с помощта на Полет и за откритието, че стълбът на уличната лампа пречи.

Хардуик изглеждаше объркан, но не и притеснен.

— Нещо друго?

— Свидетел, който твърди, че е видял стрелеца.

— Фреди? Онзи тип, който посочи Кей на очната ставка?

— Не. Мъж на име Еставио Болоко. Не открих никаква информация да е бил разпитван, а той твърди, че е бил. Освен това казва, че стрелецът е бил мъж, а не жена.

— Значи го е видял?

— Това е другият проблем. Видял го е в апартамента — този, от който би трябвало да е изстрелян куршумът, но всъщност не е.

Тикът на Хардуик се появи отново.

— Това се добавя към купчината от добри неща и чисти лайна. Харесва ми, че твоят тип твърди, че стрелецът е бил мъж, а не жена. Особено ми допада идеята, че Клемпър не е записал разпита му и не го е включил в досието. Това е доказателство за полицейска некомпетентност, възможна фалшификация или поне голяма немарливост, което ни е от помощ. Но онова с апартамента прави всичко друго безсмислено. Не можем да представим свидетел, който твърди, че стрелецът е бил на мястото на стрелбата, а след това да кажем, че това изобщо не е мястото. Какво, по дяволите, ще постигнем с това?

— Добър въпрос. Ето ти още нещо странно. Еставио Болоко каза, че е видял стрелеца два пъти. Веднъж в деня на стрелбата, което е било петък. И пет дни по-рано. В неделя. Каза, че със сигурност е било неделя, защото му е единственият свободен ден.

— Къде го е видял?

— В апартамента.

Нетърпението на Хардуик като че ли нарасна.

— И какво е правел там? Оглеждал го е?

— Предполагам. Но това повдига и други въпроси. Да предположим, че стрелецът е научил за смъртта на Мери Спалтър, открил е местоположението на семейния парцел на Спалтър и е разбрал, че Карл ще присъства и ще бъде в центъра на погребалната служба. Следващата стъпка е да проучи околността и да си намери подходяща позиция за стрелба.

— И какъв е въпросът?

— Времето. Щом стрелецът е проучвал мястото в неделя, предполагам, че Мери Спалтър е умряла в събота или по-рано, и в зависимост от това дали стрелецът е бил достатъчно близък до семейството и е получил информацията директно от тях, или е трябвало да изчака публикуването на некролога ден-два по-късно. Въпросът ми е, ако погребението не е било проведено дотогава — седем дни след смъртта ѝ, най-малко... каква е причината за забавянето?

— Кой знае? Може би някои от роднините не са могли да дойдат по-рано? Защо те интересува толкова?

— Необичайно е погребение да се отлага цяла седмица. *Необичайното* предизвиква любопитството ми, това е.

— Добре. Както и да е — махна с ръка Хардуик, сякаш гонеше досадна муха. — Можем да питаме Кей, когато звънне. Но не мисля, че уговорките за погребението на свекърва ѝ са убедителен материал за пред апелационния съд.

— Може би не. Но като говорим за убедителност, знаеше ли, че Фреди — онзи, който е посочил Кей на процеса, е изчезнал?

ГЛАВА 21

НЕУДОБНА ОТКРОВЕНОСТ

Беше по-близо до девет и половина, отколкото до девет, когато Кей Спалтър се обади на стационарния телефон на Гърни. Той включи високоговорителя на бюрото.

— Здравей, Кей — каза Хардуик. — Как са нещата в прекрасния „Бедфорд Хилс“?

— Чудесно! — отвърна тя. Гласът ѝ прозвуча грубо, сухо и нетърпеливо. — Там ли си, Дейв?

— Тук съм.

— Каза, че имаш още въпроси към мен?

Той се запита за причината за нейната рязкост — дали беше начин да чувства, че контролира ситуацията, или бе симптом на напрежението в затвора.

— Няколко.

— Давай.

— Последния път, когато говорихме, ти спомена един тип от мафията — Дони Ейнджъл, като евентуален заподозрян за убийството на Карл. Проблемът е, че убийството на Карл ми се струва прекалено сложно за това.

— Какво имаш предвид? — попита тя. Звучеше по-скоро заинтересувана, отколкото притеснена.

— Ейнджъл го е познавал, знаел е много неща за него. Можел е да организира много по-лесно покушение от снайперистка стрелба по време на погребение на разстояние петстотин метра. Нека да допуснем за минута, че Ейнджъл не е нашият човек. Кого би посочила като втори възможен избор?

— Джона — каза тя без никаква емоция и колебание.

— А мотивът е контролът над семейната компания, така ли?

— Контролът би му позволил да ипотекира достатъчно имоти, за да разшири Киберкатедралата и да я превърне в най-големия религиозен проект в света.

— Какво още знаеш за тази негова цел?

— Нищо, просто предполагам. Искам да кажа, че Джона е много по-потаен и нечист, отколкото предполагат всички, а контролът върху компанията означава повече пари за него. *Много повече*. Знам, че беше обсъждал с Карл ипотекирането на някои сгради и той му отговори да си го начука.

— Чудесни братски отношения. Други кандидати за убиец?

— Около стотина други хора, които Карл е прецакал и чиито интереси е засегнал.

— Когато те попитах онзи ден защо си останала с него, ти ми отговори донякъде шеговито. Поне така си мисля. Трябва да знам истинската причина.

— Истината е, че не знам. Преди аз самата се опитвах да открия каква е мистерията на привързаността ми към него, но така и не успях да я установя. Така че може би наистина съм евтина златотърсачка.

— Съжаляваш ли за смъртта му?

— Може би малко.

— Какви бяха обичайните ви взаимоотношения?

— Щедрост, снизходителност и контрол от негова страна.

— А от твоя?

— Любов, възхищение и подчинение. Освен когато прекаляваше.

— А тогава?

— Тогава наставаше ад.

— Заплашвала ли си го някога?

— Да.

— Дай ми пример.

— Има няколко...

— Разкажи ми най-лошия.

— На десетата годишнина от сватбата ни Карл покани няколко други двойки на вечеря. Пи прекалено много и подхвана любимата си пиянска тема: „Можеш да извадиш момичето от Бруклин, но не можеш да извадиш Бруклин от момичето“. После се развихри и подхвана гигантската простотия как щял да се кандидатира за президент, след като стане губернатор на Ню Йорк, и как аз ще бъда неговата връзка с обикновените хора. Щял да бъде като Хуан Перон в Аржентина, а аз ще съм неговата Евита. Моята задача щяла да бъде да накарам всички работници да го харесат. Добави и няколко сексуални предложения как

точно бих могла да го направя. И после каза нещо наистина тъпо. Каза, че съм можела да си купя хиляда чифта обувки — също като Евита.

— И?

— По някаква причина това ми дойде в повече. Защо точно това? Нямам представа. Но прекали. Беше прекалено тъпо.

— И?

— И аз му изкрещях, че жената с хилядата обувки не е била Евита Перон, а Имелда Маркос.

— Това ли е?

— Не съвсем. Казах също, че ако отново говори за мен по този начин, ще му отрежа пениса и ще му го завра в задника.

Хардуик, който не бе проронил и дума, откакто бе задал въпроса за прелестите на затвора, избухна в гръмък смях, който тя пренебрегна.

Гърни смени темата.

— Какво знаеш за заглушителите за оръжия?

— Знам, че са незаконни в този щат. По-ефективни са при понискоскоростни муниции. Евтините стават, но скъпите са далеч по-добри.

— Откъде знаеш тези неща?

— Питам на стрелбището, когато вземах уроци.

— Защо?

— По същата причина, поради която започнах да се уча да стрелям.

— Защото смяташе, че ще ти се наложи да застреляш някого, за да защитиш Карл?

— Да.

— Някога купувала ли си, или вземала ли си назаем заглушител?

— Не. Гръмнаха Карл преди това.

— Мафията ли имаш предвид?

— Да. Разбрах какво ми каза — че според теб е необичайно за тях да наемат снайперист и всичко останало, но все още мисля, че са те. Струва ми се по-вероятно, отколкото да е Джона.

Гърни не виждаше смисъл да спори и пое по друг път.

— Освен Ейнджъл имаше ли и други мафиоти, с които Карл е бил близък?

За първи път тя се поколеба.

След няколко секунди мълчание Гърни помисли, че връзката е прекъснала.

— Кей?

— Имаше един човек, за когото понякога говореше — той беше част от групичката, с която играеха покер.

Гърни долови несигурността в гласа ѝ.

— Споменава ли е името му?

— Не. Разказвал ми е само с какво се занимава.

— И какво е то?

— Организира убийства. Нещо като брокер, свързващото звено. Ако искаш някого мъртъв, отиваш при него и той ти намира подходящия човек.

— Струва ми се, че се притесняваш да говориш за него.

— Притесняваше ме, че Карл правеше високи залози срещу човек, който се занимава с нещо подобно. Казах му го веднъж: „Наистина ли искаш да играеш покер срещу човек, който организира убийства за мафията? Човек, който не се замисля, преди да поръча нечие убийство! Не е ли малко налудничаво?“. Той ми каза, че не разбирам. Каза, че в хазарта всичко е риск и адреналин. А рискът и адреналинът са много по-големи, когато седиш на масата срещу Смъртта. — Млъкна. — Виж, нямам много време. Свършихме ли?

— Само още едно нещо. Защо погребението на Мери Спалтър е забавено толкова много след смъртта ѝ?

— Какво значи забавено?

— Погребана е в петък. Но изглежда, е умряла седмица преди това — поне един ден преди предишната неделя.

— За какво говориш? Умря в сряда и беше погребана два дни по-късно.

— Два дни? Само два? Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Виж некролога. За какво е всичко това?

— Ще ти кажа, когато разбера.

Гърни погледна към Хардуик.

— Джак, има ли нещо, за което искаш да поговориш с Кей, докато е на телефона?

Той поклати глава, после заговори с пресилена сърдечност.

— Кей, ще държим връзка. Нали? И не се тревожи. Поели сме в правилната посока. Всичко, което открихме досега, е плюс за нас.

Звучеше много по-сигурен, отколкото изглеждаше на външен вид.

ГЛАВА 22

ВТОРИЯТ БУКЕТ

След като приключиха разговора с Кей Спалтър, Хардуик мълча необичайно дълго. Стоеше прав, взирайки се през прозореца на кабинета, очевидно потънал в някакви изчисления от типа „ако — то“.

Гърни седеше до бюрото и го наблюдаваше.

— Изплюй камъчето, Джак. Ще се почувстваш по-добре.

— Трябва да поговорим с Лекс Бинчър. Скоро. Сега ми се струва подходящ момент. Забъркаха се големи каша, които трябва да разчистим. Това е шибаният ни приоритет.

Гърни се усмихна.

— А аз мисля, че приоритетът ни е да посетим дома, в който е умряла Мери Спалтър.

Хардуик се обърна и се втренчи в него.

— Виждаш ли? За това говоря. Трябва да се съберем с Лекс, да седнем и да обсъдим положението, преди да хукваме да гоним вятъра или всяка дива гъска, която прелети покрай нас.

— Това може да е много повече от дива гъска.

— Така ли? И защо?

— Който и да е оглеждал апартамента в неделя — три дни преди смъртта на Мери Спалтър, — трябва да е знаел, че тя ще умре много скоро. Случайният нещастен инцидент, при който е умряла, може да не е толкова случаен.

— Еха, Шерлок! Намали малко! Цялата ти теория се крепи на неоправданата вяра в една супертъпа история. Най-тъпата, която съм чувал от много време.

— Вярата в историята на Естасио Болоко?

— Да. Вярата, че някакъв мошеник от автомивка, самонастанил се в полуразпадаща се сграда, надрусан с Бог знае какво, може да си спомни в кой ден от седмицата е видял някого да влиза в съседния апартамент. Преди девет месеца.

— Признавам, че има проблем с благонадеждността на свидетеля. Но все пак мисля...

— Наричаш това „проблем с благонадеждността на свидетеля“? Аз го наричам шибани лайна!

Гърни заговори спокойно.

— Разбирам те. Не казвам, че не съм съгласен с теб. Обаче, ако — и знам, че това е много голямо „ако“ — ако господин Болоко е прав за деня, тогава историята на престъплението става напълно различна от тази, предложена от прокурора на процеса на Кей. Исусе, Джак, помисли само. Защо може да е била убита майката на Карл?

— Това е чиста загуба на време.

— Може и да е, може и да не е. Да кажем, хипотетично, че смъртта ѝ не е трагичен инцидент. Сещам се за два възможни подхода към този въпрос. Първо, и тя, и Карл са били първостепенни мишени — еднакво важни за целта на убиеца, каквато и да е тя. И второ, тя е била само стъпало, за да бъде осигурена по-добра възможност за премахването на главната мишена, Карл да бъде накаран да застане на открито в онова гробище в точно предвидимо време.

Тикът в ъгълчето на устата на Хардуик се появи отново с пълна сила. Два пъти понечи да заговори и се спираше. На третия път каза:

— Това искаше от самото начало, нали? Да хвърлиш цялата шибана история във въздуха и да видиш какво ще се случи, когато падне на земята. Да вземеш едно просто преразглеждане на полицейска некомпетентност — нещо толкова елементарно като Мик Задника, главния следовател по делото, който чука потенциалния заподозрян Алиса Спалтър — и да го превърнеш в преоткриването на шибаното колело? От едно убийство вече имаме две! Утре ще ги докараш до половин дузина! Какво, по дяволите, се опитваш да направиш?

Гласът на Гърни стана още по-спокоен и тих.

— Просто следвам нишката, Джак.

— Майната ѝ на нишката! Исусе! Виж, сигурен съм, че говоря и от името на Лекс. Работата е там, че трябва да се концентрираме! Концентрация и пак концентрация! Нека ти го изясня, веднъж завинаги. Има само няколко въпроса за разследването на убийството на Карл Спалтър и делото на Кей Спалтър, на които трябва да се отговори. Първо: Какво *е трябвало* да направи Клемпър, което не е направил? Второ: Какво *не е трябвало* да прави, което е направил? Трето: Какво е скрил от прокурора? Четвърто: Какво е скрил

прокурорът от адвоката на защитата? Пето: Какво е трябвало да направи адвокатът на защитата, което *не е направил*? Пет скапани въпроса. Намери правилните отговори на тези въпроси и присъдата на Кей Спалтър ще бъде отменена. Това е, чисто и просто. Е, кажи ми, едно и също ли искаме с теб? На една вълна ли сме? — попита накрая Хардуик, а лицето му бе пламнало повече от обикновено.

— Успокой се, приятелю. Сигурен съм, че ще приключим на една и съща вълна. Просто недей да правиш стигането ми дотам невъзможно.

Хардуик се втренчи продължително и сърдито в Гърни, после отчаяно поклати глава.

— Лекс Бинчър дава парите за разходите покрай разследването. Ако ще харчиш пари за нещо различно от отговорите на тези пет въпроса, той трябва да го одобри преди това.

— Няма проблем.

— Няма проблем — повтори Хардуик като ехо, загледан през прозореца. — Искане ми се да ти вярвах, друже.

Гърни не каза нищо.

След малко Хардуик въздъхна тежко.

— Ще информирам Бинчър за всичко, което ми каза.

— Добре.

— За бога, просто недей... не позволявай това... — не довърши изречението си, само поклати отново глава.

Гърни усещаше напрежението от положението, в което се намираше Хардуик, личеше и в позата му — отчаяна нужда да стигне до желаната дестинация и ужас от несигурността на пътя, който трябваше да следва.

Сред различните данни в досието се намираше и адресът на последния дом на Мери Спалтър — комплекс с осигурена асистентска помощ за възрастни хора на Туин Лейкс Роуд в Индиан Вали, недалече от Купърстаун, по средата между Уолнът Кросинг и Лонг Фолс. Гърни вкара адреса в джипиеса и час по-късно той обяви, че колата е стигнала до крайната си цел.

Зави по спретнатата чакълена алея, минаваща през висока каменна стена, която после като вилица се разделяше на два пътя,

означени с табели: „За постоянни жители“ от едната страна и „За посетители и доставки“ от друга. Втората го отведе до паркинг пред сглобено от кедрови дъски бунгало.

Изящно оформена табела, поставена до малка розова градина, гласеше „Емерлинг Оукс. Защитена общност за живот на възрастни хора. За повече информация — питайте вътре.“

Той паркира и потропа по вратата.

Приятен женски глас отвърна почти незабавно.

— Влезте!

Озова се в светъл подреден офис. Привлекателна жена към четиридесетте, с тен, очевидно получен в солариум, седеше зад полирано бюро, а край нея в полукръг бяха наредени няколко стола, които изглеждаха много удобни. По стените бяха закачени рисунки на бунгала в различни цветове и размери.

След като го огледа внимателно, жената му се усмихна.

— С какво мога да ви помогна?

Гърни се усмихна в отговор:

— Не съм сигурен. Дойдох тук съвсем импулсивно. Вероятно е просто загуба на време...

— О? — изглежда го тя с любопитство. — И защо? Кой сте вие?

— Съжалявам за това. Казвам се Дейв Гърни. — Извади портфейла си леко неловко и пристъпи, за да ѝ покаже значката си. — Детектив съм.

Тя я огледа внимателно.

— Тук пише „пенсиониран“.

— Бях пенсиониран. Сега, заради един случай на убийство, изглежда, отново съм на линия.

Очите ѝ се разшириха.

— Да не говорите за убийството на Спалтър?

— Запозната ли сте с него?

— Запозната? — изненада се жената. — Разбира се.

— Заради широкото отразяване в медиите?

— И заради личния елемент...

— Защото майката на жертвата е живяла тук?

— В известен смисъл да, но... Ще ми кажете ли за какво е всичко това?

— Бях привлечен към случая, за да преразгледам някои страни от него, които са останали неизяснени.

Тя го изглежда предпазливо.

— Привлечен от член на семейството?

Гърни кимна и се усмихна, показвайки, че оценява нейната проникателност.

— Кой от тях? — попита жената.

— Колко от роднините познавате?

— Всички.

— Кей? Джона? Алиса?

— Кей и Джона, разбира се. Карл и Мери, докато бяха живи. Алиса само по име.

Гърни се канеше да я пита откъде ги познава, когато отговорът просто му се наби в очите. По някаква причина не беше наместил от самото начало името на мястото — „Емерлинг Оукс“, в спомена от гробището — Емерлинг беше дядото на Карл. Очевидно семейната компания притежаваше не само гробища и стари сгради.

— Харесва ли ви да работите за „Спалтър“?

Очите ѝ се присвиха.

— Първо отговорете на въпроса ми. Защо сте тук?

Гърни трябваше бързо да вземе решение въз основа на това, което му подсказваше инстинктът за тази жена, като прецени възможните рискове и ползи от своите думи. Нямахше много, на което да се опре. Всъщност само един малък проблясък, който може и да е разчел погрешно. Беглото усещане, че когато произнесе името на Карл, тя го бе направила със същия нюанс на отвращение, с каквото бе говорила и Полет Пърли.

Взе решение.

— Ще го кажа така — сниши гласа си той, за да създаде атмосфера на поверителност. — Има някои елементи, свързани с присъдата на Кей Спалтър, които са спорни.

Реакцията на жената бе внезапна, въодушевена и откровена.

— Имате предвид, че не го е направила, нали? Божичко, знаех си!

Това го окуражи да отвори по-широко вратата.

— Не сте смятали, че Кей е способна да убие Карл?

— О, способна е, разбира се. Но никога не би го направила по този начин.

— Имате предвид с пушка?

— Имам предвид от толкова далече.

— Защо не?

Жената наклони глава и го изгледа скептично.

— Колко добре познавате Кей?

— Вероятно не толкова добре, колкото вас, госпожице... госпожо...?

— Каръл. Каръл Блиси.

Гърни й протегна ръка над бюрото.

— Приятно ми е да се запознаем, Каръл. И наистина ви благодаря за времето, което отделяте да разговаряте с мен.

Тя се здрависа с него кратко, но решително. Дланта и пръстите й бяха топли. Той продължи.

— Работя с нейния екип от юристи. Досега съм имал само една лична среща с нея и един дълъг телефонен разговор. Срещата ми даде добра представа за нея като личност, но имам чувството, че вие я познавате много по-добре от мен.

Каръл Блиси изглеждаше поласкана от думите му. Разсеяно оправи деколтето на черната копринена блуза, която носеше. Имаше блестящи пръстени и на петте си пръста.

— Когато казах, че никога не би го направила така, имах предвид, че това не е нейният стил. Ако я познавахте дори малко, щяхте да знаете, че тя е директен човек. В Кей няма и грам подмолност, тя не би сторила нищо от далечно разстояние. Ако е искала да убие Карл, нямаше да го застреля от половин километър. Щеше да отиде право при него и да отсече главата му с брадва. — Млъкна, сякаш осмисляше собствените си думи, и се намръщи. — Извинете, това беше ужасно. Но разбирате какво имам предвид, нали?

— Разбирам *напълно* какво имате предвид. Имам същото усещане за нея. — Гърни се умълча и погледна с възхищение към ръката й. — Каръл, пръстените ви са прекрасни.

— О? — възкликна тя и сведе поглед към тях. — Благодаря. Предполагам, че са хубави наистина... Мисля, че имам добър вкус за бижута. — Навлажни тъглчетата на устните си с върха на езика си и

отново погледна към Гърни. — Знаете ли, все още не сте ми казали защо сте тук.

Трябваше да направи избор — избор, който отлагаше — колко точно да ѝ разкрие. В зависимост от степента на откровеност, ползите и рисковете също можеха да бъдат различни. В този момент впечатлението, което си бе създал за Каръл Блиси, го подтикна да отиде по-далеч, отколкото обикновено би направил. Но имаше чувството, че откровеността му ще бъде добре възнаградена.

— Проблемът е доста специфичен. Не е нещо, което обикновено бих споделил с някого, без да го познавам. — Пое си дълбоко дъх. — Имаме някои нови доказателства, които водят до предположението, че смъртта на Мери Спалтър може да не е била инцидент.

— Не е била... инцидент?

— Не би трябвало да ви казвам това, но се нуждая от помощта ви и ще съм откровен с вас. Мисля, че в случая на Спалтър става дума за двойно убийство. И не смятам, че Кей има нещо общо с това.

На жената изглежда ѝ бяха нужни няколко секунди, за да осмисли думите му.

— Ще я измъкнете ли от затвора?

— Надявам се.

— Чудесно!

— Но се нуждая от помощта ви.

— Как да ви помогна?

— Предполагам, че имате охранителни камери.

— Разбира се.

— Колко време пазите записите от тях?

— Много по-дълго, отколкото ни е необходимо. Преди имахме от онези видеокасети, които трябваше да рециклираме. Но капацитетът на новата система е огромен и ние изобщо не я докосваме. Изтрива автоматично най-старите файлове, когато липсата на памет стане проблем, но не мисля, че се е случвало от година насам — поне не и с файловете от камерите, които се активират от движение. При камерите, които работят постоянно — във фитнеса и в медицинския ни център, е по-различно. Там заличаванията стават много по-бързо.

— Вие ли сте човекът, който отговаря системата да работи както трябва?

Тя се усмихна и украсените ѝ пръсти оправиха несъществуваща гънка на копринената ѝ блуза.

— Аз съм човекът, който отговаря за *всичко*.

— Сигурен съм, че вършите чудесно работата си.

— Опитвам се. Какво ви интересува от тези записи?

— Посетителите в „Емерлинг Оукс“ в деня, когато Мери Спалтър е умряла.

— *Нейните* посетители ли?

— Не. Всички: доставчици, майстори, екипът по поддръжката — всички, които са влизали тук в онзи ден.

— Колко скоро ги искате?

— Колко скоро искате Кей да излезе от затвора?

Гърни знаеше, че така намеква за постигането на незабавни резултати, което беше меко казано преувеличение, дори ако записите наистина съдържаха това, което се надяваше.

Каръл го настани пред компютъра в стаята, която заемаше една трета от задната част на бунгалото. После отиде в друга сграда и му изпрати няколко големи видеозаписа. Когато се върна, му даде указания, наведена над рамото му по начин, който за момент затрудни концентрацията му.

Точно когато се канеше да се върне в офиса си, той попита отново, възможно най-небрежно.

— Харесва ли ви да работите за компанията „Спалтър“?

— Навярно не би трябвало да казвам нищо по въпроса — погледна го Каръл закачливо, като че ли намекуваше, че има доста други неща, които не би трябвало да прави, но...

— Ще ми бъде от голяма полза да знам мнението ви за семейство Спалтър.

— Искам да помогна. Но... това си остава между нас, нали?

— Абсолютно.

— Добре тогава... Кей беше страхотна. Силен характер, горещ нрав, буйна, но страхотна. Карл бе ужасен. Студен като лед. Интересуваше се само от пари и печалба. Той беше шефът. Джона се държеше встрани, защото не искаше да има нищо общо с него.

— А сега?

— Сега, когато Карл го няма, Джона е шефът. — Погледна Гърни предпазливо. — Още не го познавам толкова добре.

— Аз пък изобщо не го познавам, Каръл. Но ще ви кажа какво съм чул. Той е светец. Той е измамник. Той е фантастичен човек. Той е религиозен мошеник. Може ли да добавите нещо към това описание?

Тя отвърна смело на въпросителния му поглед и се усмихна.

— Не мисля. — Отново облиза устните си. — Наистина не съм подходящият човек, когото да питате за такъв вид хора. Не съм особено религиозна.

През следващите три часа Гърни прегледа записите от трите охранителни камери, които смяташе, че е най-вероятно да са уловили полезни кадри — камерите, разположени така, че да покриват паркинга, вътрешността на офиса на Каръл Блиси и автоматичния вход за колите на обитателите на комплекса.

Записите от паркинга и от офиса бяха най-интересни.

Имаше един бояджия, който привлече вниманието на Гърни, защото бе като герой от анимационен филм — препъна се и за малко да стъпи в кофа с боя и да се просне по лице. Имаше доставчик на пица с див поглед, който като че ли се явяваше на кастинг за тийнейджър психопат. А после се появи и доставчикът на цветя.

Гърни изгледа двата кратки записа, в които се появяваше този човек, по шест-седем пъти. На първия запис се виждаше тъмносин миниван, спиращ на паркинга — безличен, с изключение на надписа на вратата на шофьора: „Цветята на Флорънс“. На втория запис, който бе и със звук, се виждаше как шофьорът влиза в офиса на Каръл, обявява доставката на цветя — хризантеми — за мисис Марджъри Стотълмейър, пита и получава указания къде се намира нейният апартамент.

Шофьорът беше слаб и дребен — трудно беше да се каже точно колко дребен заради ъгъла на камерата, която го бе уловила отгоре, и беше облечен с тесни дънки, кожено яке, шал, лента за глава и прилепнали слънчеви очила.

Въпреки многократното пускане на записа Гърни не можеше да определи дали този дребен човек е мъж или жена. Но нещо друго ставаше все по-ясно с всяко гледане: той споменаваха само едно име, а в ръцете му имаше два букета.

Гърни повика Каръл Блиси от офиса ѝ и пусна записа.

Тя зяпна от изненада.

— О, този! — Издърпа си стол и седна доста близо до него. — Пуснете го отново.

— Спомняте ли си... го? — попита той. — Или е била *тя*?

— Странно е, че ме питате. Спомням си, че точно това си помислих и аз. Гласът, движенията — не можах да определя дали са мъжки или женски.

— Какво имате предвид?

— По-скоро беше като... малък... елф. Точно така, елф... Това е най-близкото описание, което бих могла да дам.

Ехото от думите на Боло отекна в главата на Гърни — *миньон*.

— Насочихте човека към конкретен апартамент, нали?

— Да, към апартамента на Марджъри Стотълмейър.

— Знаете ли дали цветята са й били доставени?

— Да. Защото тя ми звънна по-късно. Имаше някакъв проблем с тях, но не си спомням какъв.

— Дали въпросната дама все още живее тук?

— О, да. Хората идват тук, за да останат. Напускат ни единствено когато си отидат и от живота.

Гърни се запита колко ли от тези „напуснали живота“ обитатели са намерили вечния си покой в „Уилоу рест“. Но сега имаше по-сложни въпроси за решаване.

— Колко добре познавате мисис Стотълмейър?

— Какво искате да знаете за нея?

— Добра ли е паметта й? Ще може ли да отговори на няколко въпроса?

Каръл Блиси изглеждаше заинтригувана.

— Марджъри е на деветдесет и три години, умът й сече като бръснач и много обича клюки.

— Идеално — каза Гърни, обръщайки се към нея. Парфюмът й беше много фин, със съвсем лек нюанс на роза. — Ще ми помогнете много, ако й позвъните и й кажете, че един детектив иска да й зададе няколко въпроса за човека, който й е доставил цветя миналия ноември, и ще й бъде много признателен, ако му отдели няколко минути от времето си.

— Мога да го направя — надигна се Каръл и докато минаваше покрай него към офиса, ръката й съвсем леко докосна гърба му.

Три минути по-късно се върна с телефона.

— Марджъри каза, че тъкмо се кани да си вземе вана, после е ред на дрямката ѝ, после ще се приготвя за вечеря, но може да говори с вас по телефона веднага.

Гърни вдигна одобрително палец към Каръл и пое телефона.

— Здравейте, мисис Стотълмейър!

— Наричайте ме Марджъри. — Гласът ѝ бе висок и остър. — Каръл ми каза, че се интересувате от онова особено малко създание, което ми донесе мистериозния букет. Защо?

— Може да не е важно, а може да се окаже много сериозно. Когато казахте „мистериозен букет“, какво...

— Убийство ли е станало? Така ли е?

— Марджъри, надявам се, че разбирате. На този етап трябва много да внимавам какво казвам.

— Значи наистина е убийство. О, божичко! Знаех си от самото начало.

— *От самото начало?*

— Тези хризантеми. Не бях поръчвала нищо. Нямаше и поздравителна картичка. А всеки, когото съм познавала и би могъл да ми изпрати цветя, е или мъртъв, или сенилен.

— Само един букет ли получихте?

— Какво имате предвид?

— Един или два букета получихте?

— Два ли? Защо, в името Божие, ще получавам два букета? И един си беше достатъчно нелеп. Колко мъртви обожатели имам според вас?

— Благодаря ви, Марджъри, бяхте ми изключително полезна. И още един въпрос. „Странното малко създание“, както се изразихте, което ви донесе цветята — мъж ли беше или жена?

— Срам ме е да кажа, но не знам. Това е проблемът, когато остаряваш. В света, в който съм израснала, имаше ясни разлики между мъжете и жените. Да живее различието! *Vive la différence!* Чували ли сте това? На френски е.

— Създанието попита ли ви нещо?

— За какво?

— Не знам. Каквото и да е.

— Никакви въпроси. Не че каза много. „Доставка за вас“. Нещо такова. Треперлив тих глас. Смешен нос.

— Смешен?

— Остър. Като клюн.

— Друго нещо странно, което да си спомняте?

— Не, това е. Заострена човка вместо нос.

— Колко висок беше?

— Най-много колкото мен. Може би два-три сантиметра по-ниско.

— А вие сте...?

— Сто петдесет и осем сантиметра. Сини очи. Моите, не неговите. Беше ги скрил зад слънчеви очила. А имайте предвид, че в онзи ден нямаше никакво слънце. Беше мрачно и сиво като козината на мишка. Но никой вече не носи слънчевите очила против слънце, нали? Те са модна вещ. Знаете ли? *Модна вещ.*

— Благодаря ви за отделеното време, Марджъри. Много ми помогнахте. Ще поддържаме връзка.

Гърни приключи разговора и подаде телефона обратно на Каръл. Тя премигна.

— Сега си спомних какъв беше проблемът.

— Кой проблем?

— За който ми звънна Марджъри онзи ден. Попита ме дали доставчикът по случайност не е оставил поздравителната картичка при мен в офиса. Защото нямало такава с цветята. Но защо я попитахте дали букетите са били два?

— Ако се вгледате по-внимателно в записа — каза Гърни, — ще видите, че тези хризантеми са увити в два отделни букета. Били са доставени два букета, не един.

— Не разбирам. Какво означава това?

— Означава, че след като е посетило мисис Стотълмейър, „странното малко създание“ се е отбило на още едно място в комплекса.

— Или преди да я посети, защото тя каза, че е видяла само един букет.

— Готов съм да се обзаложа, че другият е бил подпрян временно някъде зад вратата й.

— Защо?

— Защото мисля, че нашето създание е дошло тук да убие Мери Спалтър и е донесло втория букет, за да има обяснение защо тропа на

вратата ѝ и да я накара да му отвори.

— Не разбирам. Защо просто да не донесе един букет и да ми каже, че доставката е за мисис Спалтър? Защо да намесва Марджъри Стотълмейър във всичко това? Не виждам никакъв смисъл.

— Мисля, че има. Ако съществува запис на доставка за Мери Спалтър, направена малко преди смъртта ѝ, целият случай е щял да бъде огледан под лупа. Очевидно за убиеца е било важно смъртта на Мери да изглежда като нещастен случай. И се е получило. Подозирам, че не е била правена аутопсия.

Каръл зяпна от изненада.

— Значи... казвате... че наистина е имало *убиец* тук... в моя офис... и в дома на Марджъри... и...

Внезапно Каръл придоби излъчване на много уязвима, уплашена жена. И също толкова внезапно Гърни се стресна, че е направил точно това, което си бе казвал да не прави. Беше прибързал. Правеше предположения въз основа на предположения и погрешно ги приемаше за рационални заключения. Имаше и още един въпрос, който го тревожеше. Защо бе споделил теорията си за убийството на Мери Спалтър с тази жена? Защо се опитваше да я уплаши? За да наблюдава реакциите ѝ? Или го направи само защото искаше някой да потвърди начина, по който той е свързал точките — сякаш това щеше да докаже, че е прав?

Ами ако бе свързал погрешните точки, ако бе създал неправилно цялата картина? Ако така наречените точки бяха всъщност случайни изолирани събития? В моменти като този винаги си спомняше — с безпокойство, че всеки човек на земята на определена географска ширина вижда едни и същи звезди. Но нямаше две култури, които да виждат едни и същи съзвездия. Той бе виждал доказателства за този феномен много пъти: събитията, които виждаме, зависят от историите, в които искаме да повярваме.

ГЛАВА 23

ЩРАК!

Неспокоен и разсеян, Гърни отби в първия подходящ хранителен магазин с паркинг, който намери, след като тръгна от „Емерлинг Оукс“.

Купи си голяма чаша силно кафе и две енергийни блокчета, за да компенсира пропуснатия обяд, и се върна в колата. Изяде едно от блокчетата — оказа се, че е твърдо, безвкусно и лепкаво. Метна другото в жабката за някакъв момент на отчаян глад и отпи няколко глътки от хладкото кафе.

После се захвана за работа.

Преди да напусне офиса на Каръл Блиси, беше свалил записите с доставчика на цветя и сега изпрати една част от тях на мобилния телефон на Боло със съобщението:

Малкият човек с цветята напомня ли ти на някого?

Изпрати същия материал до Хардуик с друго съобщение:

Човекът с цветята, може да е интересуващият ни субект по случая на Спалтър — възможна връзка между смъртта на Мери и убийството на Карл. Ще има още.

Изглежда частта от записа на паркинга още веднъж — мнението му за знака на цветарската фирма на минивана се потвърди; не беше изрисуван върху колата, а беше просто магнитна табела, която можеше да се сваля.

Освен това имаше само една реклама и тя беше от страната на шофьора, а не от другата, което бе странен избор, защото обикновено вратата от страната на пасажера се вижда по-често. Изборът бе съвсем

логичен обаче, ако шофьорът е искал да я сваля бързо, без да му се налага да спира.

На знака нямаше изписан телефонен номер. Потърси в интернет „Цветята на Флорънс“ и намери няколко фирми с това име, но нито една не бе в радиус от петдесет километра около „Емерлинг Оукс“. И двата факта не го изненадаха.

Довърши кафето, вече направо ледено, и се запъти към Уолнът Кросинг. Чувстваше се едновременно въодушевен и разочарован от двете най-големи странности в този случай: първо, уличният стълб, който пречеше на изстрела и правеше предполагаемата позиция на стрелеца невъзможна, и второ, сравнително лесният обект на убийството, съчетан с прекалено, направо излишно сложния начин, по който бе извършено.

Карл бе убит така, както Осуалд бе застрелял Кенеди. Не както съпругите убиват съпрузите си. Не и както мафиотите се разправят с конкуренцията. На Гърни му се струваше, че въпросната цел — смъртта на Карл, е можела да бъде постигната по дузина много по-лесни начини; начини, за които нямаше да е нужно толкова сложно планиране, координиране и точност на снайперист за изстрел, направен със заглушител от сграда, пълна със скитници, към погребална церемония на петстотин метра разстояние през реката. Ако се приеме, че изстрелът наистина е дошъл от тази сграда, разбира се. От прозорец с чиста видимост по права линия към слепоочието на Карл Спалтър. А и защо първо да убива майка му? Най-очевидната причина, като се имат предвид следващите събития, е докарването на Карл на гробището. Но ако убиецът е имал съвсем друга цел?

Докато мислеше по тези преплетени въпроси, Гърни буквално не усети едночасовия път до дома си. Потънал във възможните обяснения и връзки между отделните събития, той почти не забелязваше откъде минава и къде се намира, докато пътят не свърши в очертанията на неговия имот, и точно тогава телефонът му не изпиука — беше получил съобщение. Звукът го откъсна от мислите и го върна отново в действителността. Продължи през наклоненото пасбище към къщата и едва когато спря, провери съобщението. Беше отговорът от Боло — и то точно този, на който се бе надявал.

„Да, да. Същите цайси. Смешен нос. Пикаещият мъж“.

Колкото и да беше спорен свидетелят — Хардуик със сигурност щеше да изтъкне това отново, — потвърждението, че странният малък образ присъства и в двете събития, даде на Гърни първата стабилна опора в този случай. Не беше повече от лекото „щрак“ при напасването на първите две парченца от гигантски пъзел с петстотин части, но все пак чувството беше хубаво.

Напасването си бе напасване. А първото „щрак“ винаги бе много специално.

ГЛАВА 24

ВСИЧКИ ПРОБЛЕМИ НА СВЕТА

Гърни влезе в кухнята и видя найлонова пазарска торба, пълна с ъгловати обекти, и бележка от Мадлин на бюфета.

Утре се очаква времето да е хубаво. Взех някои неща от железарията, за да започнем строежа на къщичката за кокошките. Става ли? Графикът ми днес се смени, така че се прибрах само за малко и сега се връщам отново на работа. Ще си дойда към седем. Не ме чакай и вечеряй. Има храна в хладилника.

Обичам те, М.

Погледна в торбата и видя метална рулетка, голямо руло жълто найлоново въже, две брезентови дърводелски престилки, жълт тефтер, два чифта работни ръкавици, два нивелира и няколко метални колчета за маркиране на ъглите.

Всеки път, когато Мадлин предприемаше конкретна стъпка към проект, изискващ и неговото участие, първата му реакция бе абсолютно отхвърляне. Но заради скорошния им разговор за неговото абсолютно фокусиране върху кръвта и хаоса — или може би заради интимността, която бяха споделили след спора, — сега се опита да погледне на кокошарника по-позитивно.

Може би един душ щеше да го вкара в подходящото настроение.

Половин час по-късно се върна в кухнята — освежен, гладен и много по-благоразположен към нетърпението на Мадлин да започне строежа на кокошарника. Всъщност се чувстваше достатъчно възстановен, за да предприеме първата стъпка.

Взе нещата от железарията и чука от килера и отиде в двора. Огледа мястото, където Мадлин бе посочила, че иска да бъде издигната къщичката и да бъде поставена оградата — между аспарагусите и голямото ябълково дърво; там Хорас и малкият му харем от кокошки

щяха да се виждат от масата за закуска. Хорас щеше да си кукурига щастливо и да маркира територията си.

Гърни отиде в аспарагусовата градинка — повдигната леха, затворена от всички страни с десетсантиметрова ограда, и постави покупките на Мадлин на тревата до нея. Извади жълтия тефтер и молива и начерта лехата, двора и ябълковото дърво.

После нарисува приблизителните размери на кокошарника и оградата. Докато вадеше рулетката, за да измери по-точно разстоянията, чу телефонът в къщата да звъни. Остави тефтера и молива в двора и влезе вътре, в кабинета. Беше Хардуик.

— И кой е този шибан дребосък?

— Добър въпрос. Мога да ти кажа само, че той — *казаха ми, че е той* — е бил в комплекса за възрастни на Мери Спалтър в деня, когато тя е умряла, и в апартамента в Лонг Фолс, пет дни преди Карл Спалтър да бъде прострелян, и отново се е появил там в деня, когато са го простреляли.

— Дали Клемпър е трябвало да го знае?

— Естасио Болоко твърди, че му е казал, че го е видял и в двата случая. На Клемпър би трябвало да му светне червена лампичка от тази информация — или поне да го накара да се замисли за времето на смъртта на майката.

— Нямаме свидетел на този разговор между Болоко и Клемпър, нали?

— Не — освен ако Фреди, свидетелят от процеса, не е бил там. Но, както ти казах и преди, той е изчезнал.

Хардуик изпуфтя шумно.

— Без потвърждение този предполагаем разговор между Клемпър и Болоко е безполезен.

— Разпознаването на човека от охранителните записи в „Емерлинг Оукс“ от Болоко свързва смъртта на майката и на сина. Това със сигурност не е безполезно.

— Но само по себе си не доказва полицейска небрежност, а това го прави безполезно за нуждите на обжалването, *което е нашата единствена цел*, както не спирам да ти повтарям, а ти явно си глух за думите ми.

— А ти си глух за...

— Знам — глух съм за справедливостта, глух съм за вината и невинността. Това ли искаш да ми кажеш?

— Добре, Джак. Трябва да вървя. Ще продължа да те информирам за всички други безполезни неща, които открива. — Нямаше отговор. — Между другото, ще е интересно да провериш останалите хора, които са свидетелствали срещу Кей на процеса. Чудно ми е колко от тях все още могат да бъдат намерени.

Хардуик не каза нищо.

Гърни затвори телефона.

Погледна часовника и видя, че наближава шест, което му напомни, че е гладен. Отиде в кухнята и си направи омлет със сирене.

Яденето го успокои. Заличи голяма част от напрежението, породено от сблъсъка между него и Хардуик заради различния им подход към случая. Гърни бе заявил от самото начало, че щом търсят помощта му, ще я даде — но при определени условия. Този елемент от уговорката нямаше да се промени. По всичко личеше, че недоволството на Хардуик също щеше да остане непроменено.

Докато стоеше до мивката и миеше тигана, очите му натежаха и мисълта за едно бързо дремване му се стори много примамлива. Щеше просто да полегне за десетина минути, за да се възстанови, както правеше, когато поемаше двойни смени в дните в нюйоркската полиция. Подсуши ръцете си, отиде в спалнята, остави телефона на нощната масичка, събу обувките си, просна се на леглото и затвори очи.

Пробуди го звънът на телефона.

Веднага почувства, че дрямката му се е проточила много над предвидените десет минути. Всъщност часовникът до леглото показваше 19,32. Беше спал повече от час.

На екрана беше изписано „Кайл Гърни“.

— Ало!

— Здравсти, татко! Звучиш сънено. Не те събуждам, нали?

— Няма проблем. Как си? Какво става?

— Вкъщи съм си и гледам онова предаване за специални криминални случаи, „Криминален конфликт“. Интервюират един адвокат, който не спира да споменава името ти.

— Какво? Какъв адвокат?

— Някакъв тип на име Бинчър. Рекс, Лекс, нещо такова.

— По телевизията?

— По твоя любим канал РАМ ТВ. Излъчват го и на сайта си.

Гърни се намръщи. Дори да не бе имал онези ужасни проблеми с РАМ ТВ по време на разследването на „Добрия пастир“, мисълта, че някой говори за него по най-скапаната и най-боклучава кабеларка в историята на новините, пак би била отблъскваща. А и какво бе намислил този Бинчър всъщност?

— Още ли върви това интервю?

— Да, излъчват го в момента. Мой приятел го гледал случайно и чул да споменават името Гърни. Звънна ми и аз превключих. Отиди на техния сайт и кликни на „Предаване на живо“.

Гърни стана от леглото, бързо отиде в кабинета си и последва указанията на Кайл, като същевременно разсъждаваше за играта, която играеше Бинчър, и си припомняше преживяванията, които бе имал със зловещия програмен директор на телевизията само преди няколко месеца.

На третия опит успя да уцели предаването. На екрана се виждаха двама мъже, които седяха на ъгловати столове един срещу друг от двете страни на ниска масичка, на която имаше кана с вода и две чаши. В основата на екрана с бели букви върху червена лента бе изписано КРИМИНАЛЕН КОНФЛИКТ. Под тях в синя лента минаваше безкрайна поредица от предизвикващи паника новини за всяко безредие, бедствие и конфликт в света: терористична ядрена заплаха, опасност от отровена риба в морето, спор между знаменитости, включващ сблъсък с поршета.

С няколко листа в ръка и с много сериозния вид на всички телевизионни журналисти по света мъжът отляво се бе привел към мъжа отдясно. Гърни включи интервюто по средата на изречението му:

— ... повдигане на сериозно *обвинение* срещу системата, Лекс, ако мога да използвам този термин.

Мъжът от другата страна на масата вече също се бе привел напред, но сега се приведе още повече. Усмиваше се, но изражението му приличаше по-скоро на неприятелско оголване на зъби. Гласът му беше остър, носов и силен.

— Брайън, през всичките си години като адвокат по наказателни дела никога не съм срещал по-забележителен пример за гнила полицейска работа. Абсолютно пренебрегване на справедливостта.

Брайън изглеждаше заинтересуван.

— Точно преди рекламите ти започна да изброяваш някои от проблемите, Лекс. Несъответствия на местопрестъплението, лъжесвидетелстване, липсващи доклади за разпити на свидетели...

— А сега можеш да добавиш и поне един *липсващ свидетел*. Току-що получих съобщение за това от член на моя разследващ екип. Плюс сексуална връзка с възможен заподозрян. Плюс гигантския пропуск да бъдат разгледани очевидните алтернативни сценарии за убийството — като опасните отношения на жертвата с организираната престъпност, конфликтите му с други членове на семейството, които биха имали много по-основателни мотиви да го убият, отколкото Кей Спалтър, или дори политическият елемент в покушението. Всъщност, Брайън, обмислям изискване на специално прокурорско разследване на това, което може да се окаже най-мощното престъпно прикриване на корумпирано обвинение. За мен е невероятно, че възможността за намеса на организираната престъпност дори не е била разглеждана.

Журналистът доби изражение на ужасено смайване и размаха листовите в ръката си.

— Значи казваш, Лекс, че тази проблемна ситуация може да се окаже много по-голяма от това, което всички сме мислили?

— Меко казано, Брайън! Виждам как кариерите на някои важни хора изгарят и се превръщат в пепел! Всички от щатската полиция до кабинета на прокурора направо плачат да минат под ножа на закона! И аз не се боя да го използвам.

— Изглежда, че за кратко време сте успели да покриете доста сериозни и проблемни факти. Преди малко спомена, че сте наели прочутия детектив от нюйоркската полиция Дейв Гърни да работи с вас — същия детектив, който наскоро преобърна случая „Добрия пастир“ с главата надолу. Дейв Гърни ли е отговорен за новата информация?

— Ще го кажа така, Брайън. Ръководя силен екип. Поръчвам стрелбата и имам страхотни хора, които да стрелят. Гърни има най-високия резултат разкрити престъпления в историята на нюйоркската полиция. Той работи с идеалния партньор, Джак Хардуик — детектив, който бе принуден да напусне полицията, защото помогна на Гърни да разкрие истината за Добрия пастир. Нещата, които откриваме, са

истински динамит — бомба след бомба. Нека ти кажа — с тяхна помощ смятам да изстрелям делото „Спалтър“ високо в небето.

— Лекс, току-що каза идеалното завършващо изречение. Време е да приключваме. Благодаря ти, че бе с нас тази вечер. Аз съм Брайън Борк от „Криминален конфликт“ — предаването, което ви осигурява място до ринга на най-експлозивните законови битки!

Зад Гърни се разнесе глас и го стресна.

— Какво гледаш?

Беше Мадлин, застанала на прага на кабинета.

— Изглеждаш мокра — каза той.

— Навън вали като из ведро. Не си ли забелязал?

— Бях потънал в това — той махна към компютъра.

Тя влезе в стаята и се намръщи към екрана.

— И какво каза за теб?

— Нищо хубаво.

— Звучеше като комплимент.

— Невинаги е добре да получаващ комплименти. Всичко зависи от източника, от който идват.

— Кой говореше?

— Агресивният адвокат, който Хардуик е уредил за Кей Спалтър.

— И какъв е проблемът?

— Не ми харесва да чувам името си като реклама по телевизията, особено от устата на его манияк, и то с този тон.

Мадлин изглеждаше притеснена.

— Смяташ ли, че с това интервю те е изложил на опасност?

Това, което си мислеше, но не каза на глас, за да не я разтревожи, бе, че играта винаги се променя значително и поема в опасна посока, когато убиецът разполага с твоето име, преди ти да си разбрал неговото. Сви рамене.

— Не обичам известността. Не ми харесва версиите по случая да се разтръбват по медиите. Не обичам гигантските преувеличения. И особено не си падам по устати адвокати, които си правят реклама.

Имаше още нещо, което бе повод за реакцията му, но не го спомена: скритото чувство на вълнение. Въпреки че отрицателните му коментари бяха верни, трябваше да признае, пък дори и само на себе си, че едно такова самонасочващо се оръдие като Бинчър притежава

силата да разтърси нещата и да предизвика реакция от заинтересуваните страни.

— Сигурен ли си, че само това те безпокои?

— Не е ли достатъчно?

Тя го изглежда продължително и притеснено. Погледът ѝ казваше:
Всъщност не отговори на въпроса ми.

Гърни бе решил да изчака до сутринта, преди да се обади на Хардуик по повод драматичната изява на Бинчър по телевизията.

В 8:30 на следващия ден реши да почака още малко — докато изпие кафето си. Мадлин вече беше в кухнята. Гърни си взе чашата и се настави срещу нея на масата. В мига, в който седна, стационарният телефон звънна. Той се надигна отново и отиде в кабинета, за да вдигне.

— Гърни на телефона. — Така се идентифицираше някога в полицията. Мислеше, че се е отървал от този навик, но явно не беше.

Пресипналият нисък, почти сънлив глас от другия край на линията не му бе познат.

— Здравейте, господин Гърни. Казвам се Адонис Ангелидис. — Млъкна, сякаш очакваше някаква реакция на разпознаване. Когато такава не последва, продължи. — Разбрах, че работите с човек на име Бинчър. Вярно ли е?

Сега вече привлече пълното внимание на Гърни, който си спомни какво му бе казала Кей Спалтър за мъжа, известен като Дони Ейнджъл.

— Защо питате?

— Защо питам ли? Заради това, което каза по телевизията. Бинчър спомена много въодушевено името ви. Знаете за това, нали?

— Да.

— Добре. Вие сте следовател, прав ли съм?

— Да.

— И сте прочут?

— Няма как да знам.

— Много забавно. „Няма как да знам.“ Харесва ми. Вие сте скромнен човек.

— Какво искате, господин Ангелидис?

— Не искам нищо. Смятам, че мога да ви помогна с информация за нещата, които вие искате да знаете.

— Какви неща?

— Трябва да го обсъдим лично, очи в очи. Мога да ви спестя много проблеми.

— Какви проблеми?

— Всичките проблеми на света. И време. Мога да ви спестя време. Много време. Времето е ценно. Разполагаме с толкова, колкото ни е писано. Разбирате ли ме?

— Добре, господин Ангелидис. Трябва да знам за какво става дума?

— За какво ли? За вашия голям случай. Когато слушах онзи Бинчър по телевизията, си казах: „Това са пълни простотии, няма си и представа за какво говори“. Някои от глупостите, които каза, ще ви изгубят излишно времето, направо ще ви объркат. Така че искам да ви направя услуга, ще ви го кажа директно.

— Какво ще ми кажете директно?

— Кой уби Карл Спалтър. Искате да знаете, нали?

ГЛАВА 25

ДЕБЕЛИЯ ГАС

Гърни се обади на Хардуик, както бе планирал, като пропусна всички обиди относно стила на Бинчър. Все пак щеше да се срещна с Дони Ейнджъл в два часа следобед в някакъв ресторант в Лонг Фолс — среща, която би могла да промени всичко — и това очевидно бе следствие от представлението на Бинчър.

След като изслуша обобщението на Гърни за разговора с Ейнджъл, Хардуик го попита не особено ентусиазирано дали иска подкрепление, или да му сложат микрофон, но Гърни отклони и двете.

— Той ще предположи, че съм си осигурил подкрепление, а предположението е също толкова добро, колкото и реалността. А за микрофона — и това ще е предвидил и със сигурност ще е взел мерки.

— Имаш ли идея каква игра играе?

— Стори ми се, че е притеснен от посоката, в която мисли, че сме поели, и иска да ни отклони от нея.

Хардуик се прокашля.

— Очевидното притеснение вероятно се отнася до теорията на Лекс, че Карл може да е бил гръмнат от някой, свързан с мафията.

— Като стана дума за това, неговият агресивен подход към случая ми се струва много по-различен от твоя съвет — „концентрация, концентрация и пак концентрация“.

— Майната ти, Шерлок. Нарочно се правиш, че не схващаш какво ти казвам. Идеята е, че той изнесе пред публиката сценарии, които Клемпър е трябвало да проучи, а не го е направил. Всичко, което Лекс каза, води към внушението, че е имало непочтено, некомпетентно и предубедено разследване. Това е. Това е целта на обжалването ни. Не казва, че трябва да започнеш да ровиш в цялата тази гадост, която е споменал, а само, че *Клемпър не го е направил*.

— Добре, Джак. Нова тема. Твоята приятелка в Бюрото — Ести Морено. Може ли да получи достъп до доклада от аутопсията на Мери Спалтър?

Хардуик се поколеба.

— Какво очакваш да откриеш?

— Предполагам, че причината за смъртта ще съответства на случайно падане, но се обзалагам, че състоянието на костта и тъканните наранявания ще отговарят и на травма, каквато би се получила, ако жертвата е била хваната за косата и главата ѝ е блъсната в ръба на ваната.

— Кое то не доказва, че е било нещо друго, освен тежко падане. И какво тогава?

— Тогава просто ще продължа да следвам нишката.

След като приключи разговора, Гърни погледна колко е часът и видя, че има три свободни часа, преди да тръгне за Лонг Фолс. Имаше чувството, че трябва да предприеме някакви действия по кокошия проект, затова си обу гумени градински ботуши и излезе през страничната врата в двора, където бе започнал да взема мерки предишния ден.

Изненада се, когато намери Мадлин там, с рулетката в ръка. Беше закачила единия ѝ край над ниската преградка на аспарагусовата леха и бавно вървеше назад към ябълковото дърво. Когато почти стигна дотам, закаченият край се отскубна и лентата се плъзна по земята, докато накрая се върна в кутийката в ръката ѝ.

— По дяволите! — възкликна тя. — За трети път се случва.

Гърни приближи, вдигна края на рулетката и го издърпа обратно до стената на лехата.

— Тук ли я искаш? — попита той.

Мадлин кимна с облекчение.

— Благодаря!

През следващия час и половина той ѝ помогна при вземането на мерки за кокошарника и заграждението, заби колчетата в ъглите, очерта диагоналите и само веднъж по време на цялата работа оспори едно от решенията на Мадлин — когато тя постави очертанията на оградата така, че големият храст форсития се озова вътре, а не извън нея. Според него беше грешка храстът да заема толкова голяма част от заграденото пространство. Но тя каза, че на кокошките ще им хареса да имат храст в „дома“ си, защото макар да обичали да са навън, обичали и уюта и сянката. Така се чувствали по-защитени.

Докато му обясняваше, Гърни разбра колко важно бе всичко това за нея. Завидя ѝ леко заради забележителната способност да се

фокусира и да се посвещава изцяло на задачата и на обекта, които са пред нея. Толкова много и различни неща бяха *важни* за Мадлин. Хрумна му глупавата мисъл, че истинският смисъл на живота е в това, че нещата имат смисъл — *много от нещата*. Имаше нещо почти сюрреалистично в тази мисъл — усещане, което се подхранваше от странното време. Беше определено хладно за август, във въздуха се носеше есенна мъгла, а от влажната трева се надигаше мирис на пръст. В този кратък миг случващото се му заприлича повече на част от размиващ се сън, отколкото на осъзната реалност от всекидневния живот.

„Егейска одисея“, ресторантът, където щеше да се срещне с Адонис Ангелидис, известен и като Дони Ейнджъл, се намиреше на Акстън авеню, на по-малко от три пресечки от сградата с апартаменти, върху която бе съсредоточено разследването. Двучасовото пътуване от Уолнът Кросинг мина безметежно. Паркирането, както и при предишното му посещение, също не беше проблем. Гърни си намери място на около петнайсет метра от вратата на ресторанта. Беше навреме: два часа следобед.

Вътре бе спокойно и почти празно. Само една от близо двайсетте маси бе заета — от самотен възрастен мъж, четящ гръцки вестник. Интериорът на ресторанта бе в типичните за Гърция цветове — синьо и бяло. Стените бяха украсени с цветни керамични плочки. Във въздуха се носеше аромат на риган, печено агнешко и силно кафе.

Млад сервитьор с тъмни очи доближи Гърни.

— Мога ли да ви помогна?

— Казвам се Дейв Гърни. Имам среща с господин Ангелидис.

— Разбира се. Заповядайте.

Поведе го към по-уединено място в задната част на помещението. После отстъпи назад и направи подканващ жест към сепаре, в което можеха да се настанят поне шестима, но в момента там имаше само един човек — набит мъж с голяма глава и гъста сива коса.

Носът му беше сплескан и крив като на боксьор. Здравите му рамене подсказваха, че някога е бил много як и силен — може би и все още бе такъв. Изражението на лицето му бе белязано от дълбоки бръчки на огорчение и недоверие. Държеше дебела пачка банкноти и

ги броеше, като ги поставяше на стройна купчинка на масата. На китката му имаше златен „Ролекс“.

Вдигна глава. Устните му се разтвориха в усмивка, но подозрението не изчезна от погледа му.

— Благодаря ви, че дойдохте. Аз съм Адонис Ангелидис. — Гласът беше дрезгав и нисък, сякаш по гласните му струни имаше мазоли от непрекъснато викане. — Простете, че не ставам да ви посрещна, господин Гърни. Гърбът ми... не е добре. Моля, седнете.

Въпреки дрезгавостта на гласа начинът, по който произнасяше думите, бе изключително прецизен, сякаш избираше предварително всяка сричка.

Гърни седна точно срещу него. На масата имаше няколко чинии с храна.

— Кухнята е затворена, но ги помолих да направят няколко специални ястия за вас, за да си изберете. Всичко е много хубаво. Познавате ли гръцката кухня?

— Мусака, сувлаки, баклава. Само толкова.

— Ааа... Добре. Нека ви обясня.

Остави купчината банкноти на масата и започна да посочва и описва подробно съдържанието на всяка чиния — *спанакопита* (баница със спанак и праз), *салата мелицано* (с патладжани), *каламария тиганита* (калмари на тиган), *арни яхни* (агнешко варено), *гаритес ме фета* (печени скариди със сирене). Имаше и малка купа с маслини, кошница с препечени филийки хляб и голяма купа със свежи пурпурни смокини.

— Вземете си каквото ви хареса или опитайте от всичко. Много е вкусно.

— Благодаря ви. Ще си взема смокиня.

Гърни взе една и отхапа от нея. Ангелидис го наблюдаваше с интерес. Гърни кимна одобрително.

— Прав сте. Много е вкусна.

— Разбира се. Не бързайте. Отпуснете се. Ще говорим, когато сте готов.

— Можем да говорим и сега.

— Добре. Трябва да ви попитам нещо. Разказвали са ми за вас. Вие сте експерт по убийствата. Вярно ли е? Разбира се, имам предвид, *разследването* на убийства, не *извършването* им — усмихна се отново

гъркът. Очите му продължиха да наблюдават внимателно. — С това ли се занимавате?

— Да.

— Добре. Нямаме връзка с Отдела за борба с организираната престъпност и други подобни, нали?

— Моята цел са убийствата. И се опитвам да не позволявам други проблеми да застават на пътя ми.

— Добре. Много добре. Може би тръгваме от една и съща позиция. И имаме основа за разбирателство. Как мислите, господин Гърни?

— Надявам се.

— Така... Значи искате да знаете за Карл?

— Да.

— Познавате ли гръцките трагедии?

— Моля?

— Софокъл. Запознат ли сте с творчеството на Софокъл?

— В известна степен. Само това, което си спомням от колежа.

Ангелидис се приведе напред, поставяйки здравите си ръце на масата.

— Гръцките трагедии имат простичка идея. Една велика истина: силата на човека е и негова слабост. Направо гениално. Съгласен ли сте?

— Виждам голяма доза истина в това.

— Добре. Защото тази истина уби Карл — кимна Ангелидис и млъкна, без да откъсва поглед от очите на Гърни. — Чудите се за какво, по дяволите, говоря, нали?

Гърни не каза нищо, само отхапа втора хапка от смокинята, отвръщайки на погледа на Ангелидис. Чакаше.

— Нещо простичко. Нещо трагично. Великата сила на Карл беше бързината, с която умът му стигаше до заключения, и желанието му за действие. Разбирате ли какво казвам? Действаше много бързо и без никакъв страх. Велика сила. Човек като него може да постигне много неща, велики неща. Но тази сила бе и неговата слабост. Защо? Защото великата му сила не бе съчетана с търпение. Тя трябваше да премахва незабавно всяко препятствие. Разбирате ли?

— Карл е искал нещо. Някой е препречил пътя му. Какво стана тогава?

— Той, разбира се, реши да унищожи препятствието. Това бе неговият начин.

— Какво направи?

— Чух, че иска да сключи договор с определен индивид, за да премахне пречката по пътя си. Казах му, че трябва да изчака, да предприеме малки стъпки, една след друга. Попитах го дали мога да направя нещо за него. Попитах го така, както баща се грижи за сина си. Той ми каза — не, проблемът бил извън... моята сфера на занимания... и не бива да се замесвам.

— Казвате ми, че Карл е искал някой да бъде убит, но не от вас?

— Според слуховете е отишъл при човек, който се занимава с подобни сделки.

— Този човек има ли си име?

— Гас Гурикос.

— Професия?

— Мениджър. Агент на таланти. Разбирате ли? Казвате на Дебелия Гас какво искате, споразумявате се за цената, давате му информацията, от която се нуждае, и той поема нататък. Повече нямате грижи. Той организира всичко, наема най-подходящия талант — не е нужно да знаете нищо. По-добре е така. Знам много забавни истории за Дебелия Гас. Някой ден ще ви разкажа.

Гърни бе чувал достатъчно „забавни“ истории за мафиоти, че да му стигнат за цял живот.

— Значи Карл Спалтър е платил на Дебелия Гас да наеме подходящ талант, за да премахне човек, който му е пречил?

— Такива са слуховете.

— Много интересно, господин Ангелидис. Как свършва тази история?

— Карл беше прекалено бърз. А Дебелия Гас не беше достатъчно бърз.

— Което означава...?

— Че е възможно да се е случило само едно. Този, когото Карл е искал толкова припряно да премахне от пътя си, е разбрал за договора преди това — преди Гас да предаде поръчката на стрелеца. И е предприел действия първи. Превантивен удар, нали? Отървал се е от Карл, преди Карл да се отърве от него.

— Какво казва вашият приятел Гас по въпроса?

— Гас не казва нищо. Не може. Гас също бе убит — в петъка, когато простреляха Карл.

Това си беше голяма новина.

— Казвате, че мишената е открила, че Карл е наел Гас да уреди удара, но преди Гас да го направи, потенциалната жертва се е обърнала и е ударила и двамата?

— Бинго. Превантивен удар.

Гърни кимна бавно. Определено беше възможно. Отхапа пак от смокинята.

Ангелидис продължи с известно въодушевление.

— Това прави работата ви сравнително лесна. Просто намерете кого е искал да отстрани Карл и ще откриете човека, който се е обърнал и го е гръмнал.

— Имате ли представа кой може да е бил?

— Не. И е важно да го разберете. Затова ме чуйте добре. Това, което се случи с Карл, няма нищо общо с мен. Няма нищо общо със сферата на моите бизнес интереси.

— Откъде знаете?

— Познавах Карл много добре. Ако беше нещо, с което можех да се справя, той щеше да дойде при мен. А вместо това отиде при Дебелия Гас. Значи е било нещо лично, нещо, което няма нищо общо с мен и нищо общо с бизнеса.

— Дебелия Гас не работи ли за вас?

— Той не работи за никого. Дебелия Гас беше независим. Осигуряваше услуги за различни клиенти. По-добре му беше така.

— Значи нямате никаква идея...

— Никаква идея — потвърди Ангелидис и изгледа Гърни продължително, право в очите. — Ако знаех, щях да ви кажа.

— Защо?

— Човекът, който простреля Карл, ме прецака много. Не обичам, когато ме прецакват. Това ме кара да искам да ги прецакам и аз. Разбирате ли?

Гърни се усмихна.

— Око за око, зъб за зъб, така ли?

Изражението на Ангелидис се вкамени.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

Въпросът и промяната в настроението му изненада Гърни.

— Цитат от Библията — за постигане на справедливост с еднакво...

— Знам шибания цитат. Но защо го *казахте*?

— Попитахте ме дали разбирам желанието ви да отмъстите на този, който е убил Карл и Гас.

Гъркът явно обмисли думите му.

— Не знаете нищо за убийството на Гас, нали?

— Не. Защо?

Ангелидис мълча няколко секунди, наблюдавайки Гърни напрегнато.

— Много шибана работа, ненормална работа. Нищичко ли не сте чули?

— Нищо. Не знаех, че този човек е съществувал, не знаех, че е мъртъв.

Събеседникът му кимна бавно.

— Добре. Ще ви кажа, защото може и да е от полза. Беше петък вечер, време за редовната игра на покер, която Гас винаги организираше у дома си. Същата вечер, когато Карл беше прострелян, момчетата отишли до Гас както обикновено, но никой не отворил. Звънели, тропали, блъскали. Никой не дошъл. Това не се било случвало никога. Помислили, че Гас може би е в тоалетната. Изчакали. Звънели, тропали — няма Гас.

Пробвали вратата. Не била заключена. Влезли. Намерили Гас. — Ангелидис млъкна и се намръщи, сякаш бе вкусил нещо неприятно. — Не ми е приятно да говоря за това. Ненормална работа е, знаете ли? Мисля, че бизнесът трябва да е рационален. Без разни смахнати лайна като това. — Поклати глава и ненужно намести някои от чиниите на масата. — Гас седял по бельо пред телевизора. На масичката за кафе имало бутилка хубава рецина^[1], наполовина пълна чаша с вино, малко хляб, тарам салатата^[2]. Хубав обяд. Но...

— Но бил мъртъв? — намеси се Гърни.

— Мъртъв? О, да, много мъртъв. Мъртъв с десетсантиметрови пирони, забити във всяко око, всяко ухо — стигащи право в шибания му мозък, и пети — в шибаното му гърло. Пет шибани пирона. — Млъкна, изучавайки лицето на Гърни. — Какво мислите?

— Чудя се защо това не е влязло в новините?

— Отделът за борба с организираната престъпност. — Ангелидис гледаше така, сякаш му се искаше да се изплюе. — ОБОП се отнесе с него като с торба лайна. Нямаше некролог, нямаше погребение, нямаше нищо. Запазиха всички подробности за себе си. Можете ли да повярвате? Знаете ли защо запазиха всичко в тайна?

Това всъщност не беше въпрос, затова Гърни не отговори.

Ангелидис шумно засмука въздух между зъбите си, преди да продължи.

— Запазиха го, защото така имат чувството, че знаят нещо. Сякаш владеят познанието за някаква *шибана тайна*, която никой друг не знае. Кара ги да чувстват, че притежават *сила*. Че имат *класифицирана* информация. Знаете ли какво имат? Лайна вместо мозък и клечки за зъби вместо пишки. — Погледна към големия си златен „Ролекс“ и се усмихна. — Добре... Става късно. Надявам се, че това ще ви помогне.

— Много интересна информация. Имам само един въпрос.

— Давайте — каза Ангелидис, поглеждайки отново часовника си.

— Какви бяха отношенията ви с Карл?

— Чудесни. Беше ми като син.

— Някакви проблеми?

— Никакви.

— Не се ли притеснявахте от тази история с „изметта на земята“?

— Да се притеснявам ли? Защо?

— В интервютата си той постоянно е наричал хората от вашия бизнес свят „изметта на земята“. Говорел е и много други неприятни неща. Как се чувствахте?

— Смятах, че е доста умно. Добър начин да бъдеш избран — кимна Ангелидис и посочи към купата с маслини. — Много са добри. Братовчед ми от Миконос ми ги изпраща специално. Вземете за жена си.

---

[1] Смолисто бяло вино, което произхожда от Гърция. — Б.пр. ↑

[2] Разбит хайвер със зехтин, чесън и лимонов сок. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

НИКАКЪВ ШАХ

Когато Гърни стигна до края на планинския път, който водеше до неговия имот, с изненада видя голям черен джип, паркиран до плевнята. До пощенската кутия свали прозореца от своята страна и откри, че Мадлин вече е взела пощата. После подкара бавно до лъскавия ескалейд и спря пред него. Вратата му беше отворена. Мъжът, който излезе, беше с физика на ръгбист. Освен това имаше обръсната глава, враждебни кръвнишки очи и озъбена в нещо подобно на усмивка уста.

— Господин Гърни?

Дейв отвърна на празната усмивка.

— Какво мога да направя за вас?

— Казвам се Мик Клемпър. Това говори ли ви нещо?

— Следователят по делото „Спалтър“?

— Точно така.

Мъжът извади портфейла си и го разтвори на картата от Бюрото за криминални разследвания. По-младата му версия от снимката на ламинираната карта приличаше на бияч от ирландската мафия.

— Какво правите тук?

Клемпър премигна и усмивката изчезна от лицето му, както и официалният тон.

— Трябва да поговорим, човече, преди това, в което си въввлечен, да излезе извън контрол.

— *Това*, в което съм въввлечен?

— Тая простотия с Бинчър. *Знаеш* ли за него?

— *Какво* да знам за него?

— Каква отрепка е?

Гърни се замисли за миг.

— Сам ли реши да дойдеш тук, или някой те изпрати?

— Опитвам се да ти направя услуга. Може ли да поговорим?

— Разбира се. Говори.

— Искам да кажа — приятелски. Като хора стоящи от една и съща страна на улицата.

Очите на мъжа излъчваха опасност. Но любопитството на Гърни надделя над подозрението. Изключи двигателя и излезе от колата.

— Е, какво искаш да ми кажеш?

— Този евреин, адвокатът, за когото работиш... е направил кариера от клеветенето на полицаи. Знаеше ли го?

От Клемпър се разнасяше миризма на ментови бонбони, която обаче не можеше да прикрие киселия мирис на алкохол, прокрадващ се отдолу.

— Не работя за никого.

— Бинчър каза друго по телевизията.

— Не нося отговорност за нещата, които той говори.

— Значи еврейската отрепка лъже?

Гърни се усмихна, но същевременно промени позицията на краката си, за да бъде по-стабилен, ако се наложи да се защитава физически.

— Какво ще кажеш да се върнем обратно на същата страна на улицата?

— Какво?

— Каза, че искаш приятелски разговор.

— Съвсем приятелски ти обяснявам, че Лекс Бинчър изкарва мангизи, като се хваща за разни изпуснати фрази по телефона и мазните му клиенти продължават да обикалят по улиците. Виждал ли си шибаната му къща в Купърстаун? Най-голямата къща на езерото и всеки цент за нея е изкаран от дилърите, които измъква от затвора заради дребни технически пропуски на ченгетата. Наясно ли си с тези лайна?

— Не ми пука за Бинчър. Интересувам се единствено от убийството на Спалтър.

— Добре, нека поговорим за това. Кей Спалтър уби съпруга си. Застреля го в шибаната глава. Беше съдена, призната за виновна и пратена в затвора. Кей Спалтър е лъжлива уличница, убийца, която заслужено си излежава годинките. Само че твоят слизест малък еврейски приятел Бинчър се опитва да я измъкне по процедурни...

Гърни го прекъсна.

— Клемпър, направи ми услуга. Не се интересувам от еврейските ти проблеми. Ако искаш да говорим за случая „Спалтър“, говори.

На лицето на мъжа се изписа гримаса на омраза и за миг Гърни помисли, че сблъсъкът им ще стане брутално директен.

Сви дясната си длан в юмрук, държейки ръката си скрита от погледа на Клемпър, и пристъпи от крак на крак за по-добро равновесие. Но ченгето само се усмихна с празната си усмивка и поклати глава.

— Добре. Ето какво ще ти кажа. Няма начин тя да се измъкне заради някаква шибана процедура. С твоя опит би трябвало да си наясно с това. Защо, по дяволите, се занимаваш с тази простотия? Какво искаш да постигнеш?

Гърни сви рамене и попита небрежно:

— Забеляза ли проблема с уличната лампа?

— За какво говориш?

— Стълбът на уличната лампа, заради който е невъзможно от този апартамент да се направи чист изстрел към гробищния парцел.

Ако Клемпър бе възнамерявал да се преструва на неосведомен, забавянето му го издаде.

— Не е било невъзможно. Направен е.

— Как?

— Лесно — ако жертвата не е била на мястото, на което свидетелите казват, че е била, и ако с оръжието не е стреляно от мястото, където е намерено.

— Искаш да кажеш, ако Карл е бил поне на три метра встрани от мястото, където са го видели всички, и ако стрелецът е стоял на стълба?

— Възможно е.

— Какво е станало със стълбата?

— Може да се е качила на стол.

— За изстрел от 500 метра? С двукилограмов триножник, висящ от пушката?

— Откъде, по дяволите, да знам? Факт е, че Кей Спалтър е била в сградата — в онзи апартамент. Имаме свидетел. Имаме следи в прахта от обувки с нейния размер на мястото. Имаме следи от барут в

апартамента. — Млъкна и погледна подозрително Гърни. — Кой ти е казал, че там е имало двукилограмов триножник?

— Няма значение. Важното е, че има несъответствия в сценария ти за стрелбата. Затова ли се отърва от записа от магазина за електроника?

И отново колебанието на Клемпър бе със секунда по-дълго от нормалното.

— Какъв запис?

Гърни пренебрегна въпроса му.

— Намирането дори на едно доказателство, което не пасва на твоята теория, означава, че тя е погрешна. Отърваването от доказателство обаче създава по-голям проблем — като този, с който се бориш сега. Какво имаше на записа?

Клемпър не отговори. Бе стиснал зъби и мускулите на челюстта му се бяха свили.

Гърни продължи.

— Позволи ми да направя едно предположение. На записа се вижда Карл, застанал на място, при което един изстрел от апартамента не би бил възможен. Прав ли съм?

Клемпър не каза нищо.

— И още една малка спънка. Стрелецът е бил видян да проучва сградата три дни *преди* смъртта на Мери Спалтър.

Клемпър премигна, но не проговори.

Гърни продължи.

— Лицето, което твойт свидетел на процеса е посочил като Кей Спалтър, според втори очевидец всъщност е било мъж. И същият този мъж е бил заснет на камера близо до дома на Мери Спалтър няколко часа преди тя да почине.

— Откъде ти хрумват всички тези глупости?

Този път Гърни не обърна внимание на въпроса му.

— Струва ми се, че стрелецът е бил професионалист, нает за два удара, не за един. За майката и за сина. Какво ще кажеш, Мик?

На лицето на Клемпър се появи нервен тик. Той се обърна и бавно прекоси пустото пространство пред плевнята. Когато стигна до пощенската кутия до пътя, се загледа за известно време към езерото, после се обърна и се върна при Гърни.

Спря пред него.

— Ето какво ще ти кажа. Мисля, че това са пълни глупости. Един свидетел казва, че е била жена, друг — че е мъж. Случва се постоянно. Очевидците допускат грешки, противоречат си. И какво? Чудо голямо. Фреди разпозна кучката на очната ставка. Друг надрусан наркоман — не. Е, и? В онази дупка сигурно има скапани боклуци, които са помислили, че кучката е извънземно. И какво? Някой си мисли, че е видял същия човек на друго място. Може да е шибана измислица. Но да кажем, че е вярно. Замислял ли си се, че Кей, уличницата, е мразила свежърва си дори повече, отколкото е мразила съпруга си, когото е пречукала? Това не го знаеше, нали? Значи може би трябваше да пратим шибаната кучка в затвора за две, не за едно убийство.

Клемпър се бе развихрил така, че в ъгълчетата на устата му се появи разпенена слюнка.

Гърни заговори спокойно.

— Имам записа от камерите в „Емерлинг Оукс“, на който се вижда вероятният убиец на Мери Спалтър. Човекът определено не е Кей Спалтър. Друг човек, който видя записа, потвърди със сигурност, че същият индивид е бил в сградата на Акстън авеню по време на стрелбата срещу Карл.

— И какво от това? Дори да е бил професионалист, дори да е имал двоен договор, това не отървава кучката от въжето. Просто означава, че е наела друг да го извърши, а не го е направила лично. На спуська не е бил нейният мазен пръст. Наела е убиец — както се е опитала да направи по-рано с Джими Флатс. — Клемпър внезапно се въодушеви от идеята. — Знаеш ли какво? Харесва ми новата ти теория, Гърни. Връзва се с опита на кучката да наеме Флатс да гръмне съпруга ѝ, както и с опита да уговори гаджето си да го направи. Пристяга примката още по-здраво около врата ѝ. — Погледна го победоносно и захилено. — Какво ще кажеш сега, а?

— Има значение кой е натиснал спуська. Има значение дали очевидците са прави, или бъркат. Има значение дали показанията на процеса са верни или лъжливи. Има значение дали записът, който си погребал, потвърждава или отхвърля сценария на стрелбата.

— Това ли са важните неща? — Клемпър се изсекна шумно и запрати слюзта от носа си на земята. — Очаквах повече от теб.

— Повече какво?

— Дойдох тук, защото открих, че си работил двайсет и пет години в „Убийства“ в Ню Йорк. Двайсет и пет години в града клоака. Реших, че човек, прекарал двайсет и пет години сред лайна и боклуци, използвайки от всяка дупка, осъзнава реалността.

— И каква е тази реалност?

— Реалността, че когато си притиснат до стената, *правилното* е по-важно от правилата. Реалността, че сме във война, а не играем шибан шах. Белите фигури срещу черните отрепки. Когато врагът настъпва, спираш шибаняка с всички средства. Не отблъскваш куршума, като му четеш указания от някакъв скапан наръчник с правила.

— Да допуснем, че си сбъркал.

— *Какво* съм сбъркал?

— Да допуснем, че смъртта на Карл Спалтър няма нищо общо с жена му. Да допуснем, че брат му е поръчал да го гръмнат, за да получи контрола върху семейната компания. Или че мафията се е отървала от него, защото са решили, че все пак не го искат за губернатор. Или че дъщеря му го е направила, за да наследи парите му. Или че любовникът на жена му...

Клемпър избухна с пламнало от гняв лице.

— Това са пълни простотии. Кей Спалтър е зла, подла и престъпна курва. И ако има справедливост в този скапан свят, ще умре в затвора с размазан по пода мозък. Край на историята!

Малките капчици слюнка около устата му вече хвърчаха във въздуха.

Гърни кимна замислено.

— Може би си прав.

Това бе любимият му начин на действие — дружелюбна реакция на яростта, разум срещу безумието. Продължи спокойно.

— Кажете ми нещо. Пусна ли въобще метода на действие на стрелеца в програмата за насилствени престъпления на ФБР^[1]?

Клемпър се втренчи в него и премигна няколко пъти, сякаш това щеше да му помогне да разбере по-добре въпроса.

— Защо, по дяволите, искаш да знаеш това?

Гърни сви рамене.

— Просто се чудех. Има някои отличителни елементи в подхода на стрелеца. Щеше да ми е интересно да видя дали в системата

фигурира нещо подобно при някой друг случай.

— Ти си полудял. — Клемпър започна да отстъпва назад.

— Може би си прав. Но ако решиш да провериш това, погледни и за още един инцидент. Чувал ли си за гръцки гангстер на име Дебелия Гас Гурикос?

— Гурикос? — сега полицаят изглеждаше искрено объркан. — Какво общо има той?

— Карл помолил Гас да се погрижи за нещо. И по някаква странна случайност Гас е убит в същия ден, в който и Карл. Два дни след смъртта на майката на Карл. Така че може би говорим за троен удар.

Клемпър се намръщи, но не каза нищо.

— Ако бях на твое място, щях да проверя. Казаха ми, че от ОБОП са покрили случая на Гурикос, но ако има връзка с убийството на Спалтър, имаш право да знаеш детайлите.

Клемпър поклати глава с изражение, което показваше, че в момента би искал да бъде на всяко друго място на света, но не и тук. Обърна се рязко и се запъти към големия си джип, когато забеляза, че аутбекът на Гърни го блокира.

— Ще разкараш ли това нещо от пътя ми?

Не беше въпрос, а изръмжана заповед.

Гърни отмести колата си и Клемпър потегли, без да поглежда към него; когато завиваше по планинския път, за малко щеше да блъсне пощенската им кутия.

Едва тогава Гърни забеляза Мадлин в ъгъла на плевнята. Петелът и трите кокошки стояха спокойно и безшумно в тревата зад нея. Птиците бяха странно неподвижни, привели глави на една страна, сякаш в очакване на нещо, което все още не можеха да определят. Но знаеха, че идва.

---

[1] *Violent Criminal Apprehension Program (ViCAP)* — Програма за оценяване на криминалните случаи с повишено ниво на насилие, основна база данни в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

ОТЧАЯН МЪЖ

След не особено спокойна вечеря, по време на която нито Гърни, нито Мадлин казаха кой знае какво, тя започна да мие чиниите — винаги настояваше, че това е нейна задача.

Гърни отиде и седна на столчето до мивката. Знаеше, че ако изчака достатъчно дълго, тя ще се реши да му каже каквото ѝ е на ума. Когато измитите чинии бяха сложени на сушилката, Мадлин взе кърпа, за да ги избърше.

— Предполагам, че това беше следователят по делото „Спалтър“.

— Да. Мик Клемпър.

— *Много* гневен мъж.

Винаги когато казваше очевидни неща, той знаеше, че тя намеква за нещо не толкова явно. В този момент нямаше представа какво е то, но изпита нужда да даде някакво обяснение за разговора, който със сигурност беше дочула.

— Сигурно е бил тежък ден за него.

— Тежък?

Гърни уточни:

— След като обвиненията на Бинчър са плъзнали по интернет, със сигурност много хора са започнали да звънят на Клемпър за обяснения. Шефовете му от БКР, правният отдел на щатската полиция, кабинетът на областния прокурор, хората от „Вътрешни разследвания“ и от екипа на главния прокурор, да не споменаваме лешоядите от медиите.

Мадлин се намръщи с чиния в ръка.

— Трудно ми е да разбера.

— Просто е. След като е говорил с Кей Спалтър, Клемпър е решил, че тя е виновна. Въпросът е колко болно е било това решение.

— Болно ли?

— Искам да кажа, до каква степен е било свързано с факта, че Кей му е напомняла за неговата бивша жена? И колко закона е нарушил, за да е сигурен, че тя ще бъде осъдена?

Тя все още държеше чинията.

— Нямах това предвид. Говорех за гнева, който видях в плевнята, колко близо беше до ръба на...

— Убеден съм, че причината за всичко е страхът му. Страхът, че злата Кей ще бъде освободена, страхът, че теорията му за случая ще бъде разбита на пух и прах, страхът, че ще загуби работата си, страхът, че може да влезе в затвора. Страхът, че изчезва, че се разпада на парченца, че губи представата за себе си. Страхът, че става никой.

— Значи казваш, че е отчаян.

— Абсолютно отчаян.

— Отчаян. Разпадащ се.

— Да.

— Носеше ли оръжието си?

За момент въпросът го стресна.

— Не, разбира се, че не.

— Беше изправен лице в лице с бесен лунатик — *отчаян, разпадащ* се човек. Но, *разбира се*, не носеше пистолета си? — В очите й имаше болка. Болка и страх. — Сега разбираш ли защо искам да се видиш с Малкълм Кларет?

Той се канеше да каже нещо от сорта, че не е знаел за идването на Клемпър, че никога не му е харесвало да носи пистолет и че принципно не би го правил, освен ако не знае, че ще се изправи срещу някаква опасност — но осъзна, че тя говори за нещо по-дълбоко и по-голямо от този случай, а в момента нямаше желание да се захваща с тази по-сериозна тема.

След като бърса чинията разсеяно още минута-две, Мадлин излезе от кухнята и тръгна към горния етаж. След малко Гърни чу първите тонове от неприятната стържеща мелодия на челото.

Беше избегнал обсъждането на проблема, намекнат във въпроса й за Малкълм Кларет, но сега не можеше да избие образа на човека от главата си — прекалено умния му поглед, рядката коса на високото бледо чело, жестовите, пестеливи като думите му, бозавите панталони и широката жилетка, спокойствието и непретенциозните маниери.

Гърни осъзна, че си представя човека така, както го бе виждал преди години. Промени мислено образа като с компютърна програма за състаряване — по-дълбоки бръчки, по-малко коса, всички утежняващи

ефекти от времето, отпускането на кожата и на плътта... Стана му неловко от резултата и прогони картината от съзнанието си.

Вместо това се замисли за Клемпър — за обесивната му пагубна мания по Кей Спалтър, за убедеността му в това, че е виновна, и за готовността му да манипулира разследването, за да получи желания резултат възможно най-бързо.

Подходът му към случая бе притеснителен — не защото беше напълно противоположен на обичайната процедура, а защото *не беше*. Обвинението, което Клемпър бе отправил към Гърни, не беше чак толкова несправедливо или неоснователно. Представата, че добрият детектив винаги действа по принципите на чистата логика и е с отворено съзнание за обективни заключения, засягащи характера на престъплението и идентичността на извършителя, в най-добрия случай е само приятна фантазия. В реалния свят на престъпленията и наказанията — както и във всички човешки действия и постъпки — обективността е илюзия. Самото оцеляване изисква да стигаме до заключения по-бързо, направо с прескоци.

Решаващото действие винаги се основава на частични доказателства. Ловецът, който започне да изисква писмено потвърждение от зоолога, че еленът, който вижда пред себе си, наистина е елен, скоро ще издъхне от глад. Обитателят на джунглата, който реши да преброи всички ивици по кожата на тигъра, преди да хукне да бяга, ще бъде убит и изяден. Гените, които настояват за сигурност, не са от тези, които се предават на следващото поколение.

В реалния свят трябва да свързваме малкото точки, които имаме, и бързо да създаваме модел, който звучи поне донякъде логично. Системата не е свършена. Както и самият живот. Опасността не идва от недостатъчното количество точки, а от подсъзнателните лични причини, заради които отдаваме предимство на едни точки пред други, и заради които *искаме* моделът да изглежда по определен начин. Възприятието ни за събитията се изкривява много повече от силата на нашите емоции, отколкото от несъвършенството на информацията, с която разполагаме.

В светлината на тези размишления ситуацията беше проста. Клемпър бе *искал* Кей да е виновна и следователно беше повярвал, че е. Точките, които не пасваха на модела му, бяха отхвърлени или

пренебрегнати. По същия начин били отхвърлени или пренебрегнати и правилата, които биха възпрепятствали „справедливия“ край.

Но имаше и друга гледна точка.

Тъй като процесът на стигане до заключение въз основа на непълна информация е естествен и необходим, предупреждението на здравия разум против правенето на това всъщност се свежда просто до предупреждение да не правиш *погрешно* заключение.

Истината е, че всяко заключение може да е преждевременно. Окончателната присъда за обосноваността на скока ще бъде издадена въз основа на реалния резултат.

Тази мисъл повдигаше друг притеснителен въпрос. Друга възможност.

Да допуснем, че заключението на Клемпър е било правилно.

Да допуснем, че изпълненият с омраза Клемпър е стигнал до истината. Да допуснем, че немарливите процедури и вероятните нарушения са били грешен начин да стигне до верния край. Да допуснем, че Кей Спалтър наистина е виновна за убийството на съпруга си. Гърни нямаше никакво желание да помага за освобождаването на хладнокръвна убийца, колкото и калпаво да е бил воден процесът ѝ.

А имаше и още една възможност. Да допуснем, че твърдото решение на Клемпър да вкара Кей в затвора няма нищо общо с ограничените му възприятия или погрешни заключения. Да допуснем, че е цинично и корумпирано действие, купено и платено от трета страна, която би искала случаят да бъде приключен възможно най-бързо.

Да допуснем, да допуснем, да допуснем. За Гърни ехото на мислите му бе дразнещо и безсмислено, а нуждата от още факти — направо крещяща.

Разминаващите се тонове от пиесата за чело на Мадлин се усилиха.

ГЛАВА 28

КАТО УДАР С КАМШИК

Джак Хардуик стоеше на телефона, слушаше разказа на Гърни за срещата му с Адонис Ангелидис, включително гротескните аспекти от убийството на Гас Гурикос, и нетипично за него запази дълго мълчание. После, вместо да го изкритикува, че отново се е отклонил от точните указания за нуждите на обжалването, го помоли да дойде у тях, за да обсъдят по-детайлно развитието на случая.

— Сега ли? — Гърни погледна часовника си. Беше почти седем и половина и слънцето вече залязваше зад западния хребет на хълмовете.

— Би било добре. Този случай става прекалено странен.

Колкото и неочаквана да бе поканата, Гърни не беше човек, който ще я отхвърли. Подробно обсъждане на случая лице в лице с Хардуик определено беше нужно.

Когато трийсет и пет минути по-късно пристигна в наетата от бившия полицаи ферма — в пустия край на кален път, високо сред мрачните хълмове в покрайнините на малкото градче Дилуид, го очакваше друга изненада. На светлината на фаровете видя втора кола, паркирана до червеното Джи Ти О — яркосин мини купър. Очевидно Джак имаше и друг посетител.

Гърни знаеше, че Хардуик бе имал доста връзки в миналото, но не си представяше някоя от онези жени да е изглеждала толкова драматично, колкото тази, която му отвори вратата.

Ако не бяха интелигентните ѝ пронизващи очи, които като че ли го огледаха и прецениха още от първия миг, Гърни лесно можеше да се разсее от останалото — фигура, която комбинираше телата на атлетка и на съблазнителка, дръзко изложена на показ в изрязани дънки и тениска с дълбоко деколте.

Беше боса, ноктите на краката ѝ бяха боядисани с яркочервен лак, кожата ѝ беше с цвят на карамел, а абаносовочерната ѝ коса бе подстригана късо по начин, който подчертаваше пълните устни и издадените скули. Не беше точно красива, но определено имаше *присъствие* — също като Хардуик.

Секунда по-късно самият той се появи зад нея със собственическа усмивка на лицето.

— Влизай. Благодаря, че дойде.

Гърни пристъпи напред в гостната. Това, което при предишното му посещение беше по спартански голо жилище, сега бе придобило някои далеч по-топли черти: цветен килим; картина с оранжеви макове, приведени от вятъра, в рамка на стената; ваза с върбови клонки; пищно зелено растение в голяма глинена делва, две нови кресла, хубав дъбов бюфет и кръгла маса с три стола с високи дървени облегалки в ъгъла на стаята, близо до кухнята. Тази жена очевидно бе вдъхновила някои промени.

Гърни огледа стаята одобрително.

— Много добре, Джак, определено има подобрение.

Хардуик кимна.

— Да, съгласен съм. — После постави ръката си на полуголото рамо на жената и каза: — Дейв, искам да ти представя следователя от БКР Ести Морено.

Представянето изненада Гърни и той не можа да го прикрие; реакцията му предизвика изблик на гръмкия, подобен на лай смях на Хардуик.

Гърни бързо дойде на себе си и протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Ести.

— И на мен, Дейв.

Ръкостискането ѝ беше силно, а кожата на дланта ѝ — изненадващо твърда, с мазоли. Той си спомни, че Хардуик бе споменал името ѝ като източника на информацията за първоначалното разследване на убийството и за по-личните подробности от живота на Мик Клемпър. Запита се, доколко е обвързана с проекта Хардуик — Бинчър и как го възприема.

Сякаш за да покаже, че се е досетила за съмненията му, тя премина направо към въпроса, пропускайки всякакво предисловие.

— Нямах търпение да се срещнем. Опитвах се да убедя този мъж да погледне извън проблемите, свързани със законното обжалване на Кей Спалтър, и да обърне внимание на самото убийство. Сега вече имаме убийства, нали? Поне три? Може би дори повече?

Гласът ѝ беше гърлен, с лека следа от латино акцент.

Гърни се усмихна и кимна към Хардуик.

— Имаш ли някакъв напредък с него?

— Упорита съм. — Жената погледна към Джак, после отново към Гърни. — Мисля, че обаждането ти тази вечер за пироните в очите най-накрая постигна успех.

Устните на Хардуик се свиха в израз на отвращение.

— Да, определено бяха пироните в очите — повтори тя, намигайки заговорнически на Гърни. — Всеки си има някаква чувствителна точка, нещо, което задължително привлича вниманието му, нали? Сега вече може би ще оставим Лекс Адвокатчето да се оправя с апелативния съд, а ние ще се заемем със самото престъпление — истинското, не с простотиите на *Клемпър*. — Произнесе името на полиция с видима погнуса. — Важно е да разберем какво наистина е станало. Да сглобим парченцата. Това смяташ, че трябва да направим, нали?

— Изглежда четеш мислите ми доста добре — отвърна Гърни. Зачуди се дали и знае какви мисли предизвиква в него отворената ѝ тениска.

— Джак ми е разказвал доста за теб. А аз съм добър слушател.

Нетърпението на Хардуик стана очевидно.

— Може би трябва да си направим кафе, да седнем и да обсъдим ситуацията.

Час по-късно на масата в ъгъла, с повторно напълнени чаши и с доста бележки по листовите пред всеки от тях, тримата обобщаваха ключовите моменти от случая.

— Значи сме съгласни, че трите убийства вероятно са свързани едно с друго? — каза Ести, потропвайки с химикалката по бележника си.

— Ако допуснем, че резултатите от аутопсията на майката пасват на убийство — каза Хардуик.

Ести погледна Гърни.

— Точно преди да дойдеш се свързах с една позната от патолозите. Ще ми се обади утре. Но фактът, че стрелецът е оглеждал гробището в Лонг Фолс преди „инцидента“ с госпожата, е доста очевиден. Така че нека за момента да се съгласим, че работим по три свързани убийства.

Хардуик се взираше в чашата си с кафе, сякаш в нея се съдържаше някаква неизвестна субстанция.

— Имам проблем с това. Според гръцкото мафиотско приятелче на Гърни Карл е отишъл при Дебелия Гас, за да уреди покушение срещу някого — никой не знае срещу кого. Мишената е разбрала и за да го предотврати, е предприела превантивен удар. После се е разправила и с Гас, за всеки случай. Правилно ли съм разбрал?

Гърни кимна.

— Освен частта с „мафиотското приятелче“.

Хардуик пренебрегна възражението.

— Добре, за мен това означава, че Карл и неговата мишена са били в нещо като смъртоносна надпревара кой ще удари първи. Който стреля първи, печели играта, нали така?

Гърни кимна отново.

— Тогава защо някой в подобна ситуация би избрал толкова сложен, изискващ доста време и подготовка начин да се отърве от Карл? Все пак, ако знаеш, че има договор за живота ти, ще се разбързаш малко, нали? При тези обстоятелства нямаше ли да е по-логично просто да си сложи скиорска маска на лицето, да влезе в офиса на „Недвижими имоти Спалтър“ и да гръмне кучия син? Да се справи с проблема за половин ден, а не за седмица? И цялата тази идея да убие първо майката само за да закара Карл на гробището?! Струва ми се адски странно.

Гърни също имаше усещането, че нещо не е както трябва.

— Освен ако — намеси се Ести — целта на убийството на майката *не* е била просто да се направи постановка за Карл на гробището и да се осигури присъствието му на предвидимо място в предвидимо време. Може би майката е била мишена по друга причина. Може тя да е била главната мишена, а Карл да е второстепенната. Мислили сте за това?

Всички се умълчаха, за да обмислят думите й.

— Имам и друг проблем — каза Хардуик. — Разбирам, че има връзка между убийствата на Мери и Карл. Трябва да има. И разбирам, че има някакъв друг вид връзка между убийствата на Карл и Гас — може би е това, което казва Дони Ейнджъл, а може и да не е. Приемам връзката между убийство едно и две, и между две и три, но някак

последователността на първото, второто и третото, събрани заедно, просто не се връзва.

Същото неудобство и съмнение бе обхванало и Гърни.

— Между другото, знаем ли със сигурност, че Карл е бил втори, а Гас — трети? — намръщи се Ести. — Какво мислиш?

— От начина, по който Ангелидис говореше за него, предположих тази последователност, но няма причина да е била в този ред. Знам само, че Карл и Гас са били убити в един и същи ден. Хубаво би било да открием потвърждение за времето на смъртта.

— Как?

— Имаме точното време на смъртта на Карл в досието по случая. Но само въз основа на това, което ми каза Ангелидис, не мога да съм сигурен за смъртта на Гас. Сещам се за два източника, които биха разполагали с информацията, но всичко зависи от контактите, които имаме — дали с патолозите, където е била направена аутопсията на Гурикос, или с някой от ОБОП, който има достъп до досието.

— Аз ще се оправя с това — каза Ести. — Мисля, че познавам точния човек.

— Супер — кимна ѝ с признателност Гърни. — Освен предполагаемото време на смъртта, виж дали можеш да намериш снимки от началото на аутопсията.

— Снимките, направени преди да го отворят?

— Точно така — тялото на масата, плюс снимки на главата и шията.

— Искаш да видиш как е прободен? — попита с крива усмивка Ести, разкривайки по-голям интерес към подобна дейност, отколкото бе обичайно за жена. А дори и за мъж.

Обикновено невъзмутимият Хардуик направи гримаса на отвращение. После се обърна към Гърни.

— Мислиш, че тази гадост е някакъв вид послание?

— Обикновено такива неща са ритуали, освен ако не са направени нарочно, за отвличане на вниманието.

— И кое от двете е според теб в този случай? — попита Ести.

Гърни сви рамене.

— Не съм сигурен. Но посланието ми се струва достатъчно ясно. Хардуик изглеждаше така, като че ли го е заболял зъб.

— Имаш предвид като... „Мразя те толкова много, че искам да забия колове в шибания ти мозък“. Нещо такова?

— Не забравяй врата — каза Ести.

— Ларинкса — каза Гърни.

И двамата го погледнаха.

Ести заговори първа.

— Какво имаш предвид?

— Готов съм да се обзаложа, че целта на петия пирон е бил ларинксът на Гас.

— Защо?

— Това е гласовият орган.

— И?

— Очи, уши, ларинкс. Зрение, слух, глас. Всичко е унищожено.

— И какво ти говори това? — каза Хардуик.

— Може и да греша, но ми идва следното на ум: „Не виждам зло, не чувам зло, не говоря зло“^[1].

Ести кимна.

— Звучи логично! Но за кого е посланието? За жертвата или за някой друг?

— Зависи колко луд е убиецът.

— Как така?

— Психопат, който убива за лично емоционално освобождение, обикновено оставя символично послание, което отразява характера на собствената му патология — често като уврежда някои части на жертвата. Посланието спомага за чувството на освобождение. То е съществено за връзката между него и жертвата. Вероятно е и послание към някой от детството му — човек, който е в корена на патологията; обикновено един от родителите.

— Това ли смяташ, че са пирионите в главата на Гурикос?

Гърни поклати глава.

— Ако убийството на Гурикос е свързано с другите две — на майка и син, бих казал, че е предизвикано по-скоро от някаква практическа причина, а не от психично разстройство.

Ести се изненада.

— Практична причина?

— Струва ми се, че убиецът съветва някого да си гледа работата, да мълчи за нещо и същевременно му показва какво ще се случи, ако

не го направи. Големите въпроси тук са: кой е този *някой* и какво е това *нещо*?

— Имаш ли предположение?

— Само предположение. *Нещото* може да е някакъв факт за първите две убийства.

Хардуик се намеси.

— Като самоличността на стрелеца например?

— Или мотивът — каза Гърни. — Или някаква уличаваща подробност.

Ести се наведе напред.

— Кой според теб е бил предупреждаван?

— Не знам достатъчно за отношенията на Гас, за да кажа. Според Ангелидис Гас редовно е организиран в дома си петъчна покер вечер. След убийството убиецът е оставил вратата на къщата му незатворена. Може да е било пропуск или пък да е направено нарочно, така че покер групата да открие тялото, когато дойде същата вечер. Може посланието „Не виждам зло, не чувам зло, не говоря зло“ да е било предназначено за *някой* от покерджииите, дори за самия Ангелидис. От ОБОП сигурно знаят повече за хората, които са присъствали. Може би дори Гас е бил под наблюдение.

Ести се намръщи.

— Ще се опитам да разбера каквото мога от моята приятелка, но тя... може да няма пълен достъп до всичко. Не искам да я поставям в неловка ситуация.

Челюстта на Хардуик се стегна.

— Внимавай с тези шибани специални отряди. Мислим, че във ФБР са зле, но те са нищо в сравнение с момчетата от *елитните* спецсили. — Натърти на прилагателното с иронично презрение. Но в очите му нямаше следа от хумор.

— Знам какви са и знам какво правя — Ести го погледна предизвикателно за момент. — Да се върнем към началото. Как ви се струва обяснението с „превантивния удар“ — че Карл е бил убит от човека, който е бил неговата мишена?

Хардуик поклати глава.

— Може и да е истина, но има вероятност и да е пълна глупост. Хубава история, но помислете за източника. Защо трябва да вярваме на Дони Ейнджъл?

Ести погледна Гърни.

— Дейв?

— Не мисля, че трябва да намесваме думата „вяра“. Това, което Ангелидис каза, че се е случило, може наистина да се е случило. Сценарият ми се струва достатъчно смислен. Всъщност чухме и друга история, която се връзва. Кей Спалтър спомена, че Карл често е играл покер с човек, уреждащ убийства за мафията.

Хардуик махна пренебрежително с ръка.

— Това не доказва нищо. И определено не доказва, че Карл е наел Гас да уреди убийството на някого.

Ести погледна отново към Гърни.

Той просто сви рамене.

— Вярно е. Няма доказателство. Но е възможност. Достоверна брънка от веригата.

— Добре — каза Ести, — ако смятаме, че версията на Ангелидис е възможна — че мишената на Карл е реагирала по-бързо и е станала убиец, — не трябва ли да направим списък с хората, които Карл би искал мъртви?

Хардуик издаде недоволно ръмжене.

Тя се обърна към него.

— Да имаш по-добра идея?

Той сви рамене.

— Добре, направи списък.

— Ще направя. — Тя взе химикалката си и я вдигна над тефтера.

— Дейв... Предложения?

— Джона.

— Братът на Карл? Защо?

— Защото, ако Джона не е стоял на пътя, Карл е щял да има пълен контрол над семейната фирма, заедно с всичките ѝ активи, които би могъл да обърне в кеш и да финансира политическите си планове със замах. Любопитното е, че Джона е имал същия мотив да се отърве от Карл — да получи контрол върху „Недвижими имоти Спалтър“, за да финансира разширяването на своята киберкатедра.

Ести повдигна въпросително вежди.

— Кибер...?

— Дълга история. Важното е, че Джона има големи амбиции и би се възползвал добре от парите.

— Ясно, записвам го. Кой още?

— Алиса.

Ести премигна, сякаш ѝ бе хрумнало нещо неприятно, преди да отбележи името в тефтера си.

Устата на Хардуик се изви надолу.

— Собствената му дъщеря?

Ести отговори първа.

— От телефонните разговори на Клемпър с Алиса останах с впечатление, че отношенията с баща ѝ... не са... това, което бихте нарекли нормална връзка между баща и дъщеря. Звучеше ми така, сякаш Карл я е принуждавал да прави секс с него.

— И преди ми го каза — намеси се Хардуик. — Не ми е приятно да мисля за подобни гадости.

Възцарилото се мълчание бе нарушено от Гърни.

— Погледни на това от практична перспектива. Алиса е закоравяла наркоманка, която няма желание да се изчиства. Карл е искал да стане губернатор на Ню Йорк. Имал е много за губене — и сега, и в бъдеще. Ако е бил в инцестни отношения с Алиса, вероятно още от ранното ѝ детство, това би било огромна възможност за изнудване — за наркоманка със скъпи за поддържане навици би било доста трудно да устои на подобно изкушение. Да предположим, че нуждите на Алиса са станали прекалено крайни. Да предположим, че Карл е започнал да я възприема като заплаха за всичко, към което се е стремял. От доста хора чухме, че е бил маниакално амбициозен, способен на всичко мъж.

Хардуик отново доби изражението, сякаш го измъчват газове.

— Казваш, че Алиса може да е открила, че той иска да я отстрани, и е наела някой да го убие преди това?

— Нещо такова. Това поне би се вързало с теорията на Ангелидис. По-простичката версия би била, че всичко е идея на Алиса — че Карл никога не е предприемал нищо срещу нея, че тя чисто и просто е искала парите му и е поръчала да го убият.

— Но според завещанието Кей е единствената наследница. Алиса е нямало да получи нищо. Така че защо...

Гърни го прекъсна:

— Алиса нямало да получи нищо, освен ако Кей не бъде осъдена за убийство. След като Кей бъде осъдена, според законите в Ню Йорк

наследството ѝ се блокира и цялото състояние на Карл преминава към Алиса.

Хардуик се ухили доволно от разкрилата се нова възможност.

— Това може да обясни всичко. Може да обясни защо е чукала Клемпър, за да го накара да прецака случая. Може дори да е чукала гаджето на майка си, за да го накара да лъжесвидетелства в съда. Тя е хладнокръвна наркоманка — би изчукала и маймуна, за да си получи дозата.

Ести изглеждаше притеснена.

— Може би баща ѝ не е правил секс с нея. Може би е разказала тази история на Клемпър, за да получи съчувствието му.

— Съчувствие, как ли пък не! Сигурно се е досетила, че това ще го възбуди.

Ести обмисли думите му и отвращението на лицето ѝ се смени със съгласие.

— Мамка му. Всичко, което съм мислила за този човек, е вярно, че и по-ужасно от това. — Млъкна и си отбеляза нещо в тефтера. — Значи Алиса е възможен заподозрян. Както и Джона. А приятелят на Кей?

Хардуик поклати глава.

— Не и в сценария с превантивния удар, който обсъждаме. Не виждам защо Карл ще поръчва убийството му. Едва ли е щял да харчи пари точно за него. Можел е да се отърве от нещастника много по-лесно. А и последното, което си представям, е как младият Дарил открива, че е потенциална мишена на убийство и реагира, като организира светкавичен ответен удар.

— Добре, но забрави за минута за превантивния удар — каза Ести. — Не може ли Дарил да е убил Карл с надеждата, че отношенията му с Кей ще прераснат в нещо повече, след като тя получи всички пари? Какво мислиш, Дейв?

— На записа от процеса не ми приличаше на човек, който има смелостта и ума за нещо подобно. Малко лъжесвидетелстване — може би. Но съвършено организирано тройно убийство? Съмнявам се. Младежът е бил нископлатен спасител и момче за всичко на басейна в местния кънтри клуб на Спалтър — не точно материал, подходящ за убиец ала „Денят на чакала“^[2]. А и ми е трудно да си го представя да разбива главата на старата дама или да забива пирони в нечий очи.

Хардуик поклати глава.

— Мамка му! Нищо не изглежда както трябва тук. Трите убийства са извършени по напълно различен начин и с различен стил на действие. Не виждам никаква пряка връзка между тях. Нещо липсва. Някой да е на същото мнение?

Гърни кимна утвърдително.

— Липсват *много* неща. Като говорим за метода на действие, в досието няма информация М. О.^[3] да е бил проверяван в общата база данни. Прав ли съм?

— Според Клемпър Кей е застреляла Карл — каза Ести. — Точка. Защо да попълва формуляри или да проверява в каквата и да било база данни? Копелето няма много широк кръгзор.

— Това го разбрах. Но ще е от полза, ако успеем да открием такава информация сега — поне през базата на Бюрото. И ще е добре да разберем дали в Националния център за криминална информация^[4] имат нещо, за което и да е от ключовите лица в случая, независимо дали живо, или мъртво. Интерпол също може да има данни — поне за Гас Гурикос. — Погледът на Гърни се премести от Ести към Хардуик и обратно. — Някой от вас може ли да го направи, без да си създава проблеми?

— Може би аз ще се оправя с информацията от двете бази данни — каза Ести след миг. Начинът, по който изрече това „може би“, говореше, че ще уреди нещата, но по пътища, които не желае да разкрива. — Какво те интересува най-много от базата на ФБР?

— За да не излязат прекалено много резултати, е добре да се наблегне на странностите — най-необичайните елементи от всяко от местопрестъпленията — и ги използвай като думи за търсене.

— Като „220 Суифт“ — калибъра от Лонг Фолс?

— Точно така. И „заглушител“ заедно с „пушка“.

Тя бързо си записа думите.

— Добре. Какво друго?

— Фишеци.

— Какво?

— Свидетелите на гробището са чули гърмежи на фишеци по времето, когато Карл е прострелян. Като че ли е било опит да се прикрие остатъчният звук от детонацията на приглушеното дуло. Може да е техника, която стрелецът е използвал и преди, и ако имаме

късмет, някой свидетел ще я е споменал на следователите и те ще са я вкарали в базата.

— Исусе — каза Хардуик. — Доста далечен изстрел.

— Струва си да опитаме.

Ести потропа с химикалката по бележника си.

— Смяташ, че стрелецът е професионалист?

— Така ми се струва.

— Добре. Други думи за търсене?

— „Гробище“ и „погребение“. Ако стрелецът си е направил целия този труд, за да докара главната си жертва на гробището, може би това е метод, който му е вършил работа и преди.

Докато тя записваше, Гърни добави:

— Трябва да потърсиш и всички имена, появяващи се в случая — Спалтър, Ангелидис, Гурикос. Както и името на Дарил, на другите свидетели на обвинението и бащината фамилия на Кей. Ще ги откриеш в стенограмата от процеса.

Хардуик се обади с глас, изпълнен с отвращение.

— Не забравяй да включиш „пирони“, „пирони в очите“, „пирони в ушите“, „пирони в гърлото“.

Ести кимна, после попита Гърни.

— Нещо от убийството на майката?

— Това не е толкова лесно. Можеш да потърсиш убийства, маскирани като падания във вана, убийства, в които са намесени доставчици на цветя, дори фалшивото име на цветаря — „Цветята на Флорънс“, но това ми се струва дори по-далечен изстрел от фишеците.

— Мисля, че това ми е достатъчно — ще имам с какво да се занимавам известно време.

— Джак, от случая „Джулиан Пери“ си спомням, че познаваш някого в Интерпол. Все още ли е там твой човек?

— Доколкото знам.

— Може би ще провери какво имат за Гурикос?

— Ще опитам. Но не обещавам нищо.

— А мислиш ли, че ще можеш да издириш главните свидетели на обвинението?

Хардуик бавно кимна.

— Фреди, който свидетелства, че е видял Кей в апартамента по време на стрелбата... Джими Флатс, мошеникът, който каза, че Кей се

е опитала да го наеме да очисти Карл... и Дарил, гаджето, което заяви, че и с него е пробвала същото.

— Да, поне тези тримата.

— Ще видя какво мога да направя. Мислиш ли, че можем да измъкнем признание за лъжесвидетелстване от някой от тях?

— Би било добре. Но най-вече искам да знам, че са живи и местоположението им е известно.

— Живи?

Изражението на Хардуик беше такова, сякаш знае какво подозира Гърни и е на същото мнение. Ако в дъното на мистерията стоеше човек, способен да стори това, което бе сторено на Гас Гурикос, той беше способен на всичко. Възможните версии бяха кошмарни.

А мисълта за кошмарните възможности извика в съзнанието на Гърни и образа на Клемпър.

— Почти забравих — каза той, — но любимият ви следовател от Бюрото ме чакаше този следобед, когато се прибрах у дома след срещата с Ангелидис.

Хардуик присви очи.

— Какво, по дяволите, е искал от теб?

— Искаше да разбере, че Кей е зла, лъжлива кучка и убийца; че Бинчър е зло, лъжливо еврейско копеле; и че той, Мик Клемпър, е кръстоносец в епичната битка на Господ срещу Злото. Призна, че може да е допуснал грешка или две, но това не променя факта, че Кей е виновна като самия грях и заслужава да умре в затвора — по възможност, скоро.

Ести се въодушеви.

— Сигурно е в паника, щом е дошъл в дома ти да вилнее така.

Хардуик като че ли се съмняваше.

— Сигурен ли си, че е искал само това? Да ти каже, че Кей е виновна.

— Изглежда отчаяно искаше да ме убеди, че всичко, което е направил, е законно — погледнато в един по-широк контекст. Може и да се е опитвал да измъкне — по доста недодялания си начин — информация какво точно знам. Според мен има един въпрос, на който трябва да си отговорим за Клемпър — да разберем дали е много *сбъркан*, или е много *корумпиран*.

Ести добави:

— Или много *опасен*.

Хардуик смени темата.

— Значи аз ще се опитам да открия тримата свидетели на обвинението, които могат да се превърнат в трима безследно изчезнали, а те — в Бог знае какво. И ще помоля приятелчето си в Интерпол за още една услуга. Ести ще се обади на своите връзки в ОБОП и ще помоли някого да направи проучване в базите. А ти какво ще правиш, Шерлок?

— Първо ще поговоря с Алиса Спалтър. После с Джона.

— Супер. Но как ще ги накараш да говорят с теб?

— С чар. Със заплахи. С обещания. Каквото потрябва.

Ести се изсмя кратко и цинично.

— Предложи на Алиса една хубава доза и тя ще те последва и на Луната. Виж за Джона, нямам идеи, сам ще трябва да измислиш нещо.

— Знаеш ли къде мога да намеря Алиса?

— Последното, което чух, беше, че е в семейното имение на езерото Винъс. След смъртта на Карл и задържането на Кей вече е съвсем сама. Но внимавай за Клемпър. Смятам, че все още се вижда с нея. Все още има чувства към това малко чудовище, което явно умее да го размеква.

Хардуик изсумтя.

— Май имаш предвид, че умее да го *втвърдява*?

— Отвратителен си! — Ести се обърна към Гърни. — Ще ти пратя адреса с есемес. Не, по-добре да ти го дам веднага. Имам го записан.

Стана от масата и излезе от стаята.

Гърни се облегна назад и лукаво погледна Хардуик.

— Може би си въобразявам, но ми се струва, че вече си малко по-близо до моя възглед за делото.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Интересът ти като че ли се разшири извън чисто техническите елементи на обжалването.

Отначало Хардуик сякаш се канеше да оспори твърдението, но после просто поклати глава.

— Тези шибани пирони... — Загледа се в пода. — Не знам... карат те да се питаш колко ужасни могат да бъдат хората. *Безумно*.

Абсолютно. Зли. Мамка му! — Млъкна, все още поклащайки глава, като във филмова сцена на забавен каданс. — Попадал ли си някога на нещо... което просто те кара да се питаш: „какво, по дяволите...“? Искам да кажа... има ли някакъв предел за злото, което човек би могъл да извърши?

На Гърни не му беше нужно много време за мислене. В съзнанието му изплуваха образи. Отрязани глави, прерязани гърла, разчленени тела. Деца, изгорени живи от родителите си. Случаят „Сатанинският Дядо Коледа“, в който сериен убиец увиваше като подаръци части от телата на жертвите си и ги пращаше по домовете на местните ченгета за Коледа.

— Много неща ми идват наум, Джак, но най-новият образ, който не спира да ме тормози нощем, е лицето на Карл Спалтър — снимката, заснета, докато все още е бил жив, по време на делото на Кей. Има нещо ужасяващо в изражението му. Може би отчаянието, изписано в очите му, ми повлия така, както на теб ти влияят пироните в очите на Гас.

Никой от тях не каза нищо повече, докато Ести се върна с лист, който подаде на Гърни.

— Вероятно този адрес дори няма да ти е нужен — каза тя. — Можех да ти кажа просто да потърсиш най-голямата къща на Лейкшор драйв.

— С това все пак ще ми е по-лесно. Благодаря.

Тя седна на стола и любопитно ги изглежда един по един.

— Какво става? И двамата изглеждате доста... оклюмали.

Хардуик се изсмя пресипнало, но не особено весело.

Гърни сви рамене:

— От време на време виждаш реалността, с която се борим всеки ден. Голата реалност. Разбираш ли за какво говоря?

Гласът ѝ се промени.

— Да, разбира се, че да.

Настана мълчание.

— Трябва да се фокусираме върху факта, че имаме напредък — каза след малко Гърни. — Предприели сме подходящи действия. Точната информация и ясната логика ще...

Думите му бяха прекъснати рязко от внезапен остър удар по дървената стена на къщата.

Ести се напегна и се огледа притеснено.

Хардуик трепна.

— Какво, по дяволите, беше това?

Звукът се повтори — като рязък удар с върха на камшик — и всички светлини изгаснаха.

---

[1] Будистка концепция, символизирана от трите маймунки „Не знам, не чух, не видях“, както е станал популярен изразът у нас. Идеята обаче не е за пасивно отношение към живота, а за активно — да не търсиш зло. — Б.пр. ↑

[2] Роман на Фредерик Форсайт от 1971 г., в който се разказва за френска терористична групировка, която иска да убие президента Шарл дьо Гол. — Б.пр. ↑

[3] *Modus operandi* (латински) — начин на действие, термин, използван често в криминалистиката. — Б.р. ↑

[4] *National Crime Information Center (NCIC)* — централната база данни на САЩ за проследяване на информация, свързана с престъпления. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

НОВИ ИГРАЧИ

Гърни инстинктивно се метна от стола си на пода. Хардуик и Ести го последваха незабавно, ругаейки.

— Не нося оръжие — каза бързо Гърни. — Какво имаш в къщата?

— Глок девятка в гардероба в спалнята — каза Хардуик. — Зиг зауер 38 в нощното шкафче.

— Кел-тек 38 в чантата ми — каза Ести. — Точно зад теб е, Джак, на пода. Избутай я към мен.

Гърни чу Хардуик да се премества от другата страна на масата, после нещо се плъзна по пода към Ести.

— Взех я — каза тя.

— Връщам се след секунда — обади се Хардуик.

Гърни го чу да използва от стаята, като продължаваше да ругае, вътрешна врата се отвори със скърцане, после се чу как се отваря и затваря чекмедже. Светна фенерче, после загасна. Чувахе и дишането на Ести, съвсем близо до себе си.

— Тази вечер няма луна, нали? — полупрошепна тя.

За един налудничав миг, в хватката на първичния страх и на адреналина, тихият глас и близостта ѝ му повлияха толкова абсурдно еротично, че Гърни забрави да отговори на въпроса.

— Дейв?

— Да. Така е. Няма луна.

Ести се приближи още, ръката ѝ докосна неговата.

— Какво става според теб?

— Не съм сигурен. Нищо хубаво.

— Мислиш ли, че преиграваме?

— Надявам се.

— Не виждам нищо, мамка му. А ти?

Той погледна по посока на прозореца до масата.

— Не. Нищо.

— Мамка му! — Магнетизмът на нервния й шепнещ в мрака глас бе направо сюрреалистичен. — Смяташ ли, че звуците бяха от удари на куршуми в стената?

— Може би.

Всъщност беше сигурен. И преди бе попадал под обстрел — и то неведнъж.

— Не чух изстрели.

— Може да са използвали заглушител.

— О, по дяволите. Мислиш ли, че нашето снайперистче е навън?

Гърни беше доста сигурен и в това, но преди да отговори, Хардуик се върна.

— Взех и двата пистолета. Предпочитам глока. Имаш ли проблем да вземеш зига?

— Никакъв.

Хардуик докосна лакътя на Гърни, намери дланта му и пъкна пистолета в нея.

— Пълен пълнител, един вътре, на предпазител е.

— Супер. Благодаря.

— Може би е време да повикаме кавалерията — каза Ести.

— Забрави! — каза Хардуик.

— И какво ще правим? Ще седим така цяла нощ?

— Ще измислим начин да хванем кучия син.

— Да го *хванем*? Това правят спецчастите. Ние се обаждаме. *Те* идват. *Те* го хващат.

— Майната им. Ще го пипна сам. Никой не стреля по шибаната ми къща. Мамка му!

— Джак, за бога, човекът стреля по електрическия кабел. В тъмното. Този е суперстрелец. С мерник за нощно виждане. Който се крие в гората. Как, по дяволите, ще го пипнеш? Овладей се!

— Майната му! Не е чак толкова добър — бяха му нужни два изстрела, за да прекъсне електричеството. Ще завра глока в шибания му задник.

— Може би не са му били нужни два изстрела — каза Гърни.

— За какво, по дяволите, говориш? Светлините угаснаха на втория изстрел, не на първия.

— Провери стационарния телефон.

— Какво?

— Стори ми се, че ударите бяха по различни места в горната част на стената. Мрежите за тока и за телефона ти на едно ли са вързани или отделно?

Хардуик не отговори, което беше красноречиво.

Гърни го чу как пълзи от масата към кухнята... после вдигна нещо — слушалката на телефона, след миг я постави отново на мястото й... обратно изпълзяване до масата.

— Няма сигнал. Прекъснал е шибаната линия.

— Не разбирам — каза Ести. — Какъв е смисълът от това, когато всички вече имат мобилни телефони? Явно знае кой е Джак, знае много добре кои сме всички, трябва да е наясно, че имаме телефони. Виждал ли си някога ченге без телефон? Защо да го прави?

— Може би му харесва да се фука — каза Хардуик. — Е, този шибаняк се ебава с неправилното ченге.

— Ти не си единствен тук, Джак. Може би се ебава с Дейв. Може би се ебава с всички ни.

— Не ми пука с кого си мисли, че се ебава. Стреля с шибаните си куршуми по моята шибана къща!

— Това е лудост. Да повикаме спецотряда. Още сега!

— Не сме в шибания Олбъни. Не е като да са в Дилуид и да чакат обаждане. Ще мине поне час, докато дойдат.

— Дейв? — Изражението й молеше за подкрепа.

Но Гърни не можеше да й я даде.

— Може би ще е по-добре да се оправим сами.

— По-добре? Как така по-добре, по дяволите?

— Ако направим случая официален, ще отворим торбата с лайната.

— Торбата... За какво говориш?

— Твоята кариера.

— *Кариера?*

— Ти си следовател от Бюрото за криминални разследвания, а Джак е ангажиран в процес, който директно атакува Бюрото. Как според теб ще се приеме това? Смяташ ли, че няма да разберат за около две секунди как се е сдобивал с вътрешна информация? Информация, с която може да съсипе живота на твоите колеги? Мислиш ли, че ще оцелееш след това — законно или другояче? Бих

предпочел да се оправям със снайпериста в гората, отколкото да бъда считан за предател от хората, с които работя.

Гласът на Ести потрепери:

— Не виждам какво могат да докажат. Няма причина...

Спря внезапно.

— Какво беше това?

— Кое? — попита Гърни.

— През прозореца... на хълма срещу къщата... в гората... нещо просветна...

Хардуик се претърколи по гръб през масата, за да стигне до прозореца.

Взирайки се в мрака, Ести прошепна:

— Сигурна съм, че видях не...

И отново млъкна по средата на изречението.

Този път и Гърни, и Хардуик го видяха.

— Ето там! — извика Гърни.

— Това е една от моите ловни камери — каза Хардуик. — Активират се от движение. Имам половин дузина в гората, основно за ловния сезон. — Светна още една светлинка, този път по-високо на хълма. — Шибанякът се движи по пътеката. Измъква се! Мамка му!

Гърни чу как Хардуик се изправи на крака, втурна се от стаята към кухнята, после се върна с две фенерчета в едната ръка и пистолет в другата.

Постави единия фенер в центъра на масата с насочен към тавана лъч.

— Знам накъде се е насочил шибанякът. След като аз тръгна, вие се качете на колите си и се разкарайте оттук; забравете, че сте идвали.

Гласът на Ести прозвуча притеснено.

— Къде отиваш?

— Отивам натам, накъдето сочат камерите — към Скът Холоу, от другата страна на планината. Ако успея да стигна там преди него...

— Идваме с теб!

— Глупости! И двамата трябва да се махнете оттук — в противоположната посока. Веднага! Ако ви засекат и намесят в това, ще бъдете разпитвани от местните ченгета — и още по-лошо, от Бюрото. Ще настане гигантска шибана каша. Пазете се! Аз трябва да тръгвам!

— Джак!

Хардуик се втурна навън през входната врата. След няколко секунди чува ръмженето на големия му понтиак, завъртането на гумите и посипването на камъчета чакъл по стените на къщата. Гърни взе оставения на масата фенер, излезе на верандата и видя как стоповете на колата изчезват зад завоя на тесния черен път, който водеше покрай точещите се гористи хълмове чак до път номер 10.

— Не трябва да отива сам — каза напрегнато и ядосано до него Ести. — Трябва да го последваме, да му пазим гърба.

Беше права. Но Хардуик също.

— Джак не е глупак. Виждал съм го в много по-лоши ситуации от тази. Той ще се оправи — опита се да я успокои Гърни, но не беше много убедителен.

— Не трябва да го оставяме да преследва този маниак сам!

— Може да се обади за подкрепление. Зависи само от него. Стига да не сме тук, Джак ще измисли някаква история. Ако сме тук, няма да се получи. И с кариерата ти е свършено.

— Исусе! Мразя това! — Ести се въртеше нервно в кръг. — И сега какво? Просто ще си тръгнем? Ще се качим на колите и ще се приберем вкъщи?

— Да. Първо ти. Веднага!

Тя се вгледа в Гърни, осветяван слабо от трепкащата светлина на фенера.

— Добре. Добре. Но това е скапана работа. Напълно скапана.

— Съгласен съм. Но трябва да дадем на Джак шанс да разиграе версията си. Има ли нещо твое в къщата?

Ести премигна няколко пъти, опитвайки се да се съсредоточи върху въпроса.

— Чантата и раницата ми... Мисля, че е това.

— Добре. Каквото и да имаш тук — отиди и го прибери.

Подаде ѝ фенерчето и изчака отвън, докато тя влезе в къщата.

Две минути по-късно Ести метна чантите си на мястото до шофьора в мини купъра.

— Къде живееш? — попита я Гърни.

— Онеонта.

— Сама?

— Да.

— Внимавай.

— Разбира се. Ти също.

Ести влезе в колата си, даде задна, зави по черния път и изчезна.

Гърни изключи фенера и остана неподвижен в мрака, ослушвайки се.

Не чуваше никакъв звук, не усещаше полъх на вятъра, нито намек за каквото и да било движение някъде.

Остана така една дълга минута, в очакване да чуе нещо, да види някого. Всичко му се струваше неестествено застинало.

С фенера в едната река и с пистолета със свален предпазител в другата направи 360-градусов оглед на пространството около себе си. Не видя нищо притеснително, нищо не на място. Насочи фенера нагоре към стената на къщата, плъзна го навсякъде, докато откри прекъснатата жица, която излизаше от електрическото табло до прозореца на втория етаж, и на около три метра — втора жица, излизаща от различен вид табло до другия прозорец. Плъзна лъча от къщата към пътя, докато откри електрическия стълб и двете откъснати жици, влачещи се по земята, които очакваше да намери. Приблужи се до къщата, под двата откъснати края на жиците. На дъските зад всяка от тях се виждаше по една малка тъмна дупка — на няколко сантиметра от таблата. От мястото, на което стоеше, не можеше да определи с точност диаметъра на дупките, но беше сигурен, че не може да са направени от куршум, по-малък от 30-и калибър, и по-голям от 35-и.

Ако беше същият стрелец, уцелил Карл в „Уилоу рест“, изглежда, сменяше оръжието си с лекота. Явно беше човек, който избира най-подходящото оръжие за съответните обстоятелства. Практичен мъж.

Или жена.

Сети се отново за въпроса на Ести. *Какъв е смисълът да прекъсва телефонната линия, когато всички имат мобилни телефони?* От практична гледна точка прекъсването на електричеството и комуникациите е увод към нападение. Но такова нямаше. Тогава какъв беше смисълът?

Предупреждение?

Като пироните в главата на Гас?

Но защо да прекъсва и телефона?

Мили боже!

Възможно ли беше?

Ток и телефон. Токът беше свързан със светлината, с лампите — и оттук със способността да виждаш. А телефонът? Какво правиш с телефона, особено със стационарния? Слушаш и говориш.

Без ток и без телефон.

Не виждаш, не чуваш, не говориш.

Не виждам зло, не чувам зло, не говоря зло.

Или пък въображението му се беше развихрило? Може би се бе влюбил прекалено в своята теория за посланието? Отлично знаеше, че влюбването в една конкретна хипотеза при разследването на случай може да бъде фатално. От друга страна, какво друго можеха да бъдат тези изстрели, ако не послание?

С угасен фенер и зиг зауер в ръка Гърни остана сред мрака, напрягайки очите и слуха си. Абсолютната тишина наоколо го накара да потръпне. Каза си, че е просто заради студа — температурата беше паднала и въздухът бе станал по-влажнен. Но от това не се почувства по-добре. Беше време да се махне оттук.

На половината път до Уолнът Кросинг спря в един денонощен магазин, за да си вземе кафе. Седеше на паркинга, отпиваше от кафето и премисляше всичко, станало у Хардуик — какво бе направил и какво още би трябвало да направи. Опитваше се да планира следващите си действия и му хрумна да звънне на Кайл.

Беше готов да остави съобщение, затова с изненада чу сина си да отговаря почти веднага.

— Здравсти, татко. Какво става?

— Всъщност доста неща.

— О! Но на теб ти харесва така, нали?

— Мислиш ли?

— Знам го. Ако не си затрупан, се чувстваш безполезен.

Гърни се усмихна.

— Надявам се, че не се обаждам твърде късно.

— Късно ли? Сега е десет без петнайсет. Тук е Ню Йорк. Повечето ми приятели тепърва излизат навън.

— Но не и ти?

— Решихме да си останем тази вечер вкъщи.

— Вие?

— Дълга история. Е, какво става?

— Имам въпрос, свързан с твоя опит на Уолстрийт. Дори не съм сигурен какво точно да питам. Цял живот съм заровен в убийства, не съм наясно със сделките на белите якички. Питам се, ако някой предприемач търси голямо финансиране — за разширение, да кажем, — това би ли плъзнало по вашите тайни канали?

— Зависи.

— От какво?

— За колко голямо финансиране говориш. И какъв вид точно. И кой е замесен. Много различни фактори. За да тръгне слух, трябва наистина да е голямо. Никой на Уолстрийт не говори за дребни пари. За какъв вид бизнес говорим?

— Нещо, наречено „Киберкатедрала“ — творение на човек на име Джона Спалтър.

— Звучи ми познато.

— Нещо по-конкретно?

— Киберкат...

— *Киберкат?*

— Финансистите си падат по съкращенията — имена, с които говорят на борсата, бърза комуникация, сякаш са прекалено заети да използват цели думи.

— Киберкатедралата има ли акции на борсата?

— Не мисля. Просто ти казвам как се говори тук. Какво искаш да знаеш за нея?

— Всичко, което хората говорят, и не може да бъде намерено в Гугъл.

— Няма проблем. По нов случай ли работиш?

— Обжалване на присъда за убийство. Опитвам се да изровя някои факти, които първоначалното разследване е пропуснало.

— Супер. Как върви?

— Интересно.

— Като знам как говориш за тези неща, това означава, че вече са стреляли по теб.

— Ами да... нещо такова.

— Какво? Сериозно ли говориш? Добре ли си? Някой се е опитал да те застреля?

— Стреля по къщата, в която бях.

— Божичко! Заради случая, по който работиш ли?

— Така мисля.

— Как може да си толкова спокоен? Ще се побъркам, ако някой стреля по къщата, в която се намирам.

— Бих се притеснил повече, ако се целеха конкретно в мен.

— Леле! Ако беше герой от комикс, щеше да се казваш Доктор Хладнокръвие.

Гърни се усмихна, не знаеше какво да каже. Не говореше много с Кайл, въпреки че след случая с Добрия пастир се чуваха по-често, отколкото преди.

— Има ли шанс да се отбиеш вкъщи скоро?

— Разбира се. Защо не. Ще бъде страхотно.

— Все още ли пазиш мотора?

— Абсолютно. И каската, която ми даде. Твоята старата. Нося я вместо моята.

— Оооо... Добре. Радвам се, че ти става.

— Мисля, че главите ни са с един и същи размер.

Гърни се разсмя. Не беше сигурен защо.

— Е, винаги когато намериш време, ще се радваме да те видим.

— Млъкна. — Как е правото в Колумбийския?

— Много съм зает, имам тонове книги за четене, но принципно е добре.

— Значи не съжаляваш, че се махна от Уолстрийт?

— Нито за минута. Е, може би в някоя случайна минута. Но после си спомням всички лайна на борсата — защото Уолстрийт е павиран с лайна, и наистина съм щастлив, че вече не съм част от това.

— Добре.

Последва дълго мълчание, нарушено от Кайл.

— Значи... Ще позвъня тук-там да видя дали някой знае нещо за Киберкат и ще се свържа с теб.

— Супер, синко. Благодаря ти.

— Обичам те, татко.

— И аз те обичам.

След края на разговора Гърни остана неподвижно с телефона в ръка, размишлявайки за любопитния маниер на общуване между него и сина му. Младият мъж беше на колко...? Двайсет и пет? Двайсет и шест? Никога не успяваше да си спомни точната възраст веднага. И

през голяма част от тези години, особено през последните десет, двамата бяха... Не точно отчуждени, това беше прекалено тежка дума. Отдалечени? Определено имаше дълги периоди с липса на общуване. Но когато настъпеха мигове на комуникация, те винаги бяха много топли и сърдечни, особено от страна на Кайл. Може би обяснението беше елементарно, като репликата на едно бивше гадже на Гърни от колежа, което, докато скъсваше с него, му каза: „Ти просто не си особено социален, Дейв“.

Казваше се Джералдин. Стояха пред оранжерията в Ботаническата градина на Бронкс. Цветчетата на черешовите дръвчета бяха цъфнали. Канеше се да вали. Тя се обърна и си тръгна, не спря дори когато дъждът заваля. Никога повече не си проговориха.

Погледна към телефона в ръката си. Сети се, че ще е добре да се обади на Мадлин, да ѝ каже, че се прибира.

Когато тя вдигна, звучеше сънливо.

— Къде си?

— Извинявай, не исках да те събуждам.

— Не си ме събудил. Четях. Е, май подремвах леко.

Изкуши се да я попита дали чете „Война и мир“. Мъчеше се с нея от векове и книгата винаги ѝ действаше като мощно приспивателно.

— Само исках да ти кажа, че съм по средата на пътя между Дилуид и Уолнът Кросинг. След дващестина минути се прибирам.

— Добре. Защо закъсня толкова?

— Имахме някои трудности у Хардуик.

— Трудности? Добре ли си?

— Добре съм. Ще ти кажа, когато си дойда.

— Когато си дойдеш, ще съм заспала.

— Значи на сутринта.

— Карай внимателно.

— Добре. До скоро.

Прибра телефона в джоба си, отпи две глътки от изстиналото кафе, изхвърли остатъка в кофата за боклук и подкара отново по главния път.

Мислеше за Хардуик. Изпитваше неприятното чувство, че е трябвало да пренебрегне думите му и да тръгне след него. Разбира се, имаше риск едно нещо да доведе до друго, да се въвлекат в престрелка

със стрелеца, да се намесят правителствените служби, Бюрото за криминални разследвания да надуши участието на Ести; да се наложи да прикрият срещата си, за да я защитят, да дадат полулъжливи показания, да се оплетат във всякакви истории и въобще всичко да се усложни прекалено.

Но от друга страна, съществуваше вероятност Хардуик да се озове лице в лице — или дуло в дуло — с нещо или някого, с когото не може да се справи.

Гърни изпита силно желание да обърне и да подкара към пътищата, където преследването би трябвало да е довело Хардуик. Но имаше прекалено много възможности. Прекалено много разклонения. Всеки умножаваше вариантите за пътищата, по които може да е поел. И дори ако по някакво неведома случайност Гърни успееше да направи правилните заключения и да се озове на точното място, неочакваната му поява можеше да предизвика повече проблеми, отколкото помощ.

Така че продължи да шофира, разкъсван от съмнения, докато стигна до завоя към хълмистия си имот. Подкара бавно, защото елените имаха обичая да изскачат на пътя изневиделица. Не много отдавна бе ударил младо еленче и все още не можеше да забрави кошмарното усещане.

В края на пътя спря, за да пусне едно бодливо прасе, което минаваше точно пред колата. Наблюдаваше го как се скрива във високата трева на възвишението зад плевнята. Бодливите свинчета имаха лоша репутация, защото дъвчеха абсолютно всичко, което им попаднеше — от дървената обшивка на къщите до спирачните маркучи на колите. Фермерът, който живееше надолу по пътя, го беше посъветвал да ги гръмва в мига, в който ги види: „Само създават проблеми и не носят никаква полза“. Но на Гърни сърце не му даваше да го направи, а и Мадлин никога нямаше да го позволи.

Запали отново двигателя и се канеше да потегли към моравата до къщата, когато нещо ярко привлече погледа му. Беше на един от прозорците на плевнята — искряща светла точка. Реши, че лампата в плевнята е оставена светната — може би от Мадлин, когато е хранила кокошките. Но онази крушка бе сравнително слаба, с жълта светлина, а тази на прозореца бе силна и бяла. Докато Гърни се взираше, се усили още повече.

Изключи фаровете. Остана на място озадачен няколко секунди, после взе тежкото метално фенерче на Хардуик от седалката до себе си, но не го включи веднага, излезе от колата и тръгна към плевнята — воден през мрака от странната светлина, която изглежда, се движеше също като него.

После изведнъж осъзна, че светлината изобщо не идва от плевнята, и го побиха тръпки. Беше отражение — в прозореца се отразяваше светлина, която идваше някъде *иззад* него. Бързо се обърна и я видя — мощен лъч, блестящ през дърветата по хребета зад езерото. Първо му хрумна, че е халогенен прожектор, поставен на някое АТВ.

Вероятно заблуден от светлината, петелът в плевнята изкукурига.

Гърни погледна отново към хребета и към извисяващото се ярко сияние зад дърветата. И тогава, разбира се, отговорът дойде от само себе си. Трябваше да му хрумне веднага! Нямаше мистерия. Нямаше никакво транспортно средство, скрито във високата гора. Нищо необичайно. Просто пълната луна, която се издигаше в чистото нощно небе.

Почувства се като глупак.

Телефонът му звънна.

Беше Мадлин.

— Ти ли си застанал до плевнята?

— Да, аз съм.

— Някой току-що звънна да те потърси. Идваш ли си? — попита тя със забележимо хладен глас.

— Да, просто проверявах нещо. Кой ме е търсил?

— Алиса.

— Какво?

— Жена на име Алиса.

— Каза ли и друго име?

— Попитах я. Тя каза, че вероятно знаеш фамилията ѝ, а ако не я знаеш, няма особен смисъл да говорите. Звучеше или като пияна, или като луда.

— Остави ли номер за връзка?

— Да, записала съм го.

— Ей сега идвам.

Две минути по-късно, в 10:12 вечерта, Гърни стоеше в кухнята с телефона в ръка и набираше номера.

Мадлин беше застанала до мивката, облечена с розово-жълтата си лятна пижама, и прибираше някои от сребърните прибори, останали в сушилката.

От другата страна му вдигнаха на третото позвъняване — глас, който бе едновременно дрезгав и нежен.

— Дали е възможно това да е детектив Гърни?

— Алиса?

— Единствената и неповторимата.

— Алиса Спалтър?

— Спалтър Алиса — пред олтара кой ще я залиса, на вратленце кой ли ще метне въженце...

Звучеше като дванайсетгодишна ученичка, намерила ключа за барчето с алкохол на родителите си.

— Какво мога да направя за вас?

— Искате да направите нещо за мен. Така ли?

— Позвънили сте в дома ми преди малко. Какво искате?

— Искам да помогна. Само това.

— И как точно искате да помогнете?

— Искате ли да научите кой уби петела Робин^[1]?

— Какво?

— Колко случая с убийства разследвате в момента?

— За баща си ли говорите?

— А вие за кого мислите?

— Знаете ли кой е убил баща ви?

— Крал Карл ли? Разбира се.

— Кажете ми.

— Не по телефона.

— Защо не?

— Елате да ме видите, тогава ще ви кажа.

— Дайте ми име.

— Ще ви дам име. Когато ви опозная по-добре. Давам специални имена на всичките си гаджета. Е, кога ще се срещнем?

Гърни не каза нищо.

— Там ли сте още? — попита Алиса с глас, който плавно преминаваше от ясна интонация към замаяно опиянение.

— Тук съм.

— Оооо, това е проблем. Трябва да сте *тук*, при мен.

— Алиса... вие или знаете нещо полезно, или не. И или ще ми го кажете, или не. Зависи от вас. Решавайте сега.

— Знам всичко.

— Добре. Кажете ми.

— Няма начин. Телефоните могат да се подслушват. В такъв опасен свят живеем. Подслушват всичко. Подслушват, следят и записват. Но вие сте детектив, знаете всичко това. Обзалагам се, че знаете и къде живея.

Гърни не каза нищо.

— Обзалагам се, че знаете къде живея, нали?

Той пак не отвърна.

— Да, обзалагам се, че е така.

— Алиса? Чуйте ме. Ако искате да ми кажете...

Тя го прекъсна с пресилен съблазнителен тон, който при други обстоятелства сигурно щеше да е комичен.

— Значи... Ще бъда тук цяла нощ. И цял ден утре. Елате възможно най-бързо. Моля ви. Ще ви очаквам. Просто ще съм тук и ще чакам. Само вас.

Връзката прекъсна.

Гърни затвори телефона и погледна към Мадлин. Тя стоеше и изучаваше вилицата, която се канеше да постави в чекмеджето със сребърните прибори. Намръщи се, пусна водата и започна да я търка. После я изплакна, подсуши я, огледа я отново, този път доволно, и я прибра в чекмеджето.

— Мисля, че си права — каза Гърни.

Мадлин отново се намръщи, но сега на него.

— За какво?

— За младата жена — че е или пияна, или луда.

Тя се усмихна, но не особено весело.

— Какво искаше?

— Добър въпрос.

— Какво каза, че иска?

— Да ме види. За да ми каже кой е убил баща й.

— Карл Спалтър.

— Да.

— Ще отидеш ли?

— Може би. — Гърни млъкна замислен. — Вероятно.

— Къде?

— В дома й. Семейната къща на езерото Винъс. До Лонг Фолс.

— Винъс. Като Венера, *богинята на любовта*?

— Предполагам.

— И като *венерически болести*.

— Вероятно.

— Хубаво име за езеро — отбеляза Мадлин. — Каза „семейната къща“. Баща й е мъртъв, а мащехата й е в затвора. Има ли друг член на семейството там?

— Доколкото знам, не. Алиса е единствено дете.

— Страхотно *дете*. Сам ли ще отидеш?

— И да, и не.

Тя го погледна с любопитство.

— Може би ще взема някои прости електронни устройства.

— Ще отидеш с микрофон?

— Не като по телевизията — с микробус, чакащ зад ъгъла и пълен с технически експерти и сателитна екипировка. Мисля си за елементарен заместител. Утре вкъщи ли ще бъдеш или в клиниката?

— Следобед ще работя. Сутринта ще съм тук. Защо?

— Ето какво си мисля. Когато стигна до езерото, преди да вляза в къщата, ще звънна от мобилния си на домашния телефон. Когато вдигнеш и се увериш, че съм аз, просто включи секретаря. Ще оставя телефона си отворен, в джоба на ризата. Няма да запише всичко с идеален звук, но все пак ще има някакъв запис на това, което ще си говорим с нея, а това може да се окаже полезно.

Мадлин го погледна със съмнение.

— За *по-късно* може и да е полезно, за да докаже каквото искаш да докажеш, но... не е точно защитата, от която може да имаш нужда, докато си там. През двете минути, в които говорих по телефона с Алиса, останах с впечатлението, че тя вероятно е наистина луда. Опасно луда.

— Да, знам. Но...

Мадлин го прекъсна.

— Не ми казвай с колко опасно луди си имал работа в града. Това беше тогава, сега си е сега. — Млъкна, сякаш поставяше под съмнение истината на разграничението между „тогава“ и „сега“. — Какво знаеш за тази личност?

Той се замисли. Кей бе казала доста неща за Алиса. Но колко от тях бяха верни, това беше друг въпрос.

— Какво знам за нея *със сигурност*? Почти нищо. Мащехата ѝ твърди, че е наркоманка и лъжкиня. *Може би* е правила секс с баща си. *Може би* е правила секс с Мик Клемпър, за да повлияе върху резултата на разследването. Може би е натопила мащехата си за убийство. *Може би* беше пияна или надрусана, докато разговаряше с мен по телефона. Или *може би* е предприела това странно действие по Бог знае каква причина.

— Знаеш ли нещо положително за нея?

— Не бих казал.

— Е... ти решаващ. — Мадлин затвори чекмеджето с приборите малко по-силно, отколкото бе нужно. — Но мисля, че срещата с нея в къщата ѝ е ужасна идея.

— Нямаше да го направя, ако не съществуваше възможност за подсигуряване с телефона.

Мадлин кимна съвсем леко, но някак този сдържан жест успя да предаде ясното ѝ послание: *Прекалено е рисковано, но знам, че не мога да те спра.*

После добави на глас:

— Уговори ли си вече час?

Гърни осъзна, че е сменила темата и че забележката ѝ е изпълнена със смисъл, който се престори, че не разбира.

— Какъв час?

Тя остана до мивката, с ръце облежнати на ръба, и се взираше в него с търпелив, невярващ поглед.

— За Малкълм Кларет ли говориш? — попита той.

— Да. Ти за кого мислеше?

Гърни поклати глава безпомощно.

— Има краен брой неща, които мога да помня едновременно.

— Кога излизаш утре?

Сега усети нова посока на разговора.

— За езерото? Може би към девет. Съмнявам се, че мис Алиса става много рано. Защо?

— Искам да поработя по кокошарника. Мислех си, че ако имаш две-три свободни минути, може да ми обясниш какви са следващите

стъпки по строежа, за да се опитам да свърша нещо сама, преди да тръгна за клиниката. Казват, че сутринта времето ще е хубаво.

Гърни въздъхна. Опитва се да се съсредоточи върху кокошия проект — върху простичката геометрия на това докъде са стигнали с измерванията, върху материалите, които трябва да купят, върху следващите стъпки. Не успя. Сякаш за случая Спалтър и за случая с кокошарника му бяха нужни два различни мозъка.

А оставаше и Хардуик. Всеки път, когато се сетеше за него, съжаляваше за решението да се съобрази с молбата му.

Обеща на Мадлин, че по-късно ще се заеме с въпроса за кокошарника, отиде в кабинета и позвъни на мобилния на Хардуик.

Не се изненада, но въпреки това се подразни, че веднага се включи гласова поща.

— Хардуик е, оставете съобщение.

— Хей, Джак, какво става? Къде си? Обади ми се. Моля те.

Накрая осъзна, че мозъкът му е стигнал до фазата на пълното изтощение и вече става безполезен, така че се предаде и си легна в леглото при Мадлин. Но сънят — когато все пак дойде — трудно можеше да се наречен истински сън. Мислите му се мятаха трескаво, зациклили в едни и същи тесни и повтарящи се коловози, в които постоянно присъстваха, във всевъзможни извратени варианти, едни и същи елементи — полицейската му карта и изреченото като заповед „Хардуик, оставете съобщение“.

---

[1] *Who Killed Cock Robin* — английска детска песен с рими от XVII в., част от т.нар. Песни на Мама Гъска. Има различни теории за значението на името, включително и че се отнася за Робин Худ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

КРАСИВА ОТРОВА

Гърни изчака до сутринта, за да каже на Мадлин за драмата със стрелбата в къщата на Хардуик. Когато приключи с доста съкратеното, но в същността си точно пресъздаване на инцидента, тя остана спокойна, наблюдавайки го, сякаш чакаше да чуе и втората част на разказа.

Втората част беше тази, която той се страхуваше да сподели, но знаеше, че трябва.

— Мисля си, като предпазна мярка... — започна, но тя довърши вместо него:

— Трябва да се изнеса от къщата за известно време. Това ли щеше да кажеш?

— За по-сигурно. Само за няколко дни. Имам чувството, че този тип каза каквото искаше и едва ли ще повтори представлението си, но все пак... Искам да си далеч от всяка възможна опасност, докато проблемът се разреши.

Гърни очакваше същата гневна реакция, каквато бе получил, когато направи подобно предложение по време на изнервящия случай с Джилиан Пери, затова се изненада от очевидната липса на възражение. Първият ѝ въпрос беше изненадващо практичен.

— За колко дни говорим?

— Мога само да предполагам... Но може би три-четири? Зависи колко скоро ще се справим със ситуацията.

— Три или четири дни, броени откога?

— Надявам се от утре вечерта. Мислех си дали можеш да отидеш на гости на сестра си...

— Ще бъда у Уинкълър.

— Къде?

— Знаех си, че няма да си спомниш. Ще бъда у семейство Уинкълър, в тяхната ферма в Бък Ридж.

Някакъв далечен спомен отекна в съзнанието му.

— Хората със странните животни?

— Животните се казват алпака, приличат на лами. И сигурно си спомняш, че предложих да им помагам по време на панаира.

Втора камбанка звънна в главата му.

— А, да. Вярно.

— И че панаирът започва тази седмица?

Трети звън.

— Да.

— Така че ще бъда там. На панаира с тях и във фермата им. Щях да отида вдругиден, но съм сигурна, че няма да има проблем да ме приемат ден по-рано. Всъщност ме поканиха да остана цяла седмица. Планирах да си взема няколко дни почивка от клиниката. Спомняш ли си, че го обсъдихме, когато го предложиха?

— Имам смътен спомен. Предполагам, съм мислел, че дотогава има твърде много време. Но така е добре — много по-удобно, отколкото да ходиш при сестра си или някъде другаде.

Мадлин изведнъж се напегна.

— А ти? Ако е важно аз да не съм тук, тогава ти...

— Аз ще съм добре. Както казах, стрелецът просто отправяше послание. Той явно знае, че Хардуик е отговорен за раздвижването по случая „Спалтър“, така че беше логично да насочи малкото си гадно послание към него. Освен това, ако пожелае да демонстрира присъствието си втори път — което е малко вероятно, може би ще успее да се възползвам от изявата му.

По изражението на Мадлин личеше, че е ужасно объркана, думите му я бяха изправили пред противоречие.

Гърни го забеляза и съжали, че е добавил ненужен елемент в историята, който се опита да извърти.

— Искам да кажа, че вероятността от сериозен проблем е минимална, но дори да е по-малко от един процент, е по-добре да си възможно най-далеч.

— Пак ще попитам: А ти? Дори да е по-малко от един процент, което не вярвам...

— Аз? Не се притеснявай. Според списание „Ню Йорк“ аз съм най-успешният детектив в историята на Голямата ябълка.

Престореното му самохвалство целеше да я успокои, но като че ли ефектът бе противоположен.

Джипиесът на Гърни го отведе до района на езерото Винъс — през редуващи се една след друга речни долини с обработваеми земи, заобикаляйки отровената атмосфера на Лонг Фолс.

Лейкшор драйв образуваше трикилометрова асфалтова примка около водната повърхност, която според Гърни бе около километър и половина дълга и четиристотин метра широка. В двата края на осморгата, на самия бряг на езерото, бяха разположени живописни селища като излезли от пощенска картичка. Къщата на Спалтър — претенциозна имитация на колониална ферма — се извисяваше сред огромен професионално озеленен двор в началото на езерото.

Гърни направи пълна обиколка на пътя и спря пред търговския център „Килингтън“, който — с показната грубоватост на фасадата си и с витрините, на които бяха изложени риболовна екипировка, английски чай и костюми от туид — се стори на Гърни по-автентичен от възстановка на провинциалния живот в каталог за ароматни свещи.

Извади телефона си, позвъни на Хардуик за трети път и за трети път попадна на гласовата му поща. После звънна на Ести, също за трети път, но сега тя вдигна.

— Дейв?

— Някакви новини от Джак?

— И да, и не. Звънна ми в 11,45 снощи. Не звучеше много щастлив. Очевидно стрелецът е имал или високопроходим планински мотор, или АТВ. Джак каза, че в някакъв момент е чул ръмженето на двигателя в гората близо до пътя, но не е могъл да стигне по-близо. Така че там нямаме напредък. Мисля, че днес ще се опита да открие типовете, свидетелствали срещу Кей.

— А снимките?

— От аутопсията на Гурикос ли?

— Да, и тях, но имах предвид снимките от неговите ловни камери. Помниш ли светкавиците, които видяхме в гората след изстрелите по къщата?

— Според Джак камерите са били на парчета. Явно стрелецът е вкарал по няколко куршума във всяка от тях. А за аутопсиите на Гурикос и Мери Салтър — позвънила съм където трябва. Стискай палци скоро да имам отговор.

След това Гърни звънна на домашния си телефон. Първо не отговори никой и се включи секретарят. Тъкмо се канеше да остави паникьосано съобщение от типа на: *Къде си, по дяволите?*, когато Мадлин вдигна.

— Здравсти. Бях отвън, опитвах се да измисля нещо за тока.

— Какво за тока?

— Нали се съгласихме, че ще пуснем електрическа ограда около кокошарника?

Той потисна въздишката си на отчаяние.

— Да, да, предполагам. Искам да кажа... това не е най-спешният въпрос в момента.

— Добре... но не трябва ли да решим къде ще бъде, за да си нямаме проблеми после?

— Виж, не мога да мисля за това сега. На езерото Винъс съм и се каня да разпитам дъщерята на жертвата. Трябва да включа секретаря за записване на разговора.

— Знам. Каза ми вече. Просто ще оставя слушалката отворена и ще включа секретаря.

— Точно така, това е. Но измислих по-добър начин.

Тя не каза нищо.

— Там ли си?

— Да, тук съм.

— Добре. Ето какво искам да направиш. Обади ми се точно след десет минути. Ще ти кажа нещо — без значение какво, не обръщай внимание, — после ще затворя. Ти ми звъни отново. Пак ще ти кажа нещо и ще затворя. Звъни трети път и независимо какво ще ти кажа, остави телефона отворен и този път вече включи секретаря.

— И защо са всички тези усложнения? — попита Мадлин с нотка на притеснение в гласа.

— Алиса може да заподозре, че ще записвам разговора с телефон. Искам да я накарам да отхвърли тази идея напълно, като създам ситуация, която ще я убеди, че съм изключил телефона си.

— Добре. Ще ти се обадя след десет минути. Десет минути от този момент, нали?

— Да.

Гърни прибра телефона в джоба на ризата си, взе малкия диктофон от жабката на колата и го закачи на много видимо място,

отпред на колана си. После подкара от търговския център към противоположния край на езерото — към отворената порта от ковано желязо по алеята, водеща към къщата на Спалтър.

Мина бавно през портата и паркира на мястото, където алеята се разширяваше — пред широките гранитни стъпала.

Входната врата като че ли бе антикварна находка, остатък от по-стара, но също толкова пищна и богата къща. На стената зад нея имаше интерком. Той натисна копчето.

Призрачен женски глас каза:

— Влизай, вратата е отключена.

Гърни погледна часовника си. Оставаха шест минути до обаждането на Мадлин. Отвори вратата и влезе в голямо преддверие, осветено от редица аплици, поставени на всяка от стените. Сводеста врата отляво разкриваше официална трапезария; друга подобна отдясно водеше към добре обзаведена гостна с огромна камина от очукани тухли, в която човек може да застане прав. В края на коридора имаше лъскаво махагоново стълбище с изящни перила, което водеше към площадката за втория етаж на имението.

На площадката се появи полугола млада жена, спря, усмихна се и започна да слиза по стълбите. Беше облечена съвсем оскъдно и дрехите очевидно бяха създадени, за да подчертават това, което уж би трябвало да прикриват: розова къса тениска, която едва покриваше гърдите ѝ, и бели шорти, които не покриваха почти нищо. На опънатата тениска с дебели черни букви бе изписан неясен за него надпис — ЧМИУ.

Лицето ѝ изглеждаше по-свежо, отколкото Гърни очакваше от лице на наркоманка. Пепеляворусата ѝ дълга до раменете коса беше разрошена и влажна на вид, сякаш момичето току-що бе излязло от душа.

Беше боса. Когато наближи, той видя, че ноктите на краката ѝ са лакирани в бледорозово, в тон с розовия нюанс на устните, които бяха малки и деликатни — като на кукла.

Когато стигна до подножието на стълбището, тя спря и му направи същия щателен оглед, какъвто и той на нея.

— Здравсти, Дейв!

Гласът ѝ — също като целия ѝ вид — беше едновременно кух и абсурдно съблазнителен. Очите ѝ, забеляза с интерес Гърни, не бяха

мътните, изпълнени със самосъжаление очи на наркоман. Бяха небесносини, чисти, ярки. Но искрата в тях не беше тази на невинната младост. Беше леденият блясък на амбицията.

Човешките очи са интересни нещо, помисли си Гърни. Те съдържат и отразяват емоционалната същност на всичко, което са видели — въпреки опитите на притежателите им да го прикрият.

Докато тя отвърщаше на погледа му с непоколебима твърдост, в очите ѝ се появи нещо — нещо, на което някога бе станала свидетелка, и го накара да изтръпне. Той се прокашля и зададе безсмисления, но задължителен въпрос.

— Вие ли сте Алиса Спалтър?

Розовите ѝ устни се отвориха леко, разкривайки редица съвършени зъби.

— Това е въпросът, който ченгетата по телевизията задават, преди да арестуват някого. Ще ме арестуваш ли, Дейв? — попита тя игриво. Но очите ѝ не гледаха игриво.

— Не влиза в плана ми.

— А какъв е планът ти? — продължи тя фамилиарно и той отвърна в същия дух:

— Нямам план. Тук съм, защото ти ми позвъни.

— И защото си любопитен?

— Любопитен съм кой е убил баща ти. Каза ми, че знаеш кой е. Знаеш ли?

— Не бързай толкова. Ела да поседнем.

Обърна се и мина през арката в гостната, движейки краката си с грациозност на танцьорка.

Не погледна назад.

Той я последва. Мислеше си, че никога преди не е попадал на такава забележителна комбинация от свръхсексуалност и чиста отрова.

Самата стая — с огромната камина, столовете с кожена тапицерия и картините с английски пейзажи — беше в странен контраст с младата жена тип Лолита, която може би скоро щеше да я наследи. А може би контрастът все пак не беше толкова голям, като се има предвид, че къщата не бе по-стара от Алиса и външният ѝ вид не беше нищо повече от умна дегизировка.

— Прилича малко на музей — каза тя, — но диванът е хубав и мек. Обичам начина, по който краката ми потъват в него. Опитай.

Преди да си избере къде да седне — навсякъде другаде, но не и на дивана, — телефонът му звънна. Погледна екрана. Беше Мадлин, точно навреме. Преди да вдигне, се опита да докара изражение на досада, сякаш този, който го търси, е последният човек на света, с когото би искал да разговаря.

— Да? — Направи пауза. — Не. — Млъкна отново, после пак повтори гневно: — Казах не! — Затвори, прибра телефона в джоба на ризата си, погледна Алиса и обясни по-спокойно: — Съжалявам за прекъсването. Докъде бяхме стигнали?

— Тъкмо се настанявахме — каза тя и се отпусна в единия край на дивана, като махна подканващо към него, сочейки възглавницата до себе си.

Гърни предпочете да седне на едно кресло и да постави ниската масичка за кафе помежду им.

Тя го погледна нацупено и продължи.

— Нещо за пиене?

Той поклати глава.

— Бира?

— Не.

— Шампанско?

— Не, няма нужда.

— Мартини? Негрони? Текини? Маргарита?^[1]

— Нищо.

Нацупената физиономия се появи отново.

— Не пиеш ли, Дейв?

— Понякога. Не сега.

— Звучиш напрегнато. Имаш нужда от...

Телефонът му отново звънна. Той погледна екрана, за да е сигурен, че е Мадлин. Този път го остави да звънне три пъти, сякаш чакаше да се включи гласовата поща; после, демонстрирайки нетърпеливост, все пак вдигна.

— Какво има? — Направи пауза. — Сега не е удобно... За бога... — Млъкна, после продължи с очевидна досада: — Виж. Моля те. Зает съм с нещо. Да. Не. НЕ СЕГА!

Затвори и прибра телефона в джоба си.

Алиса го погледна с лукава усмивка.

— Проблеми с приятелката?

Той не отговори, само се втренчи в масичката за кафе.

— Трябва да се отпуснеш. Цялото това напрежение, направо го усещам. Мога ли да направя нещо?

— Може би ще помогне, ако се облечеш.

— Да се облека? Аз съм облечена.

— Не се забелязва особено.

Устните ѝ се разтвориха бавно, захилено.

— Забавен си.

— Добре, Алиса. Стига. Да минем направо към въпроса. Защо поиска да се видим?

Ухилването беше заменено от ново нацупване.

— Не е нужно да си толкова враждебен. Просто искам да помогна.

— Как?

— Искам да ти помогна да разбереш *реалната* ситуация — каза тя искрено, сякаш смяташе, че това обяснява всичко. Когато Гърни просто я изгледа, без да каже нищо, продължавайки да чака, тя отново се ухили. — Сигурен ли си, че не искаш нищо за пиене? Какво ще кажеш за текила сънрайз? Правя *фантастични* коктейли.

Той се протегна с очевидно небрежен жест към бедрото си, почеса се безпричинно и включи закачения на колана му диктофон, неловко прикривайки лекото щракване на копчето с шумно прокашляне.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Ако искаш да ме накараш да млъкна, скъпи, това е начинът да го направиш.

— Моля?

— *Моля?* — В очите ѝ проблесна хладна подигравка.

— Какво има? — попита той с изражението на виновен мъж, който се мъчи да изглежда невинен.

— Какво е малкото сладко нещо на колана ти?

Той сведе поглед надолу.

— О, това ли... — Прокашля се отново. — Това всъщност е диктофон.

— Диктофон. Сериозно? Може ли да го видя?

Гърни премигна.

— Тъъ... Разбира се.

Откачи го от колана си и ѝ го подаде през масичката.

Тя го взе, разгледа го, изключи го и го остави на възглавницата до себе си.

Гърни се намръщи притеснено.

— Може ли да си го получа обратно?

— Ела и си го вземи.

Той погледна към нея, после към диктофона, пак към нея и за пореден път се прокашля.

— Това е рутинна процедура. Записвам всичките си срещи. Може да е много полезно за избягване на по-късни спорове какво е било казано, за какво сме се споразумели.

— Нима? Леле. Как така не ми е хрумнало?

— Ако нямаш нищо против, бих искал да запиша и тази среща.

— Така ли? Хм... както казал Дядо Коледа на алчното момченце: „Майната ти!“.

Той я погледна смутено.

— Защо го правиш на такъв голям въпрос?

— Не е голям въпрос, просто не ми харесва да ме записват.

— Мисля, че ще е по-добре и за двама ни.

— Не съм съгласна.

Гърни сви рамене.

— Добре. Няма проблем.

— Какво ще правиш със записа?

— Както казах, ако има някакъв спор по-късно...

Телефонът му звънна за трети път. Мадлин. Той вдигна.

— Исусе, сега пък какво? — каза, вече напълно вбесено. През следващите десет секунди имитира поведението на мъж, губещ всякакво търпение. — Знам... Добре... добре... Исусе, може ли да поговорим за това ПОСЛЕ? Добре... Да... Казах ДА.

Отдръпна телефона от ухото си, погледна го така, сякаш беше източник единствено на проблеми, натисна с пръст близо до копчето за затваряне, без да прекъсва връзката, и прибра все още предаващия телефон в джоба на ризата си. Поклати глава и погледна притеснено Алиса.

— Исусе...

Тя се прозя, сякаш на света нямаше нищо по-сочно от мъж, мислещ за нещо друго, освен за нея самата. После се протегна.

Движението повдигна малкото парче плат, което представляваше тениската ѝ, и разкри долната част на гърдите ѝ.

— Може би вече трябва да започнем.

— Добре. Но си искам диктофона.

— Ще го задържа, докато си тук. Ще си го получиш на тръгване.

— Добре. Ясно — въздъхна той примирено. — Да започнем отначало. Каза, че искаш да ми помогнеш да разбера *реалната* ситуация. Каква е тя?

— Реалността е, че си губиш времето, като се опитваш да обърнеш всичко надолу с главата.

— Това ли смяташ, че правя?

— Опитваш се да освободиш кучката, нали?

— Опитвам се да открия убиеца на баща ти.

— Убиецът му? Курвата, която му беше жена, го уби. Край на историята.

— Кей Спалтър, суперснайперистката?

— Тя вземаше уроци. Вярно е. Има доказателства, *документирани* е.

Произнесе думата с отчетлива артикулация, като че ли имаше магическа убеждаваща сила.

Гърни сви рамене.

— Много хора вземат уроци по стрелба, без да убиват никого.

Алиса поклати глава — бързо, гневно движение.

— Не знаеш каква е тя.

— Разкажи ми.

— Тя е лъжлива, алчна кучка.

— Нещо друго?

— Омъжи се за баща ми заради парите му. Точка. Кей е златотърсачка. И уличница. Когато баща ми най-сетне го осъзна, ѝ каза, че иска развод. Кучката разбра, че това ще е краят на готиния ѝ живот, и затова сложи край на неговия. БУМ! Просто е.

— Значи мислиш, че всичко е заради парите?

— Всичко е заради желанието на мръсницата да получи това, което иска. Знаеш ли, че купуваше подаръци на Дарил, момчето от басейна, подаръци с парите на баща ми? Купи му диамантена обица за рождения ден. Знаеш ли колко плати? Познай.

Гърни изчака.

— Не, наистина. Предположи колко!

— Хиляда долара?

— Хиляда? Де да беше! Десет хиляди! Десет шибани бона от шибаните пари на шибания ми баща! За шибаното момче от басейна! И знаеш ли защо?

Гърни пак изчака безмълвно.

— Ще ти кажа защо. Гнусната кучка му плащаше, за да я чука. С кредитната карта на баща ми. Чувал ли си нещо по-гнусно? И като говорим за гнусно, трябва да я видиш как си слага грим — направо ще се разтрепериш от ужас; прилича на гробар, който рисува усмивка върху лицето на труп.

Тази ярост, този изблик на жлъч и омраза, поразиха Гърни — те бяха най-автентичната част от Алиса, която бе видял досега. Но дори за това не беше абсолютно сигурен. Чудеше се докъде се простира актьорският ѝ талант.

Тя се бе умълчала и гризеше палеца си.

— Тя ли уби и баба ти? — попита той спокойно.

Алиса премигна, очевидно объркана.

— Баб... *Какво?*

— Майката на баща ти.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Имаме причина да смятаме, че смъртта на Мери Спалтър не е нещастен случай.

— Защо?

— В деня, когато е била открита мъртва, на камерите е заснет човек, който влиза в „Емерлинг оакс“ под фалшив предлог. В деня, в който е застрелян баща ти, същият човек е видян да влиза в апартамента, в който е намерена пушката.

— Това някоя от простотиите на твоя задник адвоката ли е?

— Знаеш ли, че в деня, в който е застрелян баща ти, е убит и един местен гангстер, с когото той е имал отношения? Смяташ ли, че и затова е виновна Кей?

Гърни остана с впечатлението, че Алиса е разтърсена от новината и се опитва да не го показва.

— Би могла. Защо не? След като е убила съпруга си... — гласът ѝ заглъхна.

— Значи тя е направо фабрика за убийства, така ли? Мацките, осъдени на доживотен в „Бедфорд Хилс“, явно трябва много да внимават с нея.

Още докато подхвърляше саркастичната забележка, си спомни прякора, който бяха дали на Кей останалите затворнички — Черната вдовица, и се запита дали са видели в нея нещо, което той е пропуснал.

Алиса не отговори, само се сгуши по-дълбоко в ъгъла на дивана и скръсти ръце на гърдите си. Въпреки напълно зрялата си фигура за един кратък момент му заприлича на разтревожена ученичка.

Когато най-накрая проговори, в гласа ѝ имаше повече нахаканост, отколкото увереност.

— Какви лайна само! С адвокатчето явно сте готови на всичко, за да освободите кучката!

Гърни обмисляше вариантите си. Можеше да остави нещата такива, каквито бяха, за да може думите му да отлежат в съзнанието ѝ и да види какъв ще бъде резултатът.

Или би могъл да я притисне, да използва веднага всичките си муниции, за да се опита да я провокира и да я накара да избухне. И двата варианта криеха значителни рискове. Реши да я притисне. Надяваше се, че телефонът му все още предава.

Наклони се към нея, подпирайки се с лакти на коленете си.

— Чуй ме внимателно, Алиса. Може би знаеш някои от тези неща. Всъщност повечето неща. Но все пак ме чуй. Ще го кажа само веднъж. Кей Спалтър не е убила никого. Била е осъдена, защото Мик Клемпър е прецакал разследването. Нарочно. Единственият въпрос без отговор засега е дали е било твоя или негова идея. Мисля си, че е била твоя.

— Забавен си.

— Мисля, че е твоя, защото ти имаш най-основателния мотив. Отърви се от Кей, като я обвиниш в убийството на Карл, и всички пари са твои. Затова си преебала Клемпър — буквално — да натопа Кей. Проблемът е, че Клемпър си е свършил работата калпаво. Дори не е успял да прецака нещата както трябва. И сега картонената кула се разпада. Делото на обвинението е пълно със зеещи дупки, проблеми с доказателствата, полицейска небрежност. Сигурно е, че Кей ще спечели обжалването. Ще излезе от затвора след месец, може би дори по-рано, и щом това се случи, състоянието на Карл автоматично ще

отиде при нея. Така че си чукала идиота Клемпър напразно. Ще е интересно да видим какво ще се случи в съда — кой от вас двамата ще получи по-голяма присъда.

— *По-голяма присъда?* За какво?

— Възпрепятстване на правосъдието. Лъжесвидетелстване. Склоняване към лъжесвидетелстване. Заговор. И половин дузина други неприятни нарушения на закона, за които се полагат дълги, дълги присъди. Клемпър ще обвини теб, ти ще обвиниш Клемпър. На заседателите вероятно няма да им пука особено кой е по-виновен.

Докато Гърни говореше, Алиса притегли колене към гърдите си и обви ръце около тях. Очите ѝ като че ли бяха фокусирани върху някаква невидима пътна карта пред нея.

След една дълга минута тя заговори с нисък, равен глас.

— А ако ти кажа, че той ме е изнудвал?

Гърни се зачуди дали телефонът е успял да улови думите ѝ.

— Изнудвал те е? Как? Защо?

— Той знае нещо за мен.

— Какво знае?

Алиса го погледна нахакано.

— Не е нужно да знаеш.

— Добре. Той те е изнудвал — какво е искал да направиш?

— Да правя секс с него.

— И да излъжеш за нещата, които си чула Кей да казва по телефона?

Тя се поколеба.

— Не. Наистина ги чух.

— Значи признаваш, че си правила секс с Клемпър, но отричаш да си лъжесвидетелствала?

— Точно така. Не е престъпление, че съм го чукала. Но това, че *той* ме *принуди* да го чукам, вече е друго нещо. Така че, ако някой има проблем, това ще е той, не аз.

— Искаш ли да ми кажеш нещо друго?

— Не. — Алиса отпусна грациозно краката си на пода. — А ти наистина трябва да забравиш всичко, което току-що ти казах.

— Защо?

— Може и да не е вярно.

— Защо тогава ми го каза?

— За да ти помогна да разбереш. Това, което каза — че ще лежа в затвора. Никога няма да се случи — продължи тя и навлажни устни с върха на езика си.

— Добре. Тогава предполагам, че разговорът ни приключи.

— Освен ако не си променил решението си за моя текила сънрайз. Повярвай ми, струва си.

Гърни се надигна и посочи към диктофона си на масичката.

— Мога ли да си го взема, моля?

Тя го вдигна и го напъха в джобчето на панталонките си, които и без това бяха пред пръсване. Усмихна му се.

— Ще ти го пратя по пощата. Или... може да опиташ да си го вземеш сега.

— Задръж го.

— Няма ли поне да опиташ? Обзалагам се, че ще успееш, ако наистина пробваш.

Гърни се усмихна.

— Клемпър не е имал шанс, нали?

Тя се усмихна широко в отговор.

— Казах ти, той ме изнудваше. Накара ме да правя неща, каквито никога не бих правила доброволно. Никога. Можеш да си представиш за какви неща говоря.

Гърни заобиколи масичката за кафе откъм далечната страна, излезе от гостната, отвори входната врата и стъпи на широките каменни стъпала отпред. Алиса го последва до прага и отново сложи нацупеното си изражение.

— Повечето мъже ме питат какво означава надписа. ЧМИУ.

Той погледна към големите букви на тениската ѝ.

— Обзалагам се.

— Ти не си ли любопитен?

— Добре. Любопитен съм. Какво означава ЧМИУ?

Тя се наведе към него и прошепна в ухото му:

— Чукай ме и умри.

---

[1] Видове коктейли с джин, вермут, текила и различни безалкохолни съставки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

ОЩЕ ЕДНА ЧЕРНА ВДОВИЦА

Червеният понтиак беше паркиран до страничната му врата, както Гърни подозираше, че ще бъде. Беше позвънил на Хардуик на път от езерото Винъс и му остави съобщение, че трябва да се видят възможно най-скоро, включително и с Ести, ако успее да се измъкне. Имаше нужда от други гледни точки за разговора с Алиса.

Хардуик му позвъни, докато Гърни приближаваше Уолнът Кросинг, и му предложи направо да дойде у тях. Когато Гърни влезе в къщата, го намери настанил се на стола до масата за закуска край отворените френски прозорци.

— Прелестната ти жена ме пусна вътре, преди да излезе. Каза, че отива да се грижи за местните психари в клиниката — обясни в отговор на безмълвния въпрос на Гърни.

— Съмнявам се, че се е изразила по този начин.

— Може да го е облякла в по-красиви думи. Жените обичат фантазията, че смахнатите откачалки могат да бъдат изцелени и да станат отново нормални. Все едно единственото нещо, нужно, за да бъде изцелен Чарлз Менсън, е малко нежна и любяща грижа.

— Като говорим за прелестни жени и психопати, каква е работата между теб и Ести?

— Трудно е да се каже.

— Сериозни ли са намеренията ти?

— Сериозни? Хм, предполагам, че да, каквото и да значи „сериозни“. Ще ти кажа едно. Сексът е много сериозно добър.

— Тя ли е причината най-после да си купиш мебели?

— Жените обичат мебели. Възбуждат ги. Асоциациите с гнезда предизвикват хубави чувства. Биологичният императив започва да бушува в тях. Легла, възглавници, удобни столове, уютни килимчета — такива глупости много променят нещата. — Млъкна. — Ести идва. Знаеше ли?

— Идва тук ли?

— Обадох се и ѝ предадох съобщението ти. Реших, че може да ти е звъннала.

— Не, не е, но се радвам, че идва. Колкото повече глави размишляват по този въпрос, толкова по-добре.

Хардуик се намръщи скептично — обичайното му изражение, стана от стола и пристъпи към френските прозорци. Загледа се навън с любопитство, преди да попита:

— Какво, по дяволите, ще правиш тук?

— Какво имаш предвид?

— Купчината дъски.

Гърни отиде до прозореца. В двора наистина имаше купчина дъски, която бе пропуснал на идване. Аспарагусите я бяха скрили от погледа му. За момент остана безмълвен. Имаше купчинки в три различни размера, приличаха на половин метър на метър, метър на метър, и метър на метър и половина.

Взе телефона и позвъни на Мадлин.

За негова изненада тя вдигна още след първото позвъняване.

— Да?

— Какви са тези неща в двора? — попита той, но в същия момент осъзна, че отговорът на въпроса е очевиден и обаждането му вероятно е грешка.

— Дървен материал. За къщичката на кокошките. Доставиха ми ги тази сутрин. Това са нещата, които каза, че ще ни трябват на първо време.

Защитните му механизми се включиха автоматично.

— Не казах, че ще ни трябват днес.

— Добре, утре тогава? Не се тревожи. Ако си прекалено зает, просто ми дай указания и аз ще започна сама.

Гърни се почувства приклещен в ъгъла, но си спомни какво му бе казал веднъж един мъдър човек — чувствата не са факти. Реши, че ще бъде по-разумно да сдържи раздразнението си.

— Добре.

— Това ли е? Затова ли ми звъниш?

— Да.

— Добре, значи ще се видим довечера. Тръгнала съм за терапевтичен сеанс.

Той пхна телефона обратно в джоба си.

Хардуик го наблюдаваше със садистична усмивка.

— Проблеми в рая?

— Никакви проблеми.

— Наистина ли? Имаше вид, като че ли ти се иска да захапеш телефона.

— Мадлин умее по-добре от мен да пренасочва концентрацията си.

— Имаш предвид, че тя иска да участваш в нещо, за което на теб изобщо не ти пука?

Беше коментар, не въпрос — и както много от коментарите на Хардуик беше болезнено верен.

— Чувам кола — каза Гърни.

— Сигурно е Ести.

— Разпознаваш звука на минито ли?

— Не. Но кой друг би карал по този твой скапан път?

Минута по-късно тя вече беше до страничната врата и Гърни я пусна да влезе. Беше облечена много по-консервативно в сравнение с тоалета си от къщата на Хардуик — черни панталони, бяла блуза и тъмен блейзър; явно идваше направо от работа. Косата ѝ бе изгубила част от лъскавината, която имаше предишната вечер. В ръка държеше кафяв хартиен плик.

— От смяна ли идваш? — попита Гърни.

— Да. От полунощ до обяд. Доста уморително след цялата суматоха вчера. Но се наложи да заместя колега, който ме замести преди две седмици. Тогава трябваше да закарам колата си на преглед. Както и да е, тук съм.

Последва Гърни в кухнята, видя Хардуик до масата и му се усмихна широко.

— Здравей, съкровище!

— Здравей, прасковке! Как си?

— Добре — особено след като те виждам цял и непокътнат. — Отиде до него, целуна го по бузата и прокара пръсти по ръката му, сякаш за да се убеди в думите си. — Наистина си добре, нали? Има ли нещо, което не ми казваш?

— Мила, добре съм, сто процента.

— Радвам се да го чуя — смигна му закачливо тя. — Е — продължи, като внезапно стана много делова, — имам някои отговори.

Искате ли да ги чуете, момчета?

Гърни посочи към голямата маса.

— Можем да седнем тук.

Ести си избра крайния стол. Мъжете седнаха един срещу друг. Тя извади бележника си от плика.

— Първо лесните неща. Да, според аутопсията — доста повърхностна — нараняванията на Мери Спалтър *биха могли* да са съзнателно причинени, но тази версия никога не е обсъждана сериозно. Паданията, дори фаталните, са достатъчно често срещани при възрастните хора, че да се приемат като най-простото и очевидно обяснение.

Хардуик изсумтя.

— Значи изобщо не е имало разследване?

— Никакво.

— Време на смъртта? — попита Гърни.

— Между три и пет следобед. Как се вписва това с доставката на цветя от записа на охранителните камери?

— Ще проверя отново — каза Гърни, — но мисля, че загадъчният човек влиза в офиса на Каръл Блиси около три и петнайсет. Някакви съвпадения за метода на действие от сравнителната база данни?

— Все още не.

— Някакви показания на свидетели за цветарски микробус на местопрестъпления?

— Не, но това не означава, че не е имало такива доклади. Просто, че не са попаднали в базата с данни.

— Добре — каза Гърни. — Нещо за Дебелия Гас?

— Времето на смъртта е определено между десет сутринта и един следобед. И, да, както ти каза, думата „ларинкс“ се споменава в доклада от аутопсията. Смъртта обаче не е причинена от пироните, забити в главата и шията. Първо е бил прострелян — дупка от 22-ри калибър през дясното око в мозъка.

— Интересно. Това предполага, че пироните не са били средство за мъчение.

— А за какво? — попита Хардуик. — Какво искаш да кажеш?

— Това подкрепя теорията ми, че пироните са предупреждение към някого, а не начин за изтезание на жертвата. Времето на смъртта

също е интересно. В първоначалния доклад за смъртта на Карл е посочено време на стрелбата десет и дваайсет. Местоположението на дома на Гурикос — близо до Утика — означава, че е невъзможно стрелецът да го е убил в десет часа, да е приключил с кашата с пироните, да се е почистил и да е подкарал към Лонг Фолс, за да стигне навреме за стрелбата по Карл в десет и дваайсет минути. Значи трябва да е станало обратното — първо е прострелян Карл, после Гас.

— Ако предположим, че стрелецът е само един — каза Хардуик.

— Точно така. Но трябва да се придържаме към това предположение, поне докато не се появят доказателства за повече от един. — Гърни се обърна към Ести. — Нещо друго за Гурикос?

— Контактът ми в ОБОП проверява. Тя не е пряко свързана със случая, така че се налага да стъпва на пръсти. Не иска да предизвиква излишен шум, който да доведе до въпроси към главния следовател на разследването. Положението е доста деликатно.

— А методът на действие в случая „Спалтър“?

— Тук нещата са различни. Клемпър никога не е искал справка за метода на действие на стрелеца — в нито една от системите за данни, защото вече е бил взел решение за Кей. Така че там мога да действам по-свободно.

— Супер. Джак, какво стана със свидетелите на обвинението — успя ли да измъкнеш нещо от приятеля ти в Интерпол?

— Все още нищо от Интерпол. И никой от свидетелите вече не е на адреса, посочен в досието по случая, което може и да не е от голямо значение, като се имат предвид за какви хора говорим.

Ести го погледна.

— И за какви хора говорим?

Очите на Хардуик грейнаха с онова лукаво изражение, което винаги влизаше под кожата на Гърни и го вбесяваше.

— Такива, на които им липсват каквито и да било положителни качества. Съвършени отрепки. Всеизвестен факт е, че отрепките, които нямат никакви положителни качества, често нямат и постоянен адрес. Искам да каже, че трудността да ги открием може да не означава нищо. Но ще продължавам да упорствам. Дори отрепките все трябва да са някъде. — Обърна се към Гърни. — А ти защо не ни разкажеш как мина разговорът ти с наследницата?

— Евентуалната наследница — *ако Кей остане в затвора.*

— Което от ден на ден става все по-малко вероятно. Този обрат на събитията навярно има интересен ефект върху мис Алиса, нали? Няма ли да споделиш?

Гърни се усмихна.

— Ще направя нещо по-добро. Имам запис. Може да не е с най-доброто качество, но ще добиете преки впечатления.

— *Чукай ме и умри?* Тя наистина ли каза „Чукай ме и умри“? — Ести се беше привела над секретаря, докато приключваха второто изслушване на разговора от къщата до езерото Винъс. — За какво говори?

— Вероятно името на любимата ѝ рок банда — предположи Хардуик.

— Може да е заплаха — каза Ести.

— Или покана — добави Хардуик. — А на теб, Дейви, момчето ми, на какво ти заприлича?

— Както и всичко друго, което тя каза и направи — на комбинация от прелъстяване като от анимационно филмче и хладнокръвно преценени простотии за заблуда на околните.

Хардуик многозначително повдигна вежди.

— На мен ми прилича на разглезено злобно хлапе, което се опитва да шокира възрастните. Тениската с „Чукай ме и умри“, която описа, я кара да изглежда направо жалка. Като че ли е на дванайсет години.

— Тениската може и да бе безобидна — отвърна Гърни, — но очите ѝ не бяха.

Ести се намеси.

— А може и тениската да не е безобидна. Да допуснем, че е буквално излагане на фактите.

Хардуик я погледна със съмнение.

— Какви факти?

— Може би в този случай имаме повече от една Черна вдовица.

— Искаш да кажеш, че „Чукай ме и умри“ всъщност означава „Чукай ме и ще те убия“? Хитро, но не разбирам. Как това...

— Казала е на Клемпър, че баща ѝ я е принуждавал да прави секс с него. Нямаме доказателства, но може да е вярно.

— Значи твърдиш, че Алиса е убила баща си за отмъщение?

— Не е невъзможно. И ако е успяла да насъска разгонен кретен като Клемпър да фалшифицира разследването и да натопи Кей, отмъщението ще бъде в комплект с парите от състоянието на баща ѝ. Това са два сериозни мотива — отмъщение и пари.

Хардуик погледна Гърни.

— Какво мислиш за това, майсторе?

— Сигурен съм, че Алиса е виновна за нещо. Може да е „убедила“ или изнудила Клемпър да прикрие доказателства, за да е сигурна, че Кей ще бъде осъдена. А може и да е мозъкът зад целия този план — убийството и натопяването.

— Да обмисли и да планира убийство? Смяташ ли, че е способна на това?

— Има нещо плашещо в тези искрящи сини очи. Но ми е трудно да си я представя да извършва убийствата физически. Някой друг е размазал главата на Мери в ръба на ваната и е забил пироните в черепа на Дебелия Гас.

— Казваш, че е наела професионалист?

— Казвам, че ако е главният двигател на три убийства, със сигурност ѝ е трябвала помощ, но това не отговаря на основния въпрос, който ме гризе от самото начало: *Защо и майката на Карл?* Наистина няма никакъв смисъл.

Хардуик барабанеше с пръсти по масата.

— Нито в убийството на Гас. Освен ако не се вържем на версията на Дони Ейнджъл за това как Гас и Карл са станали жертва на човека, който е бил тяхната мишена. Но ако приемем това и допуснем, че Алиса е основният подбудител на убийствата, стигаме до извода, че тя е била главната мишена на Карл, което никога не ми се е струвало логично и все още не го вярвам.

— Но така тя има и трети мотив — каза Ести.

Докато Гърни обмисляше сценария на Ангелидис за пореден път, прибавяйки в картината Алиса като неназованата мишена, нещо му хрумна.

— Какво има? — попита с любопитство Ести, явно забелязвайки реакцията му.

— Нещо не особено логично. Всъщност в него няма никаква логика. Просто някакво чувство и образ.

Стана и отиде в кабинета си, за да извади от досието онази прословута снимка на Спалтър. Върна се и я постави на масата между Хардуик и Ести.

Хардуик я погледна и изражението му стана мрачно.

— Виждала съм тази снимка и преди — каза Ести. — Трудно е да я гледаш дълго време.

Хардуик се втренчи в Гърни, който все още стоеше неподвижно.

— Нещо специално ли искаш да намекнеш с това?

— Както казах, нищо основано на логиката. Просто един въпрос.

— За бога, Дейв, напрежението ме убива! Казвай.

— Възможно ли е това да е поглед на човек, който очаква смъртта си, който знае, че ще умре, и че смъртта му е перверзно възмездие заради факта че е поръчал убийството на собственото си дете?

Всички се втренчиха отново в снимката.

Известно време никой не каза нищо.

Накрая Хардуик се облегна назад в стола и се изсмя със своя лаещ смях.

— Пресвета Дево, не е ли това върховната шибана карма!

ГЛАВА 32

ПОРЕДНИЯТ ЛИПСВАЩ ИГРАЧ

Хардуик предложи да чуят записа от езерото Винъс още веднъж и го направиха. Изглежда специално се интересуваше от частта, в която Алиса твърди, че Клемпър я е изнудвал да прави секс с него.

— Прекрасно! Харесва ми! Свършено е с този шибаняк, прецакан е, накълцан и изяден!

Сега Гърни гледаше скептично.

— Записът с признанието на Алиса сам по себе си не е достатъчен. Чухте я — държа се като смахната, определено не е образец за примерен и стабилен гражданин. Трябва да вземем клетвени показания с дати, места, детайли, а не вярвам да ни ги предостави. Защото е почти сигурно, че лъже. Ако някой е изнудвал някого, вероятно е точно обратният вариант. Така че тя няма да иска...

Ести го прекъсна.

— Какво искаш да кажеш с това „точно обратният вариант“?

— Да допуснем, че Алиса е съблазнила Клемпър, докато той все още е провеждал обективно разследване на стрелбата по баща й. Вътрешното чувство ми казва, че Алиса може да го завърти на пръста си много лесно. Да допуснем, че е записвала техните... срещи. И цената за това да не ги предостави на щатската полиция е била помощта на Клемпър — да обърне случая в желаната от нея посока.

— Няма голямо значение как точно са се озовали в леглото — каза Хардуик. — Изнудване, съблазняване, все тая. На кого му пука кой кого е изнудвал? Чукането на потенциален заподозрян си е чукане на потенциален заподозрян.

Гърни се облегна назад на стола си.

— Това е едната гледна точка.

— А другата е...?

— Всичко е въпрос на приоритети. От една страна, можем да притиснем Алиса да натопи Клемпър. От друга страна, можем да притиснем Клемпър да натопи Алиса.

Ести изглеждаше заинтересувана.

— Май повече ти харесва номер две, а?

Преди Гърни да отговори, Хардуик се намеси:

— Смяташ, че Алиса е главният манипулатор, но преди минута каза, че се е държала налудничаво и определено не е оставила впечатление за стабилна личност — и аз съм съгласен. Тя ти е звъннала, уредила си е среща с теб, но по време на разговора звучи много непоследователно — сякаш няма представа за какво ще разговаряте, сякаш няма никакъв план. Това ли е главният манипулатор?

Ести заговори с разбираща усмивка.

— Може би е свръхуверен в способностите си манипулатор. Но определено има план.

— Какъв план?

— Навярно същият, какъвто е имала и за Клемпър. Планът ѝ днес е бил да вкара Дейв в леглото, да го заснеме със скрити камери и да го принуди да промени отношението си към случая.

— Дейв се оттегли от полицията. Пенсията му е гарантирана. Няма какво да губи — каза Хардуик. — С какво може да го изнудва?

— Има съпруга — отвърна Ести. — Запис, на който си в леглото с деветнайсетгодишна девойка, ще бъде проблем за жена ти, нали?

Въпросът дори не се нуждаеше от отговор.

Ести продължи:

— За Алиса това е бил план А. Когато това крехко създание покаже, че е свободно, се съмнявам, че има много мъже, които да ѝ откажат. Фактът, че Дейв не е пожелал да играе нейната игра, сигурно доста я е изненадал. Не е имала план Б.

Хардуик се усмихна злорадо на Гърни.

— Свети Дейв е пълен с изненади. Но я ми кажи нещо, майсторе, защо изобщо да ти признава, че е правила секс с Клемпър? Защо просто не е отрекла всичко?

Гърни сви рамене.

— Може би и някой друг знае за това. Или тя си *мисли*, че някой друг знае. Затова признава факта, но лъже за причината. Често срещана техника за заблуда. Признай външното деяние, но измисли оправдателен мотив.

— Бившият ми беше много добър с оправдателните мотиви — каза Ести като че ли на себе си. Погледна часовника си. — Е, каква е

следващата стъпка?

— Може би е време ние да поизнудваме малко — предложи Гърни. — Да разтърсим леко Клемпър и да видим какво ще падне от дървото.

Предложението му явно се хареса на Ести, защото тя се усмихна широко.

— Звучи ми добре. Всичко, което може да разтърси този кучи син...

— Искаш ли подкрепление? — попита Хардуик.

— Не мисля, че е нужно. Клемпър може да е задник, но не ми се вярва да ми извади оръжие. Не и на обществено място. Просто искам да му обясня в какво положение се е озовал, да му предложи един-два варианта.

Хардуик се загледа съсредоточено в масата, сякаш възможните резултати от тези действия бяха написани върху нея.

— Трябва да кажа на Бинчър докъде сме стигнали, да видя какво мисли той.

— Давай — каза Гърни. — Само гледай да не прозвучи така, сякаш искам разрешението му да направя каквото и да било.

Хардуик извади телефона си и набра номера. Очевидно попадна директно на гласовата поща. Намръщи се.

— Майната му! Къде, по дяволите, си, Лекс? Звъня ти за трети път. Обади ми се веднага!

Затвори и набра друг номер.

— Аби, скъпа, къде е той, по дяволите? Миналата нощ му оставих съобщение, после тази сутрин, преди трийсет секунди го търсих отново. — Докато слушаше отговора от другата страна, изражението му започна да се променя от досада в объркване. — Добре, веднага щом се свърже с теб, му кажи, че трябва да поговорим. Случиха се много неща. — Заслуша се отново, този път по-дълго, и на лицето му се забеляза притеснение. — Знаеш ли нещо повече?... Само това ли, без обяснение?... Нищо, откога...? Гласът не ти е бил познат?... Смяташ, че е нарочно?... Да, доста е странно. Добре... Моля те, когато се обади... Не, не... Сигурен съм, че е добре... Да... Добре.

Затвори телефона, остави го на масата и погледна Гърни.

— Лекс е получил обаждане вчера следобед. Някой твърдял, че има важна информация за убийството на Карл Спалтър. След обаждането Лекс бързо излязъл от офиса си. Аби не може да се свърже с него оттогава. Не отговаря на обажданията ѝ на мобилния, не вдига телефона и у дома си. Мамка му!

— Аби е неговата асистентка, така ли?

— Да. Всъщност е бившата му жена. Не знам как работят заедно, но им се получава.

— Човекът, който се е обадил, мъж ли е бил или жена?

— Там е работата — Аби не може да ми каже. Отначало помислила, че е дете, после, че е мъж, след това — че е жена; имал някакъв чуждестранен акцент — изобщо не разбрала с кого говори. После Лекс поел разговора. Няколко минути по-късно излязъл припряно. Казал ѝ само, че е свързано с убийството в Лонг Фолс — можело да е сензационен пробив, и че щял да се върне след два-три часа. Но така и не се върнал — поне не в офиса.

— Мамка му! — изруга Ести. — Никъде ли не може да го открие?

— Постоянно се включвала гласовата му поща.

Тя погледна към Хардуик.

— Нямаш ли чувството, че прекалено много хора започнаха да изчезват?

— Прекалено е рано, за да си правим заключения — отвърна той. Но не прозвуча особено убедително.

ГЛАВА 33

ВАЖНИ СРЕЩИ

Действието е най-добрата противоотрова срещу безпокойството, а информацията — единственото лекарство за несигурността. Затова, когато се разделиха следобед, всеки имаше задача и всеки усещаше някаква припряност от нарастващите опасности и особености на делото.

Ести щеше да притисне контактите си от ОБОП за данни за Гурикос и да потърси от базите данни информация за основните играчи по случая и за метода на действие при други убийства, който би могъл да съвпада с техния.

Гърни щеше да си поговори откровено с Мик Клемпър за все постесняващия му се кръг от възможности, после щеше да опита да си уреди среща с Джона Спалтър.

Хардуик щеше да посети дома на Лекс Бинчър в Купърстаун, да се опита да открие свидетелите от процеса, както и да побутне приятеля си от Интерпол за нещо, свързано с Гурикос и/или с начина, по който е извършено убийството му.

Както много други ченгета, Мик Клемпър имаше два мобилни телефона — личен и служебен. Ести имаше номерата и на двата от омразното време, когато бяха работили заедно. Преди да се разотидат, тя ги даде на Гърни.

Сега, половин час по-късно, седейки на бюрото в кабинета си, той звънна на личния му номер.

Клемпър вдигна на третото позвъняване, но очевидно беше успял да провери кой го търси.

— Как, по дяволите, си намерил този номер?

Гърни се усмихна, доволен, че е получил желаната реакция.

— Здравсти, Мик.

— Попитах, как, по дяволите, си намерил този номер?

— Има го написан на билбордовете по магистралата.

— Какво?!

— Вече няма поверителност, Мик. Сигурно знаеш, че номерата се носят из въздуха.

— За какво говориш, по дяволите?

— Информацията е прекалено много и навсякъде. Информацията ни залива. Така се казва, нали?

— Какво? Какво трябва да значи това, мамка му?

— Просто разсъждавам на глас. Мисля в какъв предателски свят живеем. Човек си мисли, че се занимава с някаква интимна дейност, а на следващия ден в интернет е качен запис как ака.

— Така ли? Знаеш ли какво? Това е отвратително. Отвратително! Какво искаш, по дяволите?

— Трябва да поговорим.

— Говори!

— Очи в очи ще е по-добре. Без намесата на технологиите. Технологиите могат да бъдат много проблемни. Нарушители на интимността.

Клемпър се поколеба — достатъчно дълго, за да проличи, че е значително притеснен.

— Все още не разбирам за какво говориш, мамка му.

Гърни предположи, че това изявление е по-скоро с цел застраховка, ако разговорът им случайно се записва, а не проява на твърдоглавие.

— Говоря за това, че трябва да обсъдим някои проблеми, засягащи и двамата ни.

— Добре. Каквото и да означава това, по дяволите! Да приключваме с тия простотии. Къде искаш да говорим?

— Зависи от теб.

— Изобщо не ми пука.

— Какво ще кажеш за търговския център „Ривърсайд“?

Клемпър се поколеба отново, този път по-дълго.

— „Ривърсайд“? Кога?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Много неща се случиха напоследък.

— Къде в мола?

— В главното фоайе? Там има много пейки. Обикновено празни. Още едно колебание.

— Кога?

Гърни знаеше от Ести, че Клемпър приключва смяната си в пет. Погледна колко е часът — 4:01.

— Какво ще кажеш за пет и половина?

— Днес?

— Определено днес. Утре може да е прекалено късно.

Последна пауза.

— Добре. „Ривърсайд“. Пет и половина, бъди точен. И дано в думите ти да има повече смисъл, когато се видим. Защото сега... сега говориш някакви абсолютни лайна.

Прекъсна разговора.

За Гърни мачовската нахаканост на Клемпър беше положителен признак. Приличаше му на страх.

Търговският център „Ривърсайд“ беше на четиридесет и пет минути път от Уолнът Кросинг, което даваше на Гърни още четиридесет и пет минути, за да обмисли действията си. Не беше много време за подготовка на среща, която би могла драматично да обърне разследването в правилна посока, ако протечеше гладко. Извади жълтия бележник от чекмеджето, за да подреди мислите си.

За негова изненада му беше трудно да го направи, прескачаше от един нерешен проблем към друг. Изчезването на Лекс Бинчър. Изчезването и на други трима ключови свидетели по делото. Стрелбата по къщата на Хардуик и прекъсването на електричеството и телефонната линия. Гротескното осакатяване на Дебелака Гас — предупреждение, че тайната на убиеца трябва да бъде запазена. Но каква тайна? Неговата или нейната? Или пък нещо съвсем различно?

И разбира се, от самото начало на случая имаше една гатанка, парченце от пъзела, което Гърни чувстваше, че би обяснило всичко останало — несъответствията на мястото на стрелбата. От една страна, беше апартаментът, в който бе намерена пушка, поставена на триножник, с която беше стреляно явно със заглушител, и следи от барут с химически профил, който отговаряше на патрон „220 Суифт“, както и парченца от куршум, извадени от мозъка на Карл Спалтър. От другата страна, беше уличният стълб, заради който изстрелът бе невъзможен.

Възможно беше убиецът да е използвал друг апартамент в сградата, за да стреля, и после да е пренесъл пушката и да е стрелял

втори път от втория апартамент, откъдето да са дошли барутните следи. Но този сценарий беше по-лесен за казване, отколкото за изпълнение. Имаше голям риск стрелецът да бъде забелязан, защото щеше да му се наложи да мъкне пушка, триножник и заглушител по коридорите на сградата. А и защо да се мъчи? Все пак имаше няколко незаети апартамента, от които би могъл да направи въпросния изстрел съвсем спокойно и необезпокоявано. Така че защо да мести оръжието? Със сигурност не е смятал да създава интелектуална загадка за детективите. Убийците рядко са толкова закачливи. А професионалните убийци никога не са такива.

Тази мисъл отново го върна към настоящия въпрос и срещата с Мик Клемпър. Дали Мик Задника наистина беше груб и разгонен мръсник, както предполагаша маниерите и прякорът му? Или пък беше по-мрачен и хладнокръвен играч? Гърни се надяваше, че срещата в мола ще му даде някакви отговори и яснота.

Сега трябваше да се съсредоточи върху по-широк кръг възможности, да ги обмисли от всички страни и да предвиди всички вероятни пречки. Изглади страниците на бележника и взе в ръка химикалка. Опита се да се съсредоточи, да подреди мислите си в логическа структура, като нарисува разклонена диаграма, започвайки с четири основни възможности.

Според едната Алиса беше главният двигател за убийството на Карл и присъдата на Кей.

Във втората на мястото на Алиса беше Джона Спалтър.

Третата предполагаше наличието на Неизвестен — като убиец на Карл, а Алиса и Клемпър бяха възможни съзаклятници за осъждането на Кей.

Според четвъртата виновната беше Кей.

Добави и второ разклонение от възможности под всеки от първите четири клона.

— Ехо?

Гърни премигна.

— Ехо?

Гласът на Мадлин идваше от другия край на къщата. Като че ли от килера.

Гърни взе бележника и химикалката си и тръгна към кухнята.

— Тук съм.

Тя тъкмо влизаше от страничната врата на коридора, носейки две пазарски торби.

— Оставих багажника отворен. Може ли да донесеш натрошената царевица?

— Какво?

— Четох, че кокошките обичат царевични зърна.

Той въздъхна, после се опита да погледне на това положително — като на отвличане от мрачните му занимания.

— Къде да ги оставя, като ги взема?

— В килера ще е добре.

Отиде до колата на Мадлин, повдигна двайсет и пет килограмовия чувал, поизмъчи се малко със страничната врата на къщата, докато я отвори, влезе и пусна чувала в най-близкия ъгъл на килера, усещайки, че положителната страна на случката бързо е избледняла.

— Да не ги запасяваш с храна в случай на природно бедствие? — попита той, когато се върна в кухнята.

— Продават ги само в такива разфасовки. Съжалявам. Добре ли си?

— Да. Предполагам, че съм малко претоварен — ще излизам, имам среща с един човек.

— О... това ми напомня... Преди да забравя... — Тонът ѝ беше спокоен и мил. — Утре сутрин имаш среща с Малкълм.

— *Малкълм Кларет?*

— Точно така.

— Не разбирам.

— Звъннах му, преди да тръгна от клиниката. Каза, че току-що му отменили един час и има свободно време утре в единайсет.

— Не... Не разбирам *защо*.

— Защото се боя за теб. Вече го обсъждахме.

— Не, имам предвид *защо ти уреждаш час за мен*.

— Защото ти все още не си го направил, а е важно.

— И ти... просто го реши на своя глава?

— Да, все някой трябваше да го направи.

Гърни изумено вдигна ръце.

— Не го разбирам, честно.

— Какво толкова има да разбираш?

— Аз не бих взел такова решение вместо теб, не бих ти уреждал часове — освен ако не ме помолиш.

— Дори ако мислиш, че това може да спаси живота ми?

Той се поколеба.

— Не мислиш ли, че малко драматизираш?

Тя отвърна решително на погледа му и каза тихо.

— Не, не мисля.

В гласа на Гърни внезапно прозвуча раздразнение:

— Наистина ли вярваш, че една среща с Малкълм Кларет може да ми спаси живота?

Точно толкова внезапно нейният глас натежа от тъга.

— Ако чак толкова не искаш да се виждаш с него, просто отмени срещата.

Ако го беше казала с друг тон, той би могъл да се впусне в дълъг спор за това чие задължение трябва да бъде това отменяне на срещата — все пак тя я беше насрочила, а после може би щеше да подхване и купчината дъски за къщичката на кокошките, и как тя имаше навика да започва неща, които той трябваше да довършва, и как винаги всичко трябва да става по нейния график, а не според неговия.

Но изражението и емоцията, която струеше от очите ѝ, го спряха.

Освен това, колкото и да беше странно, беше започнал да мисли, че може би няма да има кой знай каква вреда да се срещне с Кларет.

Звънът на телефона в джоба му спести необходимостта да отговори. Извади го и провери кой го търси. На екрана бе изписано „Кайл Гърни“. Телефонът звънна два пъти, после млъкна. Гърни се изкуши да му позвъни, но после реши, че Кайл сигурно минава през място, където няма сигнал, и щеше да е по-логично да изчака той да му се обади.

Погледна часовника си. Беше по-късно, отколкото предполагаше — 4:44.

Трябваше да тръгва за мола. За важната среща, за която така и не бе успял да се подготви.

ГЛАВА 34

ДЖЕНТЪЛМЕНСКО СПОРАЗУМЕНИЕ

Паркингът на „Ривърсайд“ беше полупразен както обикновено. В предимно пустото пространство зад „Ти Джей Макс“, който заемаше края на мола, странно несъвместимо с мястото огромно ято чайки бе накацало мълчаливо по асфалтовата настилка.

Когато влезе в паркинга, Гърни намали, за да ги огледа по-добре. Прецени, че птиците бяха шейсет, може би седемдесет. От неговата перспектива от колата изглеждаха неподвижни, всички застанали в една и съща поза, с гръб към залязващото слънце.

Докато минаваше покрай тях, за да застане на място по-близо до главното фоайе, не можа да не се зачуди за все по-честата миграция на чайки към моловете във вътрешността на страната — без съмнение привлечени от изобилието на остатъците от храна.

Дали тези преселници получаваха запушени артерии заради това, което поглъщаха, също като своите благодетели? Дали започваха да водят все по-заседнал живот и летяха все по-рядко? Струваше си да се помисли за това. Но не сега. Спешността на мисията му го върна към реалността. Заклучи колата и тръгна към сводестия вход, странно тържествена структура, над която бяха изписани думите „Център Ривърсайд“ — извити като дъга и светещи в ярки шарени неони.

Молът не беше голям. Имаше едно главно фоайе с по-малки разклонения. След яркото обещание на входа интериорът вътре бе по-скоро мрачен и неприветлив — дизайнът очевидно беше отпреди десетилетия и през годините мястото бе претърпявало само леко освежаване. Гърни отиде до средата на залата и седна на една от многото пейки, разположени от двете страни на помещението. Зад нея беше магазинът за алпийски спортни стоки. Витрината му бе посветена на лъскавите, прилепващи по тялото облекла за велосипедисти. Продавачката се подпираше на вратата, намръщено гледайки екрана на телефона си.

Гърни провери часовника си. Беше 5:33.

Зачака.

Клемпър дойде в 5:45.

Също като затвора, светът на закона променя хората, които са част от него. Прави го, като усилва и задълбочава някои специфични черти: скептицизъм, предварителна оценка на всичко, саможивост, непреклонност. И развива у хората наклонности, които могат да бъдат или добри, или зловредни, в зависимост от нрава на човек — в зависимост от принципната ориентация на душата му. Едно ченге можеше да добие опит на улицата, да бъде лоялен към колегите си, смел и решен да върши добре работата си, дори при трудни обстоятелства. Друго може да развие отровна циничност, да съди всичко и всеки, да стане жесток — решен да прецака света, който го е прецакал. Докато Мик Клемпър приближаваше пейката, Гърни прецени, че погледът в очите му определено го поставя във втората категория.

Клемпър седна в далечния край на пейката, на няколко стъпки от Гърни. Не каза нищо, просто отвори малкото куфарче, което носеше в скута си, вдигна капака така, че да не се вижда какво има вътре, и започна да намества нещо. Гърни предположи, че е скенер — вероятно мултифункционално устройство, от онези, които улавят присъствието на всяко записващо или предаващо съоръжение.

След около минута Клемпър затвори куфарчето. Бързо огледа фоайето във всички посоки, после заговори с грубо и през зъби, все още втренчил поглед в пода.

— Е, каква игра играеш, по дяволите?

Грубостта на мъжа като че ли беше щит, зад който прикриваше опънатите си до скъсване нерви, а масивната му физика не беше нищо друго от допълнителен багаж — товар, който бе причина за лъскавата пот по лицето му. Но щеше да е грешка да го подцени и да го сметне за безвреден.

— Можеш да направиш нещо за мен и аз мога да направя нещо за теб — каза Гърни.

Клемпър вдигна поглед от пода и изсумтя леко, подхилвайки се, сякаш разпознаваше стар полицейски трик от воденето на разпити.

Младата жена на вратата на магазина за спортни стоки все още се мръщеше на телефона си.

— Как е Алиса? — попита Гърни небрежно, като знаеше, че поема риск с изиграването на тази карта толкова рано.

Клемпър го стрелна с кос поглед.

— Какво?

— Заподозряната, с която си имал връзка, каквато не би трябвало да имаш. — Млъкна. — Все още ли сте приятели?

— Какви са тези простотии? — попита Клемпър, но по тона му личеше, че се е изнервил.

— Простотии, които могат да ти струват доста скъпо.

Клемпър поклати глава — убедителен жест от типа „Не разбирам“.

Гърни продължи:

— Изумително е какви неща се записват в днешно време. Може да бъде много неловко. Но понякога човек има късмет и шанс да ограничи щетите. Ето за това искам да говоря с теб — за контрола на щетите.

— Не разбирам нищо от това, което дуднеш.

Отрицанието беше решително и гръмко, вероятно предназначено за микрофона, който скенерът му може и де пропуснал.

— Искам само да споделя с теб новото развитие по обжалването на Кей Спалтър — каза небрежно и спокойно Гърни. — Първо, имаме достатъчно доказателства за... нека ги наречем „пропуски“... в първоначалното разследване, за да гарантираме отмяна на присъдата ѝ. Второ, в момента се намираме на кръстопът — в смисъл че имаме избор как точно да представим тези пропуски в апелативния съд. Например свидетелят на процеса, който е заявил, че Кей се е намирала на мястото на стрелбата, навярно е бил принуден да лъжесвидетелства. От друга страна, може да се окаже, че е допуснал невинна грешка, както често се случва с очевидците. Мошеникът, който е потвърдил, че Кей се е опитала да го наеме да убие мъжа ѝ, може да е бил принуден да го направи... Или може да си е съчинил сам тази история, както често правят хората в неговото положение. На любовника на Кей може би му е казано, че единственият начин да избегне обвинение и да не бъде заподозрян, е да направи така, че Кей да стане главната заподозряна. Но е възможно и сам да е стигнал до това заключение. Главният следовател по делото може да е скрил съществен за случая видеозапис и да е пренебрегнал всички други версии по време на разследването заради неподходящата си връзка с дъщерята на

жертвата... Или пък просто е поел прекалено рано в погрешната посока, както често правят детективите.

Клемпър отново се бе загледал в пода.

— Това са хипотетични безсмислици.

— Работата е там, Мик, че всеки пропуск в разследването може да бъде описан или с невинни термини, или като престъпно деяние — поне докато някои категорични доказателства за тази неподходяща връзка с потенциална заподозряна не се озоват в погрешни ръце.

— Пак казвам — хипотетични лайна.

— Добре. Хипотетично, нека да кажем, че разполагам с категорично доказателство за тези неуместни отношения — в много убедителна дигитална форма. И че искам нещо в замяна, за да го запазя за себе си.

— И защо говориш с мен?

— Защото на карта са заложени твоята кариера, твоята пенсия и твоята свобода.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Искам записа от охранителната камера в магазина за електроника на Акстън авеню.

— Наистина нямам представа какви ги дрънкаш.

— Ако получа липсващия запис по пощата от анонимен изпращач, вероятно ще съм склонен да изключа от процеса на обжалването някои доказателства, които биха могли да бъдат фатални за нечия кариера. Освен това сигурно ще предпочета да забавя за неопределено време изпращането на въпросната вещ до главния следовател на нийоркската полиция. Това е хипотетична сделка. Просто джентълменско споразумение, основаващо се на взаимно доверие.

Клемпър се разсмя или пък беше изръмжаване, придружено с неволно свиване на раменете.

— Пълни глупости. Звучиш като някакъв смахнат психопат. — Погледна към Гърни, но не направи контакт с очи. — Измислици и глупости. Нищо повече от измислици и пълни глупости.

Надигна се рязко, заклати се нестабилно и се насочи към най-близкия изход.

Тръгна си заедно с острия аромат на алкохол и пот, които се носеха след него.

ГЛАВА 35

МИСТЕРИОЗЕН НАЧИН

Пътуването на Гърни обратно към къщи беше изнервящо. Отдаде напрежението на емоционалния срыв, който настъпва винаги след като човек приключи с драматична среща, за която преди това е събрал всичките си сили.

Докато поемаше по последната отсечка от пътя, водеща към плевнята, внезапно му хрумна, че може да има и друга причина — несигурността на собствените му предположения не само за Клемпър, но и за целия случай. Ако провалът на Клемпър се дължи на самовнушението му за виновността на Кей, възможно ли е самовнушението на Гърни за невинността ѝ да стане причина за неговия провал? Възможно ли и той, и Клемпър да са еднакво слепи за някои по-сложни сценарии, които включват Кей по начини, които не бяха хрумнали на нито единия от тях?

И каква беше ролята на пиенето на Клемпър? Дали беше пил порано през деня, докато е бил на работа? Или беше взел бутилка за няколко бързи глътки на път към „Ривърсайд“? И двете възможности предполагаха, че няма трезва преценка, че е подложен на голям стрес и сериозно злоупотребява с алкохола. Всеки от тези проблеми беше вероятна причина този мъж да се превърне в непредсказуема, още по-избухлива и опасна част от пъзела.

Първото, което Гърни забеляза, когато заобиколи плевнята, бе, че колата на Мадлин не е на обичайното си място до къщата, което извика някакъв смътен спомен, че тази вечер е една от срещите на някой от бордовете, в които членуваше, но не беше сигурен точно на кой.

Влезе в кухнята и изпита моментално облекчение от отсъствието ѝ — освобождаваше го от необходимостта да реши на момента какво точно да ѝ разкрие от срещата с Клемпър. Освен това му даваше време необезпокоявано да се опита да подреди парчетата от дългия ден.

Беше се насочил към кабинета, за да се въоръжи с бележник и химикалка, когато телефонът му звънна. Извади го от джоба си и провери кой го търси. Беше Кайл.

— Здравсти, татко! Надявам се, че не прекъсвам нещо.

— Нищо, което да не може да почака. Какво става?

— Позвъних тук-там, поразпитах за Джона Спалтър и Киберкатедралата. Никой от контактите ми не знаеше нищо, само един смяташе, че името му звучи познато, нещо уж ставало с нея, но нямаше по-конкретна информация. Щях да ти пращам имейл с текст от типа: „Съжалявам, нищо не падна от клона“. Но после един от познатите ми звънна. Каза, че е поразпитал и е открил свой приятел, който се занимавал с търсенето на венчър капитал^[1] за Джона Спалтър, като целта на това финансиране било разрастването на катедралата на Спалтър.

— Какво разрастване?

— Не знаеше нищо повече, освен че наистина щяло да струва купища пари.

— Интересно.

— Истински интересната част е, че Спалтър е прекратил търсенето на капиталови инвестиции в деня след смъртта на брат си. Позвънил на човека, с когото работел по това, завел го на обяд, сложил край на всичко...

Гърни го прекъсна:

— Това не ме изненадва. Семейната компания е била организирана от баща им така, че делът на Карл от „Недвижими имоти Спалтър“ е преминал директно към Джона — напълно отделно и независимо от другото състояние на Карл, чиято съдба е уточнена в завещанието му. Така че Джона е знаел, че съвсем скоро ще се сдобие с доста голямо състояние и ще бъде напълно свободен да ипотектира имотите, които пожелае.

И следователно вече не му е било нужно да търси капитал за разрастването на проекта си.

— Не ме остави да стигна до истински интересната част.

— О? Съжалявам. Казвай!

— Джона Спалтър се появил на обяда полупиян, после се напил съвсем. И постоянно цитирал онази фраза: „Неведоми са пътищата на чудесата Божии“. И според онзи тип не спирал да го повтаря и се смеел, сякаш го намирал за изключително забавно. Доста странно ми се струва.

Гърни мълча известно време, опитвайки се да си представи сцената.

— Каза, че разрастването на Катедралата ще струва много. Имаш ли идея колко?

— Проучването на капитала трябвало да бъде най-малко за петдесет милиона. Онзи тип, който Джона наел, е известен с това, че не се занимава с по-малки сделки.

— Което означава — каза Гърни, най-вече на себе си, — че имотите на компанията струват поне толкова, щом Джона е прекратил набирането на средства.

— Е, какво мислиш, татко? — попита заговорнически Кайл. — Петдесет милиона са доста добър мотив за убийство, нали?

— По-добър от много други. Твоят познат каза ли нещо друго за Спалтър?

— Само това, че бил много умен, много амбициозен, но това не е нищо специално, повечето са такива.

— Добре, благодаря ти. Беше ми много полезно.

— Наистина ли?

— Абсолютно. Колкото повече знам, толкова по-добре работи мозъкът ми. И без теб нямаше как да стигна до тази информация. Така че — благодаря ти отново.

— Радвам се, че помогнах. Между другото, смяташ ли да ходиш на Летния планински панаир?

— Аз ли? Не. Но Мадлин ще бъде там. Помага на свои приятели, които имат ферма в Бък Ридж. Гледат алпаки и всяка година ги водят на панаира и... не знам, карат ги да участват в някакви събития, предполагам...

— Не звучиш особено въодушевено.

— Да, може и така да се каже.

— Искаш да кажеш, че не си впечатлен от най-големия фермерски панаир на Северозапада? Теглене на трактор, дерби с разбиване на коли, скулптури от масло, захарен памук, състезание за най-красиво прасе, подстригване на овце, правене на сирене, кънтри музика, карнавални шествия, сини панделки като награда за най-голямата тиква — как може да не си впечатлен от това?

— Трудно ми е, но някак успявам да контролирам ентусиазма си.

След края на разговора с Кайл Гърни остана на бюрото известно време, обмисляйки икономическите факти по делото „Спалтър“. Чудеше се и за значението на този прочут цитат „Неведоми са пътищата на чудесата Божии“. Извади дебелата папка с досието по случая от чекмеджето на бюрото и се зарови в него, докато не попадна на показалеца с имената и адресите на основните фигури в делото. В колонката „Дж. Спалтър“ имаше два имейл адреса — един в Гугъл, а другият — свързан с домейна на Киберкатедралата. Имаше и физически адрес във Флорида с бележка, че е за правни и данъчни цели — това беше мястото, където бяха регистрирани и караваната на Джона и самата Киберкатедрала, но ставаше ясно, че човекът не живееше там. В допълнителна бележка пишеше: „Пощенската служба има указания да препраща пощата до различни пощенски кутии“. Очевидно Джона беше на път през повечето време, може би дори през цялото време.

Гърни изпрати съобщение и до двата адреса, в което казваше, че присъдата на Кей вероятно ще бъде отменена и че той спешно се нуждае от помощта на Джона във връзка с новопоявили се доказателства.

---

[1] Високорискови инвестиции в нови предприятия, при които инвеститорите обикновено се ангажират по-активно с финансирания проект и имат дялово участие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

НЕОБИКНОВЕН УБИЕЦ

Тази нощ заспа по-трудно от обикновено. Причината беше упоритото раздразнение, че се опитва да провежда разследване, без да разполага с нужния за това апарат, който му бе подръка в нюйоркската полиция. Положението се утежняваше от факта, че Хардуик също бе загубил достъп до досиетата на щатската полиция, информационните системи и до другите канали за разследване. Когато си външен човек, си зависиш от помощта на вътрешните хора, които са готови да рискуват. Последният опит на Хардуик беше доказателство, че този риск е значителен.

В настоящата ситуация прекалено много неща зависеха не само от Ести, чиято отдаденост на случая му се струваше неоспорима, но и от желанието на нейните контакти да помогнат, и то дискретно. По същия начин много неща зависеха и от контактите на Хардуик и от това какво би могло да е тяхното отношение към него и към мотивите му. Щеше да е неподходящо да прилагат какъвто и било натиск върху тези „помощници“, защото всъщност никой от тях не беше задължен да им помага.

Гърни мразеше да е в подобно положение — да му се налага да разчита на непредвидимата щедрост на другите, надявайки се някоя критично важна информация да пристигне от източници, които са извън неговия контрол.

Обаждането дойде точно преди пет часа сутринта — само два часа след като измъчващите го мисли бяха поотслабили хватката си и той се бе унесъл в полудрямката на изтощението.

Опипвайки в мрака, бутна празна стъклена чаша, с което предизвика измърморен протест от Мадлин, но най-накрая напипа телефона си на нощната масичка. Когато видя името на Хардуик на екрана, бързо отиде в кабинета.

— Да?

— Може би смяташ, че е прекалено раничко за обаждане, но в Турция е седем часа по-късно. Направо е обед, за да сме по-точни. Сигурно е горещо — като прясно парещо лайно.

— Страхотни новини, Джак. Благодаря, че ме информира.

— Контактът ми в Анкара ме събуди. Затова реших аз да събудя теб. Време е фермерът Дейв да пръсне малко царевични зърна за кокошките. Всъщност май е трябвало да го направиш още преди час, мързеливи негоднико.

Гърни беше свикнал с необичайния подход на Хардуик към професионалните разговори и принципно пренебрегваше типичната му грубост.

— Твоят приятел от Анкара е връзката ти в Интерпол, нали?

— Така поне твърди той.

— И какво е открил?

— Разни дреболии. Но пък ние ще вземем всичко, което ни дава. Прави го от добро сърце.

— И какво по-точно ти е дарило доброто му сърце?

— Имаш ли време? Сигурен ли си, че не трябва да направиш нещо за кокошките?

— Кокошките са чудесно попълнение към селския живот, Джак. Трябва да си вземеш няколко.

Влизането в закачливия тон на Хардуик имаше странния чудотворен ефект да го връща към същината на разговора.

— Ключа номер едно: Преди десет години силите на доброто приклезили в миша дупка едно от най-големите лоши момчета в Корсика — очаквали го поне двайсетина години в ужасно кофти строг тъмничен затвор — и го прилапали на своя страна. Сделката била да свидетелства срещу свои бизнес колеги, в замяна на което системата щяла да му смени самоличността и да го включи в програма за защита на свидетелите, вместо да го тикне в гадния затвор. Планът не проработил много добре. Седмица след сключването на сделката ръководителят на операцията за закрила на свидетеля получил по пощата кутия. Ще се хванеш ли на бас какво имало в кутията?

— Зависи колко голяма е била.

— Да, добре... Да кажем, че е била много по-голяма, отколкото би било необходимо, ако са сложили в нея пениса му. Е, какво мислиш, че е имало вътре?

— Само налучквам, Джак, но бих казал, че ако кутията е била достатъчно голяма, за да се сложи в нея глава, значи в нея е имало глава. Прав ли съм?

Мълчанието от другата страна беше достатъчно ясен отговор.

Гърни продължи.

— И ако трябва да налучкам още веднъж, бих казал, че в нея са били забити пирони...

— Да, да, добре, Шерлок. Точка за теб. Да продължим към история номер две. Готов ли си? Не трябва ли да ходиш да се изпишкаш или нещо друго?

— Готов съм.

— Преди осем години член на руската Дума, мултимилионер с добри контакти навсякъде, бивш служител на КГБ, пътувал до Париж. За погребението на майка си. Тя живеела в Париж, защото третият ѝ съпруг бил французин, там ѝ харесвало и искала да бъде погребана там. Познай какво станало?

— Нашият човек от Думата е бил гръмнат на гробището?

— На излизане от руската православна църква, точно до гробището. Един-единствен смъртоносен изстрел. Куршумът минал през окото, за да сме по-точни.

— Хм...

— Има и още няколко интересни подробности. Ще познаеш ли какви са?

— Патронът бил „220 Суифт“.

— И?

— И никой не чул откъде е дошъл.

— Заглушител?

— Най-вероятно. — Гърни се усмихна. — И фишеци?

— Закова го, майсторе.

— Но... как така Интерпол е свързал тези два случая? Каква е връзката между тях?

— Не са намерили никаква връзка и никога не са ги свързвали.

— Тогава...?

— Твоите въпроси — ключовите думи за търсене по случаите на Гурикос и Спалтър — са свързали корсиканския гангстер и парижкото убийство...

— Но пироните в главата присъстват само в досието за убийството на мафиота, а подробностите с гробището и фишеците — само в случая с руснака. Така че какво е общото? Въз основа само на тези факти могат да са просто две различни покушения, нали?

— Може и да изглежда така, само че има още едно мъничко нещо. И двете досиета на Интерпол съдържат списък с възможни извършители — професионалисти и наемници, които местните ченгета или националните агенции са сметнали, че би било добре да се проверят. В корсиканския случай са споменати четири имена, в руския — пет.

Доколкото разбирам, нито корсиканската, нито френската полиция са докопали някое от тези момчета, дори не са говорили с тях. Но това не е важно. Важното е, че едно име присъства и в двата списъка.

Гърни не каза нищо. Връзката можеше да е без значение.

За да потвърди съмненията му, Хардуик добави:

— Знам, че това не доказва нищо. Но съм убеден, че си струва да се провери отблизо.

— Съгласен съм. Е, кой е човекът, който харесва фишеци и забива пирони в очите на хората?

— Името, което присъства и на двете места, е Петрос Паникос.

— Значи търсим наемен убиец грък?

— Наемен убиец, със сигурност. С гръцко име — това е сигурно. Но името си е просто име. Интерпол твърди, че не съществува издаден паспорт с такова име в никоя страна. Изглежда, че се подвизава и с други имена, но под името Паникос има досие с доста вълнуваща информация.

— Колко вълнуваща? Какво знаят за него със сигурност?

— Добър въпрос. Моят човек ми каза, че в досието има много неща, но информацията е смесена — има факти, има препредадени слухове от други хора, има и истории от подземния свят, които може да са верни, но може и да са чиста измишльотина.

— В теб ли е тази очарователна смесица в момента?

— Имам само оскъдна информация — нещата, които успя да си спомни моят човек, без да изтегля целия документ, което обеща да направи възможно най-скоро. Между другото, на теб може и да не ти се пикае, Шерлок, но аз отивам. Почакай така.

Съдейки по звуковите ефекти, Хардуик не само бе взел телефона в тоалетната, но и го бе пуснал на високоговорител. Понякога Гърни се изумяваше, че този човек е успял да оцелее толкова дълго в сухарската среда на нюйоркската щатска полиция. Хардуик наистина беше изумително сложна смес от противоречиви характеристики. Острият ум и силните детективски инстинкти бяха прикрити зад неспирното желание да обижда. Проблемната му кариера в полицията се бе провалила — както много бракове — заради несъвместими различия и взаимна липса на уважение. Той беше отявнен иконоборец в институция, която почиташе конформизма и йерархията. И сега този забележителен индивид с дразнещ характер настървено се бе заел да отмъсти на организацията, която се беше „развела“ с него.

Докато мисълта му се луташе из тези територии, Гърни изведнъж установи, че се е заяпал през източния прозорец към първите сивкави намеци за зората, надигащи се иззад гребена на далечния планински хребет. Последните звукови ефекти от телефона предполагаха, че Хардуик вече е напуснал тоалетната и сега разлиства листове хартия.

Гърни натисна копчето на високоговорителя, постави го на бюрото и се облегна назад в стола. Клепачите му натежаваха заради малкото сън и той с удоволствие притвори очи. Мислите му се понесоха свободно и за няколко мига се почувства блажено отпуснат, почти като под упойка. Кратката отмора беше прекъсната от гласа на Хардуик, звучащ още по-грубо през евтиния микрофон на телефона.

— Върнах се! Нищо не пречиства ума и не освобождава душата така, както едно хубаво изпикаване. Ей, майсторе, още ли си сред живите?

— Така мисля.

— Добре, ето какво имам: Петрос Паникос. Известен и като Питър Пан. Известен и като Магъосника. Познат и под други имена, които обаче не знаем. Притежава поне един паспорт с име, различно от Паникос. Измъква се. Никога не е арестуван, никога не е задържан — поне не и под името Паникос. Най-важното, той е свободен наемник, и то доста странен. Готов е на всичко срещу определена цена — над сто хиляди за удар, плюс разходите. Можеш да се свържеш с него само чрез шепа хора, които знаят как да го открият.

— Сто хиляди като минимум определено го поставят сред доста високоплатените наемни убийци.

— Е, дребният човечец е нещо като знаменитост сред тях. Освен това...

Гърни го прекъсна:

— *Дребният човечец?* Колко дребен?

— Предполага се, че е около метър и петдесет, може би метър петдесет и осем най-много.

— Колкото доставчика на цветя от „Цветята на Флорънс“ на записа от „Емерлинг Оукс“?

— Да, колкото него.

— Добре. Продължавай.

— Предпочита 22-ри калибър във всякакви форми и размери. Но би използвал всичко, което е подходящо за работата, всичко — от нож до бомба. Може би има връзки с руски дилъри на оръжия и експлозиви. Може би има връзки с руската мафия в Бруклин. Може да е замесен в поредица експлозии на коли, жертва на които са станали прокурор и екипът му в Сърбия. Да, има много „може би“. Между другото, куршумите в стената на къщата ми бяха 35-и калибър — много по-подходящ избор за прекъсване на тока, отколкото 22-ри — така че явно той наистина е доста адаптивен. Ако допуснем, разбира се, че е един и същи човек. Но проблемът с адаптивността е точно това — че няма последователност в метода му на действие при отделните удари. Интерпол смята, че Паникос, или каквото и да е името му, може да е отговорен за над петдесет убийства през последните десетпетнайсет години. Но това мнение се основава само на слухове от подземния свят, затворнически разговори... такива простотии.

— Нещо друго?

— Очаквам повече информация по въпроса. Изглежда има нещо странно в миналото му, може би произлиза от пътуващо цирково семейство с откачалки, намесва се и някаква грозна история с дом за сираци в Източна Европа, но всичко са само слухове... ще видим. Моят човек трябваше да затвори, има някакви спешни неща за вършене. Предполагам, че възможно най-скоро отново ще се свърже с мен. В момента съм тръгнал към къщата на Бинчър в Купърстаун. Вероятно е пълна загуба на време, но шибанякът не отговаря на обажданията ми, нито на обажданията на Аби, а все трябва да е

някъде. Ще ти се обадя отново, когато пристигне информацията от Анкара. Ако има такава, де.

— Последен въпрос, Джак. Магьосника — каква е историята с това име?

— Много просто. Малкото копеленце обича да се фука — да доказва, че може да направи невъзможното. Може би сам си е измислил това име. Точно от любимите ти психопати, нали, Шерлок?

Хардуик не каза „чао“, което не беше голяма изненада, а директно прекъсна връзката. Според Гърни допълнителната информация винаги бе добра идея — обективно погледнато.

Но съществуваше риск и да се изгубиш в нея. Точно сега имаше чувството, че колкото повече открива, толкова по-заплетен става пъзелът.

Карл Спалтър очевидно беше жертва не просто на професионален наемник, а на доста необичаен такъв — за да бъде постигнат желаният резултат, е била направена необичайно висока инвестиция. Все пак, като се има предвид залогът за тримата най-близки до него — жена му, дъщеря му и брат му, високият хонорар щеше да е оправдан. На пръв поглед Джона беше човекът, който най-лесно можеше да се сдобие с толкова пари в брой, но Кей и Алиса вероятно имаха свои скрити ресурси или съюзници, желаещи да инвестират с идеята за огромни бъдещи приходи. После му хрумна още една възможност — възможността да е замесен *повече от един от тях*. Защо тримата да не са организирали удара едновременно? Защо да не са наистина тримата? Или тримата плюс Мик Клемпър?

Звукът от шляпането на пантофите на Мадлин към вратата на кабинета откъснаха Гърни от размишленията и го върнаха в настоящето.

— Добро утро — каза тя сънливо. — Откога си буден?

— От пет часа.

Мадлин потърка очи и се прозя.

— Искаш ли кафе?

— Разбира се. А ти защо си станала толкова рано?

— Ранна смяна в клиниката. Абсолютно безсмислено ми се струва. Сутрешните смени там са истинско мъртвило.

— Исусе, едва се е съмнало. В колко часа отваря тази клиника?

— Чак към осем. Няма да тръгна веднага. Искан да имам време да пусна кокошките навън за малко, преди да изляза. Харесва ми да ги наблюдавам. Забелязал ли си, че правят всичко заедно?

— Какво например?

— Всичко. Ако една се отдалечи на няколко метра, за да огледа нещо в тревата, в мига, в който другите я забележат, веднага се втурват натам и се присъединяват към нея. А Хорас следи всички. Ако някоя се отдалечи прекалено много, започва да кукурига. Или се впуска към нея и се опитва да я върне. Хорас е пазачът им. Винаги е нащрек. Когато и трите кокошки са свели глави и подремват, той продължава да се оглежда. Това му е работата.

За минута Гърни се замисли за това.

— Интересно е до какво разнообразие от стратегии за оцеляване е стигнала еволюцията. Очевидно генът, който подкрепя острата бдителност в петела, поражда поведение, което води до по-висока ниво на оцеляване на кокошките, а като следствие петелът с този ген се чифтосва с повече кокошки, което пък допълнително умножава гена на бдителността при следващите поколения.

— Предполагам, че е така — каза Мадлин, прозя се отново и се запъти към кухнята.

ГЛАВА 37

ЖЕЛАНИЕ ЗА СМЪРТ

Наполовина убеден, че в крайна сметка ще откаже срещата с Малкълм Кларет, Гърни все отлагаше обаждането. После стана 8:15 и той беше принуден да вземе решение — или да тръгне веднага на дългото пътуване за срещата с Кларет в 11 часа, или да вдигне телефона и да му каже, че няма да отиде.

По причини, които не му бяха напълно ясни, в последния момент реши все пак да спази уговорката.

Денят беше започнал да се затопля и обещавахе типична августовска жегата и влажност. Гърни свали работната риза с дълги ръкави, която носеше — сутрин в планината беше хладно, облече лека блуза с якичка и чифт памучни панталони, обръсна се, среса се, взе ключовете за колата и портфейла си и около десет минути, след като беше взел решението, вече беше на път.

Кабинетът на Кларет се помещаваше в дома му в Сити Айлънд, малък придатък на Бронкс в Лонг Айлънд. Пътуването от Уолнът Кросинг до Бронкс, най-северния квартал на Ню Йорк Сити, отнемаше около два часа и половина. Веднъж стигнал там, за да се добере до Сити Айлънд, човек трябваше да мине по ширината на целия квартал, от запад на изток — пътуване, което Гърни никога не можеше да направи, без да изпита неприятната емоция от спомена за детството си тук.

В съзнанието му Бронкс беше място, чиято западналост не носеше особено очарование или пък атмосфера. В унилата градска топография нямаше нищо вдъхновяващо. В стария му квартал животът на хората от различните класи — и на най-незначителните, живуркащи от заплата до заплата, и на най-успелите — не се различаваше особено. Спектърът на постиженията беше доста ограничен.

Кварталът от детството му не беше бедняшки западнал, но отсъствието на нещо крайно лошо като че ли беше най-доброто нещо тук. Гражданската гордост, която съществуваше, се изразяваше в

успешното задържане на нежеланите малцинства на разстояние. Безсмисленото, но безопасно статукво се поддържаше старателно.

Сред смесицата от сгради с малки апартаменти, двуетажни семейни къщи и модерни скромни домове — построени хаотично без особена концепция или идея за осигуряване на свободно пространство — имаше само две къщи, които си спомняше, издигащи се и сега сред еднообразното множество; само две, които изглеждаха приятни и подканващи да влезеш вътре. Собственикът на едната беше католически лекар. На другата — католически директор на погребално бюро. И двамата се радваха на успешен бизнес. Кварталът бе населен основно с католици и тук религията все още имаше значение като символ на почтеност, структура за обединяване на хората и критерий при избора на доставчици на всякакъв вид услуги.

Този ограничен начин на мислене, на чувстване, на вземане на решения, като че ли извираше от самата напрегната, претъпкана и безцветна среда и предизвикваше у Гърни незабавното желание да избяга.

Беше изпитал тази нужда веднага щом стана достатъчно голям, за да осъзнае, че Бронкс и светът не са синоними.

Бягство. Думата извика в съзнанието му образ, усещане, емоция от ранните му юношески години. Рядката радост, която изпитваше, когато караше възможно най-бързо своя английски бегач с десет скорости... вятъра в лицето... нежното съскане на гумите по асфалта — почти недоловимото чувство за свобода.

А сега се връщаше обратно тук, през Бронкс, за да се види с Малкълм Кларет.

Беше позволил да бъде въвлечен в това. Любопитното беше, че и предишните му два опита с Кларет бяха започнали по подобен начин. Когато беше на двайсет и четири години и първият му брак се разпадаше — Кайл бе съвсем малък, жена му бе предложила да започнат съвместна терапия. Не смяташе, че ще им помогне да запазят брака си. Вече се беше отказала от него, защото се бе убедила, че Гърни ще се задоволи с нищожната полицейска кариера, която тя смяташе за обида към неговия интелект и за пропиляване на потенциала да спечели повече пари от други области — което, подозираше Гърни, бе натежало повече на везните. От гледна точка на

Каръл целта на терапията беше да омекоти раздялата, да направи процеса по-поносим и плавен. И в известен смисъл беше станало.

Кларет бе внесъл рационално, проникателно и успокояващо влияние в тази последна фаза от разпадането на брака им, който бе фатално несполучлив от самото начало.

Вторият контакт на Гърни с този мъж бе шест години по-късно, след смъртта на Дани, четиригодишния му син от Мадлин. Реакцията на Гърни в месеците след трагичното събитие — която варираше от тиха агония до вцепенение, но никога не бе изразявана с думи — принуди Мадлин, която изразяваше безграничната си скръб далеч пооткрито, да го накара да се подложи на терапия.

Без да таи никаква надежда, но и без съпротива, той се съгласи да посети отново Кларет и ходи три пъти при него. Не смяташе, че тези срещи успяват да разрешат проблема, и след трите посещения спря. Но някои от наблюденията, които Кларет беше направил, се запечатаха в съзнанието му през годините. Едно от качествата на този човек, което Гърни ценеше, бе, че той наистина отговаряше на въпроси, изказваше мнението си свободно и не играеше терапевтични игрички. Не принадлежеше към онова влудяващо племе психиатри, чийто единствен отговор на всеки проблем на пациента, е въпросът: „И как ви кара да се чувствате това?“.

Сега, докато пресичаше малкия мост, който го водеше към изолирания свят на Сити Айлънд — с неговите яхтклубове, кейчета и морски ресторанти, докато си мислеше за Кларет и си представяше как ли се е променила външността му през изминалите години, в съзнанието му внезапно изплува дълбоко погребан спомен.

Спомни си как минава по същия мост с баща си в една лятна събота преди много години — всъщност преди повече от четиридесет години.

По протежението на моста, на пешеходната алея, на равни интервали един от друг имаше мъже, мятаци въдици във водата отдолу — мъже без ризи, загорели и потни от августовското слънце. Чуваше развиването на макарите, докато кордите се изстрелваха напред и големите куки с примамки и тежести политаха в дъга над водата. Слънцето проблясваше тук-там — по вълните, по перилата от ковано желязо, по хромираните брони на минаващите коли. Мъжете бяха сериозни, съсредоточени в заниманието си, наместваха пръчките,

навиваха кордата и наблюдаваха водната повърхност. На Гърни му приличаха на създания от друг свят, напълно загадъчни и недостижими. Баща му никога не ходеше без риза, не беше загорял, никога не се събираше с толкова други мъже, не се ангажираше в някаква груповая дейност. В това отношение той не беше човек на природата и определено не беше рибар.

Въпреки че на шест или седем години не можеше да го формулира по този начин, Гърни осъзнаваше какъв е проблемът — когато правеха тази петкилометрова съботна разходка от апартамента в Бронкс до моста на Сити Айленд, той не изпитваше чувството, че баща му изобщо е *нещо*. Дори на тези съвместни разходки баща му беше хладна енигма, мълчалив, спокоен и потаен мъж без изявени интереси — мъж, който никога не говореше за миналото си, нито разкриваше никакви планове за бъдещето.

Докато паркираше на тясната сенчеста страна на улицата пред общитата с дъски къща на Малкълм Кларет, Гърни се почувства така, както се чувстваше винаги когато мислеше за баща си — празен и самотен. Опита се да пренебрегне тези емоции и пристъпи към входната врата.

Очакваше Кларет да изглежда по-стар, може би с още по-посивяла коса или дори оплешивял, в сравнение с образа, който имаше в главата си отпреди двайсет години. Но не беше готов за смалената физика — за свиването във височина, ширина и тегло — на човека, който го посрещна в немебелираното преддверие. Само очите отначало му се сториха същите — топли сини очи със спокоен, немигащ поглед. И топлата усмивка — и тя беше същата. Тези два отличителни белега на мъдрото и умиротворяващо присъствие на Кларет изглеждаха дори по-задълбочени, по-ясно изразени от изминалите години.

— Влизай, Дейвид!

Крехкият мъж махна с ръка към същия офис, който Гърни бе посещавал преди време — пространство, което създаваше впечатлението, че някога е било, заедно с преддверието, затворена лятна веранда.

Гърни влезе и се огледа, внезапно смаян от това колко познато му е всичко в тази малка стая. Кафявото кожено кресло на Кларет имаше по-малко белези на остаряване от собственика си и беше в същото положение, в която го помнеше — с лице срещу други две по-малки

кресла, които като че ли бяха претапицирани. В средата на оформения от креслата триъгълник беше поставена ниска масичка.

Мъжете се настаняха на същите места, които бяха заемали по време на разговорите си след смъртта на Дани, като Кларет се отпусна на своето място с видимо затруднение.

— Да минем направо към въпроса — каза той директно, но с мек глас, пропускайки всякакви любезни разговори и разтакавания. — Ще ти кажа какво ми каза Мадлин. После ти ще ми кажеш кое е вярно според теб. Съгласен ли си?

— Да, добре.

— Тя ми каза, че през последните две години три пъти си попадал в ситуации, в които е можело лесно да бъдеш убит. Направил си го съзнателно. И в трите ситуации краят е бил един и същ — срещу теб е било насочено оръжие. В единия случай си бил прострелян многократно и си изпаднал в кома. Тя смята, че вероятно и преди си поемал множество подобни рискове, без да й казваш. Знае, че полицейската работа е опасна, но мисли, че по някакви свои причини ти всъщност с радост посрещаш подобни опасности.

Млъкна, вероятно за да види реакцията на Гърни или да изчака отговор.

Гърни се взираше в ниската масичка между тях и в многобройните следи от изтъркване, които предполагаха, че доста клиенти са я използвали като опора за краката си.

— Нещо друго?

— Не го каза, но звучеше объркана и изплашена.

— Изплашена?

— Мисли, че искаш да бъдеш убит.

Гърни поклати глава.

— Във всяка от тези ситуации, за които говори, направих всичко възможно, за да остана жив. Жив съм. Това не е ли доказателство от първо лице, че имам желание да оцелея?

Сините очи на Кларет сякаш виждаха през него.

Гърни продължи.

— Във всяка опасна ситуация полагам максимално усилие...

Кларет го прекъсна, почти шепнейки:

— Когато си в нея.

— Моля?

— Когато си във въпросната ситуация, когато си изложен на опасност, тогава се опитваш да останеш жив.

— За какво говориш?

Кларет не каза нищо дълго време. После проговори, тонът му беше равен и благ.

— Все още ли се чувстваш отговорен за смъртта на Дани?

— *Какво?* Какво общо има това с...

— Вината има огромна сила.

— Но аз не съм... Не съм виновен за смъртта му. Дани беше на улицата. Преследваше един проклет гълъб и слезе от тротоара на улицата. Беше убит от невнимателен пиян шофьор в червена спортна кола. Пияница, току-що излязъл от бара. Не съм виновен за смъртта му.

— Не за смъртта му. Но очевидно изпитваш вина за нещо друго. Можеш ли да кажеш за какво?

Гърни си пое дълбоко дъх, заглеждайки се в драскотините по масата. Затвори очи, после ги отвори и се насили да погледне Кларет.

— Трябваше да внимавам повече. Беше четиригодишен... Трябваше да бъда по-внимателен. Не забелязах накъде върви. Когато погледнах...

Гласът му секна и погледът му отново се насочи към масичката.

След известно време вдигна глава.

— Мадлин настояваше да дойда и ето ме тук. Но не разбирам защо.

— Знаеш ли какво е вината?

Част от настроената на психологическа вълна същност на Гърни приветства с готовност въпроса — или поне се зарадва на възможността да избяга в по-абстрактната тема.

— Като *факт* вината е лична отговорност за извършено погрешно деяние. Като *чувство* е неприятното усещане, че си направил нещо, което не е трябвало да правиш.

— А това неприятно усещане — какво точно смяташ, че е то?

— Гузна съвест?

— Това е терминът, но той не обяснява какво е всъщност.

— Добре, Малкълм, ти ми кажи.

— Вината е болезнен глад за хармония — нужда да компенсираш нечие нарушение, да възстановиш баланса, целостта.

— Каква цялост?

— Връзката между убежденията и поведението. Когато действията ни не съвпадат с ценностите, създаваме дупка, източник на напрежение. А дупката създава дискомфорт. Съзнателно или несъзнателно, ние се опитваме да я затворим. Търсим мисловната хармония, която ще ни донесе затваряне на дупката — компенсиране на нарушението.

Гърни неловко се размърда в стола си.

— Виж, Малкълм, ако искаш да кажеш, че се излагам на риска да бъда убит, за да компенсирам смъртта на сина си, защо тогава още не съм позволил това да се случи? За едно ченге е доста лесно да се постави в ситуация, в която да бъде убито. Но както вече казах, аз съм тук. Съвсем жив. Как някой със сериозно желание да умре, може да е в толкова добро здраве? Това е нелепо.

— Съгласен съм.

— Съгласен си?

— Ти не си убил Дани. Така че да позволиш ти самият да бъдеш убит, не може да е рационално обоснована цел. — На лицето на терапевта се появи лека, почти игрива усмивка. — А ти си много рационален човек, нали, Дейвид?

— Вече изгубих връзката.

— Каза ми, че твоето престъпление е липсата на внимание, защото си позволил той да излезе на улицата, където е бил блъснат от минаващата кола. Изслушай какво ще ти кажа и после ми кажи дали съм описал положението правилно. — Кларет направи пауза, преди да продължи умишлено бавно и подбирайки прецизно думите си. — Дани не е имал защита, никой не е бил до него да го закриля и е бил изоставен на милостта на сляпата и жестока съдба. Съдбата е метнала монетата, пияният шофьор се е появил и Дани е загубил.

Гърни чуваше думите, които човекът изрича, усещаше истината в тях и въпреки това не чувстваше нищо. Сякаш лъч светлина се опитваше да мине през бронирано стъкло.

Останалото, което терапевтът каза, бе също толкова директно.

— Така, както ти гледаш на нещата, твоето разсейване — фокусирането върху собствените ти мисли, е оставило сина ти на милостта на момента, на милостта на съдбата. И ти смяташ, че именно това е твоята грешка. И от време на време възниква ситуация, в която виждаш възможност да се изложиш на същата гибелна опасност, в

която си поставил него. Чувстваш, че така е честно, че ще има справедливост само ако дойде твоят ред да провериш на коя страна ще падне монетата на съдбата, че ще получиш опрощение само ако се отнесеш така невнимателно към себе си, както си допуснал да се отнесеш с него. Това е твоят начин да потърсиш баланс и справедливост, да донесеш покой на съзнанието си. Това е твоето търсене на хармония.

Останаха така известно време в мълчание — мислите на Гърни бяха замъглени, чувствата му — изтръпнали. После Кларет го разтърси с финалния обрат.

— Разбира се, твоят подход е егоцентрична и тесногръда делюзия.

Гърни мигна.

— Каква делюзия?

— Пренебрегваш всичко, което е важно.

— Като?

Кларет се наклони да отговори, после спря, затвори очи и започна да диша с бавни дълги вдишвания. Когато постави внимателно ръце на коленете си, стана очевидно колко силно треперят.

— Малкълм?

Дясната ръка на терапевта се повдигна леко от коленете му с жест, който явно целеше да предизвика успокоение. Минута или две по-късно очите му се отвориха. Гласът му бе едва доловим шепот.

— Съжалявам за това. Лечението ми определено не е най-съвършеното.

— Какво ти има? Какво...

— Гаден рак.

— Лечим ли е?

Кларет тихичко се разсмя.

— На теория, да. Реално — не.

Гърни остана мълчалив.

— А реалността е пространството, в което живеем. Докато умрем.

— Боли ли те?

— Бих го нарекъл периодично неудобство — отвърна той. Изглежда му беше забавно. — Чудиш се колко дълго още ще живея. Отговорът е месец, може би два. Ще почакаме и ще видим.

Гърни се опита да каже нещо подходящо за случай като този.

— Божичко, Малкълм, съжалявам...

— Благодаря ти. Сега, тъй като времето ни е ограничено — твоето, както и моето, — нека поговорим за пространството, в което живеем.

— Моля?

— Реалността. Мястото, където трябва да живеем, за да сме живи. Кажи ми нещо. За Дани. Имаше ли някакво специално име за него?

За миг Гърни беше стреснат от въпроса.

— Какво имаш предвид под специално име?

— Друго, не истинското му име. Някакво галено, име, с което си го наричал, когато си го слагал в леглото или си го държал в скута си, или когато си го гушкал?

Гърни се наклони да каже „не“, когато нещо изплува в съзнанието му, нещо, за което не бе мислил от години. Споменът нахлу с ослепителна болка. Прокашля се.

— Малкото ми мече.

— Защо го наричаше така?

— Имаше едно особено изражение... особено когато беше тъжен за нещо... което по някаква причина ми приличаше на мече. Не съм сигурен защо.

— И го прегръщаше?

— Да.

— Защото го обичаше.

— Да.

— И той също те обичаше.

— Предполагам. Да.

— Искаше ли той да умре?

— Разбира се, че не.

— Той дали е искал ти да умреш?

— Не.

— Дали Мадлин иска да умреш?

— Не.

— А Кайл?

— Не.

Кларет погледна Гърни в очите, сякаш преди да продължи, искаше да прецени дали той може да го разбере.

— Всички, които обичаш, искат да живееш.

— Предполагам, че е така.

— Значи твоята obsесивна нужда да изкупиш смъртта на Дани, да се справиш с вината си, като се излагаш на риск да бъдеш убит... е ужасно егоистична, нали?

— Така ли? — Собственият глас на Гърни му прозвуча безжизнено, някак откъснат от него самия, като че говореше друг човек.

— Ти си единственият, на когото това му се струва оправдано и смислено.

— Смъртта на Дани беше по моя вина.

— И по вина на пияния шофьор, който го е бутнал. И по негова собствена вина, защото е слязъл от тротоара на улицата, което ти вероятно си го предупредил да не прави хиляди пъти. И по вина на гълъба, и на улицата, и на алкохола, и на колата, и на всяко минало събитие, което е събрало всички тези фактори заедно в точно този конкретен момент. Кой си *ти* да си мислиш, че си отговорен за всичко това?

Кларет млъкна, задъхвайки се, като явно се опитваше да събере сили. После заговори с по-силен глас.

— Арогантността ти е възмутителна. Неуважението ти към хората, които те обичат, е възмутително. Чуй ме, Дейвид! Не бива да нараняваш хората, които те обичат. Ако най-големият ти грях е била липсата на внимание, тогава внимавай *сега*. Имаш жена. Какво право имаш да рискуваш живота на съпруга ѝ? Имаш син. Какво право имаш да рискуваш живота на баща му?

Емоционалната енергия, която вложи в тази кратка реч, го изтощи.

Гърни остана неподвижен, безмълвен, празен, очакващ. Стаята край него се смали. Ушите му бучаха.

Кларет се усмихна, гласът му вече бе по-мек и тази мекота предаваше още по-голяма убедителност, убедителността на умирация.

— Чуй ме, Дейвид. Нищо не е по-важно в живота от любовта. Нищо, освен любовта.

ГЛАВА 38

ЛЮБОВ КЪМ ОГЪНЯ

Гърни не помнеше как точно е напуснал Сити Айлънд, как е минал през Бронкс и как е пресякъл моста „Джордж Вашингтон“. Дойде на себе си чак когато подкара на север по Палисейд паркуей. Заедно с възстановяването на равновесието си осъзна, че няма достатъчно гориво, за да стигне до Уолнът Кросинг.

Двайсет минути по-късно седеше на паркинга на голяма бензиностанция със закусвалня, където можеше да зареди и колата, и себе си.

След голяма чаша кафе и два бейгъла почувства, че е възстановил връзката си с нормалния живот, и извади телефона си — беше го изключил по време на срещата с Кларет, — за да провери съобщенията си.

Имаше четири. Първото беше от непознат номер, но гласът бе на Клемпър — по-груб и по-фъфлещ, отколкото предишния ден.

Срещата при „Ривърмол“... „Ривърсайд“. Разговора. Провери си пощата. Не забравяй какво ми каза. Не се ебавай с мен. Хората, които се ебават с мен... идеята не е никак добра. Не се ебавай с мен. Сделката си е сделка. Запомни го! И не го забравяй, мамка му! Да не си посмял да забравиш. Провери си пощата...

Гърни се запита дали мъжът наистина е толкова пиян, колкото звучеше. Но по-важно бе дали пуснатото в пощата му наистина беше липсващият запис, за който го помоли. В съзнанието му изплува стар спомен — преди време някой беше пуснал змия в пощенската му кутия. Кутията беше естествен избор и ако искаш да поставиш бомба. Но това му се струваше малко прекалено.

Напомни си, че трябва да разкаже на Хардуик и Ести за срещата в „Ривърсайд“ и за „сделката“, за която бе споменал Клемпър.

После пусна второто съобщение, което бе от Хардуик:

Ей, Шерлок. Току-що ми се обадиха от Анкара. Изглежда, нашият дребен пич е голяма работа. Обади ми се.

Третото съобщение също беше от него, но звучеше раздразнено:

Къде си, по дяволите?! Близко до Купърстаун съм, на път към къщата на Бинчър. Все още не съм се чул с него. Имам лошо предчувствие. И трябва да поговорим за нашия луд стрелец. Имам предвид, наистина луд. Обади ми се, за бога!

Четвъртото и последно съобщение беше от един по-мрачен и още по-гневен Хардуик:

Гърни, където и да си, вдигни шибания телефон! Аз съм до къщата на Бинчър. По-скоро до нещо, което някога е било неговата къщата. Изгоряла е миналата нощ. Както и къщите на съседите. Три шибани къщи, една до друга. Изгорели и сринати до основи. Голям, мощен, адски пожар е започнал от дома на Лекс... очевидно от някакви запалителни устройства... повече от едно. Обади ми се! Сега!

Гърни реши първо да се обади на Мадлин. Попадна на гласовата поща и остави съобщение.

Направи ми услуга и днес не отваряй пощенската кутия. Убеден съм, че няма проблем, но получих нервно обаждане от Клемпър и предпочитам аз да я проверя.

Просто предпазна мярка. Ще ти обясня по-късно. Намирам се на бензиностанцията в Слотсбърг. Обичам те. Ще се видим след час-два.

Замисли се какво е казал и му се прииска да го бе казал по друг начин. Беше прекалено загадъчно, прекалено зловещо. Трябваше да има някакъв контекст, обяснение за думите му. Изкуши се да й звънне отново и да остави по-дълго съобщение, но се притесни, че това само ще влоши ситуацията.

Позвъни на Хардуик, но и тук се включи гласова поща. Остави му съобщение и каза, че се прибира към Уолнът Кросинг. Попита дали е имало жертви на пожара в Купърстаун или някаква следа от Бинчър? И какво толкова бе открил за *людия* стрелец? Приключи, увери се, че телефонът му все още е включен и батерията му е заредена, и отиде в закусвалнята за още кафе.

Едва когато стигна до селските хълмове над Барливил, Хардуик най-накрая му позвъни.

— Тук стават някакви суперстранни и изперкали неща, майсторе. Три големи къщи — три големи купчини пепел. Къщата на Лекс, плюс двете от двете ѝ страни. Шест души са мъртви — никой от тях не е Бинчър. Две тела в къщата отляво, четири — в къщата отдясно, включително две деца. Всички са били заклещени от огъня вътре. Криминалистите казаха, че е станало около полунощ — пожарът се е разраснал адски бързо. Човекът от отдела за разследване на пожарите каза, че причината вероятно са малки запалителни устройства — четири на брой, сложени във всеки ъгъл на къщата на Бинчър. Подпалвачът не е положил никакви усилия да го направи да прилича на нещо друго.

— И другите две къщи са били просто косвени жертви? Сигурен ли си?

— Не съм сигурен за нищо. Аз съм зад жълтата лента, смесвам се с тълпата от кретени и зяпащи загубеняци, само подочувам оттук-оттам какво казват местните ченгета на приятелчетата си. Но се носи слух, че бензиновите тестове били положителни за запалителни химикали само в дома на Бинчър.

— Но неговата къща е била празна. Не са ли намерили тела, нали?

— Засега не. Но техниците още обикалят и ровят из пепелта. Доста шибано и претъпкано местопрестъпление. Пожарната, Бюрото за криминални разследвания, Отделът за разследване на пожари, шерифът, щатската полиция, местните униформени. — Млъкна за миг. — Исусе, Дейви, ако това е трябвало... да бъде... *предупреждение* за Лекс заради случая...

Гласът му секна.

Гърни не каза нищо.

Хардуик се закашля, после попита:

— Тук ли си още?

— Тук съм. Мисля си за твоя коментар за предупреждението. — Умълча се за миг. — Бих казал, че прекъсването на тока и телефона у вас беше предупреждение. Но това... тази история с Бинчър... струва ми нещо много повече. Като война. В която на воюващия не му пука колко ще бъдат страничните жертви.

— Съгласен съм. Малкият шибаняк обича унищоженията. А и пожарът като че ли е повтарящ се мотив.

Гърни намали, отби в тревисто островче, гледащо към водохранилището, изключи двигателя и отвори прозорците на колата си.

— Какво имаш предвид? Какво ти казаха от Интерпол?

— Може би много, може би недостатъчно. Трудно е да се каже. Работата е там, че информацията, която са сглобили от базата с данни, може да се отнася за един и същи човек. Но може и да не е така. По-новите неща, от последните близо десет години, вероятно са точни — поне повечето. Но преди това — преди десет години... Там нещата са несигурни. И много по-странни.

Гърни се запита какво по-странно може да има от това да забиваш пирони в нечий мозък.

Хардуик обясни.

— Приятелят ми в Анкара реши да ми се обади по телефона, вместо да пише имейл, така че си водех записки. Информацията се свежда до две кратки историйки. Зависи как ги възприемеш, може да ти се сторят свързани или пък напълно отделни. Те са доста стари и

започват със събраните през последното десетилетие материали за убиеца, известен като Петрос Паникос. Готов ли си?

— Целият съм в слух, Джак.

— Името Паникос ни отвежда до събитие отпреди двацет и пет години в селцето Ликонос в Южна Гърция. Там имало семейство Паникос, което притежавало магазинче за сувенири. Имали четирима сина, като се твърди, че най-малкият бил осиновен. Магазинчето било унищожено при пожар, заедно с родителите и три от момчетата. Четвъртият син, осиновеният, изчезнал. Подозирали, че пожарът е умишлен, но не било доказано. Не са намерени никакви документи за осиновяване или свидетелство за раждане на липсващия син. Семейството било много затворено, нямали близки родственици и в селото дори имало колебания за името на осиновеното момче. Но — чуи само това — хората споменавали две имена: Перо и Петрос.

— Колко голям е бил?

— Никой не знае със сигурност. Според старо досие за разследването на пожара възрастта му по това време е била между дванайсет и шестнайсет години.

— И няма информация за рожденото му име или откъде изобщо се е появил?

— Нищо официално. Все пак в досието има твърдение на местния свещеник, който смятал, че детето е дошло от българско сиропиталище.

— Защо е смятал така?

— В досието няма данни някой да си е правил труда да попита. Но свещеникът е дал името на сиропиталището.

Гърни се изсмя. Избликът нямаше нищо общо с хумора. Ако трябваше да обясни, би го нарекъл излишък на енергия. Имаше нещо в процеса на издирване, в придвижването от една информация към друга, в камъните, по които минаваха през потока, което зареждаше мозъчните му клетки.

— И предполагам, че следата до сиропиталището ни е довела до друго значимо събитие?

— Всъщност ни отвежда до сиропиталище от мрачната комунистическа епоха, за което няма никакви сведения. Познай защо?

— Още един палеж?

— Аха. Така че всичко, което знаем за обитателите му по време на пожара, в който са умрели повечето от тях, идва от тъничко старо полицейско досие; всъщност от един-единствен разпит в това досие — на една медицинска сестра от персонала, която оцеляла. Между другото много лесно са установили, че е умишлен палеж. Освен че и четирите сгради на сиропиталището са пламнали едновременно, освен че и в четирите са намерени туби с бензин, се добавя и фактът, че външните врати са били затворени с дървени клинове.

— Което означава, че целта е била масово убийство. Но звучи така, сякаш пожарът е краят на историята. Как е започнала?

— Според думите на медицинската сестра няколко години преди пожара една зимна сутрин буквално на стълбите на сиропиталището открили странно малко дете. В началото помислили, че е нямо и неграмотно. Но после открили, че говори свободно не само български, но и руски, немски и английски. Тази сестра решила, че е някакъв идиот савант с дарба да учи езици — толкова бил добър. Затова му дала елементарни учебници, граматика и за две години хлапето научило френски, турски и бог знае още колко езика.

— Детето някога казало ли е откъде е дошло?

— Твърдяло, че има пълна амнезия — не помнело нищо преди пристигането си там. Единствената връзка с миналото му бил постоянно повтарящ се кошмар. Нещо, което включвало карнавал и клоун. Накрая се принудили да го сложат в отделна стая, далеч от другите деца, защото често се будел, пиццейки. По някаква причина — може би заради клоуна в сънищата — сестрата стигнала до извода, че майка му е била част от някакъв откачен пътуващ цирк.

— Звучи като доста необикновено дете. Нещо особено да е станало преди пожара?

— О, да. Доста особено — отвърна Хардуик и направи драматична пауза — един от навиците, с които Гърни беше свикнал.

— Ще ми кажеш ли какъв точно?

— Няколко деца си направили шега с него, нещо, свързано с кошмарите му.

Още една пауза.

— Джак, за бога...

— Изчезнали.

— Децата, които се пошегували?

— Да. Изчезнали от лицето на земята. Същото станало и с един от наставниците в дома, който не повярвал на историята с амнезията и постоянно го тормозел за нея. Изчезнал. Никаква следа.

— Нещо друго?

— Още странни простотии. Никой не можел да каже на колко години е, защото през двете години, в които бил там, изобщо не пораснал, не се променил, не изглеждал и седмица по-голям от деня, в който се появил на входната врата.

— Като Питър Пан.

— Именно.

— Дали е получил този прякор в сиропиталището?

— В българското досие не се споменава нищо подобно.

Гърни отново премисли набързо цялата история.

— Нещо ми се губи. Откъде знаем, че това дете е същото, което семейство Паникос е осиновило?

— Не знаем със сигурност. Сестрата казала, че е било осиновено от гръцко семейство, но не знаела името им. Това било в правомощията на друго министерство. Но в деня, в който момчето заминало с новите си родители, домът изгорял и почти всички други негови обитатели била хванати в капан и умрели.

Гърни не каза нищо.

— Какво мислиш, Шерлок?

— Мисля, че някой е платил сто бона, за да насочи това малко чудовище срещу Карл Спалтър.

— И срещу Мери Спалтър, Гас Гурикос и Лекс Бинчър — добави Хардуик.

— Питър Пан — измърмори Гърни. — Хлапето, което никога не порастава.

— Доста мъдро, майсторе, но докъде ни води всичко това?

— Бих казал в средата на нищото, хвърля ни във водовъртежа на тоталния хаос. Имаме няколко пикантни истории, но *не знаем* почти нищо. Търсим професионален наемен убиец, който би могъл да се казва Петрос Паникос или Питър Пан, или по някакъв друг начин. Рождено име — неизвестно. Име по паспорт — неизвестно. Дата на раждане — неизвестна. Националност — неизвестна. Рождени родители — неизвестни. Настоящ адрес — неизвестен. Арести и

присъди — неизвестни. Всъщност всичко, което би могло да ни заведе при него, е неизвестно.

— Няма как да не се съглася с теб. И сега какво?

— Свържи се отново с твоя приятел в Интерпол и измоли всички трохици, които може да са останали между страниците на досието. Особено нещо повече за семейство Паникос, съседите им, някой в селото, който може да знае някаква информация за малкия Петрос, или както там, по дяволите, са го нарекли — всичко, което може да ни даде идея, за която да се захванем. Името на който и да е, с когото можем да поговорим за...

— Мамка му, човече, било е преди двацет и пет години. Никой няма да си спомня нищо, дори да намерим такива хора. Бъди реалист.

— Вероятно си прав. Но все пак се свържи с твоя човек. Може пък и да изскочи нещо от това.

След края на разговора Гърни остана така, с отворен бележник в скута, вперил поглед над водното хранилище пред него. Нивото на водата беше паднало и разкриваше каменисти склонове, простиращи се оттам, където вълните стигаха до брега, до линията на дърветата. Камъните бяха покрити с боклуци и дървесина. През малък процепа сред дълбоките следобедни сенки два криви клона се поклащаха от водната повърхност към склона по начин, който пробуди стресиращия спомен за една сцена от първия му случай с убийство като новобранец — тялото на голо дете, блъскащо се в каменистия бряг на река Хъдсън. Не беше спомен, към който искаше да се връща.

Взе бележника, в който бе записал повечето от нещата, споменати от Хардуик, и ги прегледа още веднъж.

Беше ядосан на себе си. Ядосваше си се, че изобщо бе позволил да бъде въвлечен в този случай. Ядосваше се, че не беше постигнал никакъв значителен напредък. Ядосваше се от липсата на официални сведения. Ядосваше се от всички въпросителни.

Реши, че се нуждае от още кафе. Запали двигателя и тъкмо се канеше да потегли през Барливил, когато Хардуик звънна отново. Гласът му звучеше още по-потресено.

— Имаме нова ситуация. Ако това, което чух, е вярно, Лекс Бинчър вече не се води изчезнало лице.

— О, Исусе... Какво е станало?

— Един от щатските полицаи и момчетата от Бюрото са намерили тяло във водата под частния док на Лекс. Само тяло. Тяло без глава.

— Сигурни ли са, че е Бинчър?

— Не се мотах достатъчно дълго наоколо, за да разбера. Имах лошо предчувствие за липсващата глава. Измъкнах се от тълпата и се върнах в колата си. Трябваше да се махна оттам, преди да повърна или преди някой от Бюрото да ме разпознае и да събере две и две — аз и Бинчър, делото „Спалтър“ — и да прекарам следващите две седмици в разпити в ареста. Не мога да си го позволя. Не и след лайната, които се изсипват върху ни. Трябва да съм на свобода и в движение, за да правя каквото се наложи да правим. Трябва да тръгвам. Ще ти звънна по-късно.

Гърни остана до водохранилището още няколко минути, за да обмисли новото положение. Погледът му се местеше от водата към клоните, които му напомняха за блъсканото в камъните до брега на Хъдсън тяло. Докато се взираше в голото изкривено дърво, фигурите, които образуваха клоните, му заприличаха не само на тяло, а на тяло без глава.

Потръпна, запали отново колата и се насочи към Уолнът Кросинг.

ГЛАВА 39

УЖАСНИ СЪЗДАНИЯ

Думите на Хардуик за бързото му изнизване от местопрестъплението, защото се боял да не бъде разпознат и някой да започне да разпитва за присъствието му, накараха Гърни да се замисли за въпрос, който от известно време избягваше: къде свършваше правото да водиш частно разследване от името на клиента си... и къде започваше възпрепятстването на правосъдието?

На какъв етап беше задължен да сподели със силите на реда информацията, която бе научил за наемника, наричащ себе си Петрос Паникос, и за неговото вероятно участие в проточилата се поредица убийства, свързани със случая „Спалтър“? Дали това, че участието на Паникос бе по-скоро „вероятно“, отколкото сигурно, имаше значение?

Разбира се, заключи Гърни с чувство, което се доближаваше до успокоение, не беше длъжен да споделя спекулативни теории с полицията, която без съмнение разполага с много собствени версии. Но дали този негов аргумент беше напълно искрен?

Вътрешният спор го ангажира напълно, докато шофираше през мрачния малък Барливил, където откри, че кафенето, от което се бе надявал да си купи кафе, е затворено. Продължи по планинските хълмове, които разделяха селцето от Уолнът Кросинг и от простиращия се след него планински път към дома му.

Кулминацията на разсъжденията му бе един смразяващ въпрос: *Ако загиналите в Купърстаун бяха предупредителен знак за това, което предстои?* Колко дълго можеше да пази в поверителност резултатите от частното им разследване, ако очевидно обявената от Паникос война продължаваше да взема нови жертви?

Гледката на пощенската кутия в края на пътя го накара да се замисли за Клемпър. Дали беше доставил искания запис, както се предполагаше от съобщението му? Или пък в кутията се намираще друга, не толкова приятна изненада?

Мина покрай пощенската кутия, паркира колата до плевнята и се върна обратно.

Беше готов да се обзаложи на хиляда долара, че вътре няма бомба, но не искаше да рискува живота си. Огледа кутията и реши да избере сравнително безопасен начин за отваряне. Първо трябваше да намери толкова дълъг клон, че да стигне до падащата вратичка от място, където ще бъде защитен от евентуален взрив — например от ствола на елата на няколко крачки от пощенската кутия.

След петминутно търсене и няколко неловки опита с неподходящи клони накрая успя да закачи капака. Той се отвори с дрънчене. Гърни изчака няколко секунди, после заобиколи кутията и надникна вътре. В нея имаше само един бял плик. Извади го, избутвайки с пръст мъничка мравка. Пликът беше адресиран до него с груби печатни букви. Нямаше нито печат, нито пощенска марка. През хартията напипа малък правоъгълен предмет, който приличаше на USB флашка. Отвори внимателно плика и видя, че е прав. Пъхна я в джоба си, върна се в колата и подкара към къщата.

Часовникът на таблото сочеше 4,18 следобед. Колата на Мадлин беше на обичайното ѝ място, което го подсети, че днес тя бе излязла за ранна смяна и най-вероятно се е прибрала към два. Очакваше да я заvari да си почива, четейки — може би заета със сизифовия си опит да довърши „Война и мир“. Мина през страничната врата и се провикна:

— Прибрах се.

Нямаше отговор.

Прекося кухнята на път за кабинета, повика я отново и отново не последва отговор. Реши, че е излязла на някоя от своите разходки.

В кабинета натисна копчето на лаптопа, за да го събуди.

Извади флашката от джоба си и я пъхна в порта. Иконката, която се появи, бе озаглавена: „02 ДЕК 2011 08:00 — 11:59“ — времевият период, в който беше станала стрелбата по Спалтър. Влезе в менюто и откри, че тази малка флаш памет има капацитет 64 гигабайта, повече от достатъчно, за да покрие конкретните часове, дори ако са заснети с висока резолюция.

Щракна върху иконката и се отвори прозорец с четири видео файла — озаглавени „Кам. 1 вътре“, „Кам. 2 изток“, „Кам. 3 запад“ и „Кам. 4 юг“.

Интересно. Обхват с камери от четири страни бе необичайно високо ниво на сигурност за малък магазин за електроника в малко

градче. Гърни предположи, че този обхват се дължи на факта, че камерите са били ефективна демонстрация за продажбата на охранителна техника — все едно да имаш стена с включени телевизори, или пък причината бе друга, нещо, което му бе хрумвало и преди — вероятността косматият Хари и неговата приятелка да се занимават с далеч по-рискован бизнес от битовата електроника.

Гледащата на юг камера би трябвало да е тази, която е насочена към гробището, затова Гърни избра да започне с този файл. Когато щракна върху иконката, се отвори видео плейър с всички възможни функции — пускане, спиране, връщане, затваряне, както и плъзгащо се меню за посочване на точното време от записа. Пусна го.

Това, което видя, беше точно това, на което се бе надявал. Беше толкова хубаво, че направо не беше за вярване. Не само качеството на записа беше великолепно, но камерата, която го бе направила, очевидно беше снабдена и с най-новите технологии за проследяване на движение и приближаване на образа. И разбира се, като повечето охранителни камери, записваше само когато в обсега ѝ има движение, а в долния край на екрана бе индикаторът за реалното време, в което нещата се случваха.

Активирането на записа от движение означаваше, че в четирите часа, обозначени на файла, всъщност се включва много по-голям период от време, защото минутите без действие в областта на камерата не са регистрирани.

Първият час от този период представляваше по-малко от десет минути дигитален материал — ентусиазирани хора, разхождащи кучета и други, облечени в топли дрехи, посветени на сутрешното си бягане за здраве по алеята, успоредна на ниската стена на гробището. Сцената се осветяваше от бледата зимна слънчева светлина и леката неравна снежна покривка.

Едва след девет камерата реагира на дейност вътре в „Уилоу рест“. Един голям ван, подобен на камион, се движеше бавно на записа. Спря пред място, което Гърни разпозна като парцела — пардон, „имота“ по думите на Полет Пърли — на семейство Спалтър. Двама едри мъже излязоха от вана, отвориха задните му врати и започнаха да разтоварват тъмни, плоски правоъгълни неща. Скоро стана ясно, че са сгъваеми столове, които мъжете грижливо разположиха в две редици с лице към издължена купчина от тъмна

земна маса — отворения гроб, предназначен за Мери Спалтър. Наместиха ги добре, после единият мъж издигна преносим подиум в края на гроба, докато другият извади голяма метла от багажника и започна да разчиства снега от затревеното пространство между столовете и гроба.

Докато напредваха с работата, в обсега на камерата се появи малка бяла кола и спря пред камиона. Макар да не бе напълно сигурен за лицето, Гърни реши, че жената, която излезе от колата, загърната в косматото палто и с космата шапка, и която правеше жестове с указания на работниците, е Полет Пърли. След известно до изравняване на столовете, мъжете се качиха във вана и потеглиха. Жената остана сама, огледа парцела като за последно, върна се в колата, подкара край откритата тревиста част на гробището и паркира отново до няколко издръжливи на студ рододендрони.

Записът продължи още около минута, после спря.

Тръгна отново след двайсет и осем минути в реално време — в 9:54 сутринта, с пристигането на катафалка и няколко други коли.

От мястото на пътника в катафалката слезе мъж в черно палто, а жената, която Гърни бе определил като Полет Пърли, се появи отново от колата си. Срещнаха се, здрависаха се и си казаха няколко думи. Мъжът се върна до катафалката, правейки жест с ръка. Половин дузина облечени в тъмни костюми мъже излязоха от една лимузина, отвориха задната врата на катафалката и бавно извадиха ковчега; после с професионална лекота го понесоха на раменете си към отворения гроб и го поставиха на подкрепящата структура, за да бъде на нивото на земята, но не в калта.

Като по някакъв сигнал, който Гърни не видя на записа, опечалените започнаха да излизат от паркираните една зад друга коли, образуващи редица зад катафалката. Увити в зимни палта и шапки, те се отправиха към двата реда столове край гроба, като постепенно заеха почти всички шестнайсет места — без две. Двете свободни места бяха от двете страни на братовчедките тризначки на Мери Спалтър.

Високият мъж в черно палто, който вероятно бе директорът на погребалната агенция, застана зад настанилите се опечалени. Шестимата носачи наместиха внимателно ковчега и застанаха един до друг до него. Полет Пърли стоеше няколко крачки встрани зад последния от тях.

Вниманието на Гърни беше насочено към мъжа в края на първия ред. Неподозиращата бъдещето си жертва.

Часовникът в дъното на екрана показваше, че в „Уилоу рест“ е 10:19 сутринта. Което означаваше, че в онзи момент на Карл Спалтър му остава само минута нормален живот. Една минута от живота, какъвто го е познавал.

Погледът на Гърни се местеше между Карл и часовника. Изпълни го болезнено силно чувство за неизбежното отлитане на времето и на живота.

Оставаше само половин минута, преди един „220 Суифт“ — най-бързият куршум, дело на най-съвременната технология в света — да пониже лявото слепоочие на този мъж, да се пръсне в мозъка му и да сложи край на бъдещето, което той си бе представял.

В своята дълга кариера в нюйоркската полиция Гърни бе гледал много записи — включително кадри на измами, побоища, обири, убийства — от охранителни камери на бензиностанции, магазини за алкохол, хранителни магазини, перални, банкомати.

Но този запис беше различен.

Човешката история на това семейство със сложни и обтегнати отношения беше много по-дълбока. Емоционалната атмосфера беше пулсиращо жива. Спокойният външен вид на сцената — седналите участници, внушението за събиране като за семеен портрет — не приличаше на гледките, които обикновено присъстваха на записите от местопрестъпления. А и Гърни знаеше за човека, който щеше да бъде застрелян само след няколко секунди, повече, отколкото бе знаел за другите жертви на престъпленията, които бе разследвал.

После моментът настъпи.

Гърни се приведе към екрана на компютъра, буквално застана на ръба на стола си.

Карл Спалтър се изправи и тръгна към подиума, който бе поставен в отдалечения край на отворения гроб. Направи крачка натам, като мина точно пред Алиса. После, тъкмо когато се канеше да направи втора, залитна напред — като че ли се бе препънал — и се понесе по цялата дължина на първия ред. Просна се на земята по лице и остана безжизнен в побелялата от снега трева между ковчега на майка си и стола на брат си.

Джона и Алиса скочиха на крака първи, последвани от две от дамите от „Силата на възрастта“ от втория ред. Носачите притичаха иззад столовете. Полет се спусна към Карл, падна на колене и се приведе над него. След това бе трудно да се определи какво точно ставаше, защото около падналия мъж се струпаха още хора.

През следващите минути се видя как поне трима души започват припряно да се обаждат по телефоните си.

Гърни забеляза, че Карл бе прострелян, както пишеше и в доклада за инцидента, точно в 10:20. Първа на мястото дойде колата на местната полиция от Лонг Фолс, малко след това и кола на щатската полиция. В 10:42 пристигна спешната помощ. Линейката паркира директно пред основното действие, разигравашо се на „сцената“, и така препречи гледката на камерата. Останалата част от записа бе безполезна за Гърни. Дори първата немаркирана кола — с която вероятно бе пристигнал Клемпър, не се виждаше добре, защото паркира от другата страна на линейката.

Гърни прегледа набързо другата част от записа, като спираше на различни места, но не намери никакви важни допълнителни данни, затова го спря и се облегна назад, за да обмисли видяното.

Освен неподходящо паркираната линейка имаше и друг проблем с този материал. Въпреки високото качество на записа, въпреки невероятните лещи за приближение на камерата и автоматичното отчитане на времето, може би заради разстоянието до мястото, на което се разиграваше действието, и до самия обект на престъплението, визуалният продукт, т.е. записът, определено бе ограничен в много отношения.

Макар да разбираше какво е видял, Гърни осъзнаваше, че част от това негово разбиране се дължи на факта, че преди това му бяха казани много неща за станалото. Той отдавна бе възприел един важен когнитивен принцип: Ние не мислим това, което си мислим, защото виждаме това, което виждаме. Виждаме това, което виждаме, защото мислим това, което мислим. Предварителните нагласи могат лесно да замъглят възприятията на очите ни и дори могат да ни накарат да виждаме неща, които не съществуват.

Имаше нужда от по-качествена визуална информация — за да е сигурен, че предварителната му представа не го води в погрешна посока. В идеалния вариант би предал записа на някоя съвременна

техническа лаборатория, за да направят максимално увеличение на картината, но част от цената на оттеглянето от полицията е липсата на свободен достъп до подобни ресурси. Хрумна му, че Ести може и да успее да влезе през някоя задна вратичка в лабораторията на нюйоркската щатска полиция и така да свърши работата, без да се налага да оставя името си и да регистрира поръчката, което би могло да ѝ създаде проблеми, но му беше неудобно да я поставя в такова положение. Поне докато не пробваше с по-малко рисковани варианти.

Взе телефона и се обади на Кайл, който бе неговият личен източник на информация за всичко, свързано с компютрите — колкото по-сложни неща, толкова по-добре. Включи се гласова поща, която го подкани да остави съобщение, и той го направи.

Здравей, синко. Имам технически проблем. Официалните канали не са на разположение. Ето за какво става дума — имам запис с високо качество, който може би ще разкрие повече неща, ако използваме дигитален ефект за приближаване на образа, без да го замъглим. Малко е объркано, но мисля, че има софтуери за увеличение с определени алгоритми, които могат да се справят с този проблем... така че може би ще ме насочиш в правилната посока. Благодаря, синко. Каквато и да ми кажеш, със сигурност ще е много повече от това, което знам.

След като свърши с обаждането, реши да се върне отново към записа и да го прегледа пак. Но после забеляза колко е часът в горната част на екрана на лаптопа. Беше 5:48. Дори Мадлин да бе поела по най-дългия маршрут от обичайните си разходки из гората — онзи към върха на Карлсънс Ридж, — вече трябваше да се е върнала.

Беше време за вечеря, а тя никога... *О, Исусе, разбира се!*

Почувства се като идиот. Днес беше денят, в който трябваше да замине на гости на семейство Уинкълър. Прекалено много неща се бяха случили прекалено бързо. Мозъкът му като че ли не можеше да побере никакво друго късче информация и всеки път, когато нещо ново влизаше в него, изблъскваше нещо друго встрани. Плашеше се, когато се замислеше за това. Какво ли друго бе забравил?

И тогава си спомни, че идвайки насам, бе забелязал паркираната ѝ кола до къщата.

Ако е отишла у Уинклър, защо, по дяволите, колата ѝ е тук?

Стреснат и все по-неспокоен, той ѝ позвъни на мобилния.

Няколко секунди по-късно с изненада го чу да звъни от кухнята. Дали все пак не се е отказала да ходи у Уинклър? Някъде из къщата ли беше? Повика я по име, но не получи отговор. Отиде от кабинета в кухнята. Следвайки звука, намери телефона ѝ на бюфета до печката.

Това бе много странно. Доколкото я познаваше, тя никога не излизаше от къщи без телефона си. Объркан, погледна през прозореца с надеждата, че ще я види да се задава по пасбището към къщата.

Нямаше и следа от нея. Виждаше се само колата. Което означаваше, че трябваше да е някъде наблизо — освен ако не бе отишла някъде с приятели, които са я взели с колата си. Или ако, не дай си боже, не бе претърпяла някакъв инцидент и я бяха закарали с линейка...

Опита се да се сети за всичко, което беше казала и което би могло да му е от помощ...

Точно в този момент вятърът разлюля листата на аспарагусите, те се разделиха и нещо ярко проблесна в периферното му зрение.

Нещо розово, помисли си той.

После листата се успокоиха и се събраха отново и Гърни не беше сигурен, че изобщо е видял нещо. Може би му се е привидяло.

Любопитството обаче го изкара навън, за да провери.

Когато стигна до далечния край на аспарагусовата градинка, получи отговор на въпроса си, но изумлението му само нарасна. Мадлин седеше на тревата, облечена в една от розовите си тениски.

До нея на земята имаше няколко камъка, струпани върху като че ли току-що изкопана пръст. В тревата от другата страна на камъните беше захвърлена лопата, която явно бе използвана наскоро. С дясната си ръка Мадлин нежно потупваше тъмната пръст покрай камъните.

Отначало Гърни не каза нищо.

— Мади?

Тя вдигна глава и го погледна с лека, тъжна усмивка на лицето.

— Какво става, Мади? Какво се е случило?

— Хорас.

— Хорас?

— Едно от онези ужасни създания го е убило.

— Нашият петел?

Тя кимна.

— Какво ужасно създание? — попита той.

— Не знам. Предполагам някое от онези, за които говореше Брус вечерта, когато ни бяха на гости. Невестулка? Опусум? Не знам. Той ни предупреди. Трябваше да го послушам — каза тя и прехапа долната си устна.

— Кога е станало?

— Днес следобед. Когато се прибрах у дома, ги пуснах от плевнята, за да подишат малко свеж въздух. Беше такъв прекрасен ден. Носех със себе си царевични зърна, така че те ме последваха до къщата. Бяха точно тук. Тичаха наоколо. Кълваха земята. Влязох в къщата за... нещо, дори не помня какво. Аз само... — Млъкна за миг, поклащайки глава. — Беше само на четири месеца. Тъкмо се научи да кукурига. Изглеждаше толкова горд. Бедният малък Хорас. Брус ни предупреди... предупреди ни... какво може да се случи.

— Погребала ли си го?

— Да — кимна Мадлин, протегна ръка и поглади пръстта до камъните. — Не можех да позволя малкото му телце да лежи тук просто така. — Подсмръкна, после се прокашля. — Сигурно се е опитвал да защити кокошките от невестулката. Не мислиш ли?

Гърни нямаше представа какво мисли.

— Сигурно.

Мадлин потупа пръстта още няколко пъти, после се надигна от тревата и двамата се прибраха в къщата. Слънцето вече бе започнало да се скрива зад западния хребет. Склонът на отсрещния хълм бе окъпан в ръждивозлатистата светлина на залеза, която винаги траеше само минута или две.

Беше странна вечер. След като хапнаха мълчаливо и кратко от това, което беше останало от предишния ден, Мадлин се настани в едно от креслата до голямата празна камина в далечния край на дневната, разсеяно държейки в ръце една от вечните си плетки, които никога не довършваше.

Гърни я попита дали иска да включи лампата, поставена на пода зад нея. Тя поклати глава почти незабележимо. Докато се канеше да я попита дали е променила намерението си за гостуването във фермата

на Уинкълър, Мадлин го изпревари и го попита как е минала сутрешната му среща с Малкълм Кларет.

Тази сутрин ли беше?

Толкова много неща се бяха случили, че пътуването му до Бронкс му се струваше като нещо, станало преди седмица. Трудно му беше да се съсредоточи, да се върне към реалността на деня. Започна с първото, което се сети.

— Когато уговаряхте срещата, Малкълм каза ли ти, че умира?

— Умира ли?

— Да. Има рак в краен стадий.

— И той все още... О, господи...

— Какво?

— Не ми го каза, поне не директно, но... Помня, че каза, че трябва да насрочим срещата много скоро. Просто предположих, че има някакви уговорени вече ангажименти и... О, господи! Как е той?

— Общо взето си е същият. Искам да кажа, изглежда остарял, много отслабнал. Но той е... с много, много... ясна мисъл.

И двамата се умълчаха.

Мадлин проговори първа.

— За това ли говорихте? За болестта му?

— О, не, изобщо не говорихме за това. Всъщност той я спомена съвсем накрая. Говорихме основно за... мен... и за теб.

— Беше ли полезно?

— Така мисля.

— Все още ли се сърдиш, че уредих тази среща, без да те питам?

— Не. Имаше добър ефект...

Поне се надяваше, че е така. Все още му беше трудно да определи какъв точно е ефектът от думите на терапевта върху него.

След кратко мълчание Мадлин се усмихна нежно и кимна:

— Добре.

Дълго време не казаха нищо повече и Гърни се запита дали да не повдигне темата за Уинкълър. Все още бе твърдо решен да изпрати Мадлин някъде далеч от къщата. Но реши, че със сигурност ще има достатъчно време да ги обсъдят на сутринта.

Тя си легна още в осем.

Малко по-късно Гърни я последва.

Не че се чувстваше изморен. Всъщност му бе трудно да определи какво точно изпитваше. Денят беше объркващ и натоварващ. Всичко беше започнало с дълбоко интуитивното послание на Кларет и въздействието му върху него. Добавиха се хаотичните спомени от детството в Бронкс, после ескалиращите новини за ужасите в Купърстаун, за които му разказа Хардуик, и накрая — болката на Мадлин от смъртта на петела, която, подозираше той, подсъзнателно ѝ напомняше за друга загуба.

Отиде в спалнята, съблече дрехите си и се пхна в леглото до нея. Прегърна я нежно, защото не знаеше по какъв друг подходящ начин да изрази своите чувства.

ЧАСТ ТРЕТА
ЦЯЛОТО ЗЛО НА СВЕТА

ГЛАВА 40

НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН

Гърни се събуди с тежък емоционален махмурлук.

Разкъсван между размислите и унеса, сънят му беше прекалено неспокоен и лек, за да изпълни жизненоважната си функция и да разтовари напрегнатите преживявания на изминалия ден в подредените шкафчета на паметта му.

Голяма част от вчерашните вълнения не го бяха напуснали и все още ангажираха напълно съзнанието му, пречеха му да се фокусира върху настоящия момент. Едва след като си взе душ, облече се, направи си кафе и се присъедини към Мадлин на масата за закуска, забеляза колко ясен и безоблачен е денят.

Но дори този положителен фактор не успя да постигне въодушевяващия ефект, който би имал обикновено.

По радиото звучеше музика, някакво оркестрово изпълнение. Гърни мразеше музиката рано сутрин, а в настоящето му настроение тя го подразни още по-силно.

Мадлин го погледна над книгата, която държеше пред себе си.

— Какво има?

— Чувствам се доста объркан.

Тя смъкна книгата с още няколко сантиметра.

— Заради случая „Спалтър“?

— Най-вече... предполагам.

— Какво за него?

— Просто нещата не пасват. Става все по-грозно и заплетено.

Разказа ѝ за двете обаждания на Хардуик от Купърстаун, като премълча за липсващата глава — гадеше му се само при мисълта за това.

— Изобщо не съм сигурен какво става. И имам чувството, че нямам сили да се справя.

Мадлин затвори книгата си.

— Да се справиш?

— Да го разгада — какво наистина е станало, кой стои зад убийствата, защо.

Тя се втренчи в него.

— Нима вече не успя в това, за което те наеха?

— Да съм успял?

— Останах с впечатлението, че обвинението срещу Кей Спалтър е разбито на пух и прах.

— Вярно е.

— Значи присъдата ѝ ще бъде отменена при обжалването. Това беше идеята, нали?

— Това беше, да.

— Беше?

— Струва ми се, че адът се изсипва върху нас. Тези нови убийства и палежи...

Мадлин го прекъсна.

— За чието разследване си има полиция.

— Която не се справи особено добре първия път. И не мисля, че имат някаква представа с какво всъщност се сблъскват.

— А ти имаш ли?

— Не съвсем.

— Значи никой не знае какво става. И кой трябва да разбере?

— Официално е работа на Бюрото за криминални разследвания.

Тя сведе глава и го погледна предизвикателно.

— Официално, законно, логично и по всеки друг начин.

— Права си.

— Но?

След неловка пауза Гърни каза.

— Но има опасен луд, който се разхожда на свобода.

— Навън има доста луди хора.

— Този убива хора от осемгодишен. Обича да убива хора. Колкото повече, толкова по-добре. Някой го е пуснал от каишката, насъскал го е срещу Карл Спалтър и сега той трябва да довърши делото си. Не може да бъде спрял и овладян.

Мадлин го изгледа замислено.

— Значи опасността се увеличава. Онзи ден каза, че има един процент вероятност да тръгне след теб. Очевидно събитията в Купърстаун променят всичко.

— До известна степен, но все още мисля...

— Дейвид — прекъсна го тя. — Трябва да го кажа... знам какъв ще бъде отговорът ти, но трябва да го кажа. *Ти* имаш избор. Можеш да спреш.

— Дори да се оттегля от разследването, той ще продължава да е навън. Просто шансът да бъде заловен ще бъде много по-малък.

— Но ако ти не го преследваш, може би и той няма да тръгне след теб.

— Той може да не разсъждава толкова логично.

Мадлин го погледна притеснено и с недоумение.

— От това, което си ми казвал за него, ми се струва, че е доста логичен, прецизно обмислящ плановете си човек.

— Прецизно обмислящ плановете си човек, воден от убийствена ярост. Това им е странното на наемните убийци. Могат да са хладнокръвни и практични, когато става въпрос за действия, които предизвикват ужас у повечето от нас, но в мотивацията им няма абсолютно нищо хладнокръвно и практично — и не говоря за парите, които получават. Те са на второ място. Срещал съм професионални убийци. Разпитвал съм ги. Оpozнах някои от тях доста отблизо. И знаеш ли какви са през повечето време? Тласкани от ярост серийни убийци, които са успели да превърнат лудостта си в добре платена професия. Искаш ли да чуеш нещо наистина откачено?

По изражението ѝ личеше, че не изгаря от любопитство, но той продължи.

— Някога, когато Кайл беше малък, му казвах, че ключът към щастливия живот, към щастливата кариера е да откриеш занимание, което ти доставя такова удоволствие, че да си готов да го правиш и без пари, и после просто да намериш някой да ти плаща за него. Е, не са много хората, които го постигат. Говорим най-вече за пилотите, музикантите, артистите, художниците и спортистите. И за наемните убийци. Не искам да кажа, че професионалните убийци завършват щастливо живота си. Повечето от тях умират от насилствена смърт или се озовават в затвора. Но те *обичат* това, което правят, докато го правят. Биха убивали хора, независимо дали ще им плащат за поръчките или не.

Докато говореше, Мадлин се разстройваше все повече.

— Дейвид, какво, за бога, искаш да кажеш?

Той осъзна, че е отишъл по-далеч, отколкото бе възнамерявал.

— Само това, че оттеглянето ми от случая в този момент няма да има никакъв положителен ефект.

Тя очевидно полагаше усилия да остане спокойна.

— Защото убиецът вече те е набеleyзал?

— Възможно е.

Гласът ѝ започна да потрепва.

— Заради онова отвратително предаване „Криминален конфликт“. Бинчър използва името ти и те свърза с Хардуик. Онзи идиот Брайън Борк предизвика проблема. Значи той трябва да го оправи. Трябва да обяви, че вече не се занимаваш със случая. Че си се оттеглил.

— Не мисля, че това ще промени нещо в този момент.

— Какво искаш да кажеш? Че отново — за пореден път — успя да застанеш на прицела на някакъв смахнат лунатик? Че няма какво да се направи, освен да чакаме да се случи някакъв фатален сблъсък?

— Не, опитвам се да го избегна, като го заловя, преди той да стигне до мен.

— Как?

— Ще намеря всякаква възможна информация за него. Така ще мога да предвидя действията му по-добре, отколкото той би предвидил моите.

— Това е схемата, нали? *Ти и той*.

— Моля?

— Ти и той. Един срещу друг. Това е същото състезание на живот и смърт, в което винаги се озоваваш. Причината, поради която исках да се видиш с Малкълм.

Той изтръпна.

— Този път не е същото. Не съм сам. Има хора, които ме подкрепят и работят с мен.

— О, наистина ли? Кой са? Джак Хардуик, който те въвлече в тази каша? Щатската полиция, за която твоето разследване е незначително? Това ли са твоите приятели и съюзници? — Мадлин поклати глава, но движението приличаше повече на потръпване. — Дори целият свят да иска да ти помогне, това няма да има никакво значение. Пак ще си само *ти срещу него*. Винаги всичко се свежда до

това. Като в добрите стари уестърни. Сякаш живееш в „Точно по пладне“^[1].

Той не каза нищо.

Мадлин отново се отпусна назад в стола, продължавайки да го гледа. Постепенно изражението ѝ се промени, сякаш внезапно бе получила прозрение.

— Току-що осъзнах нещо.

— Какво?

— Ти никога не си работил за нюйоркската полиция, нали? Никога не си се възприемал като неин служител, като работен инструмент на отдела. За теб отделът е бил *твой* инструмент, нещо, което си използвал според собствените си условия, ако и когато си имал нужда от него за своите цели.

— Моите цели бяха техните цели. Да хвана лошите момчета. Да намеря доказателства. Да ги хвърля в затвора.

Тя продължи, сякаш Дейв изобщо не се е обаждал.

— За теб отделът е бил просто подкрепление. Истинската надпревара винаги е била между теб и лошия. *Ти и лошият тип*, на конете, изправени пред последното си изпитание. Понякога си се възползвал от предимството да имаш ресурсите на отдела, понякога — не. Но за теб това винаги е било *твоята* битка, *твое* призвание.

Гърни я слушаше. Може би беше права. Може би подходът му бе прекалено ограничен, прекалено концентриран единствено в неговата собствена гледна точка. Това може и да беше проблем, а може и да не беше. Може би беше просто естествен продукт на химическия състав на мозъка му, нещо, върху което никога не бе имал контрол. Но каквото и да беше, не желаше този разговор да продължава. Внезапно цялата тема му се стори ужасно изтощителна.

Не беше сигурен какво да предприеме.

Но трябваше да предприеме нещо. Дори да се окаже без резултат.

Реши да се обади на Адонис Ангелидис.

---

[1] „Точно по пладне“ — уестърн от 1952 г. с Гари Купър и Грейс Кели. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 41

ИСТОРИЯ С ПОУКА

Гърни звънна на номера, който му бе дал Ангелидис, и той отговори веднага. Краткото описание на развоя на събитията и споменаването, че могат да си помогнат взаимно, доведе до уговорка за среща след два часа в „Егейска одисея“.

Не искаше да тръгва, преди да се увери, че Мадлин е готова да замине за фермата на Уинклър в Бък Ридж, затова си отдъхна, като я завари в спалнята да опакова багажа си в голяма спортна чанта.

Докато пяха чифт чорапи в едни обувки, Мадлин каза:

— Кокошките имат достатъчно храна и много вода, така че няма да се занимаваш с тях. Но може би сутрин ще е добре да им даваш по малко накълцани ягоди.

— Разбира се — отвърна той разсеяно, без да чуе истински молбата ѝ. Колебаваше се за цялата тази история с помощта ѝ за Уинклър на панаира. Намираще я едновременно за дразнеща и за проява на добър късмет.

Дразнеща, защото никога не бе харесвал особено Уинклър, а сега ги харесваше още по-малко — бяха уговорили Мадлин да прекара цяла седмица, помагайки за проклетите им животни безплатно, за да си улеснят живота. От друга страна, беше добър късмет, защото така ѝ осигуряваха безопасно място точно когато беше наложително. А и разбира се, тя се радваше на работата с животни. Просто обичаше да помага; още повече, ако бяха намесени космати създания.

Докато мислеше за тези неща, забеляза, че Мадлин се взира в него с един от нейните по-нежни, по-неразгадаеми погледи.

По някакъв начин той го успокои и го накара да се усмихне.

— Обичам те — каза тя. — Моля те, внимавай.

Тя протегна ръце и двамата се прегърнаха — толкова дълго и силно, че сякаш не остана нищо, което да си кажат с думи.

Когато пристигна в Лонг Фолс, видя, че ресторантът е празен. Вътре се виждаше само един служител, мускулист сервитьор с безизразни очи. Нямаше посетители. Нито един в неосветения бар. Разбира се, беше едва десет и половина, а не му се вярваше „Егейска одисея“ да предлага закуски. Хрумна му, че заведението е отворило тази сутрин само за да осигури терен за срещата на Ангелидис.

Сервитьорът поведе Гърни през бара надолу към един сумрачен коридор, покрай двете тоалетни и две врати без табели, чак до тежка стоманена порта. Бутна я силно с рамо и тя се отвори с металическо скърцане. Отстъпи встрани и с жест покани Гърни в цветната вътрешна градина, оградена със стена.

Градината беше със същата ширина като сградата — дванайсет или петнайсет метра, и двойно повече на дължина. Червената тухлена стена беше прекъсната само на едно място в далечния край от големи двойни врати. Бяха широко отворени и предлагаха гледка към реката, към алеята за тичащи ентусиасти и строгото спокойствие на „Уилоу рест“. Беше много подобна на гледката от проблематичния апартамент, намиращ се на три пресечки отук. Само ъгълът беше различен.

Градината беше приятно съчетание от тревисти пътечки, лехи със зеленчуци и цветни бордюри. Сервитьорът го насочи към един сенчест ъгъл, където бяха поставени малка бяла масичка за кафе и два стола от ковано желязо. Адонис Ангелидис седеше на единия от тях.

Когато Гърни стигна до масичката, гъркът кимна към празния стол.

— Заповядайте.

Секунда по-късно сервитьорът се материализира отново и постави поднос в центъра на масата. В него имаше две малки чашки черно кафе, две стъклени чаши с високи дръжки и почти пълна бутилка с узо, гръцката анасонова напитка.

— Обичате ли силно кафе?

Гласът на Ангелидис беше нисък и грапав — като ръмжене на голяма котка.

— Да.

— Тогава може би ще ви хареса с узо. По-добре е, отколкото със захар.

— Ще пробвам малко.

— Добре ли пътувахте?

— Без проблеми.

Ангелидис кимна.

— Прекрасен ден, нали?

— Прекрасна градина.

— Да. Пресен чесън. Мента. Риган. Всичко е много хубаво — размърда се леко на стола си Ангелидис. — Какво мога да направя за вас?

Гърни взе чашата с по-близкото до него кафе и внимателно отпи една глътка. По пътя от Уолнът Кросинг бе обмислил внимателно началото на речта си, но сега, докато седеше с лице пред човека, който може би беше един от най-умните мафиоти в Америка, то му се стори абсолютно неподходящо и слабо. Все пак реши да действа. Понякога невъзможният отчаян ход е единствената възможност.

— Попаднах на информация, която може да ви заинтересува.

Погледът на Ангелидис изразяваше съвсем лека заинтересованост.

Гърни продължи.

— Само слухове, разбира се.

— Разбира се.

— За Отдела за борба с организираната престъпност.

— Вмирисани лайна. Никакви принципи.

— Чух — каза Гърни, отпивайки още една глътка от кафето си, — че се опитват да ви лепнат убийството на Спалтър.

— *На Карл?* Виждате ли за какво говоря? Шайка разбойници! Защо ще искам да убивам Карл? Казах ви и преди, той ми беше като син. Защо ще искам да правя нещо подобно? Отвратително! — Големите като на боксьор ръце на Ангелидис се свиха в юмруци.

— Според техния сценарий с Карл сте се скарали и...

— Глупости!

— Както казах, според сценария...

— Какво по дяволите е *сценарий*?

— Хипотезата им, историята, която са измислили...

— Измислили, точно така. Подлеци!

— Хипотезата им е, че с Крал сте се скарали и вие сте наели професионален убиец чрез Дебелия Гас, а после сте се изнервили и сте решили да прикриете следите си и да се отървете от Гас, като може би дори сте го направили сам.

— Сам?! Смятат, че аз съм забил пирони в главата му?

— Просто ви казвам какво чух.

Ангелидис се облегна назад, гневът в очите му отстъпи, но погледът му бе все така помътнял.

— И откъде идва всичко това?

— Планът да ви лепнат убийството ли?

— Да. От върховете на ОБОП ли?

Нещо в тона му подсказа на Гърни, че Ангелидис навярно има контакт с човек вътре в отдела. Някой, който би трябвало да знае за големите им операции.

— Доколкото разбрах, не. Останах с впечатление, че готвеният удар срещу вас е някъде откъм периферията. Неофициално. Няколко момчета, които са ви набрали много и искат да ви пипнат на всяка цена. Сещате ли се за някого?

Ангелидис не отговори. Мускулите на челюстта му се свиха, но продължи да мълчи още минута-две. Когато проговори, тонът му беше безизразен.

— И сте карали от Уолнът само за да ми кажете това?

— Не, има и още нещо. Открих кой е наемникът.

Ангелидис остана безмълвен.

Гърни го наблюдаваше внимателно.

— Петрос Паникос.

Нещо в погледа на гърка се промени. Ако Гърни трябваше да предположи, би казал, че мъжът се опитва да прикрие внезапен страх.

— Откъде знаете?

Гърни поклати глава и се усмихна.

— По-добре да не казвам.

За пръв път, откакто Гърни бе пристигнал, Ангелидис огледа градината и тухлената ѝ стена и погледът му се спря на отворените врати с изглед към реката и гробището.

— Защо ми го казвате?

— Реших, че може би ще поискате да ми помогнете.

— За какво да ви помогна?

— Искам да намеря Паникос. Искам да го изкарам от леговището му. Да сключа сделка — може би той ще се съгласи да ни каже кой го е наел да убие Карл. След като не сте вие, ОБОП може да си го начука, нали? Това би трябвало да ви допадне.

Ангелидис постави едрите си ръце на масата и поклати глава.

— Какъв е проблемът?

— Проблемът? — домакинът се изсмя с горчив, мрачен смях. — Частта, в която го изкарвате от леговището му. Повярвайте ми, това няма да стане. Нямате си представа с кого си имате работа.

Гърни отново сви рамене и разпери длани.

— Тогава може би трябва да науча малко повече за него.

— Може би много повече.

— Кажете ми какво пропускам.

— Като например?

— Как работи Паникос?

— Прострелва хора. Предимно в главата. Предимно в дясното око. Или ги взривява на парчета.

— А поръчките? Как ги урежда?

— Чрез посредници.

— Хора като Дебелия Гас?

— Като Дебелия Гас, да. Специално подбрани посредници. Само шепа хора в света общуват с него. Те уреждат сделката. Прехвърлят парите.

— От тях ли получава указанията?

— Указания? — Ангелидис се разсмя с гърления си глас. — Той получава името, срока на поръчката и парите. Останалото зависи само от него.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Да кажем, че искате да се отървете от определена личност. Теоретично, разбира се, само за идеята. Плащате цената на Питър Пан. Мишената ви изчезва от белия свят. Край на историята. Как се е отървал от нея, си е негова лична работа. Той не приема указания.

— Да видим дали съм разбрал правилно. Пироните в главата на Гас — те не са били част от сделката, така ли?

Думите му като че ли привлякоха вниманието на Ангелидис.

— Не... не са били част от сделката. Не и ако убиецът е бил Питър.

— Значи са били изцяло негова идея, а не поръчка от клиент?

— Казвам ви, той не приема подобни поръчки — само името и пари в брой.

— Значи отвратителните гадости, които е причинил на Гас, са били негова идея?

— Не ме ли чувате? Той не приема заповеди от никого.

— Тогава защо го е направил?

— Нямам никаква представа. Това е проблемът. Като познавам Паникос и Гурикос, просто не виждам никакъв смисъл в станалото.

— Не смятате, че Паникос може да се е притеснявал, че Гурикос знае нещо опасно за него? Или че ще проговори? Или че вече е проговорил?

— Трябва да разберете нещо. Гас излежа доста време в затвора. Дванайсет шибани години в онази дупка „Атика“, а можеха да бъдат само две. Трябваше само да каже едно име. Но той не го направи. А онзи тип дори не беше в състояние да го докосне. Нямахте да има възмездие. Така че той не мълчеше от страх. Знаете ли защо мълчеше?

Гърни бе чувал такива истории и преди и знаеше рефрена.

— Принципи?

— Да, можете да си заложите задника на това. Принципи! Гас имаше железни топки!

Гърни кимна.

— Кое то отново повдига въпроса защо Паникос е направил това, което е направил. Нищо не се връзва.

— Казах ви — няма никакъв смисъл. Гас беше като Швейцария. Неутрален, мълчалив. Не говореше с никого за никого. Всички знаеха това и го уважаваха. Това беше тайната на неговия успех. Принципите.

— Добре. Гас е бил скала. А Паникос? Какво ще кажете за него?

— Питър? Питър е... специален. Приема само поръчки, които изглеждат невъзможни. Изключително решителен е. С висок процент на успеваемост.

— И въпреки това...?

— Какво?

— Усещам резервираност в тона ви.

— Резервираност? — Ангелидис млъкна, преди да продължи, като очевидно внимателно подбираше думите си. — Питър... е наемник, когото използват... само в много опасни ситуации...

— Защо?

— Защото въпреки уменията му... има определени рискове...

— Какви?

Ангелидис направи гримаса, сякаш повръщаше вчерашното си узо.

— Някога КГБ убиваше хора, като слагаше радиоактивна отрова в храната им. Имаше забележителни резултати. Но трябва много, много да се внимава с тези лайна. Същото е и с Питър.

— Толкова ли е страшен Паникос?

— Ако се изпречиш на пътя му, би могло да е сериозен проблем.

Гърни се замисли. Прииска му се да се разсмее на глас от коментара, че изпречването на пътя на решителен луд убиец *би могло* да бъде проблем.

— Чували ли сте, че обича да предизвиква пожари?

— Може и да съм чувал — отвърна Ангелидис. — И това е част от пакета, който получаващ, когато си имаш работа с него. Не мисля, че разбирате напълно срещу какво сте изправен.

— Сблъсквал съм се с доста трудни хора през годините.

— *Трудни?* Много забавно. Нека ви разкажа една история за Питър, за да разберете *трудните* хора. — Ангелидис се наведе напред, разпервайки ръцете на масата. — Имало два града, не много далеч един от друг. Във всеки град имало по един силен и влиятелен мъж. Това създавало проблеми — основният спор бил кой има право на многото неща, които се намират *между* градовете. Градовете се разраствали и се приближавали все повече един към друг и проблемите ставали все по-големи. Случвали се много гадости. *Ескалация* на напрежението. — Произнесе думата отчетливо. — *Ескалация* и в двете посоки. Накрая се стигнало до момент, след който нямало възможност за помирение. Никаква възможност за *споразумение*. И единият от мъжете решил, че другият трябва да изчезне. Наел малкия Питър за тази задача. Питър по това време тъкмо навлизал в бизнеса.

— Бизнесът с убийства? — любезно попита Гърни.

— Да. Професията му. Както и да е, той свършил работата. Чисто, бързо, без проблеми. После се появил в офиса на другия мъж, за да си получи заплащането. Офиса на човека, чиято поръчка изпълнил. Той му казал, че трябва да изчака, имал проблеми с парите в брой. Питър казал: „Не, ще ми платиш сега“. Мъжът казал: „Не, трябва да изчакаш“. Питър казал, че това не го прави никак щастлив. Мъжът се изсмял. И Питър го застрелял. Бум. Просто така.

Гърни сви рамене.

— Не е добра идея да се подиграваш на професионален убиец.

Устата на Ангелидис се изви в нещо, което би могло да бъде прието за кратко захилване.

— Никога не е добра идея. Вярно е. Но историята не приключва тук. Питър отишъл в къщата на мъжа и убил жена му и двете им деца. После обиколил града и убил брата на мъжа, петима негови братовчедя, съпругите им. Избил цялото шибано семейство. Двайсет и един души. Двайсет и един изстрела в главата.

— Впечатляваща реакция.

Устата на Ангелидис се отвори, разкривайки редица блестящи зъби с коронки. После той изригна в силен ръмжащ звук и Гърни си помисли, че това е най-нервният смях, който някога е чувал.

— Да, *впечатляваща реакция*. Вие сте забавен човек, Гърни. *Впечатляваща реакция*. Трябва да го запомня.

— Но и изглежда доста рисковано от бизнес гледна точка.

— Какво имате предвид под „рисковано“?

— Бих се замислил — след като е убил двайсет и един души заради забавено плащане — дали потенциалните клиенти няма да се притеснят да сключват сделки с него. Може да предпочетат да работят с някой, не толкова... докачлив.

— *Докачлив?* Казвам ви, Гърни, вие сте голям шегаджия. *Докачлив?* Добро е! Но това, което не разбирате, е, че Питър има особено предимство. Той е *уникален*.

— В какъв смисъл?

— Питър приема *невъзможни* задачи. Онези, които другите наемници казват, че не могат да бъдат изпълнени — прекалено рисковано е, мишената е прекалено добре охранявана — такива неща. И тогава идва Питър. Сякаш иска да покаже, че е по-добър от всички останали. Разбирате ли за какво говоря? Питър е *уникален* ресурс. Силна мотивация. Огромна решителност. Девет от десет пъти свършва работата. Само че... винаги съществува риск от косвено клане.

Гърни за малко да се разсмее на свой ред заради нелепото съчетание на думите, които Ангелидис бе използвал. Вместо това попита намръщено:

— Можете ли да дадете пример?

— Пример? Като онзи път, когато бе нает да убие мишена на един от фериботите до някакъв гръцки остров, но не знаел как точно изглежда човекът, знаел само, че ще бъде на борда в точно определено време. И какво направил? Взривил целия ферибот, убил почти сто души. Косвени жертви, масово клане. Ще ви кажа и нещо друго. Той не само не се колебае да използва масовите кланета — твърди се, че те му харесват. Пожари. Експлозии. Колкото по-големи, толкова по-добре.

Гърни вече започваше да си задава много въпроси. Но продължаваше да се връща към основния: защо някой би избрал точно Паникос за убийството на Спалтър? Защо са смятали това покушение за невъзможно?

Ангелидис прекъсна размишленията му.

— Почти забравих още нещо — това, за което всички наоколо все още говорят. Наистина ги впечатлило. Готов ли сте? — Не беше въпрос. — Докато малкият Питър вилнеел из града, изстребвайки цял род от лицето на земята... — познайте какво е правил? — Млъкна, в очите му имаше искрено вълнение. — Познайте.

Гърни поклати глава.

— Не обичам да налучквам.

— Няма значение. Така или иначе нямаше да познаете. — Приведе се още напред. — Пеел е.

Преди да напусне градината на ресторанта, Гърни отново погледна през отворените врати в задната стена. Виждаше ясно парцела на Спалтър — целия, без да му се пречка уличният стълб. Чу как Ангелидис потропва с пръсти по масата.

Обърна се към него и попита:

— Мислите ли понякога за Карл, докато гледате „Уилоу рест“?

— Разбира се. Мисля за него.

Без да сваля поглед от потропващите по металната повърхност пръсти на Ангелидис, Гърни продължи:

— Това, че Паникос е наетият убиец, подсказва ли ви нещо за поръчителя?

— Разбира се. — Потропването спря. — Подсказва ми, че е бил запознат с начина му на действие, с факта, че е някъде наоколо. Не можеш просто да отвориш телефонния указател, да набереш „Паникос“ и да кажеш: „Ей, имам работа за теб!“. Не става по този начин.

Гърни кимна.

— Малко хора биха били наясно как да се свържат с него — каза той, сякаш говореше на себе си.

— Питър приема договори само чрез половин дузина посредници по целия свят. Трябва да си с високо положение, за да ги познаваш.

Гърни изчака в мълчание известно време, после продължи.

— Бихте ли казали, че Кей Спалтър е била с високо положение?

Ангелидис се втренчи в него. Явно предположението го изненада, но отговорът му бе просто свиване на раменете.

Гърни имаше един последен въпрос, преди да си тръгне.

— Какво е пеел?

Ангелидис го погледна объркано.

— Паникос... Какво е пеел, докато е убивал онези хора?

— О, някаква детска песничка. Как ги наричаха — приспивни песни?

— Знаете ли коя?

— Откъде бих могъл да знам? Нещо за рози, цветя и други такива простотии.

— Пеел е приспивна песничка за цветя? Докато е обикалял и е застрелвал хората в главите?

— Най-после разбрахте! Усмивал се като ангел и пеел тази кратка песничка с момичешки гласец. Хората, които са го чули, казват, че никога няма да го забравят.

Ангелидис млъкна.

— Това, което трябва да знаете за него — най-важното... Ще ви кажа какво е то. Той е двама души — единият е прецизен, точен и прави всичко по определена система. Другият е... просто шибана откачалка.

ГЛАВА 42

ЛИПСВАЩАТА ГЛАВА

Гърни спря на първата бензиностанция, която видя по пътя от Лонг Фолс към Уолнът Кросинг за бензин, кафе (едва бе докоснал чашата си в „Егейска одисея“) и за да изпрати още един имейл на Джона Спалтър. Реши първо да се погрижи за това.

Провери тона на предишните си писма и този път нарочно направи текста да звучи по-нервно, определено неспокойно, по-неясно, с нарастващо ниво на спешност — по-скоро като припрян есемес, отколкото като имейл.

Все повече нова информация, очевидна корупция. Предстои отмяна на присъдата и сериозно ново разследване. Проблем, свързан със семейните отношения? Може ли да е толкова просто като СЛЕДВАЙ ПАРИТЕ? Каква е ролята на Киберкатедралата и набирането на средства за нея? Трябва да се срещнем възможно най-скоро, за да обсъдим новите факти.

Прочете го два пъти. Ако резкият му тон и двусмислието не провокираха комуникация с Джона, нямаше идея какво друго можеше да се направи. После влезе в малкия западнал магазин за кафе и бейгъл, който се оказа стар и твърд. Кафето обаче беше изненадващо освежаващо и му създаде усещането, че всичко е наред.

Канеше се да откара колата до колонката за бензин, когато осъзна, че още не е разказал на Хардуик за срещата си с Мик Клемпър в мола на Ривърсайд и последвалия подарък със записа от охранителната камера в пощенската кутия. Реши да го направи веднага.

Обаждането му попадна на гласова поща и той остави съобщение:

„Джак, трябва да те информирам за развитието с Клемпър. Имахме кратък разговор за различните начини, по които тази история може да завърши, някои по-малко болезнени за него от други, и като по чудо липсващият видеозапис се озова в пощенската ми кутия. Човекът явно се опитва да замаже вината си и трябва да поговорим за някои изводи. Трябва да видиш и записа. Няма очевидни несъответствия с показанията на очевидците, но си струва да се погледне. Обади ми се възможно най-скоро.“

Това му напомни и за друга спешна задача, която бе пренебрегнал — да види записите от останалите три камери, особено онези с изглед на изток и на запад, тъй като на тях евентуално щяха да бъдат уловени кадри от влизане или излизане от сградата.

Евентуалният пробив, който можеше да предизвика подобно доказателство, го накара да шофира с доста над разрешената скорост през останалата част от пътя.

Изненада се, после се обърка, а след това се притесни, когато видя колата на Мадлин все още паркирана на мястото, където беше и сутринта, когато бе тръгнал за Лонг Фолс, защото мислеше, че е заминала за фермата на Уинкълър малко след него.

Влезе припряно в къщата и я завари до мивката да мие чинии.

— Защо си още тук? — попита той и в гласа му прозвуча нотка на обвинение, което тя пренебрегна.

— Веднага след като тръгна, аз вече се качвах в колата, но Мена пристигна с минивана си.

— Мена?

— От клуба по йога. Сещаш ли се? Беше на вечерята.

— А, тази Мена.

— Да, *тази* Мена — не някоя от многото други Мени, които познаваме.

— Ясно. Значи тя дошла с минивана си. Защо?

— Ами... претекстът беше да ни донесе подаръци от градината си. Виж в килера — жълти тикви, чесън, домати, чушки.

— Няма нужда, вярвам ти. Но това е било преди часове. А ти все още си...

— Минаха часове, откакто дойде, но само четиридесет и пет минути, откакто си тръгна.

— Исусе...

— Мена обича да говори. Може да си го забелязал на вечерята. Но честно казано, тя има сериозни затруднения — семейни проблеми, неща, които искаше да свали от гърба си. Имаше нужда да поговори с някого. Не можех просто така да я отпратя.

— Какви проблеми?

— О, боже, всякакви. От родители с Алцхаймер до брат в затвора за търговия с наркотици, племенници с всички познати психични разстройства — не знам... Наистина ли ти се слуша за това?

— Може би не.

— Както и да е, направих обяд, после пихме чай, много чай. Не исках да ти оставям мивката, пълна с мръсни чинии, затова реших първо да ги измия. А ти? Изглеждаш като човек, който има спешна работа за вършене.

— Смятах да изгледам и другите записи от камерите в Лонг Фолс.

— Охранителните камери? О, божичко, за малко да забравя! Знаеш ли, че Джак Хардуик е бил в РАМ ТВ миналата вечер?

— Къде е бил?

— В РАМ ТВ. В онова ужасно предаване „Криминален конфликт“ с Брайън Борк.

— А ти как...?

— Кайл ми се обади преди час, за да разбере дали си го видял.

— За последно Хардуик ми се обади от Купърстаун... вчера по обяд? Не ми каза, че има планове да...

Тя го прекъсна.

— По-добре го погледни. Има го в актуалния архив на сайта им.

— Гледа ли го?

— Погледнах го набързо, след като Мена си тръгна. Кайл каза, че трябва незабавно да го видим.

— Има ли... проблем?

Тя посочи към кабинета.

— Сайтът на РАМ е отворен на компютъра. Изгледай го, после ти ми кажи дали има проблем.

Притесненото ѝ изражение подсказваше, че вече си е направила изводи.

Минута по-късно Гърни беше на бюрото си, загледан в тренираното изражение на тревога и зализаната коса на Брайън Борк. Домакинът на „Криминален конфликт“ заемаше един от двата стола, поставени от двете страни на малката масичка. Беше се привел напред, сякаш това, което щеше да каже, бе толкова важно, че просто не можеше да се отпусне. Вторият стол беше празен.

Борк се обърна направо към камерите.

— Добър вечер, приятели. Добре дошли в драматичните истории от истинския живот на „Криминален конфликт“. Тази вечер ще ви представим развоя на събитията, последвали посещението на Лекс Бинчър, предизвикателния адвокат, който преди няколко дни ни смая с агресивната си атака срещу Бюрото за криминални разследвания — атака, чиято цел бе да разкрие това, което той нарече фатални грешки при осъждането на Кей Спалтър за убийството на съпруга ѝ. Оттогава има шокиращо ново развитие по този вече сензационен случай. Последните новини са свързани с истинския ад и трагедия, разиграли се в идиличното градче Купърстаун, Ню Йорк. Става дума за палеж, множество убийства и зловещото изчезване на самия Лекс Бинчър, който трябваше да бъде с нас тази вечер. Вместо това ще говорим с Джак Хардуик — частния следовател, работещ с Бинчър. Той ще се присъедини към нас от студиото на РАМ ТВ в Олбъни.

Екранът се раздели на две, Борк бе показван вляво, а Хардуик седеше в подобно студио от дясната страна. Детективът бе облечен в една от обичайните си черни тениски с якичка и изглеждаше съвсем спокоен, но Гърни познаваше това лице — беше странно обикновената маска, с която Хардуик прикриваше гнева си, когато бе пред хора. Вероятната ярост, която го изпълваше заради станалото в Купърстаун, и личното му презрение към Борк и РАМ ТВ бяха добре прикрити.

В съзнанието на Гърни бе заседнал един-единствен въпрос: защо Хардуик се е съгласил да се появи в предаване, което ненавиждаше?

Борк продължи:

— Първо, благодаря ви, че приехте поканата да се присъедините към нас с толкова кратко предизвестие — и в толкова напрегнат момент. Разбирам, че идвате от мястото на ужасяващите събития край езерото Отсего.

— Точно така.

— Може ли да ни разкажете за тях?

— Три къщи край езерото са изгорели до основи. Загинали са шест души, между които има и две малки деца. Седмата жертва е намерена под малък док на езерото.

— Идентифицирана ли е вече седмата жертва?

— Може би ще отнеме известно време — каза с равен глас Хардуик. — Главата ѝ липсва.

— Да не би да казахте „главата ѝ липсва“?

— Точно това казах.

— Убиецът е отрязал главата на жертвата? Какво е направил с нея? Има ли някакви предположения какво може да се е случило?

— Може би я е скрил. Или я е изхвърлил някъде. Или я е взел със себе си. Разследването продължава.

Борк поклати глава — жест на човек, който не разбира в какво се е превърнал светът.

— Това е истински ужас! Следовател Хардуик, трябва да ви задам очевидния въпрос. Смятате ли, че осакатеното тяло би могло да принадлежи на Лекс Бинчър?

— Би могло, да.

— Следващият очевиден въпрос. Какво става тук? Имате ли обяснение, което да споделите със зрителите ни?

— Много е просто, Брайън. Кей Спалтър беше натопена за убийството на своя съпруг от напълно корумпиран детектив. Тя е жертва на гигантско манипулиране на фактите, на гигантско манипулиране на свидетелите и титанично некомпетентна защита. Присъдата ѝ, разбира се, е зарадвала истинския убиец. Така той е можел да продължи със смъртоносния си бизнес.

Борк се наклони да зададе друг въпрос, но Хардуик продължи.

— Хората, въввлечени в този случай — не само безчестният детектив, който е пратил невинна жена в затвора, но целият екип, осъществил абсурдния процес, довел до присъдата — те всъщност са истинските виновници за зловещото клане в Купърстаун днес.

Борк направи пауза, сякаш бе смаян от това, което току-що бе чул.

— Много сериозно обвинение. Всъщност то вероятно ще предизвика сериозен отзвук сред официалните сили на реда.

Притеснявате ли се от това?

— Не обвинявам силите на реда като цяло в нищо. Говоря за конкретни представители на тези сили, които са фалшифицирали доказателства, довели до неправилния арест и осъждането на Кей Спалтър.

— Имате ли с какво да докажете тези обвинения?

Отговорът на Хардуик беше незабавен, спокоен и непоклатим.

— Да.

— Ще ги споделите ли с нас?

— Ще ги споделим, когато настъпи подходящият момент.

Борк зададе още няколко въпроса, като се опитваше — без особен успех — да го накара да бъде по-конкретен. После внезапно смени посоката и зададе очевидно най-провокативния според него въпрос.

— Какво ще стане, ако успеете? Ако надвиете всички, които твърдите, че са постъпили грешно? Ако победите и освободите Кей Спалтър и по-късно откриете, че тя все пак е виновна за убийството? Как ще се почувствате?

За първи път от началото на интервюто презрението на Хардуик към Борк започна да прозира в изражението му.

— Как ще се *почувствам*? *Чувствата* нямат нищо общо с това. Това, което *знам*, ще бъде абсолютно същото, което *знам* и сега — че процесът на Кей Спалтър е бил корумпиран и гнил. Гнил от началото до края. И отговорните за това хора знаят кои са и какво са направили.

Борк вдигна глава, сякаш за да провери часа, после погледна към камерата.

— Добре, приятели, чухте това.

Половинката, която го показваше, отново се разшири и зае цялото пространство на екрана. Докара на лицето си изражение на смел свидетел на зловещи събития и призова зрителите да обърнат внимание на някои важни съобщения от рекламодатели. Завърши така:

— Останете с нас. Ще се върнем след две минути с новини за противния нов конфликт за репродуктивни права, поел по пътя към Върховния съд. И така, аз съм Брайън Борк, а това е „Криминален конфликт“ — вашата вечерна сцена на най-експлозивните законови битки!

Гърни затвори сайта, после и компютъра и се отпусна в стола.

— Е, какво мислиш? — гласът на Мадлин зад гърба му го стресна.

Обърна се към нея.

— Опитвам се да реша.

— Какво да решиш?

— Защо Хардуик се е появил в това предаване.

— Искаш да кажеш, като изключим факта, че му е била предложена огромна публика, пред която да оплюе свободно неприятелите си — хората, които го изгониха от работа?

— Да, като изключим това.

— Предполагам, че ако всички тези обвинения имат и друга цел — освен даването на свобода на гнева му, тя би могла да е да привлече възможно най-много внимание от страна на медиите — да привлече възможно най-много криминални репортери, които да започнат отново да ровят в случая „Спалтър“ и да го държат на първите страници на вестниците. Мислиш ли, че е това?

— Или цели да му повдигнат обвинение в клевета, защото е сигурен, че ще спечели едно такова дело. Или пък да постави нюйоркската щатска полиция в ъгъла — знаейки, че конкретните хора в нея не могат да го осъдят, защото той би спечелил — и *истинската* му цел да е да принуди институцията да хвърли Клемпър на вълците, за да ограничи щетите си.

Мадлин изглеждаше скептична.

— Не мисля, че мотивите му са толкова сложни. Сигурен ли си, че не е просто добрият стар гняв, който търси да потроши всичко край себе си?

Гърни поклати глава.

— Джак обича да се представя за просто и примитивно оръдие, но в ума, който владее тази бейзболна бухалка, няма нищо примитивно.

Изражението на Мадлин все още беше скептично.

Гърни продължи:

— Не казвам, че част от мотивите му не са обидата и гневът. Очевидно е така. Той не може да понесе мисълта, че хората, които презира, го принудиха да изостави професията, която обича. Сега ги презира още повече. Бесен е, иска отмъщение — всичко това е вярно.

Казвам обаче, че не е глупав и в тактиката му има много повече, отколкото изглежда на пръв поглед.

След думите му за кратко се възцари мълчание, нарушено от Мадлин.

— Между другото, не ми разказа за... за този последен малък ужас.

Той я погледна изненадано.

Тя изимитира изражението му.

— Мисля, че знаеш за какво говоря.

— О! Моментът с липсващата глава? Да... не ти казах за нея.

— Защо?

— Стори ми се прекалено... зловещо.

— Боял си се, че ще се притесня още повече?

— Нещо такова.

— Управление на информацията?

— Какво?

— Помня как един мазен политик веднъж обясни, че никога не се въвлича в измами; той само управлявал потока информация по начин, който спестявал излишното объркване на бедните хорица.

Гърни се изкуши да поспори с нея, че това е напълно различна ситуация, че действията му наистина са били благородни и мотивирани от загриженост за нея, но тя го изненада с леко намигване — сякаш казваше: „Отпусни се, дишай!“, и той внезапно се поддаде на съвсем друго изкушение.

Умните жени винаги му бяха въздействали еротично, а Мадлин наистина беше много умна жена.

ГЛАВА 43

ВИЗУАЛНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА

Доста често в живота си на следовател Гърни бе имал усещането, че жонглира с ръчни гранати.

Знаеше, че няма кого да вини за настоящото положение, освен себе си. От самото начало беше ясно, че задачата вероятно ще се завърти непредсказуемо около личните цели на Хардуик. Но въпреки това той се бе съгласил да участва, тласкан от собствените си маниакални мотиви — мотиви, които Мадлин беше прозряла достатъчно добре и му ги бе изтъкнала, докато той продължаваше да настоява, че просто връща услугата. Беше се въвлякъл доброволно в този налудничав цирк и сега бе потърпевш от неизбежния хаос, заложен от самото начало в цялата акция.

Опита се да се убеди, че нежеланието му да се оттегли от случая — сега, след като бе почти сигурно, че присъдата на Кей ще бъде отменена, и с това дългът му към Хардуик — изплатен, се дължеше на благородното желание да открие истината. Чиста и благородна мисия. Но не успя да си повярва. Знаеше, че пристрастяването му към тази професия има дълбоки корени, които бяха всичко друго, но не и благородни.

Опита се да си каже също и че неловкото усещане, което изпита от безпощадните обвинения, изсипани от Хардуик срещу Мик Клемпър (неспоменат поименно, но лесно разпознаваем от всички) в „Криминален конфликт“, бе следствие на друг високоморален принцип — че всички уговорки, дори с най-подмолните отрепки, са свещени.

Подозираше обаче, че неловкостта, която изпитва, е породена от закъснялото осъзнаване, че може би е обещал на Клемпър повече, отколкото би могъл да изпълни. Беше му внушил идеята, че може да прикрие престъпленията му и да ги представи като резултат от глупава грешка, а не от съзнателно намерение, но вече му се струваше, че това е било просто удобна за момента фантазия.

Осъзна, че за пореден път се е вкарал в опасна и рискована ситуация, от която нямаше друг изход, освен да продължи напред.

Мадлин беше права. Това определено беше ясен и повтарящ се модел. Очевидно нещо с него не беше наред. Проумяването на този факт обаче не му помогна с нищо. Единственият път, който продължаваше да вижда, все още бе право напред, с гранатите и всичко останало.

Включи компютъра и отвори охранителните записи от Лонг Фолс.

Отне му почти час, докато открие това, което се надяваше да намери — образ на доста дребен човек, вървящ по Акстън авеню към камерата. Гърни наблюдаваше как той — или на пръв поглед *тя* — влиза във входа на сградата. Определянето на пола бе затруднено от пухкавото зимно яке, от широката скиорска лента на главата, която покриваше ушите, челото и очертанията на косата, и от дебелия вълнен шал, прикриващ не само врата, но и голяма част от брадичката и челюстта. Това, което се виждаше от лицето — остър, леко крив нос и малка уста — съответстваше на лицето на доставчика от „Цветята на Флорънс“, който Гърни бе видял на записа в „Емерлинг Оукс“. Всъщност лентата, очилата и шалът изглеждаха същите като на онзи запис.

Гърни се върна назад, минута или две по-рано, и пусна картината, за да проследи движението на човека по улицата и влизането му в сградата. За разлика отпреди, сега той не носеше цветя, а тесен пакет, дълъг около метър, метър и двайсет, увит в червена и зелена коледна хартия с голяма декоративна панделка по средата. Гърни се усмихна. Това бе може би най-невинният начин, по който някой би могъл да пренесе по улицата пушка в разгара на коледния сезон, когато всички пазаруват подаръци.

Отбеляза си реалното време, изписано на екрана, в което човекът влиза в сградата. Беше 10:03 сутринта. Седемнайсет минути преди изстрелването на куршума, поразил Карл Спалтър.

Същият човек излезе на улицата отново в 10:22 — само две минути след стрелбата, обърна се и тръгна спокойно по Акстън авеню, докато изчезна от обсега на камерата.

Гърни се отпусна на стола, обмисляйки значението на току-що видяното.

Първо, това предполагаше, че изстрелът наистина е направен от апартамента, в който по-късно бе намерено оръжието. Времето на

излизане на стрелеца правеше невъзможен другия сценарий, което отново водеше до проблема с уличния стълб.

Второ, човекът на записа със сигурност не беше Кей Спалтър.

Гърни изпита прилив на гняв към Клемпър, който моментално заличи всяко угризение за нарушаване на тяхната „уговорка“. Дори само този запис да имаха, той категорично би сложил край на делото срещу Кей. Ако не друго, щеше да е достатъчен за създаване на *основателно съмнение*, защото подкрепяше достоверна алтернативна теория за случилото се и показваше алтернативен заподозрян — и то убедителен. С него Кей никога нямаше да бъде осъдена и пратена в затвора.

Съзнателното прикриване на това доказателство от Клемпър — очевидно в замяна на сексуални услуги от Алиса Спалтър — бе не просто престъпление. Беше непростимо престъпление.

Трето, беше време да спре да мисли за човека от Акстън авеню и от записа в комплекса за възрастни като за „човека“.

Беше време да започне да го нарича с избраното от него име: Петрос Паникос.

Не беше лесно. Нещо в съзнанието му се бунтуваше срещу връзката на слабичката, почти изящна фигура, която в единия случай носеше букети от хризантеми, а в другия — цветна коледна кутия, с агресивния психопат, описан от Интерпол и Адонис Ангелидис. Психопатът, забил пирони в очите, ушите и гърлото на Гас Гурикос. Психопатът, подпалил три къщи в Купърстаун, изгорил шестима невинни и отрязал главата на човек.

О, Исусе, дали и сега си е пял, докато е вършил всичко това?

Гърни не искаше да мисли за тези неща. Те ставаха част от кошмарите му. Беше време за по-практични размишления. Време за среща за размисъл с Хардуик и Ести. Време да вземат решение за следващата стъпка.

Извади телефона си и първо звънна на Хардуик. Смяташе да остави съобщение и се изненада, когато той вдигна веднага, и то отбранително:

— Обаждаш се, за да ми триеш сол на главата заради оная работа с Борк, нали?

Гърни реши да отложи този спор за по-нататък.

— Мисля, че трябва да се съберем.

— Защо?

— Планиране? Координация? Сътрудничество?

Последва кратка пауза.

— Разбира се. Няма проблем. Кога?

— Възможно най-скоро. Например утре сутринта? Ти, аз и Ести, ако тя успее да дойде. Трябва да обсъдим фактите, въпросите и хипотезите — всичко, с което разполагаме. Когато поставим всичко на масата, може би ще успеем да видим какво ни липсва.

— Добре — отвърна Хардуик с леко скептичен тон, както обикновено. — Къде искаш да се съберем?

— У нас.

— Има ли конкретна причина за това?

Честният отговор бе, че Гърни искаше да си създаде усещане за поне някакъв контрол върху ситуацията, усещане, че той е този, чиято ръка е на волана. Но това, което каза, беше:

— Твоята къща има дупки от куршуми в стените. Моята няма.

След като се съгласи не много въодушевено да се срещнат в девет сутринта у Гърни, Хардуик предложи той да се обади на Ести, тъй като и без това щял да говори с нея за нещо друго. Нещо лично.

Гърни предпочиташе да се обади сам — отново заради онова почти недоловимо подсъзнателно желание за контрол, но не можа да измисли разумно основание да настоява.

Приключиха разговора, без никой от двамата да спомене „сделката“ с Мик Клемпър или намека на Гърни за нея в последното му телефонно съобщение.

Когато Гърни излезе от кабинета, Мадлин се появи от спалнята. Отнесе пътната чанта, която бе приготвила сутринта, в колата си, после се върна и му напомни за ягодите за кокошките.

— Знаеш ли — отвърна той, — Ози Багът, който живее надолу по пътя, хвърля на кокошките си по една купа остатъци веднъж дневно и те оцеляват съвсем спокойно.

— Ози Багът е противен лунатик. Той щеше да хвърля боклуци в задния си двор, независимо дали има кокошки, или няма.

След като помисли за миг, Гърни реши, че няма как да оспори твърдението.

Прегърнаха се, целунаха се и тя тръгна.

Докато колата ѝ се скриваше от погледа му зад плевнята, последните лъчи на залязващото слънце изчезнаха зад западния хребет.

ГЛАВА 44

ТРЪПКАТА ОТ ЛОВА

Гърни отново се оттегли в кабинета си. Спускащият се сумрак бе променил цвета на планинския хребет от дузина нюанси на зелено и златисто до монохромно зеленикавосиво. Гледката го накара да се замисли за хълмовете срещу къщата на Джек Хардуик, от които бяха дошли изстрелите, прекъснали електрическото захранване и телефонната линия.

Скоро умът му започна да сглобява частичките и парченцата на случая „Спалтър“, особено несъвместимите елементи. Това го подсети за максимата, на която наблягаше един от инструкторите от полицейската академия в курса за тълкуване на доказателствата от местопрестъплението: „Парченцата, които отначало сякаш не пасват, са тези, които разкриват най-много накрая“.

Извади жълтия бележник от чекмеджето и започна да пише.

Двайсет минути по-късно прегледа резултата — списък с осем теми.

1. В момента на стрелбата свидетелите поставят жертвата в положение, в каквото не би било възможно куршумът да я уцели, ако е бил изстрелян от апартамента, в който са намерени следите от барут и оръжието.

2. Убийството на майката, за да се осигури присъствието на жертвата на гробището, изглежда прекалено и ненужно усложнено. Може ли майката да е убита по друга причина?

3. Професионалистът, който е изпълнил поръчката, е известен с това, че приема само най-трудните задачи. Каква е причината убийството на Карл Спалтър да влиза в тази категория?

4. Кей Спалтър не е стреляла лично, но възможно ли е все пак тя да е наела стрелеца?

5. Възможно ли е Джона да е наел стрелеца, за да получи пълен контрол върху авоарите на компанията „Спалтър“?

6. Възможно ли е Алиса да е наела стрелеца — в допълнение към заговора с Клемпър да припишат убийството на Кей, за да получи наследството на баща си?

7. Каква е тайната, заради която Гурикос е бил убит и обезобразен?

8. Дали Карл е бил убит във връзка с нечие убийство, което самият той е планирал?

Преглеждайки и обмисляйки осемте въпроса за пореден път, Гърни бе отвлечен от липсата на всякакъв прогрес.

Един от положителните аспекти в случай с множество странности като този обаче, бе, че ако стигнеш до теория, която обяснява всички тези странности едновременно, можеш да си сигурен, че теорията ти е вярна. Една-единствена странност в някое разследване би могла да бъде обяснена по множество различни начини. Но беше малко вероятно да има повече от една версия, която да обяснява и очевидния проблем с видимостта от апартамента, и ужасното осакатяване на Гас Гурикос, и странно съвпадащата по време смърт на Мери Спалтър.

Когато погледна през северния прозорец на кабинета няколко минути по-късно, високата гора му се стори лишена от всякаква зеленина. Дърветата и хребетът, който те покриваха, сега бяха просто безформена тъмна маса, издигаща се към сивата безизразна плоча на небето. Спускащата се нощ подсети Гърни за нападението срещу къщата на Хардуик и за бягството на моторизирания стрелец по планинските пътеки.

В същия миг чу звука от двигател на мотор, който за момент му се стори плод на собственото му въображение. После звукът се усили и посоката, към която се бе запътил, също стана по-очевидна. Гърни отиде в кухнята, за да погледне през прозореца, вече убеден, че чува съвсем истински мотор, идващ по пътя. Половин минута по-късно фарът на машината освети плевнята с кръглия си лъч и започна да се катери нагоре по неравния път през пасбището.

Гърни отиде до спалнята и взе своята „Берета 32“ от нощната масичка, зареди пистолета, пхна го в джоба си и отиде до страничната врата.

Изчака, докато мотористът спре до колата му, после включи външното осветление.

Атлетична фигура в черно мотористко яке и черна каска с вдигнат визьор извади тънко черно куфарче от една от дисагите и тръгна към вратата. Потропа решително с ръка, облечена в черна кожена ръкавица.

Едва тогава Гърни, който вече бе готов да извади пистолета от джоба си, разпозна каската.

Беше неговата, от мотористките му дни преди близо три десетилетия. Каската, която бе дал на Кайл преди няколко месеца.

— Здравсти, татко! — Кайл му подаде куфарчето, вдигна каската с една ръка и прокара другата през късата си черна коса, която бе като огледален образ на косата на баща му.

И двамата се усмихнаха с еднаквите си усмивки, въпреки че в тази на Гърни се криеше леко объркване.

— Да не съм пропуснал някой имейл или съобщение?

— Че идвам ли? Не. Беше импулс. Реших, че ще мога да се погрижа за твоя проблем с увеличението на образа от записа по-лесно тук, отколкото у дома, за да видиш какво правя и да го направим така, както искаш. Това е основната причина да дойда. Но има и втора.

— О?

— Бингото с кравешки лайна.

— Моля?

— Бингото с кравешки лайна на вашия планински панаир^[1]. Знаеше ли, че това наистина се прави? И пърженото сирене. А в неделя следобед — състезанието за блъскане с коли само за жени. И оспорваното състезание по хокей с тиква.

— Какво?

— Това последното си го измислих. Но какво пък, не е толкова странно, колкото някои от другите неща. Никога не съм бил на истински селски панаир. С истински кравешки лайна. Реших, че е време. Къде е Мадлин?

— Дълга история. Ще остане при приятели за малко. Замесен е панаирът, а и е... нещо като предпазна мярка. Ще ти разкажа после. —

Отстъпи назад, придържайки вратата отворена. — Влизай, влизай. Сваляй това яке и се настанявай. Вечерял ли си?

— Сандвич и кисело мляко в закусвалнята на Слотсбърг.

— Това е на сто и шейсет километра оттук. Ще хапнеш ли един омлет с мен?

— Супер. Благодаря. Ще донеса и другата си чанта и ще се преоблека.

— Е, каква е тази предпазна мярка, за която спомена?

Гърни не се изненада, че това беше първият въпрос, който Кайл зададе, когато двайсет минути по-късно се настаниха един срещу друг, за да похапнат.

Вместо да омаловажи заплахата, както обикновено би направил, този път той откровено преразказа нападението срещу дома на Хардуик и жестоките събития в Купърстаун. Ако ще се опитва да убеждава Кайл да си тръгне — поне на следващата сутрин — за вкъщи или за друго безопасно място, нямаше смисъл да омекотява сериозността на събитията.

Гърни говореше, а синът му слушаше мълчаливо притеснен и с леко, но забележимо вълнение, което намекът за опасност и риск често предизвиква у младите мъже.

След като се нахраниха, Кайл се настани на масата с лаптопа си, а Гърни му даде флашката със записите от Акстън авеню. Откриха двата кратки пасажа, които искаше да бъдат увеличени. Първият беше видеото от гробището — от ставането на Карл от стола до просването му по лице на земята с куршум в мозъка. Вторият бяха кадрите от улицата, които показваха как дребната фигура, която според Гърни беше Петрос Паникос, влиза в сградата с увита като подарък кутия, вероятно с пушката, която бе открита по-късно в апартамента.

Кайл изучаваше образите на екрана на компютъра си.

— Искаш ги увеличени за възможно най-много детайли с минимална софтуерна интерполация?

— Би ли повторил.

— Когато увеличаваш образите, разтягаш реалната дигитална информация. Образът става по-голям, но също и по-размазан, защото има по-малко информация на квадратен сантиметър. Софтуерът може

да компенсира това, като направи предположения и запълни информационните дупки, после изостря образа и го заглажда. Това е интерполацията. Но това въвежда и елемент на недоверие, защото не всичко в увеличението е присъствало в оригиналните пиксели. За да се изчисти увеличеният образ, софтуерът прави изчисления, основани повече на вероятност, отколкото на съществуващите данни.

— Какво ми препоръчваш?

— Препоръчвам разумен компромис между рязкостта на увеличението и достоверността на данните, които съставят картината.

— Добре. Направи го с какъвто компромис смяташ за необходим.

Гърни се усмихна не само защото синът му бе ангажиран с неговия проект, но и заради вълнението, което долови в гласа му. Приличаше на щастлив архетип на поколението под трийсет години, родено и отгледано с естествен афинитет към всичко дигитално.

— Дай ми малко време да пробвам няколко теста — каза Кайл.

— Ще ти кажа, когато имам нещо, което си струва да погледнеш.

Отвори менюто на програмата, щракна върху една от иконките за увеличение, после спря. Погледна към Гърни, който отнасяше чиниите от омлетите в мивката, и зададе изненадващ въпрос.

— Като изключим факта, че се занимаваш със сензационни убийства и други такива неща, как сте двамата с Мадлин?

— Как сме ли? Добре, предполагам. Защо питаш?

— Струва ми се, че ти се занимаваш с *твоите* си неща, а Мадлин — с *нейните*.

Гърни кимна бавно.

— Би могло и така да се каже. Моите и нейните неща. Принципно са отделени, но всъщност са напълно съвместими помежду си.

— Така ли ви харесва?

По някаква странна причина на Гърни му бе трудно да отговори на този въпрос. Накрая каза:

— Получава се. — Испита неудобство от тона си, който прозвуча ужасно механично. — Не исках да звучи толкова студено и прагматично. Обичаме се. Все още сме привлечени един от друг. Приятно ни е да живеем заедно. Но умовете ни работят по различен начин. Аз се захващам с нещо и просто някак „оставям“ в него. Мадлин има свои начини да променя фокуса си, да обръща цялото си

внимание към това, което е пред нея — да се адаптира към момента. Тя винаги е тук, *в настоящето*, винаги *присъства*, ако разбираш какво искам да кажа. И разбира се, тя е много по-дружелюбна и социална от мен.

— Повечето хора са — отбеляза Кайл и омекоти коментара с широка усмивка.

— Вярно е. Така че обикновено двамата се занимаваме с различни неща. Или тя *върши* разни неща, а аз *мисля* за разни неща.

— Искаш да кажеш, че тя е навън и храни кокошките, докато ти седиш вътре и мислиш кой е нахълцал поредното тяло в някое мрачно градско мазе?

Гърни се разсмя.

— Не е точно така. Когато е в клиниката, тя се занимава с онези неща *там* — някои са доста кошмарни, а когато е тук, се посвещава на заниманията си *тук*. Аз като че ли се съсредоточавам върху нещата в главата си, вманиачавам се по някакъв проблем, независимо къде се намирам. Това е разликата между нас. Освен това Мадлин прекарва доста време в гледане, учене, вършене на какво ли не. Аз прекарвам много време в чудене, съставяне на хипотези, анализиране. — Млъкна и сви рамене. — Предполагам, че всеки от нас прави това, което ни кара в най-голяма степен да се чувстваме живи.

Кайл остана известно време неподвижно, замислен и леко намръщен, като че ли се опитваше да се свърже с баща си, за да разбере по-лесно разсъжденията му. Накрая се обърна към компютъра.

— По-добре да започвам с това, в случай че се окаже по-трудно, отколкото предполагам.

— Късмет.

Гърни отиде в кабинета и отвори имейла си. Погледът му пробяга по двайсетината съобщения, които бе получил от сутринта насам. Едното привлече вниманието му веднага. Изпращачът се бе подписал само с „Джона“.

Писмото явно бе личен отговор на молбата на Гърни за среща, за да обсъдят развитието на разследването.

С интерес бих провел въпросната дискусия с вас възможно най-скоро. Местоположението ми обаче прави

физическата ни среща невъзможна в този момент. Предложението ми е да осъществим видеовръзка по интернет в 8 часа утре сутринта. Ако сте съгласен, моля, пратете ми името, с което сте регистриран. Ако нямате регистрация, може да свалите скайп. Очаквам отговора ви.

Гърни незабавно прие поканата на Джона. Вече ползваше скайп. По настояване на сестра си в Риджууд Мадлин бе инсталирала скайп на компютъра им още щом се преместиха в планините. Когато натисна „Изпрати“, изпита лек прилив на адреналин — нещо щеше да се промени.

Трябваше да се подготви. Срещата им бе след по-малко от дванайсет часа. А в девет часа Хардуик и — надяваше се — Ести, щяха да дойдат, за да обсъдят заедно ситуацията.

Отиде на сайта на Киберкатедралата и през следващите четиридесет и пет минути се потопи в успокояващата, усмихната позитивна философия на Джона Спалтър.

Беше на път да заключи, че човекът е някакъв сладникав гений — истински Уолт Дисни в самоусъвършенстването, когато Кайл го повика от другата стая.

— Ей, татко! Мисля, че направих всичко възможно за този запис. Това е най-доброто изображение, което мога да получа.

Гърни отиде до масата и седна до сина си. Кайл щракна на една иконка и записът от гробището тръгна — в увеличена, по-отчетлива и наполовина забавена версия. Всичко беше така, както Гърни си го спомняше, само че по-ясно и по-голямо.

Карл седеше в далечната страна на първия ред столове. Надигна се и се отправи към подиума от другата страна на гроба. Направи стъпка напред пред Алиса, втора стъпка и залитна в посоката, в която се движеше, като се просна по лице точно покрай последната седалка в края на реда. Джона, Алиса и възрастните дами станаха на крака. Полет се втурна към него. Носачите и директорът на гробището се скупчиха около столовете.

Гърни се наведе към екрана и помоли Кайл да спре записа, като се опита да различи изражението на лицата на Джона и Алиса, но не можа. Дори с увеличението лицето на Карл, захлупено на земята, беше

само смътен профил. Имаше тъмно петънце покрай очертанията на косата му на слепоочието — би могло да е входната рана от куршума или просто капка кал, сянка или дефект от намесата на софтуера.

Помоли Кайл да пусне записа отново, надявайки се да го осени някакво прозрение.

Не се получи. Пуснаха го и трети път, като се фокусира в главата на Карл, докато той тръгваше към подиума, как правеше стъпка, започваше втора и залиташе напред в рязък колапс. Косата му беше разрошена от вятър или от собственото му отривисто движение и заради това бе невъзможно да се види дали мъничкото тъмно петънце е било там, преди главата му да се стовари на земята и той да спре да се движи, точно под краката на Джона.

— Сигурен съм, че ФБР има софтуер, който може да ти даде още по-добър образ — каза Кайл с извинение. — Изстисках от системата възможно най-добрата картина, която все пак да е реална.

— Това, което ми даваш, е много по-добро от това, с което започнах. Нека да видим сцената от улицата.

Кайл затвори няколко прозореца, отвори нов и пусна записа.

Тъй като започваше с обект, намиращ се много по-близо до камерата и изпълващ голяма част от картината, увеличението тук бе по-ясно и много по-детайлно. Вероятният убиец на Мери Спалтър, Карл Спалтър, Гас Гурикос и Лекс Бинчър вървеше по Акстън авеню и влизаше в сградата. На Гърни му се искаше дребният човек да е оставил малко по-голяма част от лицето си неприкрита. Но разбира се, замаскирането беше умишлено.

Очевидно Кайл мислеше за същото.

— Не дава достатъчно информация за добър плакат „Търси се“, нали?

— Нито за плакат, нито за програмата за лицево разпознаване.

— Защото очите му са скрити зад големи слънчеви очила?

— Точно така. Формата на очите, разположението на зениците, въгълчетата на очите. Шалът пък скрива челюстта и върха на брадичката. Лентата прикрива ушите и очертанията на косата. Не е останало нищо, с което да работят алгоритмите за измерване на пропорции.

— И все пак, ако го видя отново, мисля, че бих го разпознал — само по устата.

Гърни кимна.

— Устата и това, което се вижда от носа му.

— Да, и това също. Прилича на шибана малка птица — с извинение за речника.

Облегнаха се назад и се втренчиха в екрана. В полускритото лице на един от най-странните убийци в света. Петрос Паникос. Питър Пан. Магъосника.

Човекът, чието последно описание от Дони Ейнджъл гласеше: „Просто шибана откачалка“.

---

[1] Популярна форма на забавление сред фермерите в САЩ — разчертават се квадрати по земята, участниците си купуват билети с номера, пускат се кравите и квадратът, в който паднат изпращанията им, печели. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 45

ПО-БЕЗОПАСНО

— Е, какво мислиш? — любопитства Кайл, докато държеше чаша с горещо черно кафе в двете си ръце, подпрял лакти на масата за закуска.

— Какво мисля за записите ли?

Гърни седеше от другата страна на кръглата дъбова масичка, държейки чашата си по подобен начин, благодарен за топлината между дланите си. През нощта температурата бе паднала с шест градуса, което не беше необичайно за северозападните части на Кетскилс, където есента често пристигаше още през август. Небето бе натежало от облаци, които скриваха слънцето — обикновено по това време то се виждаше над източния хребет. Вече минаваше седем.

— Мислиш ли, че записите ще ти помогнат да... постигнеш това, което искаш?

Гърни бавно отпи от чашата си.

— Кадрите от гробището ще постигнат няколко неща. Те установяват момента, в който Карл е бил прострелян. Затруднената видимост от апартамента при този ъгълът на стрелбата ще разклати сценария на полицията за източника на изстрела. А фактът, че този запис от самото начало е бил в ръцете на полицията — в ръцете на Клемпър — ще подкрепи обвиненията за прикриване на доказателства.

Млъкна и за момент отново изпита неудобство при спомена за разговора си с Клемпър в „Ривърсайд“.

Видя, че Кайл го гледа с любопитство, и продължи.

— Кадрите от улицата са полезни по два начина — заради това, което показват, и заради това, което не показват. Простият факт е, че те не показват Кей Спалтър да влиза в сградата, а това е изключително важно доказателство за защитата. Те също подкрепят сериозните обвинения за прикриване на доказателствата и полицейска манипулация.

— Тогава... защо не си по-щастлив?

— По-щастлив? — Гърни се поколеба. — Предполагам, че ще бъде по-щастлив, когато стигнем по-близо до крайната цел.

— Каква е крайната цел?

— Зависи от чия гледна точка говориш.

— Какво имаш предвид?

— Съществуват целите на екипа и целите на Хардуик.

— Не са ли едни и същи?

— Разбира се, че не. Тогава щеше да е прекалено просто! — Изненада се от рязкостта в собствения си глас и спря, преди да продължи. — Основната цел, за която принципно всички са съгласни, е да се осигури справедливост за Кей въз основа на доказателства, че е била несправедливо осъдена. Тази цел в голяма степен беше постигната — в смисъл че бяха открити достатъчно факти, за да осигурят възобновяване на процеса, а вероятно дори и окончателна отмяна на присъдата. От друга страна, личната цел на Джак е да получи отмъщение — да причини колкото е възможно повече щети на институцията, която го изхвърли на улицата — и само Бог знае кога според него ще бъде постигната тя и на каква цена.

Кайл кимна бавно.

— А каква е *твоята* цел?

— Искам да знам какво наистина е станало.

— Да разбереш кой е убил Карл?

— Да. За мен това е най-важното. Ако Кей е невинна, тогава някой друг е искал Карл мъртъв, планирал е удара и е наел Паникос да го извърши. Искам да знам кой е. А и дребният убиец, натиснал спусъка — досега в този случай той успя да убие още девет други души — да не броим хората, които е убил преди, след което винаги му се е разминавало и се е измъквал необезпокояван. Бих предпочел да не се измъква този път.

— Колко близо си до тази цел — да го спреш?

— Трудно е да се каже.

Интелигентният изпитателен поглед на Кайл не се откъсваше от него, очевидно очаквайки по-добър отговор. Гърни се опита да намери такъв, но той все му бягаше. Звънът на телефона обаче го спаси. Беше Хардуик. Както обикновено, изобщо не си направи труда да започне с встъпителни думи и поздрави.

— Получих съобщението ти за видеоразговора с Джона Спалтър. Къде, по дяволите, е този човек?

— Нямам представа. Но желанието му да проведе срещата по този начин е по-добре от нищо. Искаш ли да дойдеш тук в осем вместо в девет, за да присъстваш?

— Няма да стигна преди девет. Ести също. Но и двамата имаме дълбока и твърда вяра в твоите умения за водене на разпит. Имаш ли софтуер за записване на разговора?

— Не, но ще го сваля. Искаш ли да задам някакви конкретни въпроси на Джона?

— Аха... Питай го дали е наел стрелеца срещу брат си.

— Страхотна идея. Други съвети?

— Да. Не прецаквай нещата. Ще се видим в девет.

Гърни прибра отново телефона в джоба си. Кайл наклони любопитно глава.

— Какво трябва да сваляш?

— Някакъв записващ софтуер, съвместим със скайп. Ще го направиш ли за мен?

— Дай ми името и паролата си за скайп. Ще се погрижа веднага.

Докато младият мъж влизаше в кабинета, въоръжен с информацията, от която се нуждаеше, Гърни се усмихна — радваше се на желанието му да помогне, а и на простичкото удоволствие от това, че синът му си е у дома. Отново се запита защо толкова рядко бяха заедно, защо помежду им понякога имаше толкова голямо разстояние.

От време на време му се струваше, че знае причината — периодът преди няколко години, когато Кайл направи безсрамно много пари на Уолстрийт, от работа, на която го бе уредил приятел от колежа. Гърни беше убеден, че жълтото порше, вървящо с нея, е доказателство, че наследените от бившата му жена — брокер на недвижими имоти, гени за правене на пари са надделели в сина му. Но сега подозираше, че това не е било нищо друго, освен опит за логическа обосновка, която го освобождава от по-сериозната и не толкова лесно обяснима негова неспособност да осъществи връзка с детето си. Преди си казваше, че тази връзка липсва, защото Кайл му напомня за бившата му съпруга и по други неприятни начини — определени жестове, интонация, изражение на лицето. Но това също беше спорно обяснение. Между майката и сина имаше много повече различия,

отколкото сходства, а дори и да не беше така, щеше да е нечестно и жалко да приравнява един човек с друг.

Понякога мислеше, че истинското обяснение е много по-просто — защита на собствената му странна зона на комфорт. Тази зона не включваше други хора. Това вероятно бе смисълът на думите на бившата му приятелка Джералдин в онзи ден преди толкова много години, когато се бе разделила с него. Когато обмисляше проблема в тази светлина, виждаше, че очевидното отбягване на сина му бе просто още един симптом за неговата интровертност. Не е толкова зле. Случаят е приключен. Но в момента, който се спреше на тази мисъл, едно мъничко съмнение отново започваше да дълбае сигурността му. Дали интровертността му наистина и *напълно* обясняваше причината да се вижда с Кайл толкова рядко? И дразнещото съмнение прерастваше в разяждащо терзание. А после във въпрос, на който нямаше отговор. Дали присъствието на *единия* му син неизбежно му напомняше, че някога е имал *двама* сина и още щеше да ги има, ако...

Кайл се появи на кухненската врата.

— Всичко е готово. Оставих екрана отворен. Съвсем просто е.

— О, супер! Благодаря ти.

Кайл го наблюдаваше усмихнато и с любопитство. Напомни му за изражението, което понякога забелязваше на лицето на Мадлин.

— За какво мислиш?

— За това как обичаш да разгадаваш нещата. Колко е важно за теб. Докато програмата се сваляше, си мислех... ако Мадлин беше детектив, тя щеше да иска да реши загадката, за да хване лошия. Но при теб е обратното — ти искаш да го хванеш, за да разрешиш загадката.

Гърни се зарадва, не заради сравнението — не му се стори, че е особено похвално за него, а заради факта че Кайл бе мислил за това и го бе забелязал. Младият мъж имаше остър ум, което за Гърни беше много важно. Испита внезапен прилив на съпричастност, сякаш двамата бяха съзаклятници в някакво деяние.

— Знаеш ли какво си мисля? Мисля си, че използваш думата „мисля“ почти толкова често, колкото и аз.

Докато говореше, домашният телефон звънна и Гърни отиде до кабинета, за да вдигне. Беше Мадлин, която сякаш по телепатичен път бе доловила, че Кайл я е споменал и се бе отзовала.

— Добро утро! — каза звънливо тя. — Как е положението?

— Добре. А при теб как е?

— С Деирдре и Денис тъкмо закусихме. Портокалов сок, боровинки, препечени филийки и... бекон! — Последната дума бе произнесена с гузен глас като признание за извършено престъпление. — След малко отиваме да видим животните и да ги подготвим за транспортирането до панаира. Всъщност Денис вече е при оградата и ни вика.

— Звучи забавно — отвърна той, макар и не толкова въодушевено като нея, за пореден път удивен от умението ѝ да открива малки радости на фона на по-големите и по-сериозни проблеми.

— Забавно е! А как са нашите малки кокошчици тази сутрин?

— Добре, предполагам. Тъкмо бях тръгнал към плевнята.

Тя се умълча, после попита с тона, запазен за мрачната зона, в която той бе потънал толкова дълбоко.

— Някакво развитие?

— Всъщност Кайл си дойде.

— Какво? Кога?

— Помолих го за съвет с компютърните програми и той решил направо да дойде и да види какво трябва да се направи. Много ми помогна.

— Изпрати ли го да си върви?

— Сега ще го направя.

Тя пак млъкна за миг.

— Моля те, бъди внимателен.

— Ще бъда.

— Сериозно говоря.

— Знам.

— Добре... Ами... Денис вече маха доста ожесточено, така че по-добре да тръгвам. Обичам те!

— И аз те обичам.

Затвори, после се втренчи неவிждащо в телефона, а мислите му го отнесоха отново към лицето на Паникос на записа и към думите „шибана откачалка“.

— Нали каза, че видеоразговорът ти е в осем? — обади се застаналият на прага на кабинета Кайл и гласът му го върна в настоящия момент. Погледна изписания в ъгъла на екрана час — 7,56.

— Благодаря ти. Ще те помоля да останеш извън обсега на екрана по време на разговора. Става ли?

— Няма проблем. Всъщност си мислех... Ти ще имаш среща тук с твоите хора в девет, а денят е чудесен, та си мислех да направя една разходка с мотора до Сиракуза.

— *Сиракуза?*

Имаше време, когато името на този мрачен и заснежен град не означаваше нищо за Гърни, но сега събуждаше в съзнанието му куп ужасни спомени от кошмарните събития по време на случая „Добрия пастир“. За Кайл обаче асоциацията беше повече от положителна.

— Да, мислех си да се разходя, след като и без това съм стигнал дотук, и да се видя на обяд с Ким.

— Ким Корасон? Още ли поддържате връзка?

— От време на време. Най-вече с имейли. Веднъж дойде и до града. Миналата седмица ѝ писах, че смятам да идвам насам за няколко дни — все пак вие с Мадлин сте на половината път до Сиракуза, и помислих, че ще е добре да се видим отново. — Спря и изгледа замислено баща си. — Изглеждаш ми шокиран.

— „Изненадан“ е по-точната дума. Никога не си споменавал Ким след... след приключването на случая.

— Реших, че няма да ти е приятно да ти напомням за цялата каша, в която тя те въвлече. Не че тя го е споменавала. Но все пак беше доста травмиращо.

Вярно беше, че Гърни не обичаше да говори за този случай. Нито да мисли за него. Малцина биха искали да го правят. Всъщност той рядко се сещаше за миналото, освен ако не беше стар нерешен случай, който трябваше да бъде отворен наново. Случаят „Добрия пастир“ не бе такъв. Той беше решен. Всички парченца от пъзела си бяха дошли на мястото. Въпреки това можеше да се поспори, че платената за целта цена е била прекалено висока. А неговата лична проява във финалния акт на тази драма бе основният аргумент на Мадлин в обвинението, че се излага на неразумно големи рискове с твърде голяма готовност.

Кайл вече го гледаше притеснено.

— Проблем ли е за теб, че ще се виждам с нея?

При други обстоятелства честният отговор би бил „да“. Гърни смяташе, че Ким е ненужно амбициозна, изключително емоционална и много наивна — комбинация, която бе прекалено проблематична, за да

се радва от сърце, че такова момиче е приятелка на сина му. Но в настоящата ситуация планът на Кайл се оказваше чудесно съвпадение — точно както и желанието на Мадлин да помогне за панаира на семейство Уинклър.

— Всъщност — каза Гърни, — в момента ми се струва доста добра идея, поне ще е много по-безопасно.

— Божичко, татко, наистина ли смяташ, че тук може да се случи нещо лошо?

— Мисля, че има много, много малък шанс. Но не искам да те излагам на него.

— А *ти*?

Кайл повтори въпроса на Мадлин, дори интонацията му беше същата.

— Това е част от работата — част от това, което съм приел, когато се съгласих да помогна с този случай.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Не, синко, в момента няма какво.

— Добре — каза Кайл със съмнение в гласа. За минута изглеждаше разсеян, объркан, сякаш търсеше друг вариант, друг план за действие, но явно не му хрумна нищо. Гърни мълчеше и чакаше.

— Добре — повтори синът му. — Ще си събера нещата и тръгвам. Когато стигна, ще ти звънна — кимна той и излезе от кабинета с намръщено изражение.

От компютъра се разнесе музика. Звънът беше знак, че е време за видеоразговора на Гърни в осем часа.

ГЛАВА 46

БРАТЯТА СПАЛТЪР

Близък кадър на мъж, седящ в удобно на вид кресло, изпълваше по-голямата част от екрана на лаптопа. Гърни разпозна Джона Спалтър от снимката в сайта на Киберкатедралата. Беше осветен доста хитро, явно имаше опит в това, без странични елементи в картината на екрана, които да отвличат вниманието от силно впечатляващата костна структура на лицето му. Изражението му беше спокойно — дълго практикувано, с нотка на нежна загриженост. Взираше се право в камерата и така създаваше ефекта, че се взира право в очите на Гърни.

— Здравей, Дейвид. Аз съм Джона. — Ако гласът му имаше цвят, щеше да бъде пастелен. — Може ли да те наричам Дейвид? Или предпочиташ детектив Гърни?

— Дейвид е добре. Благодаря, че прие да се свържеш с мен, Джона.

Последва леко кимване, после намек за притеснение, каквото изразяват обикновено социалните служители.

— Имейлът ти звучеше спешно, а някои от фразите в него бяха доста притеснителни. С какво мога да ти помогна?

— Доколко си запознат с опитите за отмяна на присъдата на снаха ти?

— Знам, че вследствие на тези усилия главният й адвокат е бил убит, както и шестима негови съседни.

— Нещо друго?

— Знам, че господин Бинчър отправи сериозни обвинения за полицейска корупция. В твоя имейл също се споменаваха това, както и отношенията в семейството ни. Това може да означава доста неща. Би ли ми обяснил по-подробно?

— Засега те влизат в област, с която има шанс да се занимае официалното разследване.

— Официално разследване?

— Убийството на Лекс Бинчър ще принуди Бюрото за криминални разследвания да погледне с нови очи на убийството на

брат ти. Не само БКР, но вероятно и кабинетът на главния прокурор, тъй като обвиненията за корупция в обжалването на Кей са насочени към БКР. В този момент разглеждаме нови доказателства, които открихме — доказателства, че Кей е била натопена. Така че, които и агенции да се включат, ще се запитат кой стои зад убийството на Карл, след като е ясно, че не е Кей.

— Да — каза Джона с широко отворени и пълни с огорчение очи, — аз със сигурност ще присъствам в списъка им.

— Вярно ли е, че с брат ти не сте се разбирали добре?

— *Не сме се разбирали добре?* — Джона се засмя меко и печално. — Това определено би било омаловажаване на ситуацията. — Затвори очи за миг, тръсна глава, като че ли е смазан от мислите, които темата е пробудила в него. Когато проговори отново, тонът му беше по-остър. — Знаеш ли къде се намирам в момента?

— Нямам представа.

— Никой няма. В това е смисълът.

— Какъв смисъл?

— С Карл никога не сме се разбирали. Когато беше по-млад, това нямаше особено значение. Той имаше своите приятели, аз моите. Всеки от нас вървеше по своя път. После — както може би знаеш, не е тайна — баща ни ни окова в онзи чудовищен договор с „Недвижими имоти Спалтър“. Тогава нашето неразбирателство се превърна в нещо отровно. Когато бях принуден да работя с Карл всеки ден... Осъзнах, че си имам работа с нещо повече от брат с труден характер. Имах си работа с *чудовище*.

Джона млъкна, сякаш за да даде възможност на Гърни да осмисли и да попие в съзнанието си това определение.

Гърни имаше чувството, че тази реч е била произнасяна и преди — като репетирано обяснение за ужасните отношения на братята.

— Наблюдавах как Карл се превръща от егоистичен и агресивен бизнесмен в завършен социопат. Политическите му амбиции растяха и отвън ставаше все по-очарователен, по-магнетичен и харизматичен. Отвътре обаче загни толкова, че беше напълно прояден — черна дупка от алчност и амбиция. Казано по библейски, беше фарисей, лицемер. Събираше се с подобни на него хора. Безскрупулни хора. Престъпници. Мафиоти като Дони Ейнджъл. Убийци. Карл искаше да изтегли огромно количество пари от компанията, за да финансира

мегаломанските си схеми с тези хора, както и своята върховна лицемерна проява — кандидатурата за губернатор. Продължаваше да ме притиска за неетични трансакции, на каквито не бих се съгласил — и никога няма да се съглася. „Етика“, „морал“, „законност“ — тези думи не означаваха нищо за него. Започна да ме плаши. Всъщност това не е достатъчно силна дума. Истината е, че ме ужасяваше. Осъзнах, че няма нищо, абсолютно нищо, което не би направил, за да получи това, което иска. Понякога... погледът в очите му... беше определено сатанински. Сякаш цялото зло на света бе концентрирано в този поглед.

— Как се справи с това, Джона?

— Как се справих ли? — Отново последвах леката усмивка и горчивият смях, след което той понижи глас и каза почти доверително: — Избягах.

— Как?

— Местех се, не спрях да се движа. Буквално. Една от благословиите на съвременните технологии е, че можеш да правиш абсолютно всичко от всяко място на света. Купих си къща на колела, снабдих я с подходящото оборудване и я направих подвижен щаб на Киберкатедралата. Процес, в който виждам намесата на Провидението. От нещо зло може да произлезе нещо добро, ако доброто е крайната цел...

— А доброто в този случай е...

— Да нямам фиксирано географско местоположение, да бъда *никъде*. Единственото ми постоянно местоположение стана интернет, а интернет е *навсякъде*. Което се оказа, че е идеалното „място“ за Катедралата. Вездесъщата и повсеместно присъстваща Киберкатедрала. Виждаш ли за какво говоря, Дейвид? Нуждата да се махна от брат ми и неговите опасни сподвижници се преобрази в дар за мен. Пътищата на чудесата Божии наистина са неведоми. Това е истината, с която се сблъскваме отново и отново. Нужно е само да имаш отворено сърце и непредубедено съзнание.

Излъчването на Джона ставаше все по-лъчезарно. Гърни се зачуди дали светлината в стаята не бе променена. Испита желание да затъмни този блясък.

— Тогава си получил и втори дар, още по-голям. Смъртта на Карл.

Усмивката на Джона изстина.

— Вярно е. Още веднъж от нещо зло се роди добро.

— Очевидно доста значително добро. Чух, че състоянието на компанията за недвижими имоти се оценява на петдесет милиона долара. Вярно ли е?

Челото на мъжа насреща се свъси, но устата продължаваше да се усмихва.

— Според цените на днешния пазар, да, възможно е. — Млъкна и сви рамене. — Предполагам, че оценката може да се намали или увеличи, не би имало голямо значение.

— Вярно ли е, че преди смъртта на Карл не си имал право да докосваш тези пари, но сега всичко е твое?

— На мое име е, но в крайна сметка е на Катедралата. Аз съм само проводник на тези пари. Катедралата е от най-голямо значение. Много по-значима е от всеки човешки индивид. Единственото важно нещо е делото на Катедралата. *Единственото важно.*

Гърни се зачуди дали му се сторило, или наистина долови не толкова добре прикрита заплаха в натъртването на този приоритет. Вместо да продължи с темата, реши да смени посоката.

— Изненада ли се от смъртта на Карл?

Въпросът предизвика забележимо колебание у Джона, който преплете пръсти пред гърдите си, преди да отговори.

— И да, и не. Да, защото всеки човек първоначално би се стреснал от тази крайна форма на агресия. И не, защото убийството не е изненадващ край за хора, водещи живота на Карл. Лесно бих могъл да си представя как някой от близките до него хора би бил тласнат към подобна крайност.

— Дори някой като Кей?

— Дори някой като Кей.

— Или някой като теб?

Джона поднесе отговора си с честно намръщване.

— Или някой като мен. — После погледна, без да се опитва да го прикрие, към часовника си.

Гърни се усмихна.

— Само още няколко въпроса.

— Имам друго насрочено събитие след десет минути, но продължи, моля.

— Какво мислиш за Мик Клемпър?

— За кого?

— Главният следовател по убийството на Карл.

— А, да. Какво мисля за него? Мисля, че вероятно има проблеми с алкохола.

— Разпитва ли те?

— Не бих го нарекъл „разпит“. Зададе ми няколко основни въпроса на гробището в деня на убийството. Взе контактите ми за връзка, но повече не ме потърси. Не ми направи впечатление на особено старателен... или заслужаващ доверие.

— Ще се изненадаш ли, ако научиш, че е укрил доказателства?

— Не бих казал, че ще се шокирам — отвърна Джона и наклони глава. — Да не казваш, че е използвал незаконни начини, за да осъди Кей? Защо ще го прави? — попита той с любопитство.

— Поверително е, във връзка с процеса на обжалване, съжалявам. Но повдига важен въпрос. Ако допуснем, че Кей не е убила Карл, очевидно някой друг го е направил. Фактът, че истинският убиец е на свобода, някъде наоколо, не те ли притеснява?

— Да ме притеснява ли? Не. Карл и аз бяхме на противоположната страна на всяко бизнес решение, на всяко действие, свързано с компанията — както и по всеки личен въпрос, който някога е трябвало да бъде решен. Никога не сме имали едни и същи приятели, едни и същи цели, нищо. Крайно невероятно е да имаме и едни и същи врагове.

— Последен въпрос. — Този път Гърни направи по-драматична пауза, по-скоро заради ефекта, отколкото заради нерешителност. — Какво би казал, ако ти съобща, че смъртта на майка ти може да не е нещастен инцидент?

— За какво говориш? — Джона премигна смаяно.

— Появи се доказателство, което свързва смъртта ѝ с тази на Карл.

— Какво доказателство?

— Не мога да ти кажа. Но изглежда доста убедително. Можеш ли да се сетиш за някаква причина, поради която човекът, който е решил да убие Карл, би пожелал и смъртта на майка ви?

Изразението на Джона бе застинала смесица от емоции. Най-разпознаваемата беше страх. Но дали беше страх от неизвестното? Или

бе страх от *неизвестното*, което бе станало известно? Поклати глава.

— Аз... Не знам какво да кажа. Виж, трябва да знам какво... За какво доказателство говориш?

— В момента е изключително поверителна част от процеса по обжалването. Ще се погрижа обаче да те осведомя възможно най-скоро.

— Това, което казваш... е безумно странно. Абсолютно нелепо.

— Може и да изглежда така. Но ако ти хрумне някакво обяснение, всеки сценарий, който смяташ, че може да свърже тяхната смърт, моля те, сподели го с мен веднага.

Единствената забележима реакция на мъжа бе леко кимване.

Гърни реши отново да смени рязко посоката.

— Какво е мнението ти за дъщерята на Карл?

Джона преглътна и се размърда в стола си.

— Да не би да ме питаш дали тя... дали тя би могла да убие баща си? И баба си? — погледна го абсолютно объркано. — Нямам представа. Алиса е... не съвсем стабилна, но... *Баща си? Баба си?*

— Не съвсем стабилна в какво отношение? Можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Не. Не сега. — Джона погледна часовника си, макар очевидно да бе смаян от посоката на разговора им в последните минути. — Наистина трябва да тръгвам. Наистина. Съжалявам.

— Последен въпрос. Кой друг би могъл да иска смъртта на Карл?

Джона разпери ръце в знак на истинска досада от въпроса.

— Всеки. Всеки, който е общувал достатъчно отблизо с него, за да различи загнилата същност зад усмивката.

— Благодаря ти за помощта, Джона. Надявам се, че ще имаме възможност отново да поговорим. Между другото, каква е днешната тема?

— Съжалявам, какво?

— Днешната тема на сайта ти.

— О... — Джона изглеждаше така, сякаш му се гадеше. — Темата е „Нашият път към радостта“.

ГЛАВА 47

ВСЕ ОЩЕ ЛИПСВАЩА

Гърни използва останалото му време — четвърт час — до срещата в девет с Хардуик и Ести, за да напечата и принтира три копия на това, което бе оформил предишния ден като основни точки по случая в бележника си.

Ести пристигна първа, точно навреме. Докато паркираше секси синия си мини купър до градинката с аспарагусите, червеното Джи Ти О на Хардуик избоботи покрай плевнята.

Тя излезе от малката си кола и тениската, изрязаните дънки и спокойната усмивка провъзгласиха тържествено, че днес е почивният ѝ ден. Карамелената ѝ кожа сияеше на утринната светлина. Докато приближаваше страничната врата, хвърли любопитен поглед към плоските камъни, бележещи гроба на петела. Гърни отвори мрежестата врата и се здрависа с нея.

— Здравсти — каза тя, — днес е чудесен ден, трябва да останем тук навън.

Гърни ѝ се усмихна в отговор.

— Би било добре. Проблемът е, че имам някои записи, които искам ти и Джек да видите. — Добре, просто ми хрумна. Обичам да усещам слънцето по кожата си.

Хардуик паркира колата си до нейната, излезе и тресна силно тежката врата. Без да поздрави нито Ести, нито Гърни, заслони очите си длан и започна да оглежда околните полета и гористите хълмове.

Ести го изгледа изпод вежди.

— Търсиш ли някого?

Той не отговори, просто продължи да върши това, което вършеше.

Гърни проследи погледа му, докато стигна до Бароу Хил и осъзна какво си мисли Джек.

— Това е най-вероятното място — каза той.

Хардуик кимна.

— На върха на онази тясна пътека?

— Всъщност това е стар път към една каменна кариера.

Хардуик продължи да гледа съсредоточено към хълма.

— Доста добро разстояние. Трябва наистина да е голям майстор. Може би триста и петдесет метра?

— Малко повече. Не много по-различно от Лонг Фолс.

Ести ги погледна притеснено.

— За снайпериста ли говорите?

— За възможното местоположение на някой стрелец, да — каза Гърни. — Има едно място, близо до върха на хълма, което би било моят избор, ако исках да стрелям по някого в тази къща. Чиста гледка към страничната врата, чиста гледка към колите.

Ести се обърна към Хардуик.

— Сега това ли ще проверяваш навсякъде, където отидеш? Местата за снайперисти?

— С два куршума в стената на къщата ми напоследък си мисля често за това, да. Местата, които са лесна мишена, ме притесняват.

Очите ѝ се разшириха.

— Тогава може би е по-добре да влезем вътре, вместо да стоим тук като патици на заклание, взирайки се в местата, откъдето биха могли да дойдат изстрелите.

Хардуик май се канеше да направи духовита забележка за сравнението ѝ с патиците, но просто се ухили и я последва в къщата. Гърни хвърли още един поглед към хълма и тръгна след тях.

Извади лаптопа си и списъка с проблемните въпроси и тримата се настаниха на масата в трапезарията.

— Защо не започнем с новата информация? — предложи Гърни.

— С Ести трябваше да се обадите тук-там. Нещо ново?

Ести започна първа.

— Гръцкият гангстер, Адонис Ангелидис. Според моята приятелка в ОБОП той е голяма работа. По-лек случай в сравнение с италианците и руснаците, но има голямо влияние. Работи с всички фамилии. Гурикос е бил същият — човекът със забитите в главата пирони. Той е уговарял големи удари за големи играчи. Имал сериозни и тежки връзки и заслужавал изключително доверие.

— Защо тогава е бил убит? — попита Хардуик. — Приятелката ти има ли някаква идея?

— Никаква. Според ОБОП Гурикос е бил в добри отношения с всички. Мек като коприна. Доверен източник.

— Е, явно някой не е бил съгласен с това мнение.

Тя кимна.

— Сигурно е станало така, както е казал Ангелидис на Дейв: Карл е отишъл при Гурикос да поръча удар срещу някого, после този някой е разбрал и е наел Паникос да убие и двамата. Звучи логично, нали?

Хардуик разпери ръце, изразявайки колебание.

Ести погледна към Гърни.

— Дейв?

— Донякъде ми се иска версията на Ангелидис да е вярна. Но ми се струва не съвсем правилна. Харесва ми, звучи *почти* логично. Проблемът е, че не се връзва с пироните в главата на Гас. Практичен превантивен удар срещу Карл и Гас е едно. Зловещо предупреждение да се пази тайна е съвсем друго нещо. Двете просто не пасват.

— Имам същия проблем с майката — каза Ести. — Не разбирам защо е трябвало да бъде убита.

Хардуик отбеляза неспокойно:

— Не е чак толкова голяма мистерия. За да бъде закаран Карл на гробището, където е трябвало да изнесе надгробната реч.

— Защо тогава Паникос не го е изчакал да застане на подиума? Защо го е застрелял, преди да стигне дотам?

— Откъде, по дяволите, да знам? Може би, за да го спре, преди да разкрие нещо?

Гърни не виждаше смисъл в това. Защо да усложняваш толкова нещата и да създаваш ситуация, в която някой ще се наложи да изнася реч, ако се боиш от това, което евентуално би могъл да каже?

— Имам още нещо — каза Ести. — За палежа в Купърстаун. Открих интересна подробност, но странна. Запалителните устройства, използвани в къщата на Бинчър, са били различни по размер и вид. — Погледът ѝ се премести от Хардуик към Гърни и обратно. — Това говори ли ви нещо?

Хардуик засмука въздух през стиснатите си зъби и сви рамене.

— Може би по това време малкият Питър просто е разполагал с подобни неща в кутията си с играчки.

— Или може би неговият доставчик е разполагал с такива. Имаш ли някакви предположения, Дейв?

— Просто хрумване — експериментирал е.

— *Експериментирал е?* Защо?

— Не знам. Може би за да определи действието на всяко устройство за бъдеща употреба?

Ести се намръщи.

— Да се надяваме, че причината не е тази.

Хардуик се размърда в стола.

— Нещо друго, бейби?

— Да. Откритото на местопрестъплението безглаво тяло е идентифицирано със сигурност. — Направи пауза за драматичен ефект. — Лекс Бинчър. Сто процента.

Хардуик се втренчи напрегнато в нея.

Тя продължи бавно.

— Главата... все още липсва.

Мускулите на челюстта на Хардуик трепнаха.

— Исусе! Все едно сме в някакъв филм на ужасите.

Ести направи гримаса.

— Не разбирам защо това те разстройва толкова много. Доколкото знам, когато сте се запознали с Дейв, е имало история с жена, разрязана наполовина, нали? Чувала съм те да се смееш по този повод, да разказваш гадни шегички.

— Така е.

— Защо тогава тази глава те притеснява толкова?

— Виж, за бога... — Хардуик вдигна ръце в знак, че се предава, и поклати глава. — Едно е да намериш накълцано тяло. Тяло, нарязано на десет части. Достатъчно дълго си ченге, от доста време си и в този град, видяла си много неща — такива гадости постоянно се случват. Но има разлика в това да намериш отрязана глава и в това да *не я намериш*. Разбираш ли? Шибаното нещо липсва! Което означава, че някой я държи някъде. По някаква причина. Заради гнусното и противно нещо, за което смята да я използва. Повярвай ми, шибаното нещо ще се появи, когато най-малко очакваме.

— Когато най-малко очакваме? Мисля, че гледаш прекалено много „Нетфликс“^[1]. — Ести го погледна и му намигна закачливо. — Както и да е, това е всичко, което научих. А вие? Някакъв прогрес?

Хардуик потърка лице с длани, сякаш заличаваше лош сън и се опитваше да започне деня си отначало.

— Успях да открия един от липсващите свидетели — Фреди, онзи, който твърди, че е видял Кей в апартамента на Акстън авеню по време на убийството. Официално — Фредерико Хавиер Розалес. — Погледна към Гърни. — Има ли шанс да получа кафе?

— Няма проблем — каза домакинът и отиде до кафемашината до мивката.

Хардуик продължи.

— С Фреди си поговорихме приятелски. Наблегнахме на интересното малко различие между това, което действително е видял, и това, което Мик Задника му е казал, че е видял.

Ести го погледна изумено с широко отворени очи.

— Признал е, че Клемпър му е казал какво да заяви в съда?

— Не само, че Клемпър му казал какво да говори, но го уверил убедително, че за негово добро е изключително важно да го направи.

— Или...?

— Фреди има проблем с наркотиците. Дребен дилър, задоволяващ голямото си пристрастяване. Още една присъда би му спечелила автоматично двайсет години в затвор със строг режим, без право на обжалване. В такава ситуация кретен като Мик има доста сериозно предимство.

— И как така просто ти го сподели?

Хардуик се ухили зловещо.

— Момче като Фреди не умее да се концентрира в миналото, нито да мисли мащабно за бъдещето. За него най-голямата заплаха е тази, която е директно пред очите му, а в момента това бях аз. Но не ме разбирайте погрешно. Бях много цивилизован. Обясних му, че единствената възможност да избегне значителна присъда за лъжесвидетелстване в случай с убийство е да се отметне от лъжесвидетелстването си.

Ести го погледна изумено.

— *Да се отметне от лъжесвидетелстването си?*

— Готина концепция, не мислиш ли? Казах му, че може да се отърве от лавината лайна, която ще се изсипе върху него, ако опише как първоначалните му показания са били изцяло подменени от Мик Задника.

— Написал е всичко това?

— И го подписа. Дори имам шибания отпечатък от пръста му на листа.

Ести изглеждаше доволна, но все още скептична.

— Когато разговаряхте, Фреди смяташе ли те за член на БКР?

— Възможно е да е останал с впечатлението, че моята връзка с Бюрото е по-тясна, отколкото е в момента. Не ми пука особено какво мисли той. А на теб?

Тя поклати глава.

— Не и ако така Клемпър ще се махне от очите ми. Имаш ли следи къде може да са другите двама изчезнали свидетели — Джими Флатс и гаджето на Кей, Дарил?

— Още не. Но показанията на Фреди, заедно със записа на Дейв от разговора му с Алиса, категорично потвърждават обвинението в полицейска злоупотреба по време на разследването. Кое то, от своя страна, гарантира успеха на обжалването на Кей.

Щастливата реплика на Хардуик простърга мозъка на Гърни като пирон, драскащ по черна дъска. Но после му хрумна, че раздразнението му може да има и друга причина — нерешеният въпрос с вината на Кей — доста по-различна тема от въпроса за справедливостта или несправедливостта на делото. Вече нямаше съмнение в манипулирането на доказателства и на свидетели. Но нито едно от тези незаконни дела не правеше Кей Спалтър невинна.

Докато идентичността на човека, наел Петрос Паникос да убие Карл Спалтър, оставаше загадка, Кей Спалтър оставаше логичен заподозрян.

Гласът на Ести прекъсна размишленията на Гърни.

— Каза, че ще ни покажеш някакви записи.

— Да. Освен разговора с Джона имам два записа с кадри от Акстън авеню — близък кадър как някой влиза в сградата с апартамента преди стрелбата и далечен — на прострелването на Карл и падането му на земята. — Млъкна и погледна Хардуик. — Казал ли си на Ести как получих записите?

— Нещата се развиха прекалено бързо. Плюс това нямаше много информация в онова трийсетсекундно съобщение, което ми остави.

— А и предпочете да пренебрегнеш тази, която имаше?

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Съобщението ми беше пределно ясно в едно отношение. Казах на Клемпър, че нещата ще се развият благоприятно за него, ако липсващият запис от камерите се озове в ръцете ми. Той ми го даде. Но после ти направи невъздържаното си появяване в „Криминален конфликт“ и размаза на пух и прах „напълно корумпирания“ детектив от делото, който е натопил Кей с лъжливи показания. Всички в правосъдната система знаят, че детективът по делото е бил Мик Клемпър — така че ти буквално го назова и обвини, напълно пренебрегвайки моето споразумение с него.

Лицето на Хардуик помръкна като буреносен облак.

— Както казах, нещата се развиха прекалено бързо. Току-що си бях тръгнал от езерото — пожар със седем мъртъвци, седем мъртъвци, Дейв — и мислех много повече за главната битка, която водим, а не за любезностите, които сте си разменили с Мик Задника.

Хардуик продължи, напомняйки на Гърни, че двусмислените обещания и лъжите в името на постигането на целта са скритите основи на правосъдната система. Завърши с полуриторичен въпрос:

— А и защо, по дяволите, се тревожиш за лайно като Клемпър?

Гърни избра да отговори практично и просто, подтикнат към този избор от спомена за мириса на алкохол, носещ се от мъжа, и почти несвързаното съобщение, което той бе оставил на телефона му.

— Тревожа се, защото Мик Клемпър е бесен пияница, притиснат в ъгъла. И може да е достатъчно отчаян, за да извърши нещо глупаво.

Когато Хардуик не каза нищо, Гърни продължи.

— Затова държа беретата си по-близо от обикновено, за всеки случай. Така... Ести ме попита за записите. Нека да ги изгледаме. Първо ще пусна записа от улицата, после далечния към гробището.

---

[1] Netflix — онлайн телевизионен канал за филми и сериали. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 48

МОНТЕЛ ДЖОУНС

След като изгледаха записите от камерата два пъти, Хардуик попита:

— Можем ли да докажем, че Клемпър ги е имал по време на процеса?

— Не съм сигурен дали изобщо можем да докажем, че ги е имал. Собственикът на магазина за електроника може и да признае, че ги е дал на полицаия, за да си осигури оправдание, но в много отношения е по-съмнителен и от Клемпър. И освен това...

Ести го прекъсна.

— Но ти си поискал записите от Клемпър и той ти ги е дал?

— Казах му, че ако получа записите, положението му ще се подобри значително. И на следващия ден те се появила в пощенската ми кутия. С вас знаем какво означава това. Но според закона отгук до доказването на притежание има доста разстояние. Във всеки случай кой или кога е притежавал записите, не е важно. Важно е какво има на тях.

Хардуик изглеждаше готов да спори, но Гърни продължи.

— Значението на кадрите от камерата, насочена към гробището, е, че показват как Карл е прострелян на точното място, на което твърдят всички, а това потвърждава невъзможността изстрелът да е дошъл от прозореца, от който Клемпър и екипът му твърдят, че е направен.

Ести го изгледа объркано.

— Сигурно за четвърти път те чувам да говориш за тази работа с куршума — несъответствието с мястото, от което би трябвало да е направен. Какъв според теб е отговорът?

— Честно казано, Ести, зациклил съм по този въпрос. Физическите и химически доказателства намерени в апартамента, където е открито оръдието на убийството, потвърждават, че куршумът е изстрелян оттам. Но зрителната точка към жертвата е такава, че това е невъзможно.

— Това ми напомня за кашата с Монтел Джоунс в Шенектъди. Помниш ли, Джак? Преди пет-шест години?

— Наркодилърът? Големият спор как е бил убит?

— Точно така. — Тя се обърна към Гърни. — Млад полицай правел обиколка с патрулката в наркоквартал в ясен, слънчев ден, когато получил сигнал за стрелба на около две пресечки от мястото, където се намирал. След десет секунди бил там, излязъл от колата. Хората на улицата му посочили отсечка между два склада, казали, че са чули два изстрела преди няколко минути. Той бил първи на местопрестъплението, трябвало да изчака подкрепление, но не го направил. Вместо това извадил своя деветмилиметров и пристъпил между складовете. Срещу него, на около петнайсет метра, стоял Монтел Джоунс, местното лошо момче, опасен наркодилър, със супердълго досие в полицията. Полицаят разказал, че е видял Монтел да държи в ръка пистолет, също деветмилиметров. Повдигнал го бавно срещу него. Полицаят му изкрещял да го пусне. Пистолетът продължил да се вдига. Полицаят стрелял веднъж. Монтел паднал. Започнали да пристигат други ченгета. Монтел кървял от дупка в стомаха. Дошла линейката, откарали го в болницата и го обявили за мъртъв. Всичко изглеждало напълно правилно. Младият полицай бил герой за около двацет и четири часа. После настъпил адът. Вътрешните го привикали на разпит и го накарали да опише отново историята на стрелбата. Той нямал колебания за абсолютно нищо. Всичко било кристално ясно.

Монтел бил срещу него в слънчев ден с идеална видимост, Монтел вдигнал пистолета си. Полицаят стрелял, Монтел паднал. Край на историята. Следователят го попитал отново. Полицаят пак го разказал. И отново. Записали го. Напечатали го, той го подписал. После хвърлили бомбата. „Имаме проблем. Патологът твърди, че раната в стомаха е изходна, а не входна“. Полицаят останал безмълвен, не можел да разбере какво му казват. Попитал ги за какво, по дяволите, говорят. Казали му, че е просто. Бил застрелял Монтел в гърба. И сега искали да знаят защо.

— Звучи като кошмара на всяко ченге — каза Гърни. — Но поне този Монтел е имал заредено оръжие, нали?

— Имал е. Това било вярно. Но куршумът в гърба му бил голям проблем.

— Ченгето опитало ли е да използва старото обяснение: „Той се обърна точно когато бях дръпнал спусъка“?

— Не. Продължил да твърди, че стрелбата е станала точно по начина, който бил описал. Дори настоявал, че Монтел изобщо не се е обръщал, че е бил с лице към него от самото начало до края.

— Интересно — каза Гърни и очите му заискриха замислено. — Каква е уловката?

— Монтел всъщност бил прострелян в гърба няколко минути порано от неизвестен стрелец — това са първите изстрели, на които се е отзовал полицаят. След като бил оставен да умре на пътя, успял да се изправи на крака — тъкмо навреме за появата на нашия герой. Монтел вероятно е бил в шок, изобщо не е осъзнавал какво прави с пистолета си. Полицаят стрелял — *изобщо не уцелил* — и Монтел паднал отново.

— Как са успели да сглобят историята?

— Подробно второ проучване на района открило водосточна тръба със следа от ДНК на Монтел — тръба, намираща се зад мястото, на което е бил полицаят, което означавало, че първоначалните изстрели са дошли от противоположната посока.

— Късмет — каза Гърни. — Нещата можеха да се развият по друг начин.

— Чукай на дърво — каза Ести. — Понякога късметът е единственото, с което разполагаш.

Хардуик барабанеше с пръсти по масата.

— Как историята в уличката се връзва със стрелбата по Спалтър?

— Не знам. Но ми изплува в ума. Така че може би е свързана по някакъв начин — отвърна Ести.

— Но как? Смяташ, че Карл е прострелян от друга посока? Не от апартамента в сградата?

— Не знам, Джак. Просто се сетих за случая. Не мога да го обясня. Ти какво мислиш, Дейв?

Гърни отвърна колебливо:

— Интересен пример за две неща, които се случват по начин, който кара всички да мислят, че са свързани, а те всъщност не са.

— Какви две неща?

— Полицаят е стрелял по Монтел и Монтел наистина е бил прострелян.

ГЛАВА 49

ОПРЕДЕЛЕНО САТАНИНСКИ

Докато допиваха второто си кафе, Гърни им пусна скайп разговора с Джона Спалтър.

След края му Хардуик реагира първи.

— Не знам кой е по-голямото лайно — Мик Задника или този задник.

Гърни се усмихна.

— Полет Пърли, управителката на „Уилоу рест“, е убедена, че Джона е светец, дошъл, за да спаси света.

— Всички тези светци, които искат да спасяват света, трябва да бъдат смазани и превърнати в тор. Лайната са добри за почвата.

— По-добре да торят почвата, отколкото душите ни, така ли, Джак?

— Правилно говориш, братко мой. Не спирай — каза с проповеднически глас Хардуик.

— Получил е петдесет милиона долара като следствие от смъртта на брат си — каза Ести. — Вярно ли е?

— Не го отрече — каза Гърни.

— Доста добър мотив — отбеляза Хардуик.

— Всъщност — продължи Гърни — той не си направи труда да отрича нищо. Абсолютно спокойно призна, че се е облагодетелствал изключително много от смъртта на Карл. Призна откровено, че го е мразел. Изброи всички причини, поради които според него навярно всички са го мразели.

Ести кимна.

— Нарече го „чудовище“, „социопат“, „егоист с мегаломански идеи“...

— Използва и израза „определено сатанински“ — добави Хардуик. — Като противовес на самия себе си, защото явно се възприема за определено ангелска личност.

Ести продължи:

— Призна, че е готов да направи абсолютно всичко в името на своята Катедрала. Всичко. Сякаш се хвалеше. — Умълча се. — Странно е. Призна всички тези мотиви за убийство, сякаш са без всякакво значение. Сякаш знае, че не можем да го докоснем.

— Като човек, който има влиятелни връзки — добави Хардуик.

— Само на края беше различно — каза Гърни.

Ести се намръщи.

— Имаш предвид онова за майка му?

— Освен ако не е най-добрият актьор на света, мисля, че в онзи момент се разтревожи наистина. Но не съм сигурен дали беше, защото е била убита, или защото ние знаем за това. Освен това ми се струва странно, че искаше да знае какво доказателство имаме за твърдението, но не зададе по-основния въпрос: „Защо някой би искал да убива майка ми?“.

Хардуик оголи зъби в неособено весела усмивка.

— Някак се създава впечатлението, че на сърдечния и прекрасен Джона май не му пука за никого. Дори и за майка му.

Ести ги изгледа объркано.

— И какво правим сега?

Смразяващата усмивка на Хардуик стана още по-широка. Посочи към списъка с нерешени въпроси на Гърни, който лежеше на масата до отворения лаптоп.

— Лесно е. Следваме картата с подсказки и умни въпроси на нашия гениален детектив.

Двамата си взеха по едно копие от тези, които Гърни бе разпечатал. Прочетоха осемте точки наум.

Колкото повече четеше Ести, толкова по-стресирана изглеждаше.

— Този списък е... потискащ.

Гърни я попита защо мисли така.

— Показва пределно ясно, че за момента не знаем особено много, или поне не толкова, колкото би ни се искало. Не сте ли съгласни?

— И да, и не — каза Гърни. — Изброени са много нерешени въпроси, но вярвам, че разгадаването дори на един от тях ще хвърли по-добра светлина и върху останалите и всичко ще си дойде на мястото.

Ести кимна неохотно, но очевидно още не бе убедена.

— Разбирам какво казваш, но... откъде да започнем? Ако координираме усилията на службите — БКР, ФБР, ОБОП, пътната полиция и др., и хвърлим в случая огромна човешка сила, откриването на Паникос може и да е възможно. Но в сегашното положение... какво се предполага да направим? Дори ако оставим Паникос настрана, ние пак нямаме свободни ръце, крака и време, за да проследим и проучим отношенията и проблемните връзки в живота на Карл, Джона, Кей, Алиса — да не споменаваме Ангелидис, Гурикос и Бог знае още кого... — отчаяно поклати глава Ести.

Коментарът ѝ предизвика най-дългото мълчание от началото на срещата.

Известно време Хардуик не реагира по никакъв начин. Като че ли бе зает изцяло с изучаването на палците си и с оценяване на размера и формата им.

Ести го погледна.

— Джак, какво мислиш?

Той вдигна глава, прокашля се и проговори.

— Така. Имаме две отделни ситуации. Едната е обжалването на Кей, което партньорът на Лекс ми каза, че се развива чудесно. Другата е опитът ни да отговорим на въпроса „Кой уби Карл?“, който е големият ни проблем. Но забелязвам оптимистичния поглед в очите на Шерлок и по този въпрос.

Ести погледна все така притеснено към Гърни.

— Оптимизъм? Наистина ли?

— Всъщност да, донякъде съм настроен оптимистично.

Още докато го казваше, Гърни сам се изненада от бързата промяна в отношението си, станала за краткото време, откакто бе съставил списъка — тогава бе реагирал раздразнено и с отчаяние заради сложността на проекта и липсата на ресурси, хора и средства, които някога бе приемал за даденост — същите проблеми, от които се бе оплакала и Ести преди малко.

Нито сложността, нито проблемът с ресурсите бяха изчезнали. Но някак бе осъзнал, че не се нуждае от отговори на безкрайна поредица от объркани въпроси, за да разреши загадката.

Ести изглеждаше все така скептично настроена.

— Как може да си оптимист, когато има толкова много неща, които не знаем?

— Може да не знаем много от отговорите, но... разполагаме с човек.

— Разполагаме с *човек*? Какъв човек?

— Питър Пан.

— Какво означава „разполагаме“ с него?

— Искам да кажа, че той е тук. В този район. Нещо в нашето разследване го задържа тук.

— И какво е това *нещо*?

— Мисля, че се бои да не открием тайната му.

— Тайната зад пироните в главата на Гурикос?

— Да.

Хардуик отново започна да потропва по масата.

— Защо смяташ, че това е тайната на Паникос, а не на човека, който го е наел?

— Заради нещо, което Ангелидис ми каза. Че Паникос приема само „чисти“ поръчки за покушения. Никакви ограничения. Никакви указания. Искаш някой да умре, даваш му пари и има голям шанс той наистина да умре. Но всички детайли си ги урежда Паникос. Така че, ако пироните предават някакви послание, посланието си е на Паникос — нещо, което е от значение за него.

Хардуик реагира с обичайната си гримаса, сякаш му се гадеше.

— Изглежда се доверяваш много на това, което ти казва Ангелидис — един гангстер, който лъже, маме и краде, за да си изкарва прехраната.

— Няма никаква причина да ме лъже за начина, по който работи Паникос. А и всичко друго, което сме научили за него — особено от приятеля ти в Интерпол, подкрепя думите му. Питър Пан действа по свои правила. Никой не му казва какво да прави и как.

— Предполагаш, че момчето може да е маниак на тема контрол?

Гърни се усмихна, доволен, че е бил разбран.

— Никой не му е наредил да стреля по къщата ти, Джак. Той не приема заповеди за такива неща. Не вярвам и че някой му е наредил да подпали къщите в Купърстаун или да се разхожда наоколо с главата на Лекс Бинчър в чантата си.

— Внезапно звучиш много сигурен за цялата тази гадост.

— Мислих много. Време беше да започна да виждам ясно поне една част от нещата.

Ести изумено размаха ръце.

— Съжалявам, може би съм тъпа, но какво точно виждаш ясно?

— Отворената врата, която е била пред очите ни през цялото време.

— Каква отворена врата?

— Самият Питър Пан.

— За какво говориш?

— Той реагира на нашите действия, на разследването ни на убийството на Карл. Реакцията е равна на общуване. Общуването е равно на отворена врата.

— Реагира на действията ни? — попита недоумяващо Ести, почти гневно. — Искаш да кажеш — със стрелбата по къщата на Джак? С това, че уби Лекс и съседите му?

— Опитва се да спре това, което правим.

— Значи ние разследваме, а неговият отговор е да стреля, да пали и убива. Това ли наричаш „отворена врата“?

— Доказва, че той ни обръща внимание. Доказва, че още е тук. Не е напуснал страната. Не се е напъхал обратно в леговището си. Доказва, че можем да стигнем до него. Трябва само да измислим как да го направим по начин, който да провокира реакция, която ще ни бъде от полза.

Ести присви очи, погледът ѝ вече не излъчваше недоверие, а обмисляне на вариантите.

— Искаш да кажеш да използваме медиите например — може би онзи задник Борк, за да предложим на Паникос някаква сделка и той да ни разкрие кой го е наел.

— Борк може да играе определена роля в сценария ни, но не за да предлагаме сделка. Мисля, че нашият малък Питър Пан функционира на съвсем друга вълна.

— На каква вълна?

— Ами... просто виж какво знаем за него.

Ести сви рамене.

— Знаем, че е професионален убиец.

Гърни кимна.

— Какво друго?

— Високо платен, специализиран е в трудни поръчки.

— Невъзможни задачи, които никой друг не поема — така се изрази Дони Ейнджъл. Какво друго?

— Психопат?

Хардуик се намеси.

— И то психопат, излязъл от ада. Сънуващ кошмари. Така, както аз виждам нещата, този шибаняк е силно мотивирана машина за убийства — бесен луд, жаден за кръв, който няма шансове да се промени. Какво ще кажеш, Шерлок? Имаш ли да споделиш с нас други прозрения?

Гърни преглътна последната глътка от все още топлото си кафе.

— Просто се опитвам да събера на едно място всичко, за да разберем какво ни остава да добавим. Неговата категорична решимост да прави нещата по свой начин, високата му интелигентност, съчетана с пълна липса на емпатия, патологичният му гняв, уменията му да убива, апетитът му за масови убийства — събрано на куп, всичко това явно прави малкия Питър Пан върховен маниак на тема контрол, при това излязъл от ада. Да добавим и последния експлозивен елемент — липсващия край, тайната, каквато и да е тя, която отчаяно се опитва да скрие и се бои, че можем да научим. О, и още нещо, което Ангелидис ми каза — за малко да забравя да го спомена. Малкият Питър обича да *нее*, докато стреля по хората. Съберете всичко това заедно и то изглежда като перфектната рецепта за интересно финално действие на случая.

— Или като шибано вселенско бедствие — каза Хардуик.

— Предполагам, че може и така да се каже.

ГЛАВА 50

ДА ПРЕДИЗВИКАШ ПСИХАРЯ

— Има ли положителна страна на всичко това? — попита Ести. В изражението ѝ се смесваха надежда и притеснение и притеснението вземаше надмощие.

— Така мисля — каза сухо Гърни. — Представата ми за Паникос е, че неговата върховна мотивация е омразата, вероятно насочена към всяко човешко същество на планетата. Но тактиката му, планирането — тези елементи са добре обмислени и изчерпателни. Успехът в професията му зависи от това да спазва деликатния баланс между силния си апетит за кръв и хладнокръвния процес на обмисляне. Доказателство за това е и поведението, което виждаме, и онова, което Дони Ейнджъл ми каза. Погледнато отвън, Паникос е благонадежден бизнесмен, който невъзмутимо приема трудни поръчки. Отвътре обаче е яростно малко чудовище, чието основно удоволствие — може би *единственото* — е убийството.

Хардуик се изсмя с обичайния си лаещ смях.

— Мъничкият Питър би бил голямо просветление за всеки терапевт, който проповядва за „детето вътре в нас“.

Гърни също се изсмя неволно.

Ести се обърна към него.

— Значи е отчасти умен тактик, отчасти психопат. Мотивът му е лудостта, но методът му е рационален. Да кажем, че си прав. До какво ни води това?

— Тъй като деликатният баланс между лудост и логика при него работи много добре, трябва да го нарушим.

— Как?

— Като атакуваме най-слабото му място.

— Кое е?

— Тайната, която се опитва да защити. Това е нашият път. Начинът да проникнем в мисленето му. И начинът да разберем убийството на Карл и това кой го е поръчал.

— Нямахте да е зле, ако знаехме каква е шибаната му скъпоценна тайна — намеси се Хардуик.

Гърни вдигна рамене:

— Всичко, което трябва да направим, е да го накараме да си помисли, че знаем или че ще разберем. Трябва да разиграем игричка вътре в главата му.

— И какъв ще е смисълът на тази игра? — попита Ести.

— Да нарушим внимателното изчисление, на което той разчита за своя успех и за оцеляването си. Да забием чук между лунатика, който се крие дълбоко в него, и рационалната му поддържаща система.

— Изгубих те. За какво говориш?

— Ще приложим натиск по начин, който заплашва чувството му за контрол. Ако контролът е най-голямата му мания, той е и най-голямата му слабост. Отнеми на маниака чувството за контрол и резултатът е абсолютна паника при вземането на решения.

— Чуваш ли какво казва човекът? — намеси се Хардуик. — Смята да бръкне в окото на масов убиец, за да види какво ще стане.

Начинът, по който го каза, очевидно изостри нарастващото притеснение на Ести. Тя се обърна към Гърни:

— Да предположим, че след като приложим този „натиск“ върху Паникос, той убие още шест или седем души. Тогава какво? Ще приложим *още* натиск? И той ще избие още дузина случайни жертви. И после?

— Не казвам, че няма риск. Но алтернативата е да го оставим да се скрие в сенките. Точно сега сме го притеглили достатъчно близо до повърхността. Почти сме стигнали до него. Искam да остане тук, да подклаждам страха му, да го накарам да извърши нещо глупаво. А що се отнася до потенциалното избиване на невинни хора, можем да премахнем фактора случайност от решението му. Ще му осигурим конкретна мишена и ще я използваме, за да го хванем в капана.

— Мишена? — шоколадовите очи на Ести се разшириха.

— Трябва да го накараме да се фокусира върху това, което искаме ние. Не е достатъчно просто да повишим нивото на заплахата и да го тласнем до ръба. Трябва да успеем да овладеем реакцията, която ще провокираме — да я задържим насочена в контролирана от нас посока и в контролирано от нас време.

Ести не изглеждаше убедена.

Гърни продължи:

— Ще поставим капана, ще предизвикаме реакцията, която искаме, после ще стегнем примката — на място и време по *наш* избор.

— Говориш така, все едно е лесно. Но все пак е много рисковано.

— Да, но не е толкова рисковано като алтернативата. Джак описва Питър Пак като машина за убийства. Съгласен съм. Той убива. Правил го е винаги. Още от дете. И ако зависи от него, ще продължи да го прави. Той е като смъртоносна болест, която никой не знае как да спре. Не виждам безопасни, нерисковани варианти. Или ще оставим машината за убийства да работи и да превръща хора в трупове, или ще направим каквото е по силите ни да я унищожим.

— Или — предложи колебливо Ести — можем да предадем цялата информация на БКР още сега и да ги оставим те да се оправят с него. Те имат нужните ресурси. Ние — не. И с тези ресурси могат...

— Майната им на БКР! — изръмжа Хардуик.

Ести изпъшка леко и се обърна към Гърни.

— Дейв? Ти какво ще кажеш?

Гърни не каза нищо. Съзнанието му бе заслепено от болезнено жив спомен. Оглушителен удар. Червено БМВ се отдалечава от мястото... надолу по улицата... завива зад ъгъла със скърцащи гуми... изчезва... завинаги. Освен от паметта му. Жертвата на удара лежи сгърчена на асфалта. Малкото четиригодишно момченце. Неговият Дани. И гълъбът, който Дани, без да помисли, бе последвал на улицата — гълъбът започва шумно да пляска с криле — стреснат, но недокоснат... и отлита нанякъде.

Защо не бе подгонил колата веднага — там, на улицата? Защо не бе последвал убиеца, точно там и тогава, чак до портите на ада?

Понякога спомените предизвикваха сълзи. Понякога — просто болезнено пресъхване на гърлото. Понякога ужасен гняв.

Сега бе ред на гнева.

— Дейв?

— Да?

— Мислиш ли, че е време да предадем случая на БКР?

— Да го предадем? И да спрем да правим това, което правим?

Тя кимна.

— Все пак е повече в техните...

Той я прекъсна.

— Не. Още не.

— Какво имаш предвид под „още не“?

— Не мисля, че трябва да позволим на Паникос да избяга. А ако спрем, това ще се случи.

Каквото и желание да бе имала Ести да оспори решението му, в този момент то се изпари. Не беше сигурна дали заради гранитната твърдост в гласа на Гърни. Или заради решителността в очите му. Но посланието бе ясно. Той не смяташе да предава нищо на никого.

Не и докато убиецът все още е наблизо.

Не и докато червеното БМВ все още се вижда.

След като си взеха почивка, за да проверят съобщенията и гласовите си пощи и да отговорят на обажданията, Гърни направи кафе за трети път и отвори двойните прозорци, за да пусне ароматния августовски въздух. Както обикновено, се изненада от мириса на топла пръст, на трева и диви цветя. Сякаш не беше способен да запомни какво бе уханието на природата.

Когато отново се настаниха около голямата маса, погледите на Ести и Гърни се срещнаха.

— Ти си този, който явно знае какво трябва да правим. Имаш ли някакви конкретни стъпки предвид? — попита тя.

— Първо трябва да решим какво да бъде съдържанието на посланието ни до Паникос. После — какъв да е каналът за предаването му, самоличността на мишената, срещу която ще го насочим, времето, нужната подготовка и...

— Забави малко, моля, едно по едно. Съдържанието на посланието? Искаш да му кажем, че знаем нещо за тайната, която той се опитва да запази?

— Точно така. И че ще я разкрием в точно определено време.

— А как ще му го предадем? Как смяташ да му изпратим това послание?

— Сама го каза тази сутрин. „Криминален конфликт“. Брайън Борк. Обзалагам се, че Паникос е видял интервюто на Борк с Лекс, както и интервюто с Джак след палежите в Купърстаун.

Ести се намръщи.

— Знам, че споменах Борк, но сега, като се замисля, не мога да си представя нашия убиец психопат да седи на фотьойла и да гледа телевизия.

— Сигурно е пуснал търсачка за определени имена — Спалтър, Гурикос, Бинчър — и ако има реклама за предстояща програма или новини, свързани с нещо от случая, в медиите, получава известие.

Ести отвърна с недоволно леко кимване.

В очите на Хардуик се появи искра на въодушевление.

— Имам покана от задника Борк да му гостувам по всяко време с нова информация по случая. Така че мога да вкарам в интервюто всяко послание, което искаме.

Ести се обърна към Гърни.

— Кое то ни води до частта, която не ми харесва изобщо. Мишената. Какво имаш предвид?

Хардуик я прекъсна.

— Простичко е, бейби. Той иска да насъска изперкалия малък Питър по нас.

Тя премигна.

— Дейв? Истина ли е?

— Само ако сме сигурни, че ще имаме контрол върху ситуацията — и че той ще падне в нашия капан, а не ние в неговия.

Тревогата бе изкривила цялото лице на Ести.

— Но — добави бързо Гърни — нямам намерение да превръщам в мишена „нас“.

Тя се втренчи в него.

— А кого тогава?

Той се усмихна.

— Само себе си.

Хардуик поклати глава.

— По-логично е да съм аз. Аз съм този, който ще се появи отново в „Криминален конфликт“. Ще ме възприеме като враг номер едно.

— По-скоро като враг на щатската полиция, ако добре си спомням предишната ти бомбастична проява.

Хардуик пренебрегна критиката и се наведе напред, повдигайки пръст, за да наблегне на това, което се канеше да каже.

— Знаеш ли, има и друга гледна точка. Мислех си за изстрелите, които прекъснаха електричеството и телефона в къщата ми. Освен че са били възможно предупреждение — „Не виждай зло, не чувай зло, не говори зло“, може да са имали и друга цел. Нещо по-практично. — Млъкна, за да се увери, че разполага с пълното им внимание.

Гърни имаше чувството, че знае какво предстои.

— Онзи тип, Боло, който твърдеше, че Паникос е бил в апартамента в сградата на Акстън авеню седмица преди стрелбата по Карл. Въпросът е защо. Е, хрумва ми една причина. Твърде е вероятно обсеживно-компулсивен наемен убиец като Питър да иска да нагласи оръжието си и да тества прицела си на самото място на удара. Какво мислите?

Гърни кимна одобрително. Харесваше му от време на време да получава уверение, че под дразнещата обвивка на Хардуик се крие сериозен и прозорлив детектив.

Ести се навъси.

— Какво общо има това със стрелбата по твоята къща?

— Ако може да уцели хранването ми с инфрачервения си мерник и да го прекъсне толкова чисто, значи вече знае, че може да ми пусне куршум между челото в момента, в който се появя на верандата.

Ести се опита да прикрие колко бе разтърсена от думите му.

— Тренировка на място? Подготовка? Смяташ ли, че това е била целта на изстрелите от хълма?

От победоносното въодушевление в очите на Хардуик беше ясно, че смята точно това.

После Ести каза нещо.

И Хардуик ѝ отговори.

Тогава тя каза нещо друго.

И той ѝ отвърна подobaващо.

Но съзнанието на Гърни не регистрира нито една от думите им — нито сричка, след като Ести употреби фразата „изстрелите от хълма“. Защото умът му бе направил скок от имота на Хардуик към неговия. И мислеше само за това, което може да е направил един изстрел от Бароу Хил.

Двайсет минути по-късно Гърни стоеше до мивката в килера, а току-що използваната градинска лопата, с полепнала по нея пръст, бе подпряна в ъгъла. Взираше се напрегнато в трупа на петела, който бе изкопал от покрития му с каменни плочи гроб. На изцапания с кал плот до мивката бе поставен коприненият шал на Мадлин, мръсен и изцапан с кръв, с който тя бе увила тялото на Хорас. Ести и Хардуик не бяха получили отговори на многобройните си въпроси и сега просто стояха до прага и сезираха в него с растящо озадачение и тревога. Гърни задържа дъха си, за да не вдишва миризмата на гнило, и се надвеси над мъртвата птица, изучавайки я отблизо, за да открие причината за смъртта ѝ. Когато се увери, че неофициална аутопсия му е дала възможно най-изчерпателната информация, се надигна и се обърна към тях, за да им обясни.

— Мадлин имаше три кокошки и един петел. Нарече го Хорас. — Прониза го лек пристъп на тъга при споменаването на името му. — Когато го намерила на тревата онзи ден, помислила, че го е докопала невестулка и е прегризала главата му. Някой ни каза, че невестулките правят така. — Почувства, че устните му се свиват от гняв, докато говореше. — Всъщност е била права. Само дето невестулката е била с пушка.

Отначало Ести не разбра и продължи да гледа смаяно. После думите на Гърни стигнаха до нея.

— О, мили боже!

— Мамка му! — каза Хардуик.

— Не знам дали това е бил предварителен тест, за да изпробва мерника си, или просто е искал да ми изпрати послание — каза Гърни, — но което и да е, очевидно имам място в съзнанието на малкото копеле.

ГЛАВА 51

ПЛАНЪТ

Мъртвият петел, очевидният метод на екзекуцията му и възможните мотиви за това помрачиха настроението на срещата.

Дори Хардуик, който стоеше до отворените френски прозорци и се взираше през западното поле към Бароу Хил, изглеждаше потиснат. После се обърна и погледна назад към Гърни, който седеше до масата с Ести.

— Смяташ ли, че изстрелът е дошъл от онова място, което ми посочи преди, на върха — в края на пътеката?

— Така предполагам.

— Разположението на всичко наоколо — къщата, хълма, дърветата, пътеките — донякъде прилича на това край моята къща. Единствената разлика е, че тогава стреля през нощта, а петелът ти е убит през деня.

— Точно така.

— Сещаш ли се за някаква причина?

Гърни сви рамене.

— Само очевидната. Нощта е най-драматичното време за прекъсване на електричеството. Но ако искаш да застреляш някоя от кокошките ми, трябва да го направиш денем. Нощем са заключени в плевнята.

Докато Хардуик обмисляше думите му, настана мълчание, нарушено след малко от Ести.

— Значи вие, момчета, предполагате, че Паникос ви отправя едно и също предупреждение — да зарежете случая, защото ви държи на прицел?

— Нещо такова — каза Гърни.

— Добре, нека тогава задам големия въпрос. Колко време ще мине според вас, преди да премине от пилета на... — не продължи нарочно, оставяйки драматична пауза след недовършения си въпрос.

— Ако наистина иска да се откажем, нашето отстъпление ще предотврати бъдещите му действия. Ако не го направим, въпросните

действия могат да последват много скоро.

Тя замълча за няколко секунди, за да обмисли отговора му.

— Добре. Какво правим? Или не правим?

— Продължаваме. — Тонът, с който Гърни отговори, беше напълно безизразен, сякаш предлагаше да напълни изпразнилата се солница. — Продължаваме и му даваме основателна причина да ме убие. Както и неотложен срок. Няма нужда да избираме мястото — той вече го е избрал.

— Искаш да кажеш... тук... в дома ти?

— Да.

— И как смяташ, че...

— Има много възможности. Най-вероятните? Ще се опита да подпали къщата, докато съм вътре. Вероятно с устройство с дистанционно управление, като онези, които е използвал в Купърстаун. После ще ме простреля, когато изляза навън.

Ести отново го изгледа с широко отворени очи.

— Откъде си сигурен, че първо ще тръгне след теб, а не след Джак? Или дори след мен?

— С помощта на Брайън Борк можем да го тласнем в правилната посока.

Както Гърни очакваше, Хардуик възрази — повтаряйки аргумента, че вече се е изявил като заплаха за Паникос, така че ще е по-лесно да се утвърди като достоверна мишена — но аргументът му вече не изглеждаше толкова убедителен.

Петелът бе наклонил везните в полза на Гърни.

Оставаше да се обсъдят подробностите, отговорностите и логистиката.

Час по-късно, изпълнени със смесица от решителност и лоши предчувствия, тримата се споразумяха за окончателния план.

Ести, която си бе водила бележки, докато обсъждаха, беше най-малко убедена в това, което възнамеряваха да сторят. Когато Гърни я попита за притесненията ѝ, тя се поколеба.

— Може би... би могъл да обобщиш още веднъж всичко, ако нямаш нищо против, разбира се...

— *Нещо против ли?* Как ли пък не — изръмжа Хардуик. — Шерлок обича тези стратегически простотии. — Надигна се от масата. — Докато оглеждате още веднъж подробностите, аз ще свърша нещо

полезно — като телефонните обаждания, без които не можем. Трябва да се свържа с Борк веднага и да се подсигурирам, че ССС разполага на склад с всичко, което ни е необходимо.

„Сигурност и спасение от Скрантън“ беше нещо като супермаркет за технологии и оръжия, чиято клиентела бяха охранителни фирми, параноици, смятащи, че правителството ги следи, и всякакви откачалки на тема оръжие и защита. Логото им представляваше три гърмящи змии с оголени зъби. Продавачите носеха войнишки униформи. Веднъж Гърни бе посетил мястото от любопитство и бе изпитал неприятното чувство, че е попаднал в алтернативна вселена. Въпреки това то определено бе най-подходящият източник за осигуряване на нужната им електронна екипировка.

Хардуик предложи да отиде дотам, но първо искаше да се увери, че магазинът има всичко, което им е необходимо, в наличност. Обърна се към Гърни.

— Къде има най-добър сигнал за телефона?

След като го упъти през страничната врата към далечния ъгъл на двора, Гърни се обърна към Ести, която все още седеше до масата с напрегнато изражение.

Седна точно срещу нея и преразказа плана, който бяха сглобили заедно през изминалия час.

— Целта е да създадем у Паникос впечатление, че в понеделник вечер ще се появя в „Криминален конфликт“, за да разкрия всичко, което съм научил за убийството на Спалтър, включително важната тайна, която той се опитва да прикрие. Джак е сигурен, че ще убеди Борк и РАМ ТВ да пуснат предварителен анонс, който да обявява предстоящото ми гостуване през целия ден в неделя.

— Но какво ще правиш в понеделник, когато се предполага да се появиш в предаването? Какво ще разкриеш?

Гърни отклони въпроса.

— Ако имаме късмет, дотогава играта ще е приключила и изобщо няма да се занимаваме с предаването. Цялата идея е в *рекламата* на предполагаемото разкритие, в заплахата, която Паникос ще усети — напрежението поставено от крайния срок да ме накара да млъкна преди предаването в понеделник.

Ести не изглеждаше особено успокоена.

— Какво ще казва този анонс?

— Ще нагласим точните думи по-късно, по-важното е да накараме Паникос да повярва, че знам нещо наистина *голямо и специално* за случая „Спалтър“, което никой друг не знае.

— Няма ли да предположи, че си го споделил с мен и Джак?

— Вероятно ще предположи — усмихна се Гърни. — Затова смятам, че двамата с Джак трябва да загинете преди това в автомобилна катастрофа. На Борк ще му хареса да включи и това в анонса. Трагедия, конфликт, драма — това са все магически думи за РАМ ТВ.

— Автомобилна катастрофа? За какво, по дяволите, говориш?

— Току-що ми хрумна. Но ми харесва. И освен това определено стеснява кръга от мишените на Паникос.

Тя го изглежда продължително и много скептично.

— Струва ми се доста прекалено. Сигурен ли си, че хората в телевизията ще се вържат на тези лайна?

— Като мухи, наслаждаващи се на въпросната субстанция. Забравяш апетита на РАМ ТВ към подобни простотии. Колкото по-жълто и кафяво, толкова по-добре. Лайната надуват рейтинга. Лайната са техният бизнес.

Тя кимна.

— Значи всичко е просто димна завеса. Всичко цели да насочи Паникос към едно решение, към един човек и едно място.

— Точно така.

— Но тази димна завеса е доста рехавя. Струва ми се, че има много големи дупки в нея.

— Какви дупки?

— Да кажем, че димната завеса проработи отначало. Паникос чува анонсите в неделя, връзва се на тези глупости, решава, че знаеш тайната му, както и че с Джак сме извън картинката — катастрофа, или каквото и да е там, убеждава се, че е добра идея да те елиминира и идва тук... кога? В неделя през нощта? Понеделник сутринта?

— Обзалагам се, че ще бъде в неделя вечерта.

— Добре. Да кажем, че идва тук в неделя вечерта. Може би ще се промъкне през гората пеша, може би с някакво превозно средство. Може би е със запалителни бомби, може би с пушка, може би и с двете. Дотук права ли съм?

Гърни кимна.

— И нашата защита срещу това каква е? Камери в полето? Камери в гората? Предаватели, прехвърлящи образи тук, в къщата? Джак с глок, аз със зиг, ти с малката берета? Правилно ли съм разбрала?

Той кимна отново.

— Да не пропускам нещо?

— Като например?

— Като обаждане до кавалерията да дойде да ни спаси задниците! Двамата с Джак да не сте забравили какво се случи в Купърстаун? Три големи къщи — изгорели, седем души мъртви, една липсваща глава. Амнезия ли имате?

— Няма нужда от кавалерията, бейби — прекъсна я Хардуик, връщайки се от двора захилен до уши. — Само позитивно отношение и най-добрата екипировка за инфрачервено виждане на пазара. Току-що сключих краткосрочен договор за наемане на всичко, което ни трябва. Плюс пълното съдействие на нашите приятелчета от РАМ ТВ. Така че смехотворният план на моето момче Дейви да подмами леопарда да нападне агънцето може и да проработи.

Ести го изгледа така, сякаш се е смахнал.

Той се обърна към Гърни и продължи да прави отчет.

— ССС ще подготви всичко необходимо до утре в четири часа следобед.

— Което означава, че ти ще се върнеш тук на смрачаване — каза Гърни. — Не е много подходящо време за разполагане на съоръженията в гората.

— Няма значение. Имаме събота сутринта, за да направим всичко както трябва. И после се настаняваме на позициите си. Продуцентът на Борк ми каза, че ще започнат да излъчват анонсите в неделното сутрешно токшоу, после през целия ден, чак до късните новини.

— Ще го направят? — попита с недоверие Ести. — Просто така?

— Просто така, бейби.

— На тях наистина ли не им пука, че това е пълна измислица?

Усмивката на Хардуик стана направо лъчезарна.

— Въобще! А и защо да им пука? Борк *обича* усещането за криза и напрежение, което създава цялата тази история.

Ести кимна леко — жест, демонстриращ повече отчаяние, отколкото съгласие.

— Между другото, Дейв — каза Хардуик. — Бих извадил мъртвото пиле от мивката в килера, ако бях на твое място. Шибаното нещо наистина вони.

— Да, вярно. Ще се погрижа за това. Но първо — радвам се, че ми напомни — имаме малка добавка за анонса на РАМ ТВ. Трагична автомобилна катастрофа.

ГЛАВА 52

ФЛОРЕНЦИЯ В ПЛАМЪЦИ

След като Хардуик и Ести си тръгнаха и нейното пъргаво мини и неговият ръмжащ понтиак завиха покрай плевнята и се насочиха надолу по планинския път, Гърни остана втренчен в купчината дървен материал, обмисляйки проекта за кокошарник, който той представляваше.

После мислите му се прехвърлиха от кокошарника към Хорас. Насили се да стане от стола и да мине през страничния коридор до помощното помещение.

След като погребва отново петела и се върна обратно в къщата, установи, че чувството за организираност и контрол, което бе изпитвал и демонстрирал по време на срещата с Хардуик и Ести, се бе изпарило напълно и сериозно се притесни от схематичността на това, което дръзко бе нарекъл „план“. Сега цялото основано на толкова случайности начинание му се стори напълно аматьорско — продиктувано по-скоро от гняв, гордост и оптимистични предположения, отколкото от факти или реални практически възможности.

Собственото му спокойствие и нахакаността на Хардуик му се сториха абсолютно безпочвени.

Това, което „знаеха“ за Петрос Паникос, в края на краищата не беше нищо повече от сбирщина слухове и легенди от източници с различна степен на достоверност. Несигурността на информацията отваряше врата за неопределен брой различни вероятни изходи.

В какво, запитва се той, бе абсолютно сигурен?

Истината бе — в много, много малко неща. Много малко извън безпощадния характер на врага — неговата доказана готовност да направи *всичко*, за да постигне целта си или за да докаже гледната си точка. Ако, както бе твърдял някога един от преподавателите на Гърни по философия, злото бе интелект в служба на желания, неограничени от емпатия, Питър Пан бе истинско въплъщение на злото.

В какво друго беше сигурен?

Е, не би могло да има съмнение и в риска за кариерата на Ести. Тя бе заложила всичко на карта, за да се присъедини към екипа в това пътуване, което все повече заприличваше на отчаяно бягство с дезертьорски влак.

Имаше и един последен неоспорим факт. Отново се бе изложил на прицела на убиец. Изкушаваше се да вярва, че този случай е различен — че обстоятелствата го налагаха, че бяха взели достатъчно предпазни мерки, но знаеше, че няма да убеди никого в това. Определено не и Мадлин. Определено не и Малкълм Кларет.

Нищо не е по-важно в живота от любовта. Нищо, освен любовта.

Това бе казал Кларет, когато Гърни си тръгваше от неговия малък слънчев кабинет.

Докато мислеше за думите му сега, осъзна две неща. Бяха абсолютно верни. И беше абсолютно невъзможно да ги задържи на преден план в съзнанието си. Противоречието го порази като поредния подъл трик, който човешката природа си правеше с човешките същества.

Телефонният звън от кабинета го спаси от по-сериозното плъзгане в това безсмислено разсъждение и от изпадане в депресия.

На дисплея бе изписано името на Хардуик.

— Да, Джек?

— Десет минути след като си тръгнах от вас, получих обаждане от моя приятел в Интерпол, вероятно последното, което ще получим от него, доколкото мога да преценя от тона му. Притиснах го доста да изрови всяка подробност за семейството на Паникос от старите им досиета. Бях истински трън в задника, честно — което не ми е в природата, но ти искаше повече информация и аз се постарях максимално.

— Много положително качество. И какво откри?

— Помниш ли пожара, унищожил семейния магазин за сувенири в Ликонос? Изгорил всичко и всички, освен осиновения подпалвач? Е, оказа се, че не бил само магазин за сувенири. Имало едно малко допълнение, втори бизнес, ръководен от майката. — Млъкна. — Да казвам ли още?

— Нека предположа. Допълнението е било цветарски магазин. И името на майката било Флорънс.

— Флоренция, за да сме точни.

— Тя е умряла заедно с останалите от семейството, нали?

— Всички до един са пламнали като факли, да. И сега малкият Питър обикаля наоколо във ван с табела, на която пише „Цветята на Флорънс“. Някаква идея за това, майсторе? Смяташ ли, че му харесва да мисли за майка си, докато избива хора?

Гърни не отговори веднага. За втори път през този ден някой използва фраза, която дръпна някаква нишка в мозъка му. Първият път бе Ести с „изстрелите от хълма“, сега беше Хардуик с „пламнали като факли“.

Думите предизвикаха спомена за стар случай, в който имаше пламнал автомобил. Беше един от примерите, които бе използвал в академичния семинар, наречен „Мисловна нагласа за разследване“.

Странното бе, че за трети път през последните няколко дни нещо му напомняше за това разследване. Изразът „пламнали като факли“ бе логична връзка към спомена, но предишните два пъти не беше нищо чак толкова очевидно.

Гърни смяташе, че не е суеверен, но когато нещо такова — конкретен случай — продължаваше да се натрапва в съзнанието му, се бе научил да не го пренебрегва. Въпросът беше какво се предполага да направи?

— Ей, още ли си тук, майсторе?

— Тук съм. Замислих се за нещо, което каза.

— И ти ли като мен смяташ, че нашият малък маниак може да има някакви Едипови проблеми?

— Много серийни убийци имат.

— Факт. Майчина магия. Както и да е, това е засега. Реших, че ще искаш да знаеш за Флоренция.

Хардуик прекъсна връзката и Гърни бе доволен от това, защото умът му бе затормозен от случая с пламналия автомобил. Спомни си, че предишното събитие, което предизвика същия спомен, бе историята на Ести за стрелбата между складовете. Имаше ли прилика между двата инцидента? Беше ли възможно и двата да са свързани по някакъв начин със случая „Спалтър“? Не виждаше никаква връзка. Но може би Ести щеше да види.

Позвъни ѝ и когато се включи гласовата ѝ поща, остави кратко съобщение.

Три минути по-късно, тя му се обади.

— Здравсти. Нещо не е наред ли?

В гласа ѝ все още се долавяше притеснението, което бе изразила и на сутрешната им среща.

— Не, всичко е наред. Може би само ти губя времето. Но умът ми изглежда прави някаква връзка между два случая — твоя със стрелбата между складовете и един стар случай на нюйоркската полиция, — и като че ли между тях и случая „Спалтър“.

— Каква връзка?

— Не знам. Чудех се дали, ако ти разкажа онзи стар случай, ще откриеш какво липсва.

— Добре, защо не. Не знам дали ще помогна, но давай.

С леко извинителен тон Гърни ѝ разказа историята.

— Отначало инцидентът бил съвсем лесен за обяснение. Мъж на средна възраст пътувал надолу по хълм вечерта след работа на път към къщи. В подножието на хълма пътят правел завой. Колата му обаче продължила напред през перилата, спускайки се в клисурата. Резервоарът гръмнал. Последвал светкавичен пожар, но от тялото на шофьора било останало достатъчно, за да се направи аутопсия и да се стигне до извода, че е получил инфаркт. Това напълно обяснявало внезапната загуба на контрол и последвалия фатален инцидент. И това щял да е краят на историята, ако не бил фактът, че разследващият полицай имал неприятното чувство, че нещо не е наред. Отишъл на мястото, където били откарали пострадалата кола, и отново я огледал внимателно. Тогава забелязал, че областите с най-големи щети и следи от огъня вътре в колата не съвпадат с тези отвън. Поръчал пълен оглед от криминалистите.

— Чакай малко — каза Ести. — Следите отвън и отвътре *не съвпадали*?

— Забелязал, че следите от пожара и от ударите вътре в купето не съвпадали директно с точките на поражения от външната страна. Обяснението на лабораторията било, че експлозиите били две. Преди резервоарът да гръмне е имало по-малка експлозия *вътре* в колата — под седалката на шофьора. Първата експлозия е накарала шофьора да изгуби контрол и е причинила инфаркта му. Следващите химически тестове разкрили, че и първоначалният взрив, и взривът в резервоара са били детонирани от разстояние.

— Откъде?

— Вероятно от кола, която карала след колата на жертвата.

— Хм... Интересно. Но каква е идеята на всичко това?

— Не знам. Може би няма. Но случаят продължава да изплува в съзнанието ми. Веднага ми дойде наум, когато ми разказа историята за стрелбата по наркодилъра. Знам, че психолозите говорят за нещо, наречено резонансен модел — как нещата ни напомнят за други неща, защото споделят структурно сходство. И това може да се случи без съзнателно да си даваме сметка какво е това сходство.

Ести само измънка едва чуто, но не изкоментира нищо друго.

Гърни се почувства неловко, дори леко засрамен. За него не беше проблем да споделя идеите, притесненията и хипотезите си. Но се чувстваше много по-неудобно да споделя объркването и неспособността си да направи връзка, когато се надяваше, че има връзка.

Когато Ести най-после проговори, гласът ѝ беше предпазлив.

— Струва ми се, че разбирам какво казваш. Нека да помисля тази вечер и да видя какво ще ми хрумне.

ГЛАВА 53

УЖАСЯВАЩО СПОКОЙСТВИЕ

Чувството, че подло е прехвърлил затруднението си на гърба на Ести, не го напусна цяла вечер. Смяташе, че откриването на отличителни характеристики в различни ситуации и свързването им една с друга е *неговата* сила.

Слънцето беше залязло и цветовете на хълмовете и полетата около къщата бяха избледнели. Беше минало времето за вечеря, но той нямаше апетит. Направи си чаша кафе и го изпи, като единственото признание за нуждата му от енергия бе добавянето на допълнителна лъжица захар.

Може би се бе взирал в проблема прекалено упорито, прекалено директно. Може би това бе още един пример за феномена на бледата звезда, който беше открил една нощ, докато лежеше в хамака и се взираше в небето.

Някои звезди са толкова далечни, че техните бледи примигващи светлинки не могат да бъдат регистрирани в центъра на ретината, който в някои отношения е по-малко чувствителен, отколкото останалата ѝ част. Единственият начин да видиш някоя от тези звезди е да погледнеш няколко градуса встрани от нея. За директния поглед звездата е невидима. Но само погледни встрани и ето я и нея.

Понякога същото се отнасяше и за невъзможните за разгадаване, дразнещи загадки. Ако се отдръпнеш за малко от тях, отговорът може внезапно да се появи. Име или дума, които се мъчиш да си спомниш, изплуват в съзнанието ти в момента, в който си се отказал да ги търсиш.

Гърни знаеше всичко това, дори имаше собствена теория как работи този принцип, но упоритостта му — Мадлин я наричаше „инат“ — бе причината да му е трудно да оставя встрани каквото и да било.

Понякога го спасяваше обикновеното физическо изтощение. Друг път спасението идваше от външна намеса като телефонно обаждане — както се случи и в този момент.

Беше Кайл.

— Здравсти, татко! Как е положението?

— Добре. Още ли си в Сиракуза?

— Да, тук съм. Всъщност мислех да остана. Този уикенд в университета има мащабно арт шоу и Ким ще представя свои неща, някакви видеоинсталации. Така че реших да остана някъде до обяд, а после... после не съм сигурен. Първоначалната идея бе да се отбия на панаира, но сега... с положението при теб...

— Няма причина да не отидеш на панаира. Притеснявам се да оставаш тук — в къщата — и сигурно преигравам дори с това притеснение. Ако искаш да отидеш на панаира, отиди.

Кайл въздъхна несигурно.

— Наистина. Върви. Няма причина да не отидеш.

Последва втора въздишка, после пауза.

— Там важната вечер е събота, нали? Тогава са планирани всички главни събития.

— Доколкото знам.

— Е, може и да се отбия за малко на път към града. Може би за дербито с колите. Ще ти звънна отново, когато реша какво ще правя.

— Супер. И не се тревожи за нищо. Всичко ще бъде наред.

— Добре, татко. Просто бъди внимателен.

Въпреки че обаждането не продължи повече от две минути, то преобърна мислите на Гърни за следващия половин час — замествайки притеснението му за случая с убийството на Спалтър с бащини тревоги.

Накрая си каза, че вероятната връзка на Кайл и Ким не е негова работа и се опита да насочи мислите си към загадките, свързани със случая и с Питър Пан.

Този път не звънна телефонът, но се намеси изтощението, което правеше логичното мислене почти невъзможно.

И тогава, седейки до все още отворените френски прозорци и наблюдавайки здрача, превръщащ се в нощ, Гърни чу познатия зловец звук от гората — онова умолително стенание, последвано от всепоглъщаща тишина, която бе по-странна и от самия звук. За затормозеното му съзнание това бе мълчанието на пустотата и самотата.

После тишината бе нарушена от тихо буботене, на пръв поглед без посока, като че ли идващо право изпод земята. Или пък от небето? Сигурно бе гръмотевица някъде на километри разстояние, отекваща и приглушена от близките хълмове и долини. Когато и този звук замря като ръмженето на старо куче, след него остана само ужасяващо спокойствие, като затишие пред буря, което по някакво нелепо и случайно преплитане на връзки в мозъка пробуди в него детския спомен за отчуждението между родителите му.

Този притеснителен обрат в потока на съзнанието му го убеди, че се нуждае от сън, и го изпрати в леглото — но не и преди да затвори вратите и прозорците, да почисти, да зареди своята берета и да постави верния малък пистолет на една ръка разстояние на нощната масичка, където лесно можеше да го достигне.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
СЪВЪРШЕНА СПРАВЕДЛИВОСТ

ПРОЛОГ

РЪМЖЕНЕТО НА ТИГЪРА

Косовете изкряскват.

Той вдига глава от телефона, в който вкарва специалния списък с номера. Знае, че с кряска си птиците дават сигнал за защита на своята територия, тревога за всички от техния вид, призив за въоръжаване срещу натрапника.

Нито едно от собствените му електронни устройства не мига, което означава, че не е засечено човешко присъствие. Но въпреки това той се взира навън през всяко от четирите прозорчета в стените на малката бетонна постройка и оглежда кривото езерце с бобрите и мочурливата гора.

Над върховете на трите мъртви дървета с потънали във водата корени кръжат гарвани. Гарваните, решава той, са натрапниците, разстроили косовете и провокирали техните пронизителни писъци. Защитата, която му предлагат, е като тази, която предлагат скърцащите дъски на стълбището в някоя къща, и му се струва успокоителна.

Успокоителна точно като самата неприветлива малка постройка в средата на стотиците акри ниска гора и блата. Почти недостъпен, непривлекателен до крайност, това бе съвършеният дом далеч от дома.

Той имаше много домове далеч от дома. Места, в които оставаше, докато вършеше своята работа. Докато изпълняваше поръчките си. Това конкретно място, до което не водеше никакво видимо отклонение от големите пътища, винаги му се бе струвало по-сигурно в сравнение с останалите му убежища.

Дебелият Гас представляваше друг вид отклонение. Следа от чувствителна информация. Информация, която можеше да бъде гибелна. Но проблемът бе премахнат от самия източник. И точно това правеше цялата работа с Бинчър, Хардуик и Гърни толкова непонятна. Толкова вбесяваща.

При мисълта за Бинчър погледът му пробягва към мрачния ъгъл на подобната на гараж стая. Към синьо-бялата хладилна чанта за пикник. Усмива се. Но усмивката му бързо изчезва.

Усмивката изчезва, защото кошмарите продължават да се завръщат в съзнанието му по-живи от всякога. Зловещите образи са с него почти непрекъснато — от мига, в който видя онова виенско колело на панаира.

Самото виенско колело се бе промъкнало в кошмара — преплетено с музиката от въртележката и с ужасния смях. Противният, вонящ, хрипящ клоун. Ниското гърлено ръмжене на тигъра.

А сега и Хардуик, и Гърни.

Кръжаха около него, затваряха капана.

Спиралата се навиваше, финалният сблъсък бе неизбежен.

Рискът щеше да е голям, но и наградата можеше да е наистина голяма. Голямо облекчение.

Може би кошмарът най-после ще бъде заличен.

Отива до най-тъмния ъгъл на стаята, до малката масичка. На нея има голяма свещ и кибритена кутийка. Взема кибрита и пали свещта.

Вдига я и се втренчва в пламъка. Обича формата му, чистотата, силата.

Представя си сблъсъка — пожара. Усмивката му се връща.

Отново взема телефона и започна да вкарва специалните номера.

Косовете крещят. Гарваните неспокойно кръжат над върховете на мъртвите черни дървета.

ГЛАВА 54

ХВАНАТ НА ТЯСНО

Гърни не обръщаше внимание на сънищата. Ако го правеше, фантастичният марафон от тази нощ щеше да му отнеме седмица анализи. Но той гледаше прагматично — и принципно доста снизходително — на тези необичайни процесии от образи и събития.

Отдавна вярваше, че те не са нищо повече от страничен продукт от процеса на нощното преподреждане, което мозъкът извършва при прехвърлянето на събитията от краткосрочната в дългосрочната памет. Частици от визуалната и слухова информация се разбъркват и смесват, подръпват се струни, от които тръгват различни истории, оформят се образи — но в това има толкова смисъл, колкото би имало в куфар, пълен със стари снимки, любовни писма или училищни проекти, нарязани и препоредени от маймуна.

Единственият практически ефект от нощ, изпълнена със смущаващи сънища, беше отчаяната нужда от още сън, което бе причина Гърни да се събуди с час по-късно от обикновено и с леко главоболие. Когато най-после отпи първата си глътка кафе, слънцето вече беше изгряло над източния хребет, макар да бе леко прикрито от натрапчив бял облак. Чувството на неспокойното затишие, което бе изпитал предишната нощ след злокобния звук в гората, все още беше с него.

Почувства се хванат на тясно. Приклещен в ъгъла от нежеланието да се откаже от играта навреме. Приклещен от собственото си желание за контрол, за постигане на цялост, на завършеност. От собствения си „план“ да разреши случая, като провокира стрелеца, излагайки се на глупав и потенциално фатален риск. Тласкан ту напред, ту назад от неспирно редуващите се течения, които в един миг водеха до успех, а в следващия — до поражение, Гърни реши да потърси утеха в това, което винаги му я носеше — действието.

Хардуик щеше да дойде вечерта с видеокамерите от ССС, от които се нуждаеха, и на следващата сутрин, в неделя, щяха да поставят

съоръженията така, че всеки, който се приближи на километър до къщата на Гърни със сигурност да бъде засечен. Стратегическото разполагане бе съществен фактор и предварителното набелязване на местата щеше да им спести скъпоценно време в неделя сутринта.

Отиде до килера и извади чифт високи до коленете гумени ботуши — защита срещу бодлите, остриите къпини и шипчетата на дивите малини. Усети остатъчна миризма от трупа на петела, отвори прозореца на помещението, за да влезе свеж въздух, после отиде до купчината с дървения материал за кокошарника, откъдето взе метална рулетка, кълбо жълто въже и голямо сгъваемо ножче. Снабден с тези неща, се отправи към гората от далечната страна на езерцето, за да започне с набелязването и маркирането на ключовите точки за видеонаблюдение.

Целта му бе да избере места, от които активираните от движение камери и безжичните предаватели могат да осигурят пълно покритие на гората и полетата около къщата му. Според Хардуик всяка камера щеше да генерира свои собствени джипиес координати и да показва тази информация заедно с образа на монитора в къщата, така че местоположението на Питър Пан — или на всеки натрапник — щеше да бъде известявано незабавно.

Докато разсъждаваше за техническите възможности на екипировката, Гърни бе завладян — ако не от оптимизъм — то поне от известно облекчение на страха, че планът им е прекалено необезпечен, за да успее.

Чисто логическият процес на измерване на ъглите и разстоянията също имаше положителен ефект. Подхождайки решително и методично, успя да завърши проекта за избор на местата за по-малко от четири часа.

Бе планирал обиколката на петдесетте акра на своя имот и свързаните с него части от парцелите на съседите така, че да успее да приключи на върха на Бароу Хил. Беше убеден, че Питър Пан ще избере за удара именно тази позиция. Следователно това беше мястото — с многобройните му възможности за достъп и странични пътечки, което искаше да огледа и да запомни най-внимателно.

Когато се върна в къщата, беше ранен следобед и облаците в безличното сиво небе бяха много по-сгъстени, отколкото сутринта. Въздухът не помръдваше, но в тази застиналост не се усещаше

спокойствие. Докато събуваше ботушите в килера, гледката на мивката го накара да се замисли кога и как да каже на Мадлин истинската причина за смъртта на петела. *Дали* да ѝ каже, изобщо не беше под въпрос. Тя винаги предпочиташе яснотата пред мъгливото замазване на истината и пропускането на значителни факти щеше да му струва скъпо. След като обмисли вариантите, реши, че ще го направи възможно най-скоро, но лично, а не по телефона.

Пътят до минифермата на Уинкълър бе половин час и докато пътуваше натам, Гърни бе тормозен от лоши предчувствия. Беше убеден, че трябва да ѝ каже истината, но това не променяше чувствата му по въпроса.

На петстотин метра от фермата му хрумна, че е трябвало да ѝ се обади предварително. Ами ако в момента всички са на панаира? Или пък ако Уинкълър са в къщата, а Мадлин е на панаира? Но когато подкара по алеята им, я видя.

Беше се качила на една ограда и се взираше надолу към малка козичка.

Гърни паркира до къщата. Докато той вървеше към кошарата, Мадлин не изглеждаше изненадана да го види — само му се усмихна леко и го изгледа продължително и оценяващо.

— Общуваш си с козата ли? — попита той.

— Твърди се, че са много интелигентни.

— Чувал съм подобни слухове.

— Какво си намислил?

— Имаш предвид, защо съм тук ли?

— Не, имам предвид, че изглеждаш така, сякаш си намислил нещо. Чудя се какво е.

Той въздъхна и се опита да се отпусне.

— Случаят „Спалтър“.

Тя погали нежно главата на козичката.

— Нещо конкретно ли?

— Няколко неща. — Избра да започне с тема, която изглеждаше не толкова страховито. — Постоянно ми напомня за едно старо разследване на автомобилна катастрофа.

— Има ли връзка с него?

— Не знам — каза Гърни, след което се намръщи. — Исусе...

— Какво?

— Тук мирише на тор.

— Донякъде ми харесва.

— Харесва ти?

— Това е естествената миризма на ферма. Няма нищо лошо в нея.

— Божичко!

— Та, какво за катастрофата?

— Трябва ли да стоим тук при козата?

Тя се огледа, после махна към порутената маса за пикник в тревата зад къщата.

— Ето там става ли?

— Добре.

Мадлин погали още няколко пъти козата по главата, после слезе от оградата, затвори портичката и тръгна към масата.

Седнаха един срещу друг и той ѝ разказа историята за катастрофата — първоначалната теория за това, което бе станало, и следващите открития — точно, както бе направил и с Ести.

Когато стигна до края, Мадлин го изгледа с недоумение.

— И?

— Просто постоянно се сещам за това и не знам защо. Някакви идеи?

— Идеи?

— Има ли нещо в случая, което привлича вниманието ти?

— Не, всъщност не. Нищо, освен очевидното.

— Очевидното...?

— Последователността.

— Какво за нея?

— Предположението, че инфарктът е настъпил преди катастрофата и катастрофата е станала преди взрива — вместо, че експлозията е била първа и е причинила всичко друго. Но пък е било логично предположение. Мъж на средна възраст получава инфаркт, губи контрол, излиза от пътя, колата се блъска и резервоарът избухва. Звучи напълно логично.

— Напълно логично, само че се оказва напълно погрешно. Това е смисълът, идеята, която исках да внуша на един от академичните семинари, когато говорех за случая — нещо, което звучи съвършено логично, се оказва съвършено сбъркано. Нашите мозъци толкова

обичат последователността и съгласуването, че бъркат „звучи логично“ с истината.

Тя наклони глава и го изгледа с любопитство.

— Ако знаеш всичко това, защо ме питаш?

— Просто в случай че си забелязала нещо, което аз съм пропуснал.

— Изминал си целия този път само за да ми разкажеш тази история?

Той се поколеба.

— Не само. — Пое си дъх, после се насили да започне. — Открих нещо за петела.

Тя премигна.

— За Хорас?

— Открих какво го е убило.

Тя остана безмълвна в очакване.

— Не е било друго животно. — Поколеба се отново. — Някой го е застрелял.

Очите ѝ се разшириха от изумление.

— Някой...?

— Не знам със сигурност кой е.

— Дейвид, не смей... — започна Мадлин с предупредителен тон.

— Не знам със сигурност кой е, но е възможно да е Паникос.

Ритъмът на дишането ѝ се промени и на лицето ѝ постепенно се изписа едва сдържана ярост.

— Лудият убиец, когото преследваш? Той... е убил Хорас?

— Не съм напълно сигурен. Казах, че е възможно.

— *Възможно* — тя повтори думата, като че ли е просто звук без съдържание. Очите ѝ бяха втренчени в него. — Защо дойде тук да ми кажеш това?

— Мислех, че е редно да ти го кажа.

— Това ли е единствената причина?

— Какво друго?

— Ти ми кажи.

— Не знам за какво говориш. Просто реших, че трябва да ти го кажа.

— Как разбра?

— Че е бил застрелян ли? Огледах тялото.

— Изкопал си го?

— Да.

— Защо?

— Защото... защото в разговора ни вчера изникна нещо, което ме наведе на мисълта, че може да е бил убит от изстрел.

— Вчера?

— По време на срещата ми с Хардуик и Ести.

— И ти реши, че аз трябва да го науча днес? Защо не реши да го науча вчера?

— Казах ти го веднага щом осъзнах, че трябва да ти го кажа. Може би е трябвало да ти го кажа още вчера. Какво имаш предвид с тези въпроси?

— Не, *ти* какво имаш предвид?

— Не разбирам.

Устните ѝ се разтвориха в лека иронична усмивка.

— Каква е следващата точка в дневния ти ред?

— Моят дневен ред? — Гърни започна да осъзна каква е целта — както обикновено, със сравнително малко доказателства, тя бързо бе достигнала до финалната линия. — Трябва да заловим Паникос, преди той да се скрие отново в тъмната дупка, която обитава между поръчките си.

Тя кимна, без да каза нищо.

— Докато вярва, че можем да му навредим по някакъв начин, той ще се мотае наоколо и... ще се опитва да ни спре. Опитът да го стори, го направи уязвим и по-лесен за залавяне.

— *Уязвим и по-лесен за залавяне* — Мадлин повтори фразата бавно, замислено, като че ли тя възплащаваше целия неразбираем жаргон на света. — И искаш да остана тук, за да можеш да рискуваш живота си необезпокоявано, без да се тревожиш за мен?

Всъщност не задаваше въпрос, затова той не отговори.

— И за пореден път примамката ще си ти, нали?

Това също не беше въпрос.

Между тях се възцари дълго мълчание. Мрачното небе беше натежало, тъмносиво, като на здрачаване. Вътре в къщата звънна телефон, но Мадлин не помръдна. Телефонът звъня седем пъти.

— Попитах Денис за тази птица — каза тя.

— Коя птица?

— Странната, която понякога чуваме привечер. Денис и Деирдре също са я чували. Той е проверил в Планинския съвет за дивата природа. Казали му, че е рядък вид траурна или плачеща гургулица, който се среща само в северната част на щата Ню Йорк и на определени места в Нова Англия, и то само над определена височина в планините. Местните индианци я смятат за свещена птица. Наричат я „Дух, който говори вместо мъртвите“. Шаманът е единственият, който може да разтълкува крясъците. Понякога те са обвинения на мъртвите към живите, понякога са послания, изпълнени с прошка.

Гърни се зачуди за веригата от асоциации, които бяха довели Мадлин до историята с траурната гургулица. Понякога, когато му се струваше, че тя е променила темата, изведнъж откриваше, че изобщо не го е направила.

ГЛАВА 55

ПРЪСТЕНИ ОКОЛО РОЗАТА

На път към къщи от фермата на Уинкълър Гърни се чувстваше едновременно свободен и хванат в капан.

Свободен да продължи с плана си. И хванат в капана на ограниченията на този план, на несигурните предположения, върху които беше основан, както на собственото си желание да продължи напред. Подозираше, че Малкълм Кларет и Мадлин са прави — в неговия глад за риск имаше нещо патологично. Но постигането на себепознание не е терапевтична панацея. Фактът, че знаеш кой си, не ти вдъхва автоматично силата да се промениш.

В момента обаче най-важно бе, че Мадлин ще остане у Уинкълър поне до вторник, последния ден на панаира, и ще бъде в сравнителна безопасност. Все още беше едва събота. Промоанонсите за сензационните разкрития в понеделнишкия „Криминален конфликт“ щяха да започнат да се излъчват на следващата сутрин — в неделните предавания. Анонсите щяха да наблягат не само на самоличността на стрелеца в случая „Спалтър“, но и на разкриването на особената тайна, която той се опитва да прикрие. Ако Паникос иска да предотврати това, щеше да има много ограничени възможности за своя ход — от неделя сутринта до понеделник вечерта.

И Гърни възнамеряваше да е готов.

Карайки по черния път към дома си, той се опита да си внуши разумно ниво на увереност. Но загадъчната история на Мадлин за проклетата птица дух продължаваше да взема надмощие над всяка прагматична мисъл, която се опитваше да осмисли.

Когато подмина плевнята и къщата се появи пред погледа му, видя, че лампата над страничната врата свети, светеше и тази в килера. Испита внезапен прилив на адреналин, готовност да влезе в битка с врага, която бе заменена с притеснено любопитство, когато видя сноп светлина да се отразява в мотора на Кайл. Продължи нагоре по пасбището и паркира до него.

Влезе в къщата и чу течащия душ от банята на втория етаж. Когато намери лампата в коридора и всички лампи в кухнята светнати, на мястото на притеснението се появи далечно дежа вю — може би пробудено от спомените, когато Кайл беше тийнейджър, живееше с майка си и идваше при Гърни само през уикендите — тогава, изглежда, беше неспособен да запомни, че трябва да загася лампата, когато излиза от някоя стая.

Гърни отиде в кабинета, за да провери за съобщения на стационарния и на мобилния си телефон, който бе пропуснал да вземе със себе си при пътуването до Мадлин. На секретаря на домашния нямаше нищо. На мобилния имаше три съобщения. Първото беше от Ести, но връзката бе прекалено лоша и не се разбираше нищо. Второто бе от Хардуик, който сред поредица псувни успяваше да каже, че е попаднал в гигантско задръстване на магистрала 81, дължащо се на ремонт на пътя, „само дето не се върши никакъв шибан ремонт на пътя, просто има километри шибани оранжеви конуси, блокиращи две от трите шибани платна“ — така че нямаше да успее да достави камерите в Уолнът Кросинг „преди полунощ, да им го начукам! Или направо никога, мамка им!“.

Забавянето бе очевидно неудобство за Хардуик, но всъщност не представляваше проблем, защото така и не бяха планирали да разполагат камерите преди следващата сутрин. Гърни изслуша и третото съобщение, пак от Ести, което прекъсваше, а накрая постепенно заглъхна сякаш батерията ѝ умря.

Канеше се да ѝ звънне, когато чу звук в коридора.

На вратата на кабинета се появи Кайл — по дънки и тениска и с мокра от душа коса.

— Здравсти, татко, какво става?

— Бях навън за малко. Ходих при Мадлин. Изненадах се, когато видях мотора ти отвън. Не те очаквах. Да не съм пропуснал някое съобщение?

— Не, съжалявам. Смятах да отида направо на панаира. После, на минаване през градчето, ми хрумна да се отбия за един бърз душ и да се преоблека. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Просто е... неочаквано. А в момента съм по-чувствителен към неочакваните и необичайни неща.

— Ей, като говорим за това, съседът ти долу по пътя да не е ловец — или нещо подобно?

— Ловец ли?

— Когато идвах насам, долу сред боровете до съседната къща, може би на километър от плевнята ти, имаше един човек с карабина. Поне така ми се стори.

— Кога?

— Може би преди половин час? — отвърна Кайл и очите му постепенно се разшириха. — Мамка му, да не смяташ...

— Колко висок беше човекът?

— Колко висок? Не знам... може би малко по-едър от средното. Беше далеч от пътя, така че не съм сигурен. И определено беше в имота на съседа, не във вашия.

— И е бил с пушка?

— Или с карабина. Видях го само за секунда, докато карах насам.

— Не забеляза ли нещо особено в оръжието? Нещо на цевта?

— Божичко, татко, не знам. Може би трябваше да обърна повече внимание. Просто предположих, че всички наоколо са ловци. — Млъкна, изражението му стана все по-болезнено. — Да не смяташ, че не е бил съседът ти?

Гърни посочи към копчето на лампата до вратата.

— Загаси я за малко.

След като Кайл го направи, Гърни спусна щорите и на двата прозореца в кабинета.

— Добре, сега можеш да светнеш.

— Божичко! Какво става?

— Просто предпазна мярка.

— Срещу какво?

— Тази вечер — вероятно срещу нищо. Не се тревожи.

— Е, кой... кой е бил онзи човек в гората?

— Навярно съседът ми, както ти каза.

— Но сега не е ловният сезон, нали?

— Не, но ако имаш проблеми с койоти, с бекасини, опосуми или бодливи свинчета това няма значение.

— Преди малко каза, че няма за какво да се тревожа *тази вечер*. А кога според теб вече ще има за какво да се тревожа?

Гърни не бе възнамерявал да го прави, но обяснението на цялата ситуация му се стори единственият откровен вариант.

— Малко е сложно. Седни.

Настаниха се на дивана в кабинета и през следващите двайсет минути Гърни разясни на Кайл подробностите от случая „Спалтър“, с които той не бе запознат, настоящата ситуация и плана, който бе предвиден за следващия ден.

Докато слушаше, Кайл изглеждаше все по-объркан.

— Чакай малко. Какво имаш предвид с това, че РАМ ТВ ще започне да излъчва тези анонси от *утре сутринта*?

— Точно това. Ще започнат от неделните сутрешни шоута и ще вървят през целия ден.

— Имаш предвид анонси, в които се казва, че ще направиш големи разкрития за случая и за стрелеца?

— Точно така.

— Трябва да започнат *утре*?

— Да. Защо толкова...

— Не знаеш ли? Не знаеш ли, че тези анонси започнаха да вървят от *вчера следобед*? И че днес ги въртяха през *целия ден*?

— *Какво*?

— Анонсите, които описа, вървят по РАМ ТВ през последните двайсет и четири часа.

— Откъде знаеш?

— При Ким телевизорът непрекъснато е включен на тази скапана програма. Божичко, аз не знаех... Съжалявам... Нямах представа, че не е трябвало да се случва. Трябваше да ти се обадя.

— Нямало е откъде да знаеш — каза Гърни. Гадеше му се, беше смаян от новината и се опитваше да я осмисли.

После звънна на Хардуик и му разказа какво бе научил. Той все още бе в задръстването и звукът, който издаде, беше нещо средно между ръмжене и задавяне.

— *Вчера*? Започнали са да пускат шибаното нещо *вчера*?

— Вчера, през нощта и цял ден днес.

— Този шибан Борк! Тази гнусна отрепка! Това вмирисано лайно! Ще му откъсна противната малка шибана главичка и ще му я напъхам в гъза!

— Звучи ми добре, Джак, но първо трябва да решим някои други малки проблеми.

— Казах на шибания копелдак колко съществено е времето за плана ни — че е заложен човешки живот. Казах му, че разпределението на времето е въпрос на живот и смърт! Изрично му го подчертах на тази лайняна слузеста гадина!

— Радвам се да го чуя. Но точно сега трябва да направим някои промени в плана.

— Първо трябва да се разкараш от къщата. Изчезвай! Веднага!

— Съгласен съм, че ситуацията изисква неотложни действия. Но преди да скачаме от борда...

— **ВЕДНАГА СЕ РАЗКАРАЙ ОТТАМ!** Или поне направи това, което предложи Ести още от самото начало — извикай шибаната кавалерия!

— Струва ми се, че се каним да направим това, което искахме Паникос да направи — да се паникьосаме и да допуснем грешка.

— Виж, възхищавам се на хладнокръвието, което демонстрираш в критични ситуации, но е време да признаем, че планът е прецакан, да хвърлим картите и да станем от масата.

— Къде си?

— Какво?

— Къде точно си?

— Къде съм? Все още съм в Пенсилвания, може би на около петдесет километра от Хенкок. Какво значение има къде съм, по дяволите?

— Още не знам. Просто искам още малко да обмисля положението, преди да зарежа всичко и да се спусна с писъци надолу по хълма.

— Дейви, за бога, или се затичай надолу по хълма веднага, или се обади на шибаната полиция.

— Оценявам загрижеността ти, Джак. Наистина. Направи ми услуга и се обади на Ести, за да ѝ разкажеш за новата ситуация. Ще ти звънна отново след малко.

Затвори, докато Хардуик продължаваше да му натяква от другата страна. Трийсет секунди по-късно телефонът му отново звънна, но той не го вдигна и остави да се включи гласовата поща.

Кайл го гледаше с широко отворени очи.

— Това беше Хардуик, нали?

— Да.

— Доста крещеше, така че чух всичко, което каза.

Гърни кимна.

— Беше леко притеснен.

— А ти не си ли?

— Разбира се, че съм. Но да се побъркваме заради това ще бъде загуба на време. Както повечето ситуации в живота, само един въпрос е от значение. „Какво да правим сега?“.

Кайл го гледаше и чакаше да продължи.

— Предполагам, че едно от нещата, които можем да направим, е да загасим възможно най-много вътрешни лампи и да спуснем щорите на стаите, в които искаме да бъдем и да свети. Ще проверя баните и спалните. Ти загаси в кухнята и в килера.

Кайл мина през кухнята, за да отиде в сервизното помещение, докато Гърни тръгна нагоре по стълбището. Преди да стигне догоре, Кайл го повика.

— Ей, татко, ела тук за малко.

— Какво има?

— Ела и погледни това.

Гърни намери Кайл в коридора до страничната врата, сочеше през стъклото към нещо навън.

— Знаеш ли, че имаш спукана гума?

Гърни погледна. Дори на мъждивата светлина от четиридесетватовата крушка над вратата, нямаше съмнение, че предната гума от страната на шофьора е спукана. И за секунда не се съмняваше, че гумата си бе в идеално състояние, когато стигна до къщата преди половин час.

— Имаш ли крик и резервна гума в багажника? — попита Кайл.

— Да, но няма да ги използваме.

— Защо не?

— Защо според теб е спукана гумата?

— Защото си минал през гвоздей?

— Възможно е. Но има и друга вероятност — да е била пробита от куршум, докато съм паркирал тук. И ако случаят е такъв, въпросът е защо.

Кайл отново го изглежда с широко отворени очи.

— За да ни попречи да напуснем къщата с колата?

— Може би. Но ако бях снайперист и целта ми беше да попречи на някого да напусне някое място, щях да стрелям по всички гуми, които са ми на прицел — не само по една.

— Тогава защо...?

— Може би, защото една може да бъде поправена — с крик и резервна гума, както и ти каза.

— Така че...?

— Крик, резервна гума и един от нас, коленичил там за пет или десет минути, за да свърши работата.

— Имаш предвид, да се подложим на доброволно заколение?

— Да. И като стана дума за това, нека да загасим в килера и да се дръпнем от вратата.

Кайл преглътна тежко.

— Защото дребният странен наемник, за когото току-що ми разказа, може да е навън... и да ни чака?

— Възможно е.

— Мъжът, когото видях с пушката в боровата гора, не беше толкова нисък. Може би все пак е бил съседът ти?

— Не съм сигурен. Знам само, че по телевизията върви много предизвикателно послание, чиято цел бе да накараме Питър Пан да ме погне. Трябва да предположа, че явно е проработило. Освен това би било логично да предположим...

Звънът на телефона от кабинета го прекъсна. Беше Ести. Звучеше ужасно притеснена.

— Къде си?

Той й каза.

— Защо си още там? По-добре изчезвай, преди да е станало нещо лошо.

— Звучиш като Джак.

— Звуча като Джак, защото е прав. Трябва да се разкараш веднага от къщата. Звънях ти два пъти днес, след като разбрах за прецакването на телевизията. Обаждах ти се, за да ти кажа.

— Може вече да е малко късно за това.

— Защо?

— Някой може би е пуснал куршум в предната ми гума.

— О, мамка му! Наистина ли? Ако е вярно, трябва да повикаш помощ. Ако искаш да дойда, ще бъда при теб след четиридесет и пет минути.

— Идеята не е добра.

— Добре, тогава звънни на 911.

— Както казах, повтаряш думите на Джак.

— На кого му пука какво повтарям? Важното е, че ти трябва помощ — *сега!*

— Трябва да помисля за ситуацията.

— Да *помислиш*? Това ли ще правиш? *Ще мислиш*? Докато някой стреля по теб.

— Стреля по гумите ми.

— Дейвид, ти си напълно откачен. Знаеш ли го? Това е лудост. Човекът *стреля*, а ти *мислиш*.

— Трябва да затварям, Ести. Ще ти звънна след малко.

Затвори по същия начин като с Хардуик — прекъсвайки връзката, докато тя все още протестираше гръмко.

И тогава си спомни съобщението, което бе пропуснал след края на разговора си с Хардуик. Бе предположил, че пак е той и иска да довърши това, което бе започнал да казва, но сега, когато провери телефона си, видя, че го бяха търсили от непознат номер. Пусна съобщението.

Докато го слушаше, по гърба му премина ледена тръпка, а косъмчетата на врата му настръхнаха.

Фалцетен глас, остър и металически, глас, който не приличаше съвсем на човешки, пееше най-странната и най-неразбираема детска песничка — с енергична, жива мелодия и безсмислен текст, в който ставаше дума за розови петънца по кожата, цветчета за прикриване на мириса на загниваща плът и пепел от изгорените трупове по време на най-смъртоносната чума в Европа^[1].

*Пръстени около розата кръжат,
в джобове листенца се таят.
Прах и пепел, за беда
всички ще умрем така.*

---

[1] Ring Around the Rosie — приспивна песничка, известна от края на XIX в., но може и да е с век по-ранна. Според една от теориите в нея се намеква за чумата в Англия, чиито белези се появявали във формата на червени петна в кръг, а хората пълнели джобовете си с розови листенца, за да се предпазят от болестта. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 56

ФАТАЛНА ЯРОСТ

— Татко?

Кайл и баща му седяха неловко близо до камината в дневната — мястото, което бе най-далече от кухнята и най-далече от прозорците. Щорите бяха спуснати до долу. Единствената светлина идваше от малка лампа на масата.

— Да?

— Преди телефонното обаждане беше започнал да казваш, че трябва да предположим, че Питър Пан може би е някъде отвън, нали? — Кайл погледна нервно към големите прозорци на кухнята.

Гърни се замисли за миг, преди да отговори. Мислите му постоянно се връщаха към посланието със зловещата приспивна песничка — и как думите ѝ отразяваха не само произхода ѝ от времената на чумата, но и името, което Паникос бе избрал за прикритието си — „Цветята на Флорънс“, и любимия му метод на действие — палежите.

— Може и да е отвън, да.

— Имаш ли представа къде по-точно?

— Ако съм прав за гумата, вероятно е на запад от нас и Бароу Хил е доста вероятен избор.

— Мислиш ли, че може да се промъкне до къщата?

— Съмнявам се. Ако съм прав за гумата, това означава, че е със снайпер. В тази игра разстоянието му дава голямо предимство. Предполагам, че ще остане...

Прекъсна го стряскащо ярко присветване и силна експлозия. Нещо се блъсна в един от кухненските прозорци и навсякъде се пръснаха парченца стъкло.

Кайл извика:

— Какво, по дяволите...

Гърни го сграбчи за ръката и го издърпа на пода, после извади пистолета от кобура на глезена си, изгаси лампата, като дръпна щепсела от контакта в стената и пропълзя по пода до най-близкия

прозорец. Изчака малко, вслушвайки се, после раздели внимателно с ръка две от лентите на щорите и погледна навън. Бяха му нужни няколко секунди, за да разбере какво точно гледа. Останките от материала за кокошарника бяха разпръснати из целия заден двор, като много от дъските горяха.

Кайл прошепна дрезгаво зад него:

— Какво, по дяво...

— Купчината с дървен материал... Взривил я е.

— *Взривил я е... но как?*

— С някакво... не знам... с някакво запалително устройство?

— *Запалително?* Какво...?

Гърни бе погълнат от огледа на района отвън, поне доколкото подобен оглед бе възможен в полумрака.

— Татко?

— Само минутка.

Адреналинът кипеше в него, докато присвиваше очи към двора и проверяваше за всяко движение. Оглеждаше и малките огньове, повечето от които като че ли загасваха от само себе си почти толкова бързо, колкото и бяха пламнали, заради влагата, попила в дървените дъски.

— *Защо?*

От въпроса на Кайл струеше такова отчаяние, че Гърни се принуди да отговори.

— Не знам. Същата цел като със спуканата гума, може би. Искане да ме изкара навън. Изглежда бърза.

— Божичко! Искаш да кажеш, че той е бил... че е бил навън... и е поставил бомба?

— Да, може би по-рано, когато съм бил у Уинкълър, преди ти да се върнеш от Сиракуза.

— Божичко. Бомба? С часовников механизъм?

— По-вероятно е била с детонатор, задействан с телефон. По-лесно се контролира, по-точно е.

— И сега... какво?

— Къде са ключовете за мотора ти?

— На таблото. Защо?

— Последвай ме.

Пълзейки, Гърни поведе Кайл по пода навън от стаята — сега осветявана от трепкащите през прозорците светлини на догарящите дъски — надолу по задния коридор към тъмния кабинет. Намери пътя до северния прозорец, опипвайки мебелите, вдигна щорите, отвори ги и се измъкна внимателно навън, все още с пистолет в ръка.

Кайл направи същото.

На петнайсет метра пред тях, между къщата и високото пасбище, имаше малък гъсталак, едва видим на слабата светлина, хвърляна от огъня в този далечен край на двора, където Гърни понякога паркираше косачката си. Посочи черния ствол на един огромен дъб.

— Точно зад това дърво има две скали с малка цепнатина между тях. Пъхни се там и остани, докато те повикам.

— Какво ще правиш?

— Ще неутрализирам проблема.

— *Какво?*

— Нямам време да ти обяснявам. Просто прави каквото ти казвам. Моля те. — Посочи отново натам, по-настойтелно. — Ето там, зад дървото. Между скалите. Нямаме време. Сега!

Кайл се запъти към гъсталака и се скри от потрепващата светлина на огъня в мрака. Гърни заобиколи къщата и се озова на мястото, където бе паркиран моторът. Беше почти сигурен, че тази позиция не се вижда от върха на Бароу Хил. Надяваше се Кайл да е прав за ключа. Ако не беше в ключалката на таблото... Но беше.

Пъхна пистолета си отново в кобура на глезена и се качи на мотора. Повече от двайсет и пет години не се беше качвал на подобно нещо — след стария „Триумф 650“, който бе карал в колежанските си дни.

Бързо се запозна с позицията на спирачките, амбреажа, лоста за скорости. Погледна към резервоара, кормилото, хромирания фар, предния калник, предната гума — спомените започнаха да се връщат в съзнанието му. Дори физическото усещане, усещането за баланса и мощта на мотора — всичко си бе там, сякаш бе стояло в някаква херметически затворена част от паметта му, живо и непокътнато, готово за незабавна употреба.

Хвана извитите дръжки на кормилото и започна да изправя мотора от наклонената му позиция, когато ярък пламък, внезапно издигнал се от горящите дъски, освети нещо тъмно и обемисто на

земята до аспарагусовата градинка. Отново подпря мотора, бавно се приведе и извади пистолета от кобура. Доколкото можеше да види на потрепващата светлина, обектът на земята не се движеше. Беше с размера на човешко тяло. Нещото от по-близката до него страна може би беше протегната ръка.

Гърни вдигна оръжието си, слезе внимателно от мотора и се придвижи към ъгъла на къщата. Вече беше сигурен, че гледа към проснатото тяло на човек, а в края на тази предполагаемо протегната ръка можеше да различи нещо с форма на оръжие.

Отпусна се на колене и погледна бързо зад ъгъла на къщата — уверявайки се, че колата му препречва гледката на стрелеца, евентуално намиращ се на Бароу Хил, към мястото, което трябваше да пресече, за да стигне до фигурата на земята. Без повече колебание продължи да пълзи напред, с подготвен в ръка пистолет и вперени в пушката очи. Когато му оставаше само метър до нея, свободната му ръка попадна на мокро лепкаво петно на земята.

По слабата, но отличителна миризма веднага осъзна, че пълзи в локва кръв.

— Ъх...!

Прошепнатото възклицание беше чист рефлекс, както и рязкото му отдръпване назад. По-голямата част от кариерата си в нюйоркската полиция бе прекарал във времената, когато СПИН беше в най-големия си пик, и бе научен да възприема кръвта като смъртоносна отрова, докато не се докаже обратното.

Този инстинкт все още беше жив в него. Беше го яд и съжеляваше, че няма ръкавици в себе си, но трябваше да разбере какво е положението, затова се насили да продължи. По скалата от нула до десет угасващата светлина на разпръснатите останки, които все още горяха край аспарагусите, бе от нула до две.

Посегна първо към пушката, сграбчи я здраво и я издърпа от ръката, която я държеше. Беше обикновена пневматична ловна винтовка за елени. Но сезонът за лов на елени започваше чак след четири месеца. Гърни плъзна пушката зад себе си, приближи се към тялото достатъчно, за да види, че източникът на кръвта е грозна рана отстрани на врата му — толкова дълбока и отворена директно в сънната артерия, че смъртта е настъпила за секунди.

Причинителят на раната все още бе забит на мястото. Приличаше на нож с две остриета, събрани в единия край така, че да оформят странно на вид оръжие с U-образна форма. След секунда Гърни разпозна какво всъщност беше това. Беше една от остриите метални скоби, които бяха доставени заедно с дъските. Очевидното обяснение бе, че експлозията е изхвърлила във въздуха желязното парче с такава ужасна сила в посока към мъжа с пушката, че то му бе прерязало гърлото. Но това водеше до други въпроси.

Дали мъжът бе организиран взрива и после бе станал жертва на неочакваните последствия? Изглеждаше малко вероятно да детонира устройството, докато все още се намира в обсега на останките. Може би го бе детонирал случайно? Или не е бил наясно със силата на експлозивния заряд? Или е било следствие от неловкостта на втори съучастник, който е действал прекалено рано? Но всички тези въпроси водеха до друг, по-основен въпрос.

Кой, по дяволите, беше този човек?

Нарушавайки протокола за съхраняване на местопрестъплението недокоснато, Гърни хвана здравето мускулесто рамо на мъжа и със сериозно усилие го превъртя по гръб, за да огледа по-добре лицето му.

Първото му заключение бе, че мъжът определено не беше съседът му. Второто — леко закъсняло от липсата на осветление и заради зрелищно пречупения нос на човека, причинен вероятно от падането по лице, бе, че все пак го познава. Бяха му нужни няколко секунди, за да го идентифицира.

Беше Мик Клемпър.

В този момент Гърни забеляза и втората миризма, не така смътна като мириса на кръвта. Алкохол. И това доведе до третото заключение — основано на предположение, но доста правдоподобно.

Клемпър, вероятно също като Паникос, бе видял или пък му бе казано за анонса на „Криминален конфликт“ с обещанията за сензационни разкрития по случая „Спалтър“ и това го бе провокирало да действа. Пиян и вбесен — може би в налудничав опит да ограничи щетите или пък тласкан от ярост заради нарушеното според него обещание от страна на Гърни, той бе решил да отмъсти на човека, който го е предал. На човека, който бе сложил край на кариерата и на досегашния му живот.

Пиян и вбесен, бе дошъл да дебне Гърни, спотайвайки се из гората, а след падането на мрака се бе промъкнал към къщата. Пиян и вбесен, дори не се бе замислил колко опасно може да е това място.

ГЛАВА 57

ДЖОБОВЕ С ЛИСТЕНЦА

За пореден път Гърни бе изправен пред простичък и неотложен въпрос: „А сега какво?“.

В не толкова спешна ситуация може би щеше да избере най-чистия и безопасен вариант: веднага да се обади на 911. Каквито и да бяха мотивите му да се появи тук, все пак един щатски полицаи беше убит. Макар и непредвидена, смъртта му едва ли беше случайност. Като пряк резултат от престъпление — дръзкото детониране на предварително заложен взрив — това си беше чисто убийство. Ако не го докладваше на съответните власти в съответното време, поведението му можеше да бъде оценено като възпрепятстване на правосъдието, а към това се добавяше и укриване на съпътстваща информация по случая.

От друга страна, много неща можеха да бъдат оправдани от наложителността да преследва незабавно заподозрян.

А и вероятно имаше начин да докара местната полиция на местопрестъплението, без да се въвлеча в дългия разпит, който беше сигурен, че ще последва, и така да загуби може би последния си истински шанс да залови Паникос и да разплете възела на случая „Спалтър“.

Обърна отново тялото на Клемпър в първоначалната му позиция, като се надяваше, че криминалистите няма да забележат доказателства за намесата му, и запълзя обратно зад ъгъла на къщата. Провикна се тихо към Кайл.

След по-малко от трийсет секунди младият мъж беше до него.

— Божичко... там... да няма човек... там, на земята?

— Да. Но забрави за малко за това. Не си го видял. Телефонът ти в теб ли е?

— Да, разбира се. Но какво...?

— Обади се на 911. Разкажи им всичко, което стана тук до момента, в който прескочихме през прозореца — спуканата гума, взривът, убеждението ми, че гумата е уцелена с куршум. Кажи им, че

съм бивш полицаи от Ню Йорк и че след взрива съм забелязал движение на Бароу Хил, че съм ти казал да се скриеш в гъсталака, после съм взел мотора ти и съм тръгнал да преследвам този, който съм помислил, че е там. И това е всичко, което знаеш.

Кайл погледна към тялото на Клемпър.

— А... а това...?

— Угасили сме лампите, баща ти те е пратил в храстите, за да се скриеш. Не си видял тялото. Нека ченгетата го открият сами. И тогава ще бъдеш толкова изненадан и объркан, колкото и те.

— Изненадан и объркан — няма да ми е трудно.

— Остани в гъсталака, докато видиш първата полицейска кола да минава през пасбището. Тогава се изправи бавно и ги остави да те видят. Нека видят ръцете ти.

— Все още не си ми казал какво е станало... с него.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-малко ще трябва да забравиш и ще ти е по-лесно да докараш изражение на изненада и обърканост.

— *Ти* какво ще правиш?

— Това зависи от ситуацията на хълма. Ще измисля нещо на път за там. Но каквото и да става, трябва да стане сега.

Върна се при мотора, запали го възможно най-безшумно, зави и потегли бавно към задната част на къщата. Сигурен, че сградата му осигурява достатъчно прикритие, включи предните светлини и тръгна бавно с нежно ръмжащия мотоциклет към старата пътека за крави, която водеше към просторното поле, разделящо неговия имот от Бароу Хил.

Беше убеден, че обходът, който е направил, ще попречи на човека, намиращ се на върха на хълма, да види светлината на фара му. После щеше да успее да мине по пътеката от северната страна — отклонение, което не се виждаше директно от върха.

Всичко звучеше много добре на думи. Но не беше достатъчно.

Имаше прекалено много неизвестни. Гърни не можеше да се отърве от чувството, че се включва в игра, в която играчът от другата страна на масата има не само по-добри карти, но и по-добро място и по-голям пистолет. Да не споменаваме огромният му опит досега.

Гърни се изкушаваше да обвини за всичко циничните лицемерни гадняри от РАМ ТВ, чиято „грешка“ с времето на излъчване на

анонсите беше почти сигурно съзнателно решение. Повече излъчвания — повече зрители, а повече зрители бе тяхната цел номер едно. Всъщност това беше единствената им цел. Ако някой умреше вследствие на тяхното решение, е... това направо щеше да вдигне рейтинга им до небесата.

Но проблемът с това да хвърли цялата вина върху тях, колкото и зли и продажни да бяха, бе, че осъзнаваше собствената си роля в ситуацията. Негова беше вината, че се престори — най-вече пред самия себе си, — че в плана му има някакъв смисъл.

Беше трудно да поддържа тази илюзия сега, когато се мъчеше да задържи мотора изправен по неравния път през горичките от храсталаци, високи до кръста трепетлики и дупки на мармоти, заради които външният край на неокосеното поле беше предизвикателство дори при идеална видимост. В тъмна нощ си беше направо кошмар.

Когато доближи подножието на хълма, теренът стана по-труден и подрусващите движения на снопа светлина на предния фар през храсталаците от бурени изпълни района пред него с блуждаещи сенки. Гърни и преди се бе сблъсквал с трудни ситуации преди финалната битка с опасен противник, но му се струваше, че никога не е било толкова зле. Нямаше време да помисли, да оцени всички „за“ и „против“ и нивото на риска и чувстваше, че е принуден да действа от външни обстоятелства.

Принуден не беше преувеличено определение. Сега, когато бе на незначително разстояние от Паникос, вариантът да го остави да избяга беше немислим.

Щом стигна близо до каменната кариера, усещането за предстоящия лов стана още по-силно и рационалната преценка на риска започна да изглежда несъществена.

Имаше и нещо друго. Нещо много особено.

Ехото от миналото, което събуждаше в него сила, далеч по-мощна от логиката.

Онзи раздиращ спомен за избягалата кола. Дани, проснат мъртъв на асфалта. Спомен, който бе родил твърдата увереност, че никога повече — *никога повече, независимо от опасността* — няма да позволи убиец, който е толкова близо до него, да се измъкне.

Това беше много далеч от всички тънкости на рационалността. Това беше нещо, което непоносимата загуба бе прогорела в мозъка му

като с нагорещено желязо.

Гърни стигна началото на северната пътека и трябваше да вземе незабавно решение, а нито един от вариантите не беше особено въодушевяващ.

Паникос навярно е екипиран с апаратура за инфрачервено виждане — мерник и бинокъл, и всеки опит да стигне до върха на хълма щеше да е смъртоносен за Гърни, много преди противникът му да се озове в обсега на неговата берета. Единственият начин, по който евентуално би могъл да неутрализира технологичното предимство на Паникос, бе да го накара да побегне. А за да стане това, също имаше само един начин — да го убеди, че враговете го превъзхождат по численост и въоръжение; впечатление, което щеше да бъде трудно за създаване при пълната липса на подкрепление. За секунда Гърни си представи как се втурва напред по виещата се пътека с ръмжащия мотор, как крещи заповеди на въображаемите подкрепления и вика с преправен глас въображаемите им отговори. Но веднага изостави идеята — беше прекалено елементарна като замисъл.

После му хрумна друго, очевидното решение. Въпреки че нямаше истинско подкрепление, *привидното* му присъствие може би щеше да се окаже достатъчно — а едно много убедително привидно подкрепление скоро щеше да се появи на сцената. Всяка минута — в отговор на обаждането на Кайл до 911, на пасбището би трябвало да се появи полицейска патрулка с въртящи се светлини, може би дори не една, а две или три. Пристигането им щеше да се вижда пределно ясно от вероятната позиция на Паникос до езерцето и появата им щеше да създаде впечатление за наличието на достатъчна полицейска сила, за да го разколебае и да го убеди да отстъпи по задната пътека към пътя Бивър Крос.

Всичко щеше да е напразно обаче, ако успееше да спечели прекалено голяма преднина пред Гърни и да се изплъзне в нощта; или, още по-зле, ако се скриеше встрани от пътеката незабелязан и останеше в засада. За да избегне тази възможност, Гърни реши да продължи с мотора възможно най-безшумно, докато стигне на около три четвърти разстояние от виещия се нагоре път, да изчака пристигането на патрулните коли и тогава да действа по инстинкт в зависимост от реакцията на Паникос.

Не му се наложи да чака дълго. Не повече от минута или две след като стигна целта си, на пътя — на незначително разстояние от върха на хълма, видя мигащите между дърветата в далечния край на полето цветни светлини. И почти незабавно чу звука, на който се бе надявал — звук от двигател на АТВ, отначало силен, после отслабващ, което означаваше, че поне за миг Паникос е действал според неговите очаквания.

Гърни запали отново двигателя на своя мотор и потегли с максимална скорост през останалата част от пътя. Когато стигна малкото открито пространство до езерцето, загаси двигателя за миг, за да чуе двигателя на Питър Пан и да прецени позицията и скоростта му. Предположи, че е на не повече от сто метра надолу по задната пътека. Докато обръщаше мотора и светлината на фара се плъзна по полянката, погледът му се спря първо на едно, а после и на друго странно нещо. Върху плоската скала, от която имаше най-добър изглед към къщата на Гърни, бе поставен букет цветя. Стъбълцата им бяха увити в жълта хартия. Цветчетата бяха с наситен кафеникавочервен цвят в нюанса на засъхналата кръв — това бе и най-обичайният цвят за цъфтящите през август местни хризантеми.

Запита се дали букетът — или „листенцата“ по думите от детската песничка — бе предназначен за него, може би като последно послание, поставено край мъртвото му тяло.

Второто странно нещо бе черен метален предмет с големината на половин цигарена кутия, паднал на земята между Гърни и букета. Реакцията му бе абсолютно инстинктивна, физическа — издърпа дръжките надясно и изви кормилото. Моторът направи остър завой, вдигайки облак от кал и камъчета в мрака, и ускори към края на езерото.

Ако не беше успял да се отдалечи толкова бързо, последвалата експлозия щеше да го убие. В момента единственият отрицателен ефект бе вълната от малки камъчета и кал, която се изсипа по гърба му.

В отговор на това посегателство срещу живота му, Гърни се провикна с най-добрия си професионален лидерски глас: „Сбор на всички отряди, задния склон, Бароу Хил. Детониран взрив. Няма жертви“. Идеята му бе да увеличи натиска върху Питър Пан. Да го накара да действа безразсъдно, да допусне грешка, да изгуби контрол.

Може би да се блъсне в дърво или да се подхлъзне в някоя канавка. Целта му беше да го спре по един или друг начин.

Нямаше да си прости, ако му позволише да избяга.

Ако допусне червеното БМВ да се изгуби в далечината и да изчезне завинаги.

Не. Нямаше да се случи. *Каквото и да му струваше, това нямаше да се случи отново.*

Не можеше да допусне Паникос да се отдалечи прекалено много. Двеста метра по-напред и той щеше да има достатъчно време и разстояние, за да спре внезапно, да се обърне, да извади оръжието си и да стреля, докато Гърни е прекалено далеч, за да има шанс със своята берета.

Докато вниманието му бе съсредоточено едновременно в две посоки — следенето на светлините на АТВ-то и неравната пътека, Гърни нито изоставаше, нито напредваше особено. Но с всяка изминала на мотора секунда чувстваше, че физическата му памет за каране се възвръща. Също както когато се качваш на ски, след като дълго време не си карал. Спускането надолу по пътеката връщаше усещането му за координация.

Когато стигнаха до павираната повърхност на Бивър Крос — АТВ-то все още бе на стотина метра пред него, Гърни се почувства достатъчно уверен, за да ускори.

АТВ-то изглеждаше необичайно бързо — очевидно бе проектирано или модифицирано за състезания, но моторът на Кайл бе по-бърз. След километър и половина Гърни бе съкратил разстоянието помежду им на трийсет, може би четиридесет метра — все още прекалено далеч, за да стреля. След още километър обаче вече щеше да е достатъчно близо.

Очевидно усещайки същата възможност, но от другата гледна точка, Паникос излезе от шосето на успоредния черен път, който минаваше по продължението на дълго царевично поле. Гърни направи същото, в случай че малкият човек реши да мине направо през самото поле.

Коловозът на селския път бе още по-неравен от пътеката към Бароу Хил и налагаше ограничение на скоростта до 40–60 километра в час, което анулира предимството на мотора на Гърни и запази преднината на Паникос — дори малко я увеличи, защото вилките и

амортизьорите на неговата машина бяха по-пригодени за такива условия.

Пътят и неговото отклонение покрай царевичното поле преминаха надолу към относително по-равния, но все още доста грапав терен на речната долина. В края на пътя Паникос продължи през изоставеното пасбище на някогашната най-голяма мандра в района, или поне така беше казал някой на Гърни. Сега мястото бе просто огромна ливада със затревени хълмчета и кални ручейчета, които даваха предимство на АТВ-то на Паникос и неговата преднина отново се увеличи на стотина и повече метра, принуждавайки Гърни да натисне мотора максимално, докато минаваше през препятствията, все едно участваше в слалом.

В яростно преследване като това има една първична простота, която заличава страха и потиска всяко рационално изчисление на риска.

Освен червените светлини от стоповете на АТВ-то, върху които се бе съсредоточил, Гърни започна да забелязва и отблясъците на други светлини в долината под тях. Цветни и бели, някои застопорени на място, други — в движение.

Отначало това му подежда дезориентиращо. Къде, по дяволите, се намираше? Многобройните ярки светлини бяха толкова непривични за Уолнът Кросинг, колкото чучулигите за Манхатън. После видя въртящ се кръг с оранжеви светлини и се сети.

Това беше виенското колело от селския панаир.

Паникос продължаваше да увеличава преднината си през влажната низина на мочурливата земя, която отделяше бившето пасбище от по-високо разположеното сухо поле с квадратна форма, на което бе организиран панаирът с местата за паркиране около него.

За няколко ужасни секунди Гърни си помисли, че го е изгубил сред морето от превозни средства, заобикалящи оградения периметър на самия панаир. Но после зърна познатите задни стопове да просветват по външния край на паркинга в посока към входа за посетители.

Докато стигне до входа, АТВ-то беше минало през него. Три млади жени с ленти на охранители, очевидно отговарящи за пропускането на колите, изглеждаха смутени. Едната говореше по уоки-токите си, другата по телефона.

Гърни спря до третата. Загаси двигателя и ѝ показа идентификационната си карта от нюйоркската полиция, докато питаше.

— Мина ли току-що едно АТВ покрай вас?

— Да, да му се не види! Някакво хлапе, на камуфлажно АТВ. Него ли преследвате?

Гърни се поколеба за секунда при думата „хлапе“, после осъзна, че преминаващият бързо Паникос може да им е заприличал на младеж.

— Да. Как беше облечен?

— Облечен? Ами... Може би с някакво лъскаво черно яке? Като онези шушлякови непромокаеми якета? Не съм сигурна.

— Добре. Видяхте ли накъде отиде?

— Да, малкото гаднярче! Мина натам — тя посочи към импровизираната улица между една от главните палатки и дългата редица от каравани и къщи на коледа.

Гърни мина през входа, насочи се към тесния проход и стигна до края му, който се сливаше с една от главните алеи на панаира. Безгрижно разхождащата се тълпа бе доказателство, че едва ли оттук е минал някой с бясна скорост, което означаваше, че Паникос се е шмугнал в някоя от многото странични алеи между караваните и сега можеше да е навсякъде на територията на панаира.

Гърни зави и се върна обратно до входа, където видя, че към трите жени се е присъединил и един намръщен полицай — без съмнение някое от местните ченгета, поело двойна смяна като охранител.

Сивокос и шкембест, изпъващ униформата, която сигурно му е била по мярка преди десетина години, той огледа мотора на Гърни със смесица от завист и презрение.

— Какъв е проблемът?

Гърни му показва документите си.

— Човекът, който е минал през входа преди няколко минути, е въоръжен и опасен. Имам основание да смятам, че е прострелял гумата на колата ми.

Ченгето оглеждаше идентификационната му карта така, сякаш бе севернокорейски паспорт.

— Носите ли оръжие?

— Да.

— На тази карта пише, че сте пенсиониран полицай. Имате ли разрешение за оръжието?

Гърни отвори бързо портфейла си и му показва разрешителното.

— Времето е от решаващо значение, полицай. Човекът е сериозен...

Полицаят го прекъсна.

— Извадете го от портфейла си и ми го подайте.

Гърни го направи и повиши глас.

— Чуйте ме. Този човек е заподозрян в убийство. Ако го изпуснем, няма да е никак добре.

Ченгето изучаваше разрешителното.

— Забавете малко... детектив. Далече сте от Загнилата ябълка.

— Сбърчи намръщено нос. — Този ваш беглец има ли си име?

Гърни нямаше желание да отваря торбата с ланчата, но сега нямаше избор.

— Казва се Петрос Паникос. Той е професионален наемен убиец.

— Той е какво?

Трите млади жени, които трябваше да охраняват входа, бяха застанали зад полицаия и го зяпаха с широко отворени очи.

Гърни се опита да запази спокойствие.

— Петрос Паникос уби седем души в Купърстаун тази седмица. Може да е причинил смъртта на полицай преди около час. И в момента се намира на територията на панаира. Схващате ли положението?

Полицаят постави ръка на дръжката на пистолета си.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Картата ми ви каза кой съм — Дейвид Гърни, старши детектив, полиция на Ню Йорк, пенсиониран. Казах ви, че преследвам заподозрян в убийство. Сега ще ви кажа още нещо. Възпрепятствате ненужно неговото задържане. Ако поради това възпрепятстване той избяга, с вашата кариера е свършено. Разбирате ли какво казвам, полицай?

Мътната враждебност в очите на ченгето се избистри в нещо по-опасно. Той оголи устни, разкривайки пожълтелите си стиснати зъби. Бавно отстъпи назад с все още поставена на пистолета ръка. Движението беше много по-заплашително, отколкото ако бе направил крачка напред.

— Това беше. Слезте от мотора.

Гърни погледна към трите зяпнали смаяно жени и проговори с нарочно силен и решителен глас:

— Извикайте началника на охраната! Докарайте го на този вход — СЕГА!

Ченгето се обърна към тях, вдигайки свободната си ръка в жест, казващ „спрете“.

— Няма нужда да викате никого. Никого. Никакви обаждания. Аз ще се погрижа за това сам.

На Гърни му хрумна, че това може да е единственият му шанс. По дяволите риска — просто не можеше да си позволи да изгуби Паникос! Даде рязко газ, завъртя кормилото надясно, направи завой на сто и осемдесет градуса и профуча отново зад караваните сред вдигналия се от задната му гума дим. По средата на главната алея се вмъкна между два големи камиона и се озова сред лабиринта от каравани с най-различни размери и форми. Скоро излезе на една от потесните алеи на панаира, минаваща покрай палатките, в които бе изложено всичко — от перуански шапки във всякакви цветове до скулптури на мечки, направени от вериги. Заряза мотора на полуприкрито местенце между две палатки — в едната се продаваха суитшърти с надпис „Уолнът Кросинг“, в другата — сламени каубойски шапки.

Импулсивно си купи и от двете, после спря в намиращата се наблизо тоалетна и облече светлосивия суитшърт върху тъмната тениска, която носеше. Измъкна пистолета от кобура на глезена си и го пхна в джоба на суитшърта, после се огледа в огледалото. Промяната в облеклото плюс периферията на сламената шапка, скриваща очите му, го убеди, че така ще бъде по-трудно разпознат, поне от разстояние — независимо дали от Паникос, или от проблематичното ченге.

Хрумна му, че Паникос може да е направил същото, за да се слее с обкръжението — и това повдигна очевидния въпрос.

Когато Гърни започне да се оглежда из тълпата, за какви точно белези би трябвало да се оглежда?

Ръстът — който бе приблизително между метър и четиридесет и метър и петдесет и нещо — поставяше Питър Пан в графата на повечето ученици. За нещастие, учениците вероятно бяха поне няколкостотин от десетте хиляди посетители на панаира. Какви други критерии можеха да стеснят профила на търсене? Записите от

охранителните камери бяха полезни за установяването на някои факти, но не и за определяне на отличителни белези, независими от оригиналния контекст — тъй като голяма част от косата и лицето на Паникос бяха прикрити от слънчевите очила, лентата за коса и шала. Носът му се виждаше, както и устата, но почти нищо друго — щеше да е трудно да го разпознае при бързо оглеждане на постоянно движеща се тълпа.

Стресираната охранителка при вратата бе казала, че според нея носел черно яке, но Гърни не разчиташе на впечатленията ѝ. Не звучеше сигурна, а и дори да беше, при подобно напрежение свидетелствата на очевидци най-често се оказваха погрешни. А и каквото и да беше носил Паникос на влизане през входа, сигурно вече се бе преоблякъл. Така че поне за момента Гърни се оглеждаше за нисък, слаб човек с остър нос и детска уста.

Сякаш за да подчертае ограничеността на това описание, въодушевена групичка от дузина хлапета — десет-единайсет, може би дори дванайсетгодишни — премина алеята точно пред него.

Вероятно половината от тях попадаха извън съответните параметри било заради височината, било заради теглото, но Паникос с лекота би отговарял на описанието на другата половина.

Всъщност, ако предположеше, че Паникос наистина се бе слял с тази група, ако допуснеше, че е сред тях, право пред него, как щеше да го разпознае?

Беше обезкуражително — особено като се има предвид, че цялата групичка току-що бе посетила една от палатките, в които бяха изрисували лицата им с образи, които Гърни предположи, че са на комикс герои.

А и колко други подобни групи можеше да има тук — обикалящи из панаира в този момент, с Паникос, прилепил се към някоя от тях?

Едва тогава Гърни забеляза какво точно правеха младежите от тази група. Доближаваха другите посетители, предимно възрастни, с букети цветя в ръце. Ускори крачка и ги последва до по-широката алея, за да види отблизо какво точно става.

Те продаваха цветята — или по-скоро подаряваха ги на всеки, който дадеше поне десет долара дарение за Фонда за помощ при наводненията в Уолнът Кросинг. Но това, което привлече вниманието му — сто процента от вниманието му, бе видът на тези букети.

Цветята бяха ръждивочервени хризантеми и стъбълцата им бяха завити в жълта хартия — напълно идентични с букета, който Паникос бе оставил до езерцето.

Какво означаваше това? Обмисляйки всичко, Гърни бързо стигна до заключението, че цветята от езерото най-вероятно са дошли от панаира, което означаваше, че Паникос е бил тук, преди да отиде на Бароу Хил. А това повдигаше интересен въпрос.

Защо?

Очевидно не бе отишъл на панаира с първоначалната цел да купи букет, за да го донесе в имота на Гърни, тъй като едва ли е имало откъде да знае, че тук ще има букети. Ако е искал да го направи, местният цветар би бил по-очевидният избор. Не, беше дошъл на панаира по друга причина и хризантемите бяха второстепенно решение.

Но каква бе основната причина? Със сигурност не са били провинциалните форми на забавление, захарният памук и кравешкото бинго. Тогава защо, по дяволите...?

Звънът на телефона прекъсна потока на мисълта му.

Беше Хардуик, силно развълнуван.

— Мамка му, човече! Добре ли си?

— Така мисля. Какво става?

— И аз това искам да знам! Къде си, по дяволите?

— На панаира. Както и Паникос.

— Тогава какво, по дяволите, става в къщата ти?

— Ти откъде знаеш...?

— Аз съм на пътя, близо до отбивката за вас и тук има шибан конвой — две местни патрулки, шерифска кола и джип на БКР — всички са тръгнали към твоя път. Какво става, мамка му?

— Намерих Клемпър до къщата. Мъртъв. Дълга история. Изглежда, че първите ченгета, които са дошли, са повикали останалите. Конвойт, който си видял, е втората вълна.

— Мъртъв? Мик Задника? Как е умрял?

Гърни му обясни възможно най-накратко — от спуканата гума до взривяването на дървения материал и фаталната скоба във врата на Клемпър и от цветята на Бароу Хил до цветята на панаира.

Докато говореше, осъзна, че трябва незабавно да се обади на Кайл, след като приключи разговора.

Хардуик изслуша разказа за събитията от вечерта в пълно мълчание.

— Трябва веднага да дойдеш тук на панаира — каза Гърни. — Видял си същите записи като мен, така че шансът да разпознаеш Паникос е същият.

— Тоест близък до нула.

— Знам. Но трябва да опитаме. Той е някъде тук. Дошъл е по някаква причина.

— Каква причина?

— Нямам представа. Но е бил тук и по-рано днес, а сега дойде отново. Не е случайност.

— Виж, знам, че смяташ Паникос за ключ към всичко, но не забравяй, че някой го е наел. Мисля, че е Джона.

— Нещо ново ли си намерил?

— Просто инстинктът ми го казва, това е. Има нещо особено в това мазно копеле.

— Нещо друго, освен мотива за петдесет милиона долара?

— Да, така мисля. Мисля си, че е прекалено усмихнат, прекалено готин.

— Може би това са просто очарователните гени на семейство Спалтър.

Хардуик се изсмя леко.

— Имунизиран съм към тези гени.

Гърни вече нямаше търпение да се обади на Кайл и да провери какво става с него, нямаше търпение да тръгне да търси Паникос.

— Добре, Джак. Побързай. Обади ми се, когато дойдеш.

Докато затваряше, чу първия взрив.

ГЛАВА 58

ПРАХ И ПЕПЕЛ

Разпозна звука като приглушеното бум от малко запалително устройство.

Щом стигна до мястото, откъдето се чу, две пресечки по-нататък, впечатлението му се потвърди. Една малка закрыта сергия беше погълната от пламъци и дим, но двама мъже с ленти на охранители на ръцете вече бързаха натам с пожарогасители и крещяха на разтревожените посетители да се разпръснат. Пристигнаха и две жени охранителки, които отидоха до задната част на сергията, като постоянно викаха: „Има ли хора вътре? Има ли някой?“. Линейка с пусната лампа и сирена си проправяше път по средата на уличката.

Като видя, че няма с какво да помогне в момента, Гърни се фокусира върху струпалата се тълпа. Подпалвачите са известни с това, че обичат да наблюдават резултата от делото си, но каквато и надежда да бе таял, че ще забележи човек, който поне донякъде да съвпада с описанието на Питър Пан, тя бързо се изпари. После обаче забеляза нещо друго. Полуизгорелият знак над сергията — Фонд за помощ при наводненията Уолнът Кросинг. Сред останките от експлозията се забелязваха разпръснатите по земята букети с ръждивочервени хризантеми.

Изглежда Паникос имаше сложни отношения с хризантемите, с всички цветя, или с всичко, което му напомняше за майка му Флоренция. Но дори и това не обясняваше присъствието му на панаира. Имаше, разбира се, и друга възможност. По-плашеща.

Големите обществени събития винаги са били много привлекателни за запомнящи се изявления.

Дали целта на по-ранното посещение на Паникос тук не е била да постави основите за такова изявление? Дали унищожението на щанда за цветя не беше само уводното изречение в това послание?

Дали Гърни не трябваше веднага да информира за този вероятен сценарий охраната на панаира? Или полицията в Уолнът Кросинг? Или БКР? Или пък опитът за обяснение би отнел много повече време,

отколкото можеше да рискува да изгуби в този момент? В крайна сметка, ако беше вярно, ако това бе реалността, пред която бяха изправени, докато разкаже историята и успее да ги убеди в нея, щеше да е прекалено късно да спрат събитията.

Колкото и налудничаво да изглеждаше решението му, Гърни знаеше, че единственият възможен път е да продължи сам. И този път зависеше от успешното откриване на Питър Пан — задача, която в момента вече осъзнаваше като почти невъзможна. Но на масата нямаше никаква друга възможност.

Затова се зае с единственото, което можеше да направи. Тръгна през тълпата, оглеждайки се — ръстът беше първият маркер, теглото — вторият, а лицевите белези — третият.

Докато вървеше към следващата пресечка, проверявайки не само хората в носещата се по улицата тълпа, но и клиентите пред всяка сергия и всяка палатка на изложителите, му хрумна иронична мисъл: положителната страна на най-ужасния сценарий — Питър Пан да е дошъл на панаира, за да го взриви на парченца — бе, че нямаше как да го направи, ако не се задържи наоколо поне за малко. А докато беше тук, съществуваше възможност Гърни да го залови. Преди да се пребори с чувствителния морален въпрос колко човешки живота и колко материални щети е готов да рискува, за да залови Питър Пан, Хардуик звънна и обяви, че е стигнал до главния вход. Попита го къде да се срещнат.

— Не е нужно да се срещаме — каза Гърни. — Трябва да покрием възможно най-голяма територия поотделно.

— Добре. Какво да правя — да обикалям и да търся дребосъка?

— Да, колкото ти е възможно въз основа на спомените от образа на охранителните камери. Обърни специално внимание на групичките деца.

— Защото...

— Той ще иска да изглежда възможно най-малко подозрителен. Възрастен с ръст метър и петдесет привлича внимание, но дете с този ръст е съвсем нормално нещо, така че е много вероятно да се е преоблякъл като дете. Чертите на лицето могат да издават възрастта му, така че сигурно ще се опита да се прикрие по някакъв начин. Много от хлапетата тази вечер са с боядисани лица и това е очевидно решение на проблема му.

— Разбирам, но защо ще е сред други деца, в група?

— Отново, за да не предизвиква подозрение. Само дете привлича повече внимание, отколкото група хлапета.

Хардуик въздъхна шумно, скептично.

— Струва ми се, че основно ще налучкваме.

— Не споря. И още нещо. Приеми, че е въоръжен и за бога, не го подценявай. Помни, той е жив и в цветущо здраве, за разлика от доста хора, пресекли пътя му, които вече са мъртви.

— И какво да правя, ако реша, че съм го открил?

— Не го изпускай от очи и ме извикай. Аз ще направя същото. Това е смисълът да се подкрепяме, нали? Между другото, той взриви един цветарски щанд веднага след последното ти обаждане.

— Взривил е? Как?

— Приличаше на запалително устройство с малък обхват на действие. Вероятно като онези в Купърстаун.

— Защо цветарски щанд?

— Не съм психоаналитик, Джак, но цветята — особено хризантемите — явно означават нещо специално за него.

— Знаеш, че в Англия думата е същата като „мама“, нали?^[1]

— Разбира се, но...

Поредица от резки и бързи огнени експлозии прекъснаха отговора му и го накараха инстинктивно да се наведе. Усети, че взривовете идват някъде над него.

Бързо огледа района около себе си и допря отново телефона до ухото си тъкмо навреме, за да чуе Хардуик, който крещеше: „Исусе! Какво взриви сега?“.

Отговорът дойде след секунда с поредица подобни експлозии — геометрични линии от светлини и цветни искри, които оцветиха нощното небе. Напрежението напусна Гърни с кратък едносричен смях.

— Фойерверки! Това са просто фойерверките на панаира.

— Фойерверки ли? Че защо са им фойерверки, мамка му?! Четвърти юли беше преди месец.

— Откъде да знам? Традиция на панаира. Правят го всяка година.

Започна трета серия — по-гръмка и по-пищна.

— Задници — измърмори Хардуик.

— Както и да е. Чака ни работа.

Хардуик се умълча за няколко секунди, после рязко смени темата.

— Какво мислиш за Джона? Не каза нищо, когато го споменах. Смяташ ли, че съм прав?

— Дали смятам, че той стои зад убийството на Карл?

— Той е най-облагодетелстван. Смъртта на Карл е изцяло в негова полза. А и трябва да признаеш, че е доста мазен манипулатор.

— Ести какво мисли? Съгласна ли е с теб?

— Не, по дяволите. Тя залага на Алиса. Убедена е, че всичко е отмъщение, задето Карл я е насилвал — въпреки че няма реални доказателства за подобно нещо. Тази история е само слух, подочут от Клемпър. Което ми напомня, че трябва да ѝ кажа за смъртта на Мик Задника. Гарантирам, че ще го почете с танца на радостта.

На Гърни му бяха нужни няколко секунди, за да прогони образа на танцуващата Ести от съзнанието си.

— Добре, Джак, трябва да се захващаме за работа. Паникос е тук. Близко до нас. На ръка разстояние. Хайде да го намерим.

Когато затвори, небето се освети от последния оглушителен взрив фойерверки. Което го накара за дванайсети път през последните два дни да се сети за случая с взривената кола. А оттук се сети за събитията на улицата между складове, описана от Ести. След което се запита какво бе общото между тях и случая „Спалтър“. Колкото и важен да беше този въпрос обаче, Гърни не можеше да си позволи да откъсне вниманието си от задачата, която имаше в момента.

Тръгна отново през територията на панаира, като спираше поглед върху всеки нисък и слаб човек, когото забелязваше. Ако някой с подходящия ръст отклонеше очи встрани или лицето му бе прикрито от слънчеви очила, брада или периферия на шапка, го последваше дискретно, за да го огледа от по-добър ъгъл.

С усилие се чувство за възможен успех последва едно слабо, безполово създание на неопределена възраст, облечено в широки отпуснати дънки и торбест пуловер, докато не видя как жилист мъж със загоряло лице и работнически гащеризон, поздрави създанието в палатката, спонсорирана от Евангелистката църква на вдигнатия кръст, нарече го „Елинон“ и попита за състоянието на кравите.

След други две „възможности“ — открити в следващите две пресечки и отхвърлени заради подобни абсурди, надеждите му започнаха да изсъхват на фона на гигантския четиристенен екран, поставен на централната алея, от който гърмеше носова кънтри музика и напояваше атмосферата с дезориентираща сантименталност. Не помалко дезориентираща беше и комбинацията от миризми, най-силни от които бяха мирисът на пуканки, на пържени картопки и на тор.

Докато Гърни завиваше зад ъгъла, където бе поставен голям почти колкото стая хладилник със стъклена врата, която разкриваше изработена от масло скулптура на говедо, той зърна същата групичка деца с боядисани лица, които бе видял и преди. Ускори крачка, за да ги доближи.

Очевидно се бяха справили със събирането на дарения в замяна на цветята. Само двама от тях все още носеха букети и май не бързаха да ги раздават. Докато ги наблюдаваше, забеляза ченгето от входа да приближава срещу него с още двама мъже, които очевидно бяха негови цивилни колеги.

Гърни се шмугна през една врата и се озова в изложбена зала на клуб „Фор-ейч“^[2], заобиколен от изложба на големи лъскави зеленчуци. Щом групата на полицаите, които го издирваха, отмина, отново излезе отвън. Тъкмо бе доближил изрисуваните хлапета, когато бе стреснат от друга експлозия, не много далече. Беше мощно бум — отново в същия запалителен стил, но около два пъти по-силно от взрива, унищожил сергията за цветя. Въпреки това нямаше почти никакъв видим ефект върху лъкатушещата маса посетители, вероятно защото фойерверките бяха по-шумни. Взривът все пак привлече вниманието на изрисуваните деца. Те спряха и се зяпнаха взаимно — сякаш експлозията бе пробудила апетита им за бедствия, после се обърнаха и се втурнаха назад към посоката на гърмежа.

Гърни ги настигна две пресечки по-късно. Озоваха се заедно в края на по-голяма тълпа, оглеждаща мястото на инцидента. От арената, на която се провеждаха вечерните дербита с блъскане на коли, се издигаха кълба дим.

Някакви хора тичаха натам. Други тичаха в обратната посока, отдалечавайки се от мястото, хванали за ръце малки деца. Трети се разпитваха едни други, с широко отворени от тревога очи. Някои

вадеха телефоните си, набираха номера. На заден фон се разнесе воят на сирена.

И тогава, едва чуто над общата шумотевица, се разнесе още едно бум.

Малцина от членовете на групичката, върху която се бе фокусирал Гърни, показаха незабавна реакция, но тези, които го направиха, явно предадоха новината на спътниците си. Това раздели групата на две — тези, които бяха чули последната експлозия, и тези, които не бяха — или пък бяха, но смятаха блъсканицата пред себе си за по-интересна. Във всеки случай три от хлапетата се отделиха от по-голямата група и се запътиха в посоката на най-новата сцена на унищожение.

Гърни също бе любопитен да установи каква бе другата цел на нападението на Паникос и реши да последва отцепилата се дружинка. Докато подминаваше онези, които бяха останали в периферията на неспокойната тълпа зяпачи, се опита да огледа достатъчно добре лицата им, за да сравни чертите им с образа, който помнеше от записите на охранителните камери.

Не видя достатъчно убедителна прилика, която да изисква по-сериозно проучване, така че продължи след отдалечаващото се трио. Придвижването им бе затруднено от хората, които се опитваха да избягат от района на арената. От това, което дочуваше от коментарите, Гърни заключи, че публиката на трибуните не е била достатъчно близо, за да осъзнае на какво е станала свидетел — мащабна жестока експлозия на една от колите в последния етап на дербито, ужасяващото жертвоприношение на шофьора и множеството тежки наранявания на другите състезатели.

Изглежда хората смятаха, че причината за всичко е взрив на резервоара поради повреда или употреба на забранен вид гориво. Най-мрачното предположение бе, че е възможно да е станал саботаж заради семейна вражда.

Два взрива в рамките на двайсет минути и все още нямаше паника. Това беше добрата новина. Лошата беше, че единствената причина все още да няма паника бе, че никой не разбираше какво се случва. Гърни се запита дали това третото бум, което беше чул, ще промени ситуацията.

На стотина метра пред него колата на пожарната се опитваше да си пробие път през навалищата, надувайки многократно сирената си. Над нея се носеше гъст дим, който идваше от мястото, към което се бе запътила пожарната. Нощта беше облачна и безлунна и димът бе странно осветен от светлините по алеите на панаира долу.

Хората започнаха да показват признаци на безпокойство. Мнозина вървяха в същата посока, в която се движеше и пожарната — някои минаваха бързо покрай нея, други направо тичаха. Израженията на лицата бяха различни — от страх до вълнение. Трите малки фигури, които Гърни следеше, бяха погълнати от движещата се маса тела.

Той зави зад ъгъла към мястото, където се събираха две пресечки, на около стотина метра зад пожарната, и вече можеше да види пламъците, издигащи се към черното небе. Идваха от дълга едноетажна постройка, която разпозна като главния обор за животните, които участваха в разнообразните демонстрации и състезания. Приблужи още малко и видя как няколко млади фермери извеждат крави и коне през главната порта на постройката.

После от другите врати започнаха да излизат и други животни — сами и уплашени, някои се колебаеха несигурно и пристъпваха уплашено, други се втурваха към тълпата и караха хората да крещат.

Един превъзбуден човек с прекалено силно чувство за драматизъм започна да крещи „Ще ни стъпчат!“ и паниката, чието отсъствие Гърни бе отбелязал мислено преди минути, заля тълпата като зараза. Хората се блъскаха едни в други, за да стигнат някъде, където вероятно си мислеха, че ще са в по-голяма безопасност, отколкото тук. Шумът се засилваше. Вятърът също. Пламъците от покрива на плевнята започнаха да плъзват и към страничните постройки. Платнените стени на изложбените шатри плющяха силно.

Изглежда се задаваше една от онези внезапни летни бури. Рязка светкавица сред облаците и далечен тътен от хълмовете потвърдиха това предположение. Минути по-късно светкавицата просветна по-ярко, а тътенът стана още по-мощен.

---

[1] На английски хризантемата се наричат *chrysanthemum*, или накратко *tut* — така се изписва и една от формите на „мама“ в британския английски. — Б.пр. ↑

[2] 4-H — младежка организация в САЩ, която обединява и обучава над 6 500 000 членове между 5 и 12 години под мотото „Учи се, докато го правиш“ — Б.р. ↑

ГЛАВА 59

ВСИЧКИ ЩЕ УМРЕМ

Още охранители бързаха към мястото. Някои се опитваха да изтласкат посетителите далеч от плевнята, за да разчистят място за пожарникарите, които разпъваха маркучите. Други се мъчеха да укротят избягалите коне, крави, свине, овце, както и две гигантски говеда.

Гърни наблюдаваше как слухът за двете предишни експлозии се разпространява, увеличавайки нивото на страх и объркване. Поне една трета от хората вече бяха залепнали за телефоните си — говореха, пишеха есемеси и снимаха огъня и безредицата наоколо.

Докато оглеждаше движещата се маса от лица за триото, което му се бе изплъзнало от поглед, Гърни се стресна, когато зърна Мадлин да излиза от плевнята. Премести се веднага, за да я вижда по-добре. Тя водеше по една алпака във всяка ръка, хванала ги за въженцата на шиите. Денис Уинклър беше зад нея, водейки още две по същия начин.

Веднага щом излязоха от района, зает от пожарния екип, спряха да обсъдят нещо — говореше предимно Денис, а Мадлин слушаше съсредоточено. После продължиха, този път Денис вървеше отпред, минавайки през някакъв проход през тълпата, отворен от охранителите за евакуацията на животните.

Проходът ги доведе съвсем близо до Гърни. Уинклър го забеляза първи.

— Хей, Дейвид, искаш ли да помогнеш?

— Съжалявам, но точно в момента не мога.

Уинклър се засегна.

— Ситуацията е доста спешна.

— Моята също.

Уинклър го зяпна, после продължи напред, мърморейки нещо, което бе заглушено от гръмовен екот.

Мадлин спря до Гърни и го изгледа с любопитство.

— Какво правиш тук?

— *Ти* какво правиш тук? — В мига, в който проговори, остротата в гласа му го стресна и той се опита да се успокои поне малко.

— Помагам на Денис и Деирдре. Както ти казах, че ще правя.

— Трябва да се махнеш оттук. Веднага.

— *Какво?* Какво ти става?

Вятърът духна косата ѝ напред около лицето. И двете ѝ ръце бяха заети, така че тя тръсна глава, за да махне падналите пред очите ѝ кичури.

— Тук не е безопасно.

Мадлин премигна с недоумение към него.

— Заради пожара в плевнята?

— Заради пожара в плевнята, пожара на арената, пожара на сергията за цветя...

— За какво говориш?

— Човекът, когото преследвам... човекът, който подпали къщите в Купърстаун...

Последва рязка светкавица и най-силният гръмовен тътен до момента. Тя трепна и повиши глас.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Той е тук. Петрос Паникос. Тук, тази вечер, сега. Мисля, че е заредил експлозиви навсякъде из панаира.

Косата ѝ още се вееше покрай лицето, но сега тя не направи усилие да я махне.

— Откъде знаеш, че е тук?

— Последвах го дотук.

— Откъде?

Още една светкавица, още един тътен.

— От Бароу Хил. Преследвах го с мотора на Кайл.

— Какво е станало? Защо...

— Уби Мик Клемпър.

— Мадлин! — провикна се нетърпеливо Денис Уинклър, застанал на около десетина метра пред тях. — Мадлин! Идвай! Трябва да вървим.

— Клемпър? Къде?

— До къщата ни. Нямам време да ти обяснявам. Паникос е тук. Той взривява всичко, ще изпепели това място. Трябва да се махнеш оттук веднага!

— А животните?

— Мадлин, за бога...

— Те се ужасяват от огъня — каза тя и погледна притеснено към странно замислените алпаки, които държеше.

— Мади...

— Добре, добре... нека само заведе тези двете на безопасно място. После ще си тръгна. — Очевидно обаче ѝ беше трудно да вземе подобно решение. — А ти?

— Ще се опитам да го намеря и да го спра.

Очите ѝ се изпълниха с откровен страх и тя отвори уста да се възпротиви, но той я прекъсна.

— Трябва да го направя! А ти трябва да се махнеш оттук — *моля те*. Веднага!

За миг Мадлин изглежда не можеше да помръдне от собствените си ужасени мисли, после пусна въжетата, пристъпи към него, прегърна го с нещо като отчаяние, обърна се без повече думи и поведе питомците си към уличката, където я чакаше Уинклър. Двамата си казаха нещо, после тръгнаха бързо един до друг по коридора, който бе разчистен сред тълпата.

Гърни ги гледа няколко секунди, докато се изгубиха от погледа му, после внезапно изпадна в ступор, който не можеше да опише. Двамата изглеждаха толкова по домашному близки, толкова съвместими — като грижовни родители на малки дечица, бързащи да намерят защита от бурята.

Затвори очи, надявайки се да открие начин да се освободи от тази горчилка.

Когато ги отвори миг по-късно, странното малко трио с изрисувани лица се бе появило като изневиделица. Мина покрай него в същата посока, в която бяха поели Мадлин и Уинклър. Гърни остана с неприятното впечатление — но все пак можеше и да си въобразява, — че едно от лицата се усмихва доволно.

Остави ги да минат на петнайсет метра пред него и едва тогава тръгна след тях. В уличката напред бе настанала истинска суматоха от блъскащи се хора. Любопитството бе предизвикало стичане на неразумни тълпи към горящата плевня, докато охранителите се опитваха да ги избутат назад, за да оставят свободен коридор за

животните и техните стопани, които се движеха в обратната посока — към заградените кошари в далечния край на панаира.

Като се изключат хората, тласкани от първичната сила на любопитството, които се бяха струпали на територията около пожара, заплахата от порой бе принудила повечето посетители да напуснат пешеходните алеи и да се скрият или в шатрите на изложителите, или по колите си. Намаленото количество на тълпата улесняваше Гърни и той не изпускаше триото от очите си.

След един мощен гръмотевичен тътен, отекващ из долината, осъзна, че телефонът му звъни. Беше Хардуик.

— Откри ли шибаняка?

— Има една-две възможности пред мен, но нищо не е сигурно. Кой район си покрил досега?

Не последва отговор.

— Джак?

— Изчакай малко.

Секундите минаваха и вниманието на Гърни се разкъсваше между триото, което следеше, и гигантския видеокуб, поставен в центъра на панаира; от него неспирно се лееше кънтри музика — абсурден акомпанимент на разиграващия се в момента кошмар. В очакване Хардуик да се обади отново, Гърни не успяваше да изключи от съзнанието си зловещо едиповската песен, наречена „Денят на майката“ — за усилно работещия и още по-усилно пиещ пич, каращ камион, който така и не срещнал жена, която да го обича като майка му.

— Тук съм.

— Какво стана?

— Следях една групичка и не исках да ги изгубя. Облечени са като отрепки. Двама от тях бяха с боядисани лица.

— Нещо по-особено?

— Изглеждаха като банда, но един от тях като че ли е външен.

— Външен?

— Аха. Като че ли се примъкваше към групичката, но не беше съвсем от тях.

— Интересно.

— Да, но не разчитай много. Във всяка група винаги има едно хлапе, което е отрицателно. Не е задължително да означава нещо

специално.

— Забеляза ли какво е нарисувано на лицето му?

— Трябва да изчакам да се обърне.

— Къде си?

— Минавам покрай една сергия, на която се продават препарирани катерици.

— Божичко... Някакви по-големи отличителни знаци?

— Надолу по уличката има постройка с рисунка на гигантска тиква на вратата, точно до галерията с видеоигрите. Всъщност малките отрепки току-що влязоха в нея.

— А външният?

— И той. Всички са вътре. Искаш ли да ги последвам?

— По-добре недей. Не още. Само се увери, че вратата е една, за да не ги изгубим.

— Чакай, отново излязоха. Пак тръгнаха.

— Всички ли са? И изтърсакът?

— Момент... броя ги... осем, девет... Да, всички са.

— Накъде тръгнаха?

— Покрай постройката с тиквата към края на пресечката.

— Това означава, че ще се срещнем. Аз съм на една пресечка от теб и се движа в същата посока — следвам процесия от животни и друга групичка с изрисувани лица.

— Животни?

— Животните, които бяха в горящата плевня. Местят ги в кошарите зад виенското колело. Плевнята гори.

— Мамка му! Чух някой да говори за горяща плевня. Реших, че са се объркали с пожара на арената. Добре, ще затворям. Не искам да ги изгубя... чакай! Имаш ли някакви новини какво става около къщата ти?

— Ще се обадя на сина си и ще разбера.

— После ми звъни.

Докато приключи с разговора, Мадлин и Уинкълър вече завиваха в пресечка, която обикаляше в кръг около скоростните влачета, виенското колело и кошарите. Минута по-късно триото на Гърни тръгна по същия път, а когато той самият стигна пресечката, се срещнаха с групичката от деветима, която Хардуик следеше.

Движейки се сред животните и тълпите посетители, останали в неведение за разиграващото се бедствие и пренебрегнали приближаващата буря, почти еднаквите тела на хлапетата пречеха на Гърни да идентифицира подозрителния натрапник сред тях — чудовищния възрастен, маскирал се като дете. Докато ги наблюдаваше, те се насочиха към високата до кръста ограда, разделяща алеята от люлките и скоростните влачета.

Мадлин, Денис и алпаките се движеха покрай тях в посока към кошарите. Гърни зае позиция, от която можеше да ги проследи до възможно най-далече, като не изпускаше от поглед и групичката, отпавила се към влачетата. Забеляза Хардуик да застава на мястото, където втората права пресечка пресичаше кръглата. Предпочете да му звънна по телефона, вместо да отиде при него и да разкрие пред някой евентуален наблюдател, че са екип.

Когато вдигна, Хардуик гледаше към него.

— Каква е тази селска шапка?

— Импровизиран камуфлаж. Дълга история за някой друг път. Кажи ми — забеляза ли друг обект на интерес, или първите ни кандидати продължават да са онези пред нас?

— Точно те са. И веднага можеш да отхвърлиш поне половината заради фактора „дундьо“.

— Какъв фактор?

— Някои от тези хлапета са прекалено дебели. На записите се виждаше, че нашият малък Питър е кльошав.

— Значи имаме приблизително шест възможности?

— Бих казал по-скоро две или три. Освен фактора „дундьо“, имаме и фактора височина и основни черти на лицето. Кое то ни оставя може би един от твоята група и двама от моята. И дори това ми се струва малко прекалено.

— За кои трима говориш?

— Най-близкият до теб — идиотска бейзболна шапка, сложил е ръка на оградата. Другият до него, с черната качулка и ръцете в джобовете. И онзи, най-близкият до мен, със синя лъскава баскетболна тениска, три размера по-голяма. Имаш ли по-добри варианти?

— Нека да погледна по-отблизо. Ще ти звънна.

Пъхна телефона в джоба си, оглеждайки дванайсетте малки тела до оградата с особено внимание към споменатите от Хардуик трима.

Но една изпусната от него фраза не му излизаше от ума — „... струва ми се леко прекалено“.

Наистина беше прекалено. Всъщност Гърни имаше все по-неприятното чувство, че в цялата им акция има нещо нелепо — в самото предположение, че някой от тези немирни, абсурдно облечени ученици може да е Питър Пан. Промени позицията си, за да вижда по-добре лицата им, и се изкуши да зареже цялото начинание, да приеме вероятността, че Питър Пан е напуснал панаира и се намира някъде далеч, на километри от Уолнът Кросинг.

Със сигурност беше по-логично от убеждението, че един от дребосъците до оградата — на пръв поглед погълнати от тътена и шумотевицата от увеселителните съоръжения, е безмилостен убиец.

Възможно ли беше човекът, на когото Интерпол приписва повече от петдесет удара, който бе разбил главата на Мери Спалтър в банята, който бе забил пирони в очите на Гас Гурикос, който бе подпалил седем души в Купърстаун, който бе отрязал главата на Лекс Бинчър, възможно ли беше този човек да се мотае пред него и да се преструва на едно от тези деца? Докато Гърни минаваше покрай тях, все едно искаше да си осигури по-добра гледка към гигантското виенско колело, му се стори абсурдно да си представи което и да е от тях като професионален убиец — и то не просто убиец, а наемник, специализирал се в поръчки, които другите смятат за невъзможни.

Тази последна мисъл отново насочи Гърни към проблема, за който се бе чудил неколkokратно през последните дни, но така и не му бе отделил време за подробен анализ. А това вероятно бе най-сложният въпрос от всички.

Какво му беше толкова трудното на покушението срещу Карл Спалтър?

Къде е „невъзможният“ аспект? Защо изобщо някой е решил, че това е случай за Паникос?

Може би отговорът на този въпрос щеше да разкрие всички останали тайни по случая. Гърни реши, че трябва да се посвети напълно на неговото разгадаване, докато истината не излезе наяве. Простотата на въпроса го убеди, че е правилният въпрос. Дори му вдъхна оптимизъм — в умерена доза.

Почувства, че е поел в правилната посока.

После се случи нещо смайващо.

Хрумна му отговор. Толкова простичък, колкото и самия въпрос.

За миг дори задържа дъха си, не смееше да издиша — сякаш решението бе крехко като дим и дъхът му щеше да го разсее. Но колкото повече го обмисляше, колкото повече проверяваше стабилността му, толкова повече се уверяваше, че е прав. И ако беше прав, убийството на Спалтър най-после бе разгадано.

Докато се взираше в поразително простото обяснение, добиващо форма в съзнанието му, почувства трепетното вълнение, което винаги придружаваше откриването на истината.

Повтори си наум ключовия въпрос. *Какво му беше толкова трудното на покушението срещу Карл Спалтър? Защо е било смятано за невъзможно?*

После се разсмя.

Защото отговорът бе съвсем прост. Нищо.

Нищо не го правеше невъзможен.

Докато минаваше покрай фигурите до оградата, Гърни продължаваше да проверява основателността на прозрението и всичките му последствия, като мислено се питаше каква светлина хвърля то върху останалите тъмни кътчета от случая. Вълнението му ставаше все по-голямо, защото една след друга загадките се изясняваха.

Сега вече разбираше защо Мери Спалтър е трябвало да умре.

Знаеше кой е поръчал стрелбата, сложила край на живота на Карл.

Мотивът беше ясен като ден. И по-тъмен от нощта на Ада.

Знаеше каква бе ужасната тайна, за какво бяха пироните в главата на Гас и какво е трябвало да постигне палежът в Купърстаун.

Виждаше как Алиса, Клемпър и Джона се наместват в пъзела.

Загадката на изстрела, дошъл от място, от което не би могъл да дойде, вече не беше загадка.

Всъщност всичко в случая с убийството на Спалтър внезапно се оказа просто. Толкова просто, че му се повдигаше.

И всичко подчертаваше една неоспорима истина. Питър Пан трябваше да бъде спрян.

Докато Гърни обмисляше това последно предизвикателство, разсъжденията му бяха прекъснати от поредното бум.

ГЛАВА 60

ДОБРИЯТ МАЛЪК ПИТЪР ПАН

Някои от посетителите, които се лутаха наоколо, спряха и наклониха глави, гледайки се един друг разтревожено и намръщено. Но никой от младежите на оградата не показва никакъв признак, че е забелязал нещо необичайно. Може би, помисли си Гърни, бяха прекалено погълнати от врявата на съоръженията и щастливите викове на забавляващите се. И ако някой от групичката до оградата бе отговорен за последната експлозия — ако бе предизвикал взрива с таймер или бе изпратил електронен сигнал с дистанционен детонатор, — определено не правеше нищо, за да изтъкне този факт.

Осъзнавайки, че това вероятно е най-добрият, а може би и последният му шанс да прецени дали някое от тези хлапета заслужава по-специално внимание, или беше стигнал до задънена улица в преследването на Паникос, Гърни се придвижи до оградата и застана така, че да вижда профилите им.

Пренебрегна заключенията на Хардуик за младежите и огледа внимателно лицето и тялото на всеки от тях. От дванайсетте виждаше деветима достатъчно ясно, за да прецени категорично, че не са това, което търсеше. Сред тези деветима бяха и тримата, които бе последвал по-рано, заради което за миг изпита съжаление за изгубеното време, въпреки че много добре знаеше, че в работата на детектива методът на изключването бе също толкова важен, колкото и всичко останало.

Оставаха му само трима за оглеждане. Бяха най-близко разположени до него, но всички стояха с гръб. И тримата носеха стандартното облекло на бунтуващите се млади хора.

Като много други малки американски градчета, които години наред бяха живели като в капсула на времето, сред старомодни обичаи и маниери от епохата на „Остави го на Бийвър“^[1], Уолнът Кросинг също се променяше — както вече се бе променил Лонг Фолс — под влиянието на рап културата, гангстерските дрехи и евтиния хероин. Тримата младежи, които Гърни наблюдаваше, бяха абсолютен пример

за новата мода. Той обаче се надяваше двама от тях да са обикновени кретени, а третият...

Колкото и странна да бе тази мисъл, Гърни се надяваше третият да е въплъщение на злото.

Освен това се надяваше да го установи без никакво колебание. Щеше да е добре, ако всичко си личеше в очите му — ако можеше с един поглед да открие злото така лесно, както можеше и да го изключи. Но се опасяваше, че случаят няма да е такъв, че ще му е нужно много повече от простото оглеждане на младежите, за да направи категорично заключение. Почти сигурно щеше да му се наложи да разчита на някаква форма на комуникация, някакъв начин за отправяне на предизвикателство, което да предизвика реакция и отговори. Отговорите идват под различна форма — думи, интонация, изражение, език на тялото. Истината е натрупващо се впечатление.

Въпросът пред него сега, разбира се, бе как да стигне *оттук дотам*.

Вариантите му се опростиха, когато един от тримата наблюдавани, който гледаше настрани, се обърна в посоката на Гърни достатъчно, че да разкрие чертите на лицето си, които определено не съвпадаха с тези на човека от записите.

Каза на другите двама нещо за виенското колело, което отначало изглеждаше шеговито, а после подканващо. Всъщност явно ги караше да отидат с него и с другите деветима, които в момента въодушевено се насочваха към входа на оградата, който водеше право към виенското колело. В крайна сметка заряза двамата колебаещи се, извика им, че са шибани страхливци, и се присъедини към редицката на другите.

И тогава единият от другите двама, най-близкият до Гърни, най-после обърна глава. Носеше черен суитшърт с качулка, която покриваше косата и голяма част от челото му и засенчваше очите. Лицето му беше боядисано в отровнажълт цвят. Около устните му бе изрисувана жлъчна усмивка с ръждив плътен цвят, прикриваща формата им. Само един отличителен белег от лицето му се виждаше ясно. Но именно той прикова вниманието на Гърни.

Беше носът — малък, остър, леко закривен.

Не можеше да се закълне, че напълно съвпада с това, което бе видял на записите, но приликата беше достатъчна, за да обяви индивида за *възможен* заподозрян. Щеше да е нужно повече, за да

премине към графата *вероятен*. А и още не бе зърнал спътника на Черната качулка до оградата.

Точно когато Гърни се канеше да промени положението си, младежът улесни ситуацията, като обърна главата си достатъчно, за да изключи напълно от списъка на заподозрените широкото си плоско лице. Каза нещо на Черната качулка, което Гърни чу само отчасти. Не беше сигурен, но май звучеше като „Имаш ли още стока?“. Отговорът на Черната качулка не се чу, но разочарованието на лицето на другия не можеше да се сбърка. „А ще имаш ли?“.

Отговорът отново не се чу, но интонацията не беше приятелска. Питащият явно се стресна и след неловко колебание се отдръпна назад, после се обърна и забърза в посока към пресечката близо до Хардуик. След кратко колебание Хардуик го последва и скоро двамата се скриха от погледа на Гърни.

Черната качулка остана сам на оградата. Беше се обърнал отново към увеселителния парк на панаира и се взираше с нещо като замечтаност към пищните ярки светлини на виенското колело. В движенията му имаше премерена уравновесеност, а сега и някакво странно спокойствие, което се стори на Гърни типично по-скоро за възрастен човек, отколкото за дете.

Черната качулка (както Гърни го наричаше в ума си, за да избегне прибързаното обвързване с името на убиеца) държеше ръцете в джобовете на суитшърта си — което беше хитро, защото кожата на ръцете лесно разкрива възрастта на човек, а в момента друг начин да ги скрие нямаше — през август не би изглеждало нормално да носиш ръкавици. Ръстът му — около метър и петдесет — отговаряше на ръста на Питър Пан и изглежда имаше същото слабо тяло, което оставяше въпроса за пола му отворен. По черните панталони и по кецовете му имаше пръски кал, каквито би имал човек, ако се е спускал бясно с АТВ надолу по Бароу Хил и е пресичал мочурливото пасбище, граничещо с територията на панаира. Дочутият разговор със спътника му на оградата предполагаше, че тази вечер им е доставял наркотици, което би обяснило как един непознат е бил приет незабавно в мърлявата малка дружинка.

Докато Гърни оглеждаше покритата в черно фигура и преценяваше наличните доказателства, дрънченето и напяването на кънтри музиката, която до този момент звучеше от всяко ъгълче на

панаира, рязко спря и бе последвано от няколко секунди статично прашене и накрая — от официално съобщение:

Дами и господа, моля за вниманието ви!

Имаме извънредна ситуация. Моля, запазете спокойствие. Това е съобщение за извънредна ситуация. В момента на територията на панаира има няколко пожара с неизвестен произход. В името на безопасността отменяме насрочените за тази вечер събития. Ще евакуираме панаира по безопасен начин според установената процедура. Всички увеселителни съоръжения, които са в движение, правят последния си тур. Моля всички изложители да затворят щандовете и сергиите си. Умоляваме всички да следват указанията на охранителите и на служителите от пожарната и медицинската служба. Това е извънредно съобщение.

Всички посетители на панаира да започнат да се придвижват, спазвайки реда, към изходите и паркингите. Повтаряме, на територията на панаира има няколко огнища на пожар с неясна причина. В името на безопасността на всички трябва да започнем системна евакуация на...

Съобщението бе прекъснато от най-мощната експлозия до момента.

Паниката се разпространи бързо. Крясъци. Майки пищяха и викаха децата си. Хората се оглеждаха наоколо като подивели, някои стояха вцепенени на място, други налудничаво се лутаха без посока.

Черната качулка стоеше до оградата и гледаше нагоре към огромното виенско колело, без да показва никаква реакция. Нито шок, нито любопитство. Това, по мнението на Гърни, бе най-голямото изобличаващо доказателство до момента. Как беше възможно този човек да не реагира по никакъв начин — освен ако това, което ставаше, не бе никаква изненада за него?

Както често се случваше в мисловния живот на Гърни, нарастващото убеждение водеше със себе си нарастваща предпазливост. Отлично осъзнаваше, че човешките възприятия имат

свойството да се натрупват в подкрепа на някое конкретно заключение. След като моделът се оформеше, колкото и погрешен да беше, умът подсъзнателно започваше да дава предимство на всички факти, които го подкрепят, и да отхвърля тези, които са в противоречие. Резултатът може да е катастрофален и — особено когато става дума за служител на реда — фатален.

А ако се окаже, че Черната качулка е просто поредният жалък нехранимайко, надрусан до безсъзнание и по-погълнат повече от светлините на панаира, отколкото от каквато и да е реална опасност? Ако се окаже, че е просто един от милионите хора на планетата с малък крив нос? Ако пръските кал по панталоните му са там от миналата седмица?

Ако във всички тези неща, които изглеждаха като все по-логично свързани, нямаше никаква логика?

Трябваше да направи нещо, каквото и да е, за да е сигурен. И трябваше да го направи сам. И бързо. Нямаше време за фини маневри. Или за работа в екип. Бог знае къде беше Хардуик в момента. Нямаше никакъв шанс да поиска съдействие от местните полицаи, които вероятно вече се бяха побъркали напълно, опитвайки се да се справят с отворилия се под краката им ад — да не споменаваме дребното неудобство, че Гърни бе превърнал в свой враг един от тях. Ако потърсеше помощта им, беше по-вероятно да го арестуват, отколкото да му помогнат с Черната качулка.

Въртележките и другите съоръжения все още се движеха и скърцаха около металните си основи. Виенското колело се въртеше бавно, размерът и сравнително безшумното движение му придаваха особена величественост на фона на по-малките и по-шумни панаирни игри и влачета. Хората все още се движеха и в двете посоки на алеята. Разтревожени родители започнаха да се събират край оградата, навярно, за да приберат децата си веднага щом слязат от люлките.

Гърни не можеше да чака повече.

Стисна пистолета в широкия джоб на суитшърта, освободи предпазителя и тръгна покрай оградата, като застана на няколко крачки от Черната качулка. Действайки основно по инстинкт и импулс, започна тихичко да си пее.

*Пръстени около розата кръжат,
в джобове листенца се таят.
Прах и пепел, за беда
всички ще умрем така.*

Мъж и жена, стоящи близо до Гърни, го изгледаха странно. Черната качулка не помръдна.

Въртележката, наречена „Дивият пумпал“, спря, издавайки ужасен звук — сякаш гигантски пирони дращеха по черна дъска. От нея се изсипаха няколко дузини замаяни деца, много от които веднага бяха придърпани от чакащите възрастни, които ги отведоха нанякъде — така внезапно районът около Гърни се разчисти от хора.

Когато прикритата му берета се насочи в гърба на фигурата пред него, той отново запя, спазвайки — доколкото му бе възможно, безумно жизнерадостната мелодия на старата детска песничка, като добавяше собствени думи.

*Добрият малък Питър Пан
имаше добър убийствен план,
но после всичко той прецака сам.
Питър, Питър, ти си клоун свършен.
Сред прах и пепел всички ще умрем.*

Черната качулка завъртя глава съвсем леко, колкото да зърне с периферното си зрение кой се намира зад него и къде точно, но не каза нищо.

Гърни вече виждаше няколко тъмночервени петънца, големи колкото грахови зърна, изрисувани на скулата му така, че да приличат на сълзите, които си татуират на същото място членовете на някои банди — като спомен за загинали приятели или пък като хвалба за убийствата, които сами са извършили.

После изтръпна, когато осъзна, че това не бяха просто малки червени петънца или дори червени сълзи.

Бяха малки червени цветя.

Ръцете на Черната качулка се помръднаха леко в предните джобове на суитшърта.

В своя джоб Гърни постави десния си показалец на спусъка на пистолета.

На пресечката зад тях, на разстояние, което според него бе не повече от стотина метра, избухна още една експлозия, последвана от викове, писъци, ругатни и вой на няколко противопожарни аларми, включили се едновременно, и още писъци, някой крещеше името „Джоузеф“, заглушено от звука на множество тичащи крака.

Черната качулка остана съвършено неподвижна.

Гърни изпита нарастващ гняв, докато си представяше сцената зад себе си — сцена, предизвикала викове на болка и ужас. Остави гневът да проличи в следващите му думи.

— Мъртъв си, Паникос.

— На мен ли говориш?

Тонът на въпроса бе подозрителен заради липсата на каквото и да е вълнение. Акцентът беше градски, с леко провлачено произношение, небрежен. По гласа не можеше да се определи възрастта — беше детински по някакъв особено странен начин, не помагаше и за определянето на пола, също както и очертанията на тялото.

Гърни изучаваше малкото, което се виждаше от изрисуваното в жълто лице сред гънките на черната качулка. Ярките светлини от въртележките, виковете на ужас и объркване, идващи от местата на експлозиите, острата миризма на развявания от вятъра дим преобразяваха създаването пред него в някакво неземно същество.

Миниатюрен образ на Жътваря на Братя Грим.

Дете актьор в ролята на демон.

Гърни отвърна спокойно.

— Говоря на добрия Питър Пан, която застреля грешния човек.

Лицето под качулката бавно се обърна към него. После и тялото го последва.

— Спри на място — каза Гърни. — Не мърдай.

— Трябва да се помръдна, човече. — В гласа на Черната качулка се долови плачливо напрежение. — Как да не мърдам?

— Спри веднага!

Движението спря. Немигащите очи на жълтото лице бяха фокусирани върху джоба, в който Гърни държеше беретата, готов да стреля.

— Какво ще правиш, човече?

Гърни не каза нищо.

— Ще ме застреляш ли?

Начинът, по който говореше, интонацията, акцентът, всичко звучеше като на кораво улично хлапе. Но някак, помисли си Гърни, не беше съвсем достоверно. За момент не можа да определи какъв е проблемът. После го осъзна.

Звучеше като интонацията на типичното улично хлапе, не от конкретна улица и не от конкретен град. Беше същият недостатък, който се криеше в речта на британските актьори, които се опитват да докарат говора на нюйоркчани. Акцентът им се лута между нюансите на говора от квартал на квартал. Но в крайна сметка си остават отникъде.

— Дали ще те застрелям? — намръщи се замислено Гърни. — Ще те застрелям, ако не правиш това, което ти казвам.

— Какво, човече? — докато говореше, започна да се обръща отново, сякаш за да застане с лице към Гърни.

— Спри! — Гърни насочи пистолета по-напред, все още стискайки го в джоба си, но така, че вече да се забележи съвсем очевидно.

— Не знам кой си, човече, но напълно си се смахнал.

Качулката се завъртя още няколко градуса към него.

— Още сантиметър, Паникос, и дърпам спусъка.

— Кой, по дяволите, е Паникос? — попита младежът с глас, изпълнен със смайване и възмущение. Може би прекалено много възмущение.

— Искаш да знаеш кой е Паникос ли? — усмихна се Гърни. — Той е най-големият скапаняк в бизнеса.

В този момент забеляза светкавично трепване, бърза промяна в изражението на студените очи — нещо се появи и изчезна за секунда. Ако трябваше да го назове, би го нарекъл искра чиста омраза. Заменена от отвращение.

— Ти си побъркан, човече. Напълно побъркан.

— Може би — каза Гърни спокойно. — Може и да съм луд. Може би и аз, също като теб, ще застрелям погрешния човек. Може би ще получиш куршум в челото, защото си се озовал на грешното място в грешно време. Такива неща се случват, нали?

— Това са пълни глупости, човече! Няма да ме застреляш хладнокръвно пред хиляди хора на този шибан панаир. Ако го направиш, с теб е свършено, човече. Не можеш да се спасиш. Представи си шибаните заглавия във вестниците, човече... „Полудяло ченге застрелва беззащитно хлапе“. Това ли искаш семейството ти да види във вестника, човече?

Усмивката на Гърни стана още по-широка.

— Разбирам за какво говориш. Много интересно. Но я ми кажи — откъде знаеш, че съм ченге?

За втори път през очите му премина нещо. Но сега не беше омраза, по-скоро приличаше на мигновена засечка, преди записът отново да тръгне нормално.

— Трябва да си ченге. Сигурно си ченге. Очевидно е, нали?

— И какво го прави очевидно?

Черната качулка поклати глава.

— Просто е очевидно, човече. — Разсмая се, разкривайки малки остри зъби. В смеха му нямаше веселие. — Искаш ли да знаеш нещо? Ще ти кажа нещо. Този разговор е пълна простотия. Ти си напълно откачен, човече. Разговорът приключи.

Останалата част от тялото му се обърна с бързо и рязко движение към Гърни, лактите му се повдигнаха в същия миг като криле на птица, очите му се разшириха диво, двете ръце все още бяха скрити в гънките на прекалено големия черен суитшърт.

Гърни извади беретата и стреля.

---

[1] *Leave it to Beaver* — популярна телевизионна семейна комедия в САЩ през 50-те и 60-те години на XX в., ориентирана към средната класа; сериалът става символ на ценностите на епохата и на живота в предградията. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 61

СЪВЪРШЕН ХАОС

След острия пистолетен гръм, докато слабицката черна фигура падаше на земята, първият звук, който Гърни чу, бе измъченият вик на Мадлин.

Тя стоеше на не повече от пет-шест метра — очевидно се връщаше от оборите. Изражението ѝ изразяваше не само естествения шок от това, че е станала свидетел на стрелба, а и ужаса от непонятния факт, че стрелецът е собственият ѝ съпруг, а жертвата — на пръв поглед дете. С ръка на устата тя бе застинала на място, сякаш се опитваше да намери смисъл в това, което виждаше пред себе си, и задачата бе толкова непосилна, че нямаше сили дори да помръдне.

Останалите хора на алеята също гледаха смаяно, някои отстъпваха назад, други се опитваха да видят по-добре и се питаха какво става.

Гърни извика „Полиция!“ няколко пъти, извади портфейла си и го отвори със свободната си ръка, повдигайки го над главата си, за да покаже полицейската си карта и да намали риска някой въоръжен гражданин да се намеси.

Докато приближаваше тялото на земята, за да потвърди, че заподозреният е неутрализиран, и да провери състоянието му, един строг глас зад него надвика притеснената глъч на зяпачите.

— Остани на място!

Той спря веднага. Беше чувал много пъти този тон по време на работа — тънкият пласт гняв, прикриващ нервното притеснение.

Безопасният вариант бе да не прави абсолютно нищо, освен да изпълнява всички инструкции бързо и точно.

Ченге в цивилни дрехи застана от дясната страна на Гърни, хвана ръката му и я изви здраво, издърпвайки пистолета от дланта. В същото време някой зад него издърпа портфейла от вдигнатата му лява ръка.

Няколко секунди по-късно, очевидно след като бе видял картата му, нервният глас обяви:

— Дяволите да ме вземат, това е мъжът, когото търсим.

Гърни го разпозна като гласа на униформения полицаи от входа на панаира.

Той застана пред него, погледна го, после погледна тялото на земята и пак вдигна очи към Гърни.

— Какво става, по дяволите? Застрелял си хлапе?

— Това не е хлапе. Той е беглецът, за когото ти казах още на входа.

Говореше високо и ясно, защото искаше възможно най-много свидетели да чуят неговото описание на ситуацията.

— По-добре проверете жизнените му функции. Раната трябва да е между дясното рамо и дясната плеврална кухина. Нека парамедиците проверят възможно най-бързо за артериален кръвоизлив.

— Кой, по дяволите, си ти? — Ченгето погледна отново към тялото. В тона му личаха едновременно смайване и открита враждебност, която не отслабваше от очевидния му шок. — Той е дете. Няма оръжие. Защо го застреля?

— Не е дете. Казва се Петрос Паникос. Трябва да се свържете с БКР в Саспарила и с регионалното бюро на ФБР в Олбъни. Това е наемният убиец от случая с убийството на Карл Спалтър.

— Наемник? Той? Подиграваш ли се с мен? Защо го застреля?

Гърни му даде единствения законово приемлив отговор. Освен това беше и истинският.

— Защото почувствах, че животът ми е директно застрашен.

— От кого? От какво?

— Ако извадите ръцете от джобовете му, ще откриете в един от тях оръжие.

— Така ли? — Полицаят се огледа за цивилния си колета, който говореше оживено с някого по уоки-токито си. — Дуейн? Хей, Дуейн! Ще извадиш ли ръцете на хлапето от джобовете? Да видим какво има в тях. Мъжът казва, че ще намерим оръжие.

Дуейн каза няколко последни думи по уоки-токито, изключи го и го закачи отново на колана си.

— Да, сър. Няма проблем. — Коленичи до тялото. Очите на Черната качулка бяха още отворени. Очевидно бе в съзнание. — Имаш ли оръжие, момче?

Нямаше отговор.

— Не искаме никой да пострада сега, нали? Само ще проверя тук, да видя дали има оръжие, за което може да си забравил. — Докато потупваше предния джоб на дебелия черен суитшърт, изведнъж се намръщи. — Струва ми се, че тук има нещо, момче. Ще ми кажеш ли какво е, така че никой да не пострада?

Очите на Черната качулка се взираха в лицето на Дуейн, но отново не каза нищо.

Дуейн бръкна в двата джоба едновременно, хвана ръцете му и бавно ги издърпа навън. Лявата ръка беше празна. В дясната ръка държеше нелеп розов момичешки телефон.

Униформеният полицаи погледна Гърни с подигравателно престолено съчувствие.

— О, това не е добре. Дошъл си и си застрелял това малко момче, защото има телефон. Безвреден малък телефон. Никак, ама никак не е добре. Имаме сериозен проблем с директната заплаха за живота. Хей, Дуейн, провери жизнените функции на хлапето и повикай парамедиците. — Погледна отново към Гърни и поклати глава. — Никак не ти е добро положението, никак не е добро.

— Носи оръжие. Сигурен съм. Проверете по-отблизо.

— *Сигурен си*, така ли? И защо си толкова сигурен?

— Ако работиш в отдел „Убийства“ в Ню Йорк повече от двайсет години, добиваш доста добър усет за това кой носи оръжие.

— Сериозно? Впечатлен съм. Е, предполагам, че е носел нещо. Само дето не е оръжие — добави той, грозно захилен. — Което променя ситуацията доста неблагоприятно за теб. Тази стрелба трудно ще бъде оправдана, дори ако все още беше полицаи — което, разбира се, вече не си. Опасявам се, че ще се наложи да дойдеш с нас, господин Гърни.

Гърни забеляза, че Хардуик се е завърнал и е застанал във вътрешния край на нарасналия кръг от зяпачи, недалече от Мадлин, която вече изглеждаше не толкова застинала, но не по-малко уплашена. Очите на Хардуик бяха придобили ледената непоколебимост на аляски маламут, която бе знак за опасност — онзи особен вид опасност, който се поражда от пълното пренебрежение към опасността. Гърни имаше усещането, че ако кимне леко в посока към противното ченге, Хардуик спокойно ще извади своя деветмилиметров пистолет и ще пусне един куршум в гърдите на човека.

И тогава някакъв жужащ звук привлече вниманието на Гърни — бръмчене, което едва се чуваше сред приближаващия звук от алармите на пожарните и медицинските коли, идващи към панаира от всички страни. Докато се опитваше да различи източника на неуместния звук, той стана по-силен и по-отличителен. И тогава позна мелодията.

Беше „Пръстен около розата“.

Гърни първо разпозна мелодията, после и източника ѝ. Идваше от леко разтворените устни на ранения на земята — леко разтворените устни сред боядисаната ръждивочервена усмивка. Кръвта — съвсем малко по-червена от усмивката — бе започнала да се стича от рамото му по черния суитшърт и да напоява мръсния паваж. Докато всички, които можеха да го чуят, го бяха зяпнали с изненада, нашепването на ранения постепенно се превърна в ясно доловими думи.

*Пръстени около розата кръжат,
в джобове листенца се таят.
Прах и пепел, за беда
всички ще умрем така.*

Все още пеейки, той бавно вдигна розовия телефон, който държеше в лявата си ръка.

— Божичко! — извика Гърни на двете ченгета, когато осъзна истината. — Телефонът! Вземи го! Това е детонатор! Вземи го!

Когато очевидно никой от тях не разбра какво им казва, той се втурна напред, опита се да ритне бясно към ръката на човека на земята, но в този момент двама полицаи се впуснаха към него. Кракът му стигна телефона, точно когато го хванаха.

Но Питър Пан вече бе успял да натисне бутона.

Три секунди по-късно последва поредица от бързи и мощни експлозии — остри, оглушителни взривове, не приглушените тътени на по-ранните палежи.

Ушите на Гърни бучаха до такава степен, че не чуваше никакви други звуци.

Докато ченгетата, които го бяха хванали, се мъчеха да се изправят на крака, земята съвсем близо до тях се разтресе. Гърни се

огледа неспокойно за Мадлин, видя, че се е хванала за оградата, очевидно изпаднала в шок.

Затича се към нея, разперил ръце. Точно когато стигна до нея, тя изпищя и посочи през рамото му към нещо зад него.

Той се обърна, зяпна, премигна и за момент не успя да осмисли това, което очите му виждаха.

Виенското колело се бе откачило от основите си.

Но продължаваше да се върти.

Въртеше се. Но вече не се движеше на място върху стоманените подпори, които явно бяха изтръгнати от взрива, а тромаво се носеше по земята сред облак от задушлив прах, отдалечавайки се от разцепената си бетонна платформа.

После светлините изгаснаха — навсякъде — и внезапният мрак увеличи и умножи ужасените писъци, идващи отблизо и отдалеч.

Гърни и Мадлин се хванаха здраво един за друг, докато чудовищното колело се търкаляше, мачкайки оградата, която го заобикаляше. Проблеснала в ниските облаци светкавица освети силуета му, а от поклащащата се структура се носеха не само виковете на возещите се в него хора, но и ужасяващия звук от стърженето на метал в метал — скърцане и плющене като удари от метални камшици...

Единствената светлина, която Гърни виждаше на територията на панаира, сега бе от някоя проблясваща светкавица и от разпокъсаните огньове, раздухани и разпръснати от вятъра. Като в сцена от филм на Фелини за ад на Земята, освободеното виенско колело се въртеше като в кошмарен забавен каданс към централната алея — най-вече в мрак, като се изключат моментите, когато бе осветявано от синьо-белите светкавици.

Пръстите на Мадлин се впиха в ръката на Гърни. Гласът ѝ пресекваше.

— Какво става, за бога?!

— Няма ток — каза той.

Абсурдността на твърдението му порази едновременно и двамата и те избухнаха в налудничав смях.

— Паникос... той... е заложил експлозивни навсякъде — успя да добави Гърни, оглеждайки се нервно. Мракът бе пълен с лютив дим и с писъци.

— Уби ли го? — проплака Мадлин, сякаш някой питаше в отчаяние дали гърмящата змия пред тях е мъртва и вече е безопасно.

— Прострелях го.

Гърни погледна към мястото, където беше станало. Изчака да блесне светкавица, за да го насочи към черната фигура на земята, осъзнавайки, че мястото, се пада точно на пътя на колелото. При мисълта за това, което може би щеше да види, му се догади. Първият проблясък му помогна да се ориентира, докато Мадлин все още бе залепена плътно до него. Вторият разкри това, което не искаше да вижда.

— О, божичко! — проплака Мадлин. — О, боже мили!

Един от огромните, многотонни стоманени обръчи на виенското колело бе минал през средата на тялото и на практика го бе разрязал наполовина.

Докато стояха там, сред тъмнината, между мигновените проблясъци на светкавиците и гръмотевичните тътени, започна да вали и скоро дъждът се превърна в порой. Премигващата светлина разкриваше движеща се с препъване маса от хора. Вероятно единствено мракът и потопът им пречеха да се изпотъпчат и смачкат взаимно.

Дуейн и униформеният полицаи очевидно се бяха отдалечили от тялото на Паникос заради настъпващото виенско колело — което сега следваха по главната алея, изглежда привлечени от отчаяните писъци на возещите се в него.

Фактът, че полицаите бяха готови да изоставят убийство като това, без дори да се обърнат назад, беше мярка за мащаба на дяволския кошмар, който се разиграваше и чийто ужас заглушаваше сетивата, мислите и емоциите на хората наоколо.

Гласът на Мадлин прозвуча така, сякаш отчаяно се опитва да говори спокойно.

— Божичко, Дейвид, какво ще правим?

Гърни не отговори. Той гледаше надолу в очакване следващата светкавица да му покаже лицето на Черната качулка. Докато светлината се появи, леещият се дъжд бе измил по-голямата част от жълтата боя. Видя това, което очакваше да види. Всичките му съмнения бяха заличени. Беше сигурен, че деликатно оформената като сърце уста е същата, която бе видял на охранителните записи.

Обезобразеното тяло в краката му наистина бе тялото на Петрос Паникос.

Легендарният убиец вече не съществуваше.

Питър Пан бе просто торба със счупени кости.

Мадлин дръпна Гърни назад от локвата лееща се кръв и дъждовна вода, в която стоеше, и продължи да го влачи след себе си, докато не стигнаха строшената ограда.

Проблясъците на светкавиците и гръмотевиците — подчертаващи ужасния тътен, ударите, трополенето, металическото скърцане и човешките стенания от все още въртящото се виенско колело правеха рационалните мисли почти невъзможни.

Усилията на Мадлин за самоконтрол се сринаха, гласът ѝ започна да трепери.

— Божичко, Дейвид, божичко... хората умират. Те умират! Какво ще правим?

— Бог знае... каквото можем... но първо, точно сега, трябва да се добера до онзи телефон... телефона, който използва Паникос — детонатора... преди да изчезне или да взриви нещо друго.

Познат глас, почти вик се извиси над врявата и стресна Гърни.

— Остани тук с нея. Аз ще го взема.

Зад него, зад останките от оградата — там, където преди се бе издигало колелото, дървената платформа, която посетителите използваха, за да влизат и да заемат местата си, внезапно избухна в пламъци. Сред променливата оранжева светлина, хвърляна от новия огън, Гърни зърна Хардуик, който си проправяше път през леещия се дъжд към тялото на земята.

Когато стигна, се поколеба за миг, преди да се наведе за блестящия розов телефон, който все още бе в ръката на Паникос. Беше прекалено скоро пръстите да са се вкочанили от *rigor mortis*, така че измъкването на телефона не би трябвало да е проблем. Но когато Хардуик се опита да го издърпа, ръката на Паникос се повдигна нагоре, без да го изпуска.

Дори на бледата светлина от пожара Гърни видя защо. За телефона бе закачен единият край на късо въженце, а другият бе омотан около китката на Паникос. Хардуик стисна телефона здраво, издърпвайки въженцето, за да го свали от ръката на трупа. Движението

обаче само повдигна още по-високо ръката на Паникос. В мига, в който тя бе протегната напълно, се разнесе изстрел.

Гърни чу как Хардуик шумно изръмжа, докато се стоварваше по лице върху малкия труп.

Един заместник-шериф се бе втурнал с фенерче в ръка по виештата се алея в посока на заплашително търкалящото се виенско колело. При звука на изстрела спря рязко, свободната му ръка политна към оръжието на кръста му, погледът му премина панически от Гърни към двете строполени едно върху друго тела и отново се спря на Гърни.

— Какво, по дяволите, става тук?

Отговорът дойде от самия Хардуик, който се опитваше да се надигне, гласът му бе съскаща смесица от агония и ярост, изстреляна между стиснати зъби.

— Този мъртъв шибаняк ме простреля.

Шерифът го зяпна смаяно и в недоумение. После пристъпи по-наблизо, вече направо потресен.

— Джак?!

Отговорът бе неразбираемо ръмжене.

Мъжът се обърна към Гърни.

— Това... Това Джак Хардуик ли е?

ГЛАВА 62

ЗАБЛУДА ЗА УМА

Понякога в разгара на бойния апокалипсис, когато вражеските нападения срещу мисловните ресурси на Гърни изглеждаха най-унищожителни, внезапно се появяваше спасителна възможност. Този път тя дойде в лицето на заместник-шериф Дж. Олзевски.

Олзевски се бе запознал с Хардуик на общ семинар на полицейските агенции за специалните положения в Патриотичния акт^[1]. Не знаеше за прогонването му от БКР, поради което им съдейства с готовност — в противен случай може би нямаше да се отзове толкова ентузиазирано.

Изключително сбито, в съответствие с неотложността на ситуацията, Гърни описа събитията на заместник-шерифа и го убеди незабавно да отцепи района около тялото на Паникос, да конфискува телефона му, да повика началника на своя отдел, а не местната полиция, лично да проведе претърсването за скритото оръжие, което бе изстреляло куршума, когато се вдигна ръката на Паникос, и да се погрижи това оръжие да бъде регистрирано от шерифа.

Макар преместването на Хардуик да изглеждаше рисковано, всички се съгласиха, че при тези обстоятелства ще бъде още по-рисковано да чакат линейка.

Въпреки кървящата рана в хълбока му, Хардуик бе твърдо решен да се изправи на крака, което успя да постигне с помощта на Гърни, Олзевски и експлозия от ругатни, и се запъти към портата, от която щяха да влизат линейките и пожарните. Сякаш за да потвърди решението му, един от електрическите генератори проработи и някои от светлините по алеята и уличките светнаха — макар и далеч по-слабо от нормалната им яркост. Промяната поне направи придвижването възможно, без да се налага да разчитат на пламъците от пожара и на проблясъците на светкавиците.

Хардуик накуцваше и се мръщеше, подкрепян от едната страна от Гърни, а от другата от Мадлин, когато виенското колело — най-горната му част се виждаше над върха на главната шатра на

следващата пресечка — започна да се тресе под звуците на стържещ метал и падащи на паважа тежки предмети. После, като в някакъв сюрреалистичен филм, голямата кръгла структура се наклони и се скри зад палатката. Секунда по-късно последва разтърсващ земята тътен.

Гърни усети, че му се завива свят. Мадлин започна да плаче. Хардуик издаде гърлен звук, който можеше да изразява емоционален ужас или физическа болка. Трудно беше да се каже каква част от заобикалящото ги бедствие възприемаше.

Когато наближиха входа за превозни средства, нещо го накара да промени решението си да се качи в някоя от линейките.

— Прекалено много хора са пострадали, парамедиците имат прекалено много работа, не искам да заемам ничие място и да попреча някой да получи помощта, от която се нуждае. Няма да го направя.

Гласът му беше тих, едва доловим пресипнал шепот.

Гърни се наведе, за да е сигурен, че чува правилно.

— Какво искаш да направим, Джак?

— Болница. Извън периметъра. Всички болници наблизо ще бъдат залети от ранени. Купърстаун. Купърстаун е добре. Право в спешното. Става ли, майсторе? Мислиш ли, че можеш да караш колата ми?

Гърни смяташе, че идеята да закара ранен мъж на деветдесет километра разстояние по виещ се двулентов провинциален път в обикновена кола без средства за оказване на първа помощ, е ужасна. Но се съгласи да го направи.

Изглеждаше му още по-ужасно да повери Хардуик на милостта на претоварените местни болници в разгара на катаклизъм, с какъвто местните медици никога не се бяха сблъскали.

Бог знае колко обезобразени, едва оживели жертви от качилите се на виенското колело — да не споменаваме жертвите от предишните експлозии и пожари, трябваше да бъдат лекувани преди него.

Минаха през портала за превозни средства, който служеше и като врата за изложителите, и излязоха на пътя, където Хардуик бе паркирал своя стар понтиак. Преди да се качат, Гърни свали ризата, която носеше под суитшърта, и я разкъса на три парчета. Две сгъна на плътни ивици и ги постави върху входната и изходната рана на тялото на Хардуик. Третата завърза здраво около кръста му, за да закреп

превръзките. С Мадлин го настаниха на мястото до шофьора, като отпуснаха седалката възможно най-назад.

Щом Хардуик се възстанови достатъчно от болката, той извади телефона от колана си, натисна един от номерата за бързо набиране, вероятно на Ести, но попадна на гласовата й поща.

— Здравсти, скъпа! Имаме малък проблем. Бях невнимателен и ме простреляха. Срамна работа. Бях прострелян от мъртъв човек. Трудно е за обяснение. На път съм за Купърстаун. Шерлок шофира. Обичам те, прасковке. Ще се чуем по-късно.

Това напомни на Гърни, че трябва да звъне на Кайл. Обаждането му също попадна в гласовата поща.

— Здравей, синко. Само проверявам как си. Последвах нашия човек до панаира. Направо беше ад. Джак Хардуик е ранен. Карам го към болницата в Купърстаун. Надявам се, че всичко при теб е наред. Ще чакам да ми звънеш скоро. Обичам те.

Щом приключи, Мадлин отиде на задната седалка, той седна на мястото на шофьора и подкараха към болницата.

Множеството коли, напускащи района на панаира, бяха създали ужасен трафик, който изглеждаше нереален на място, където по правило кравите превишаваха броя на колите, и редките моменти на задръствания на пътя се причиняваха от бавно движещи се каруци със сено.

Когато стигнаха до провинциалния път, гръмотевичната буря вече бе отшумяла на изток в посока към Олбъни, а хеликоптерите на телевизиите летяха в обратната посока, заливайки долината със своите светлинни лъчи — очевидно търсещи най-подходящите кадри на бедствието, които можеха да намерят. Гърни почти чуваше смайващо креативния репортаж на РАМ ТВ — „паническото бягство в нощта от мястото, което според някои е станало жертва на терористична атака“.

След като се измъкна от временното задръстване, Гърни подкара възможно най-бързо, после ускори още. През по-голямата част от пътя скоростомерът подскачаше между осемдесет и сто и шейсет километра и стигнаха до спешното отделение на Купърстаун за четиридесет и пет минути. Бясната комбинация от високата скорост, агресивния подход на Гърни към завоите и едва приглушеното ръмжене на голямата кола не даваха голяма възможност за разговори по пътя — независимо

колко спешни и неотложни бяха въпросите, на които трябваше да си отговорят.

Два часа по-късно ситуацията бе напълно различна.

Хардуик беше прегледан, сканиран, набучен с игли, защит, превързан, беше му прелята кръв, бяха го сложили на системи, от които му вливаха антибиотици, обезболяващи и електролити, и го бяха настанили в една от болничните стаи за по-нататъшно наблюдение. Кайл пристигна неочаквано и се присъедини към Гърни и Мадлин. Тримата седяха на столове край леглото на Хардуик.

Кайл информира всички за станалото от пристигането на полицията в къщата до отнасянето на тялото на Клемпър и рязкото прекратяване на първоначалното разследване, когато всички полицаи и медици в радиус от осемдесет километра били извикани по спешност на панаира. Ченгетата тръгнали, оставяйки голям район около къщата, ограден с жълта лента като местопрестъпление.

Чувайки достатъчно от разменените между полицаите реплики, Кайл сменил спуканата гума и се запътил към панаира. Тогава обаче проверил обажданията на телефона си и чул съобщението на Гърни за болницата в Купърстаун. Когато той свърши с разказа, Мадлин нервно се засмя.

— Предполагам, си решил, че щом някакъв луд взривява панаира, баща ти непременно ще е там, нали?

Кайл се завъртя неловко, погледна към Гърни и не каза нищо. Мадлин се усмихна и сви рамене.

— И аз бих предположила същото.

После с измамно спокоен тон зададе въпрос, който привидно не беше насочен към никого.

— Първо беше Лекс Бинчър. После Хорас. След това Мик Клемпър. Кой е трябвало да бъде следващият?

Кайл отново погледна към баща си.

Хардуик лежеше по гръб на купчина възглавници, почиваше си, но беше буден. Накрая Гърни предложи отговор — толкова уклончив, че едва ли можеше да бъде наречен истински отговор.

— Е, главното, основното, единственото нещо, което е от значение, е, че всичко вече свърши.

Сега всички се взираха в него — Кайл с любопитство, Хардуик — скептично, а Мадлин — смаяно.

Хардуик проговори бавно — като че ли бързото говорене му причиняваше болка.

— Сигурно се шегуваш.

— Всъщност не. Схемата най-после е разкрита — каза Гърни. — Клиентката ти Кей ще спечели обжалването си. Стрелецът е мъртъв. Опасността е неутрализирана. Случаят е приключен.

— Приключен? Забрави ли за трупа на ливадата ти? И че няма доказателство, че дребосъкът, когото простреля, наистина е Питър Пан? И че онези промоанонси по РАМ ТВ, в които обещаваха сензационни разкрития по случая „Спалтър“ ще накарат всяко замесено в историята ченге да тръгне след теб?

Гърни се усмихна.

— Казах, че случаят е приключен. Ще отнеме малко време, преди усложненията и конфликтите да бъдат решени. Негодуванието ще заглъхне. Обвиненията ще бъдат забравени. Ще е нужно време да се приемат новите факти. Но в този момент прекалено голяма част от истината вече е излязла наяве, за да бъде прикрита отново.

Мадлин го гледаше изпитателно.

— Да не казваш, че си приключил с убийството на Спалтър?

— Точно това казвам.

— Изоставяш го?

— Да.

— Просто така?

— Просто така.

— Не разбирам.

— Какво не разбираш?

— Никога не зарязваш пъзел, преди да наредиш и последното парченце.

— Точно така.

— Но сега го правиш?

— Не, не го правя. Напротив.

— Искаш да кажеш, че си приключил, защото си разрешил загадката? Знаеш кой е наел Питър Пан да убие Карл Спалтър?

— Всъщност никой не го е наемал да убива Карл.

— Какво, за бога, искаш да кажеш?

— Карл не е трябвало да бъде убит. Целият този случай е комедия — или трагедия — от грешки от самото начало. Ще бъде страхотен пример за обучение. Главата, посветена на случая в учебниците, ще се нарича „Фатални последствия от приемането на логични предположения“.

Кайл се приведе напред.

— *Карл не е трябвало да бъде убит?* Как го разбра?

— Като си блъсках главата във всички други парченца от случая, които нямаха смисъл, ако Карл е в основата на всичко. Представеният от обвинението сценарий, в който жена разстрелва съпруга си, се разпадна още от самото начало, когато се вгледах отблизо. Изглеждаше много по-вероятно Кей или някой друг да е наел професионалист за покушението срещу Карл. Но дори в този сценарий имаше несъответствия — като това откъде е дошъл изстрелът, принципната сложност на целия план и странният избор скъп и неконтролируем убиец като Питър Пан да бъде нает за удар, който би трябвало да бъде съвсем стандартна поръчка. Просто не пасваше. А и онези стари случаи постоянно изникваха в ума ми. Стрелбата между складовете и взривената кола.

Кайл го погледна смаяно.

— Тези случаи свързани ли са с убийството на Карл?

— Пряко не. Но и в двата имаше погрешни предположения за времето и последователността на събитията. Може би съм усещал, че същите предположения може да са проблем и в случая „Спалтър“.

— Какви предположения?

— В случая с дилъра има две големи — че куршумът, изстрелян от полица, е уцелил заподозрения и го е убил и че полицаят е излъгал за това, че дилърът е бил с лице по време на стрелбата. И двете предположения са били напълно логични. Но и двете са били погрешни. Накрая се оказва, че убийството е станало, преди полицаят да се появи на сцената. И той е казвал истината. При колата предположението било, че е избухнала, защото шофьорът е загубил контрол върху нея и е подкарал към клисурата. Всъщност той е изгубил контрол и е подкарал към клисурата, защото колата е избухнала.

Кайл кимна замислено.

Хардуик се намръщи с една от обичайните си гримаси.

— И какво общо има това с Карл?

— Всичко — последователност, пасване на времето, предположения.

— Какво ще кажеш да обясниш всичко на прости чък език за селянче като мен?

— Всички са предположили, че Карл се е препънал и е паднал, защото е бил прострелян. Но нека предположим, че е бил прострелян, защото се е препънал и е паднал.

Хардуик мигна, по погледа му личеше, че бързо премисля новите възможности.

— Имаш предвид, че се е препънал и е паднал пред първоначалната жертва?

Мадлин не изглеждаше убедена.

— Не е ли малко прекалено? Да е бил прострелян случайно, защото се е спънал пред човека, който е бил истинската цел?

— Но всички са видели да става точно това, после обаче са променили мнението си, защото умовете им веднага са свързали точките по по-удобен начин.

Кайл изглеждаше объркан.

— Какво имаш предвид, като казваш „Всички са видели точно това“?

— Всички на погребението, които са били разпитани, са твърдели, че са видели как Карл се препъва — може би се спъва в нещо или изкълчва глезен — и губи равновесие. Малко по-късно, когато е открит куршумът в челото му, всички автоматично приели, че куршумът е причината, и променили първоначалните си възприятия. Всъщност умовете им несъзнателно са оценили вероятността на двете последователности и са отдали предпочитания на тази, която обикновено би имала по-голям шанс.

— Не се ли предполага мозъците ни да правят точно това?

— Абсолютно. Проблемът е, че след като приемем една определена последователност — в този случай „прострелян е, спъва се и пада“, вместо другата — „препъва се, прострелян е и пада“, сме склонни да пренебрегнем и да забравим за втората. Нашата нова версия става *единствената* версия. Умът ни е устроен така — да разрешава двусмислието и да продължава напред. На практика това често означава, че прескачаме от едно логично предположение към

предполагаемата истина, без да поглеждаме назад. Разбира се, ако логичното предположение се окаже погрешно, всичко, изградено върху него, се оказва пълна безсмислица и в крайна сметка сценарият рухва.

Мадлин бе свила устни в нетърпеливата гримаса, с която обикновено посрещаше психологическите опити на Гърни да теоретизира.

— Тогава по кого се е целил Паникос, когато Карл се е озовал на пътя му?

— Отговорът на въпроса е лесен. Трябва да е човекът, чиято роля на жертва прави всички други особености в този случай логични.

Кайл се втренчи в баща си.

— Вече знаеш кой е, нали?

— Имам кандидат, който удовлетворява критериите ми, но това не значи, че съм прав.

Мадлин се намеси.

— Постоянно те чувам да говориш за едно нещо — за странността, която те тревожи най-много — намесата на Питър Пан, който се предполага, че поема само изключително трудни поръчки. Така че има два въпроса. Първо: „Кой от присъстващите на погребението на Мери Спалтър е бил най-труден за убиване?“. И второ: „Дали Карл е паднал пред този човек, когато се е запътвал към подиума?“.

Хардуик отговори и звучеше напълно убеден, въпреки че речта му бе донякъде замазана от лекарствата.

— Отговорът на първия въпрос е Джона. Отговорът на втория е „да“.

Гърни бе стигнал до това заключение преди почти четири часа на алеята до виенското колело, но беше успокоително да види, че и други умове стигаха до същия извод. Ако Джона се приемеше за първоначалната мишена, всички усукани частички на случая се изправяха и се напасваха идеално. Физическото откриване на Джона лесно пасваше някъде по скалата между „трудно“ и „невъзможно“, което го правеше съвършеното предизвикателство за Паникос. Всъщност погребението на майка му може би е било единственото събитие, на което е имало гаранция, че той ще присъства физически — в предвидимо време, на предвидимо място — и това е била причината Паникос да я убие. Позицията на седналия на стол пред гроба Джона

обясняваше проблема с директната видимост от апартамента на Акстън авеню.

Карл не би бил прострелян, ако е паднал пред Алиса, но е можело лесно да бъде уцелен от куршум, предназначен за Джона, ако се е спънал на земята пред него. Този сценарий обясняваше несъответствието, което притесняваше Гърни от самото начало: как е могъл Карл да измине два-три метра, *след като* куршумът е унищожил моторно-двигателния център на мозъка му? Простият отговор е — не е могъл. И накрая абсурдният резултат — Магъосника прострелва грешния човек, поставяйки се в ситуация, в която би могъл да стане за присмех в кръговете, сред които репутацията му на съвършен убиец е най-важното нещо. Което, от своя страна, обясняваше смъртоносните му опити на всяка цена да запази в тайна този унищожителен факт.

Следващият въпрос идваше съвсем естествено.

Кайл го зададе нервно.

— Ако Джона е бил истинската мишена, кой е наел Паникос?

От простичката перспектива *cui bono*, тоест кой би се облагодетелствал най-много от смъртта му, на Гърни му се струваше, че отговорът е очевиден. Смъртта на Джона би била от полза само за един човек. Всъщност от *много* голяма полза.

Израженията на лицата на присъстващите в стаята показваха, че никой няма съмнение за отговора.

— Подло мазно лайно — измърмори Хардуик.

— О, боже! — Мадлин изглеждаше така, сякаш вярата ѝ в доброто у човека бе претърпяла съкрушителен удар.

Всички се взираха един в друг, като че ли се чудеха можеше ли да има и друга възможност.

Но изглежда нямаше спасение от гнусната истина.

Човекът, поръчал покушението, жертва на което бе станал Карл Спалтър, беше самият Карл Спалтър. В усилията да се отърве от брат си, той бе предизвикал собствената си гибел — бавна смърт, с пълното съзнание, че всичко е по негова вина.

Беше едновременно потресаващо и абсурдно.

Но случилото се притежаваше и страховита, неоспоримо удовлетворяваща симетрия.

Кармата бе отмъстителна кучка.

И даваше убедително обяснение за изпълнения с ужас и отчаяние поглед на лицето на умирация в съдебната зала мъж — мъж, който вече бе попаднал в ада.

През следващия четвърт час разговорът лъкатушеше между мрачните наблюдения за братоубийството и усилията да се справят с практическите затруднения на ситуацията, в която се бяха озовали.

Както Хардуик бавно, но решително заяви:

— Като оставим настрана трагичните простотии на нашите Каин и Авел, трябва да се огледаме и да видим какво е нашето положение. Задава се гигантска какофония, в която ще се набъркат купища полицейски и съдебни организации, и повярвайте ми, всеки участник ще иска да бъде този, който преобладава другите, а не този, който е преобан.

Гърни кимна в съгласие.

— Откъде да започнем?

Преди Хардуик да отговори, на вратата се появи Ести — запъхтяна и с изражение, което за секунди премина през уплаха, облекчение и накрая любопитство.

— Ей, прасковке! — дрезгавият шепот на Хардуик бе придружен с нежна усмивка. — Как успя да дойдеш в целия този ад?

Тя не обърна внимание на въпроса му, просто се спусна към него, седна отстрани на леглото и стисна ръката му.

— Как си?

Той я изглежда лукаво.

— Няма проблем. Куршумът само се плъзна през мен. Мина през тялото и отмина, без да засегне някоя важна част.

— Добре! — възкликна Ести, едновременно нервна и щастлива.

— Е, кажи ми. Как се измъкна?

— Не съм се *измъкнала* — не и официално, просто направих лека отбивка на път към назначението си за контрол на трафика. Можеш ли да повярваш — има повече идиоти, които са се втурнали към района, отколкото такива, които го напускат. Любители на бедствия, зяпачи и кретени!

— Значи разпределят следователи да контролират движението?

— Разпределят всеки навсякъде. Няма да повярваш какъв хаос е навън. И се носят купища слухове. — Погледна многозначително към Гърни, който седеше в края на леглото. — Говори се за някакъв луд

наемен убиец, който взривил всичко. Говори се за детектив от Ню Йорк, който прострелял хлапе. Или може би е убил наемния убиец. Или някакъв неидентифициран дребосък. — Погледна отново към Хардуик. — Един от заместник-шерифите ми каза, че дребосъкът бил Паникос и че той те е прострелял — и някак го е направил, след като вече е бил мъртъв. Разбирате ли какво имам предвид? Всички говорят, но нищо не звучи смислено. И на всичкото отгоре има правни спорове между хората от шерифството в окръга, местните, щатските служби, може би скоро ще додрапат и до федералните. А и защо не? Колкото повече, толкова по-голяма веселба, нали? И всичко това става, докато някакви откачени хора се блъскат на паркинга и всеки се опитва да излезе първи. А още по-откачени задници се опитват да влязат, сигурно за да снимат и да си качат снимките във Фейсбук. Така че, казвайте — какво става тук? — Погледна отново към Хардуик и към Гърни и после обратно. — Вие сте били там, момчета. Каква е тази работа с хлапето? Кой го простреля? И то ли простреля теб? Какво, по дяволите, изобщо правехте там?

Хардуик погледна Гърни.

— Моля, заповядай. Говоренето малко ме затруднява в момента.

— Добре. Ще бъда бърз, но трябва да започна отначало.

Ести слушаше смаяно и притеснено ускорения преразказ на Гърни за основните събития от вечерта — от експлозията на дървения материал в двора му и смъртта на Клемпър край аспарагусовата градинка до преследването с мотори и смъртта на Питър Пан сред апокалиптичното разрушение на панаира.

След като мълча смаяно известно време, първият ѝ въпрос бе най-важният.

— Можете ли да докажете, че човекът, когото си застрелял, наистина е Паникос?

— И да, и не. Можем определено да докажем, че човекът, когото застрелях, е същият, който е отговорен за поредицата взривове, и чийто прикрит и зареден пистолет простреля Джак. Хората от шерифството имат правомощията върху тялото, пистолета и мобилния телефон, който той използва като детонатор. Най-близката мобилна кула ще докаже, че е позвънил на няколко номера от същото място. Не се съмнявам, че времето на тези обаждания ще отговаря точно на времето на експлозиите, което пък може да бъде потвърдено от охранителните

записи на панаира. Ако имаме късмет, сред фрагментите от бомбите на панаира ще има и частици от детонационни системи за мобилни телефони и те ще съвпаднат със системите, използвани в дома на Бинчър. Почти сигурно е, че ще има съвпадение между химическите формули на запалителните устройства, използвани на панаира, и тези у Бинчър. Ако скритото в тялото на Паникос оръжие е използвано другаде, това може да ни отвори поредната врата. Свързването на тялото и неговата ДНК със самоличността на Паникос в Европа е работа на Интерпол и техните заинтересовани партньори. Междувременно, снимките на лицето му, което бе незасегнато, доколкото видях, направени преди аутопсията, могат да бъдат сравнени с чертите, уловени от охранителните записи, с които разполагаме.

Докато Ести кимаше бавно, видимо стараейки се да попие и да запомни всичко това, Гърни завърши:

— Лично аз съм сто процента убеден, че тялото принадлежи на Паникос. Но от чисто законова гледна точка и от гледна точка на това да си покрием задниците, дали тялото е на Паникос е без значение, защото можем да докажем, че това тяло е на човека, виновен за смъртта на Бог знае колко хора само през последните няколко часа.

— Всъщност не само Бог знае. По последни изчисления са между петдесет и сто.

— Какво?

— Това бяха последните цифри, които чух, преди да тръгна. Очаква се броят да нарасне. Сериозни пожари, две срутени сгради, фатална безредица на паркинга, стъпкани деца. И най-голямото поражение е дошло от падналото виенско колело.

— *Петдесет или сто?* — прошепна ужасено Мадлин.

— Исусе... — облегна се в стола си Гърни и затвори очи. Виждаше как виенското колело се накланя и пада бавно, изчезвайки зад шатрата. Чуваше ужасния трясък, писъците, надвикващи кошмарната врява.

В стаята настана дълго мълчание, нарушено от Хардуик.

— Можеше да е и по-лошо, дори много по-лошо — изръмжа той, сякаш събуждайки се отново за живот, — ако Дейв не бе спрял малкото копеле, което причини всичко това.

След неговото твърдение главите в стаята мрачно кимнаха в съгласие.

— Освен това — добави той — в разгара на цялата тази шибана лайнйна история той успя да разреши случая с убийството на Спалтър. Ести го погледна смаяно.

— Решил... Как?

— Кажй й, Шерлок.

Гърни преразказа отново сценария с Карл в ролята на трагичния злодей, организирай заговора, който фатално се бе обърнал срещу него.

— Значи планът му е бил да елиминира брат си, да поеме контрола върху „Недвижими имоти Спалтър“, да ликвидира активите и да използва парите за свои цели.

Гърни кимна.

— Така ми се струва.

Хардуик също се присъедини с кимване.

— Петдесет милиона долара. Точно колкото са нужни, за да се купи имението на губернатора.

— И е решил, че никога няма да го заподозрем за покушението? Божичко, какво арогантно копеле! — Ести погледна с любопитство към Гърни. — Имаш странно изражение на лицето. Какво става?

— Просто си помислих, че покушението срещу брат му е можело да се окаже скритият коз в кампанията на Карл. Би могъл да го обяви за удар на мафията срещу него с цел да го уплашат и да го накарат да се откаже от политиката — опит да попречат на честен и достоен мъж да спечели губернаторския пост. Питам се дали това е било част от плана му от самото начало — да представи убийството на брат си като доказателство за собствените си добродетели?

— Харесва ми — каза Хардуик с циничен блясък в очите. — Да яхне шибания труп като бял кон и да се втурне към губернаторския пост върху него!

Гърни се усмихна. Възстановената вулгарност на партньора му бе признак за подобряване на здравословното му състояние.

Ести смени темата.

— Значи Клемпър и Алиса са били просто гнили малки лешояди, опитващи се да си напълнят търбусите за сметка на Кей?

— Може и така да се каже — кимна Гърни.

— Всъщност — добави Хардуик с доловима наслада в гласа — по-скоро един гнил малък лешояд на име Алиса и един идиот лешояд

на име Мик Задника.

Ести го изгледа няколко секунди с болезнената нежност, с която човек гледа очарователно, но непоправимо палаво дете, после отново хвана ръката му и я стисна.

— По-добре да тръгвам. Предполага се, че вече пресрещам и отклонявам трафика на идиотите, идващи от междуцатската магистрала към панаира.

— Направо гръмни копелетата — предложи услужливо Хардуик.

След като тя си тръгна, спорът се отклони към теориите за вината и самоунищожението, които явно подействаха силно приспивно на Хардуик.

Кайл спомена нещо, което си спомняше от курса по психология в колежа, теорията на Фройд за случайността — идеята, че някои събития може би изобщо не са *случайни*, а имат цел — да предотвратят или да накажат действие, за което човек изпитва известно подсъзнателно колебание.

— Чудя се, може ли нещо такова да е причината за спъването на Карл точно пред стола на брат му?

Никой нямаше желание да навлиза в тази тема.

Като че ли търсейки някаква организирана структура, в която да вкара хаотичните събития, Кайл отново повдигна темата за кармата.

— Не само злите действия на Карл са се върнали обратно към него. Имам предвид, замислете се... Същото нещо се е случило и с Паникос, когато е бил премазан от виенското колело, което той самият е взривил. Вижте какво стана и с Мик Клемпър, когато дойде за татко. Дори Лекс Бинчър — той в известна степен прекали с голямото си надуване по РАМ ТВ, като си приписа всички заслуги за разследването. И беше убит. Човече, явно кармата е *истинско нещо*.

Кайл звучеше толкова искрено, толкова въодушевен от идеята, толкова *млад* — толкова приличаше на самия себе си преди години, когато все още бе ентусиазиран тийнейджър, че Гърни изпита желание да го прегърне.

Но да действа толкова спонтанно и импулсивно — особено на обществено място, не беше в природата му.

Малко по-късно дойдоха двама санитарии, които отведоха Хардуик в радиологията за допълнителни сканирания. Докато го поставяха на подвижната носилка, той се обърна към Гърни.

— Благодаря ти, Дейви. Аз... мисля, че може и да си ми спасил живота... като ме докара толкова бързо.

Нетипично за Хардуик — в думите му не личеше и следа от ирония.

— Е... — измърмори Гърни неловко, никога не се чувстваше удобно, когато му благодаряха за нещо, — имаш бърза кола.

Хардуик се изсмя леко, но смехът бързо премина в приглушен лай от болката, която предизвика, и санитарите го отведоха.

Мадлин, Кайл и Гърни останаха сами в стаята, около празното легло. Може би защото бяха на предела на издръжливостта си, никой не каза нищо.

Мълчанието бе нарушено от звъна на телефон, който се оказа, че е на Кайл. Той погледна към екрана.

— Божичко — каза той, по-скоро на себе си, после погледна към баща си. — Ким е. Казах, че ще й звънна, но с всичко това... — След миг колебание добави: — Трябва да говоря с нея.

Излезе в коридора, заговори тихо и се отдръпна по-далеч, за да не го чуват и виждат.

Мадлин се взираше в Гърни с изражение на голямо облекчение, но и на голямо изтощение — същата интонация пролича и в гласа ѝ.

— Справи се с всичко и оцеля — каза тя. После добави: — Това е най-важното.

— Да.

— И разгада случая. Отново.

— Да. Поне така си мисля.

— О, няма никакво съмнение.

На лицето ѝ грееше нежна загадъчна усмивка.

Двамата се умълчаха.

Освен че бе залят от гигантска вълна на емоционално и физическо изтощение, Гърни започна да изпитва някаква болка и изтръпване по цялото тяло, които след кратко чудене отдаде на нападението на двете ченгета, докато се опитваше да изрита розовия телефон от ръцете на Паникос.

Внезапно усети, че е прекалено уморен, за да мисли, прекалено уморен, за да стои.

За момент — там, в болничната стая, Гърни притвори очи. Когато го направи, видя Питър Пан — целия в черно и с гръб към него. Малкият човек започна да се обръща. Лицето му бе отровнажълто, усмивката — кървавочервена. Обърна се. Обърна се към него и разпери ръце като криле на хищна птица. Очите на жълтеникавото лице бяха очите на Карл Спалтър. Изпълнени с ужас, омраза и отчаяние. Очите на човек, на който му се иска да не се е раждал.

Гърни потрепна вътрешно от видението и се опита да се фокусира върху Мадлин.

Тя му предложи да полегне на болничното легло. предложи да му направи масаж на раменете и гърба.

Той се съгласи и скоро се унесе, отдавайки се на усещането от допира на топлите ѝ нежни ръце. Гласът ѝ, благ и успокояващ, бе единствената друга реалност, която осъзнаваше. В това пространство, между изтощението и съня, имаше друго място — на дълбоко освобождаване, простота и яснота, сред които често откриваше онзи покой, който не можеше да постигне никъде другаде. Сигурно пристрастените към хероин изпитваха нещо подобно, помисли си той — същия внезапен прилив на чист, непроницаем за външни влияния покой.

Обикновено това бе състояние на изолация от всички сетивни стимули и му носеше благословената неспособност да каже къде свършва тялото му и къде започва останалият свят. Но тази вечер беше различно.

Тази вечер звукът от гласа на Мадлин и достигащата до тялото му топлина на ръцете ѝ проникваха в пашкула.

Тя говореше за обиколка по крайбрежието на Корнуол, за склоновете на зелените полета, за каменните стени, за скалите, извисяващи се над морето...

За каране на каяк в тюркоазено езеро в Канада...

За разходки с велосипеди из долините на Кетскилс...

За бране на боровинки...

За строене на къщички за синия дрозд по границата на високото пасбище...

За пътека през земите на шотландска високопланинска ферма...

Гласът ѝ беше нежен и топъл като допира на дланите ѝ върху раменете му.

Виждаше я на велосипед, с белите ѝ кецове, жълти чорапи и яркорозови шорти, с лавандуловосиньото яке, блещукащо на слънцето.

Слънцето се разпръсна в голям кръг от светлини. Въртящо се колело от светлини.

Усмивката ѝ бе усмивката на Малкълм Кларет. Гласът ѝ беше неговият глас.

В живота няма нищо по-важно от любовта. Нищо, освен любовта.

---

[1] Федерален закон на САЩ, приет след атентатите от 11 септември 2001 г., чиято основна официална цел е да възпира и наказва терористите в САЩ и по света. Законът често е критикуван, че дава изключителни правомощия на правителството на САЩ за противоконституционно упражняване на власт над гражданите. — Б.р.

↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Поредицата за Дейв Гърни продължава да разчита изключително на съществените напътствия и подкрепа на най-добрия агент на света — Моли Фридрих, както и на забележителните ѝ сътруднички Луси Карсън и Никол Льофевър, които направиха толкова много, за да осигурят на книгите международен успех. Отново съм задължен и на страхотния си редактор Рик Хоргън, чиито вдъхновяващи коментари и предложения правят всичко, което пиша, много по-добро. И накрая, специално „благодаря“ на моя добър приятел Портър Киркууд, задето отдели време да прочете ранния вариант на този роман и ми посочи откровено някои принципни правни проблеми в сюжета. На него дължа това, което съм написал вярно. Всички грешки, които може да са се промъкнали в книгата, са изцяло мои.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.